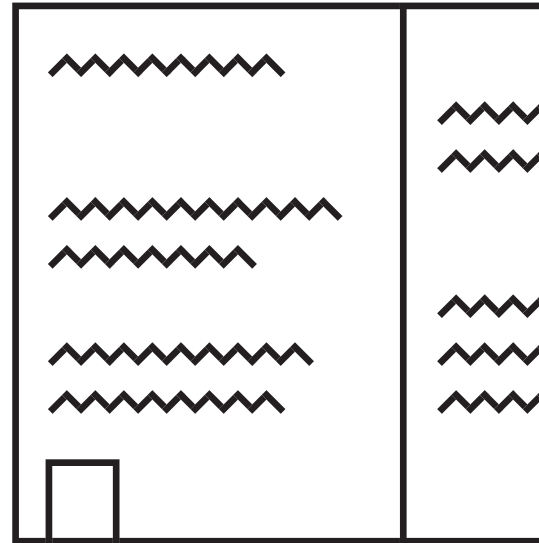

Děkujeme za laskavou podporu občanskému sdružení DILIA. Salon původní tvorby 2013 vznikl za finančního přispění z grantu DILIA. Realizace festivalu by bez něj nebyla možná.

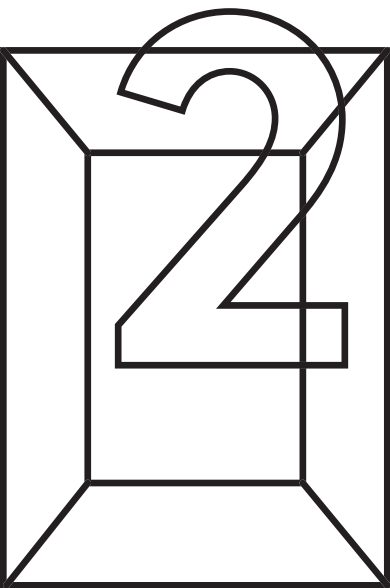
Salon původní
tvorby 2013

S A -

L O N

Sborník textů
studentů Divadelní
fakulty JAMU

0

1 3

„Dejte
si
dvacet“

© Daniela Boková, Patrik Boušek, Jan Cimr,
Kristýna Gavendová, Dagmar Haladová,
Tereza Hamhalterová, Kateřina Horáčková,
Lucie Ingrová, Nikol Jančíková, Viktor Jelen,
Jakub Kadlec, Otto Kauppinen, Anna Klimešová,
Alžběta Michalová, Tereza Nováková,
Iveta Novotná, Matěj Nytra, Šimon Peták,
Vít Piskala, Matěj Randár, Pavol Seriš,
Michal Skočovský, Ján Tomandl, Juliána Vališková,
Milada Vyhnálková, Michaela Foitová,
Tomáš Wortner; 2013

© Janáčkova akademie múzických umění v Brně, 2013

ISBN 978-80-7460-034-0

Vítejte. Jen dál, jen dál! Zdravím, jak se máte?
Těší mě, jsem Salon. A letos podvacáté
jsem ze všech sil se přihodil.
Leč že jsem patron líný
v peřinách jsem oslavil
své druhé kulatiny.
Se všemi, kdo touhu měli na polštář se skácet
dva dny jsem si šťastně snil. Dali jsme si dvacet.

V tomto sborníku jsou otištěny texty, které mi
studenti poslali, abych neměl hlad. Hostina je
to vskutku opulentní co do počtu chodů i pří-
chutí. Ale o tom se můžete přesvědčit sami.
Vstupte prosím, jen dál, jen dál.

Obsah

DANIELA BOKOVÁ

011 Kočka

PATRIK BOUŠEK

015 Láska k internetu
016 Kometa
017 Historia Magistra Vitae
020 Děti model 95
024 Dark Ritual
026 Alenka z říše divů
028 Třešnění
031 Šalvežie
035 O černé ovečce
037 Myšlení, slova a skutky
043 Monolog Uklízečky
045 Mí valí
046 Výroční zpráva experimentální sekce

JAN CIMR

049 Dialog
052 Nájezdník

KRISTÝNA GAVENDOVÁ

056 Kája a Karel aneb Proces
063 Sedávej panenka v koutě...
070 Hallo, aus Berlin

DAGMAR HALADOVÁ

- 072 H-R-A
080 Anička a pomeranč

TEREZA HAMHALTEROVÁ

- 084 Útěky

KATEŘINA HORÁČKOVÁ

- 095 Karkulka

LUCIE INGROVÁ

- 104 Záclona
106 Společenství tě potřebuje
108 Na skok do Prahy

NIKOL JANČÍKOVÁ

- 113 Seznámení

VIKTOR JELEN

- 116 Umělec a jeho hrůza
132 Karkulka aneb vlk v hlavě

JAKUB KADLEC

- 144 Básně

OTTO KAUPPINEN

- 147 Egoeden

ANNA KLIMEŠOVÁ

- 155 Pláž

ALŽBĚTA MICHALOVÁ

168 Bez názvu
173 Franc

TEREZA NOVÁKOVÁ

175 Mejdan století

IVETA NOVOTNÁ

182 Smrt číhá všude
187 Sedm dní

MATĚJ NYTRA

198 Sníh: na kotnících (básně)
209 Spílání publika
211 Monolog těhotného muže
217 Město, přátelství, káva
230 L. och B.

ZUZANA PATRÁKOVÁ

233 Učitel naší lidušky

ŠIMON PETÁK

235 Potopa
243 Den, noc a den

VÍT PISKALA

248 Magoři

MATĚJ RANDÁR

266 Ondřej
276 Tomáš

PAVOL SERIŠ

- 287 Stretnutie podsvetia
289 Riad a filozof

PAVOL SERIŠ, MICHAELA FOITOVÁ

- 291 Medové týždne

MICHAL SKOČOVSKÝ

- 294 GA-MY

JÁN TOMANDL

- 308 Hamlet kráľom / Ophelia ex machina?

JULIÁNA VALIŠKOVÁ

- 319 Možná, že se dočkáme
324 Maryša

MILADA VYHNÁLKOVÁ, MICHAELA FOITOVÁ

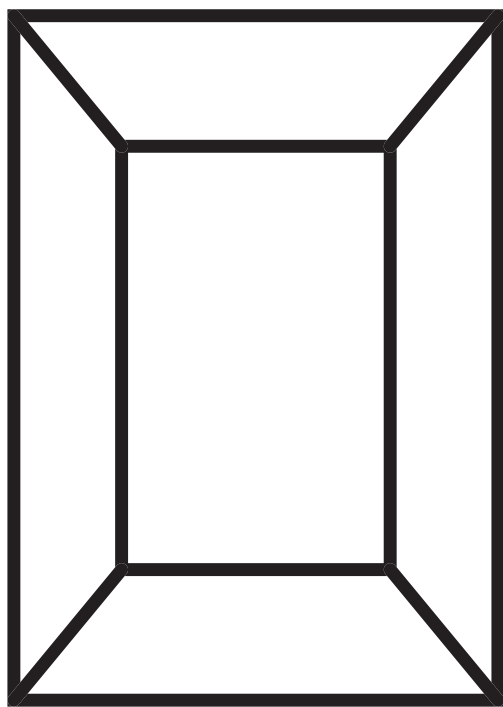
- 328 Baletky

TOMÁŠ WORTNER

- 332 Volby v Prašticích

Daniela

Boková

V CIZÍM SVĚTĚ, BEZ NÍ, S NÍM

Zase je tady! Zatraceně. Stokrát jsem ho proklela a dvakrát tolik ho prosila, ať už se nevrací, že ho prostě nemohu vidět. Ani bez něj by nic nebylo snadné, ale s ním... nemůžu v jeho přítomnosti klidně dýchat! Klepou se mi ruce, hlas se mi chvěje a v uších to nepříjemné pulzování. Jen když cítím jeho vůni, je mi... nevolno. Voní totiž jako ZLO, jako to její. Ani sama nejsem osamělejší než-li s ním. Už vím, odejdu, odejdu prostě pryč! Ať si tady zůstane se svým temným nepřesvědčivým omluvným úsměvem, může si povídat třeba... s mojí kočkou... Jaká ironie. Když jsem ho naposledy viděla... bylo to nad mojí sestrou... a její kočkou.

Ale já nemohla odejít, byla jsem v cizím pokoji, v cizím světě, s ním.

Nějak se tu setmělo. A to mi dělá vždycky, myslí si snad, že tím vyvolá tajemnou atmosféru a já mu věnuji svoji pozornost.

... nemýlí se.

V MÉM SVĚTĚ, BĚHEM NĚHO, S NÍ

Byl to nový začátek.

Mraky a slunce sváděli souboj o postavení na nebi.

Dostaly jsme klíče od chaty a byly nuceny společně strávit víkend. Rodiče se domnívali, že ačkoli nás za těch 20 let nic nespojilo (stejně šaty, účes, pokoj, datum narození...), tohle je to pravé.

Dívala jsem se z okna. Nebrečela jsem, jen lehce slzela, přesně tolik, kolik mi hrdost dovolovala.

„Měly bychom mluvit, tak mluv, máš-li o čem...“ Její tón byl chladný, posměšný, na klíně jí vrněla kočka. Nechtěně jsem ze sebe vypravila téměř neslyšitelné zakňourání (skoro jako ta kočka), postřehla to a doširoka se usmála. Kočka vrněla o něco hlasitěji. Jakoby překládala její myšlenky do nemilosrdné kočičí řeči. „Když se mi omluvíš, můžeme to všechno nechat být, jestli chceš...“ skoro jsem prosila. Pořád se jen usmívala „já na manželství prostě nevěřím, za to se ti omlouvat nemusím“. „Ale tohle bylo MOJE manželství, to jediné, co já měla a ty ne!“ „A co má teda co dělat se mnou?“

Zeptala se pohrdavě. Její přehnaně nechápavý tón mě popuzoval. Věděla jsem co tím sleduje, myslí, že mě znejistí tak, že už sama nebudu vědět, zda v právu nakonec není ona. Nebylo by to poprvé. Vlastně poprvé by to bylo, kdyby to tentokrát bylo jinak.

... nebylo.

PŘED 5,5 LETY

Milovala jsem ho bláznivě, vskutku, slovo bláznivě v mém podání dostávalo další rozměr.

Nikdy jsem pro nikoho nebyla první, pro rodiče, pro přátele, pro sestru... ani sama pro sebe. Pro něj ano. Nikdo to nechápal, nikdo nevěřil, vzali jsem se, nenápadně, skromně, tajně. Nenáviděl kočky.

Velice dlouho jsem ho odmítala dovést domů, ani ne tak kvůli otci, jak by se dalo předpokládat, ale kvůli ní, kvůli mně. Jednou to ale přijít muselo, bylo to nevyhnutelné, ale oddálila jsem to na maximum. Na 6 let iluzí.

Když už se tomu nedalo zabránit, připravila jsem ho na to, jaká je. Smál se, nevěřil, že by někdo mohl být tak prohnitý. Pořád se smál, já se neovládla... „Je to zpropadená mrcha a zaslouží si zemřít.“ Rozesmál se ještě víc...

Měli jsme kuře, všichni svátečně oblečení, naladění, ona tak nesnesitelně milá. Mé ďábelské dvojče. Ještě pořád se smál a hladil její kočku. Smála jsem se já a smála se i ona.

Trvalo jí to přesně měsíc a mě trvalo půl roku, než mi to došlo. Už jsem nebyla první, dokonce snad ani druhá. Ovládla ho, tak jako mé rodiče, mé přátele, mě i sebe.

PO CHATĚ, PO NÍ

„Je to zpropadená mrcha a zaslouží si zemřít“ řekl, omlouval se, vysvětloval, když jsem ho před pěti lety viděla naposled. V jejím bytě, v její posteli, s jejím polštářem na jejím obličejí, nedýchala, nesmála se, ani on, ani já. Kočka předla.

„Nikdo si nezaslouží zemřít a zvlášť ne má sestra“... mé dvojče, mé druhé já, můj Hyde. Voněl jako ona, utekla jsem.

V CIZÍM SVĚTĚ BEZ NÍ, S NÍM

Zase je tady! Zatraceně!

...

Nějak se tu setmělo. A to mi dělá vždycky, myslí si snad, že tím vyvolá tajemnou atmosféru a já mu věnuji svoji pozornost.

... nemýlí se.

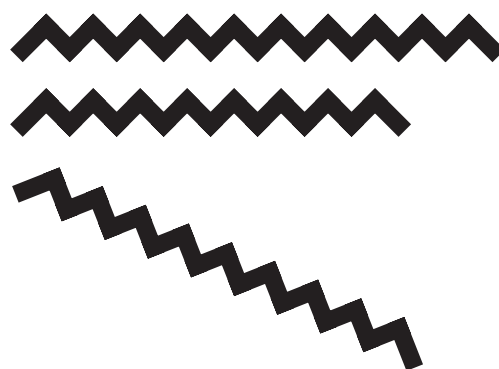
Přinesl mi kytici žlutých růží... její oblíbené, bonboniéru třešně v čokoládě... její oblíbená, stále voněl jako ona a usmíval se jejím úsměvem číslo 12.

„Jsem sami, ty jsi první, já jsem tvůj, ona ne-existuje, NIKDY neexistovala... tak kdy bychom měli být šťastní, když ne teď...“ odmlčel se... „už je to 5 let, nikdo to neví...“

„Dobře.“

Velice dlouho jsem ho odmítala dovést domů, ani ne tak kvůli rodičům, jak by se dalo předpokládat, ale stále kvůli ní, kvůli mně. Jednou to ale přijít muselo, bylo to nevyhnutelné.

Měli jsme kuře, šla jsem nahoru, do našeho pokoje, byl nezměněn a ona tam ležela, její oči se na mě smály... a... hlasitě vrněla.

Patrik Boušek

Láska k internetu

015

Včera jsme se milovali,
ty o tom stejně asi nevíš.
Oba jsme včera bodovali
a můj vrchol byl snad nejvyšší
za posledních dvacet let.
Neskutečný, spalující žár
já- hořící hadrolet,
a ty, jako směs par,
étericky dělajících
své největší dílo
– mne.

Naše láska, celá, celičká
byla setřena bílým kapesníkem,
A přitom to byla chvílička.
Jsem tvým nejvěrnějším psíkem.
Proto mi to přeci nevadí-
že tvá ruka jiného pohladí.
Já cítím tvé prsty na mém těle
blížím se k dalšímu stupni slasti
a vzývám tě až otupěle-
zas chytila jsi v pasti
(do „paying users“ seznamu)
opakujícího se záznamu
tvých étericky ladných pohybů,
zoufalého blbečka
– mne.

Kometa

016

Chtěl bych být kometou,
šťastně si vrtět chvostem.
A prosklenou rosettou
sváděti k úchylnostem.

Historia magistra vitae

017

Historie se opakuje,
jako mantra
Lidé v sandálech
vesele tančí v dešti.

Historie se opakuje,
a onen stav myslí
je podobný té prázdnotě
co přichází těsně po sexu.

Jsme sami
tiskneme se k sobě.
Jsme sami.
Miluješ mne.
Jsi sama.
Miluju tě?
Pozoruhodný zmatek.

Historie se opakuje,
tohle tu už bylo.
Dopadlo to fiaskem
a dav chtěl vidět krev.

Historie se opakuje –
Odešli jsme do sprch
a zhluboka dýcháme.
– Cyklon B voní smrtí.

Ležíme.

Postřelení?
Nikoli.
Spálení nenaplnitelnou
touhou
(po životě?
Snad.)
Ležíme.
Čas plyne někde bokem.
Srdeční sval,
tak nalomený,
buší.
Ležím.
V tvých očích smutek,
v mých hořkost,
v jejich zklamání.
Zklamání nebolí.
Hořkost i smutek
ano.
Jsem zklamán.

Nemáme dost.
Bereme víc.
Zakázané ovoce
hnije v ošatkách.
Nebereme si.

Chceme víc.
Neměli bychom.
Morální dilema
roztrženo.
Řada gilotin
dost hladově mlčí.
Žádaná je kontinualita!

Historie se opakuje
a já jsem zase volil špatně.
Jiná možnost není.
Vím, že to bolí.

Nikdy se neomluvím
dostatečně.
Nikdy se neomluvím,
je to k ničemu.
Nikdy se neomluvíš.
Nemáš za co.

019

Historie se opakuje.
Trapný patos se opile motá.
Historie se opakuje,
jako erekce hřebce.
Historie se opakuje
a stejně se nic nevyřeší.

Useknutá hlava příliš mluví.

Děti model 95

020

Oba dva odmítali cigarety.
Oba dva nemohli rovně stát.
Oba dva děti, model 95.
Špinaví, neřestní, ožralí, neojetí.
Zatím.
A ještě pořád.

Sako od bláta, košile od vodky.
Kravata zpola spláchnutá v hajzlu.
Ideální manžel.

Večerní šaty měla tak trochu poblitý, v lodičkách bahno a mezi prstama na pravé noze psí hovno.
Z urvanýho kohoutku crčela voda a na podlaze se míchala s blitkama.
Skvělý místo pro výchovu dětí.

Kurz je jasný! V hlavě se mu motá myšlenka, že se mu motá hlava.
A přitom si zaboha nemůže vzpomenout, co se mu v té hlavě motá.

Holky nepláčou... Snažila se uchopit prameny svých vlasů a pořád je jaksi mījela. Uhýbáte, mršky.
Z pláče plynule přešla ve smích.
Pak se zahleděla někam za zrcadlo a Alenka se jí vysmála do ksichtu.
Tam můžou jen děti s nadějí.
Seš dítě.
Naděje ti ale na minulý akci upadla do hajzlu. Poblilas ji a spláchnas.
Bílej králík utíká někam do dálky a ty se snažíš vzpomenout si, jestli jsi dnes fakt jen chlastala.

Opřela se o zeď a studený kachličky, co pamatovaly ještě minulej režim, ji příjemně studily do zad.
Naprosto bez okolků jí začal hmatat pod sukni.

Kvůli lepší stabilitě si sedla na radiátor.

Tak nějak nevěděl, co tam dělá. Ona téměř stála, opírající se o umyvadlo, a snažila se najít svou tvář v zrcadle.

Cítil, jak se mu topoří pták.

Zcela zbytečně a hloupě se snažila o nějakou úpravu svých vlasů. Dříve neposlušné, teď splihle visící. Snažila se a plakala, že to nejde.

Snažila se a věděla to a přitom nemohla přestat.

Dostal na ni chuť.

Začala se smát.

A jemu na ní nezáleželo.

Nevěděli ani, jestli jsou na dámách, nebo na pánech. Věděli jen jeden o druhém, o přítomnosti v prostoru, tušili, kolik kroků musejí udělat, aby k sobě došli (vzdálenost silně relativní, jeden krok dopředu znamenal dva doprava a jeden doleva), přičemž identita zůstávala zatajena alkoholovým oparem. Cítili, že je něco (pravděpodobně polární vazby v ethanolu) navzájem přitahuje.

Kdysi věřila, že přijde princ.

„Hrrm.“ Představil se.

Vzpomínal, jak v průběhu večera visel.

Na jeho výzvu ho pověsili za ruce na žebřiny a nechali vlát ve větru.

V tělocvičně přitom žádný průvan nebyl- došlo mu, že s ním někdo kurevsky vyjebal.

Nezáleželo na tom. Šlo o jedno: Všichni k němu upírali zraky.

Bylo jedno, že přesto všechno je sám.

Pak sestoupil na parkety, mezi čumily. Pád docela bolel.

Uběhly snad tři dny, než vstal.

Vypotácel se ze sálu a slyšel smích. Věděl, že se smějí jemu a cítil se dobře.

Publikum bylo nadšené. Ještě pár nejistých kroků, než se svezl na stranu.

Špatně omítnutá zeď znehodnotila oblek.

Nezáleželo na tom.

Jediné, co si uvědomovali, bylo umyvadlo, o které se opírala. Ona už zapomněla na zrcadlo, které jí řeklo, že by měla jít domů a pořádně se vyspat.

Věděli ale, že tam někde musí být záchod. Porcelánová mísa, která dokáže spláchnout všechno. Veškerej hnus, kterej do sebe dostanete stačí vrátit hajzlu a on se o všechno postará.

Špatný emoce, rozpuštěný v alkoholu, se někde odfiltrujou a vyčistí se.

A když nebudeme chtít pít, můžeme se na všechno vysrat.

Obojí smrdí.

Jen prkýnko je cítit lacinou dezinfekcí.

(Pokud není pochcaný)

Věděli to, ale neuvědomovali si to. Byla to další z věcí toho večera, na které vůbec nesešlo.

Myslela si, že na sex je ještě čas. Věřila v to, že ještě nepřišla ta správná chvíle. Nikdy neměla moc kluků, ale i když je měla, nedala jim.

Vždyť jí bylo šestnáct...

Zadkem se opřela o radiátor.

Nikdy se na to necítila a tak jí zbývala jen masturbace a sny.

Jen touha a námaha.

Jen tolik pro pár vteřin štěstí.

Zuřivě se k ní přitiskl a jí na něm nezáleželo.

Normálně by jí bez okolků řekl, že je strašně hnusná. Jen z principu. Normálně by to nebyla pravda.

Teď, z nějakýho jemu nepochopitelnýho důvodu, jak se tak opírala o zpola urvaný umyvadlo, do kterýho pořád tekla špinavá voda z úplně utrhnutýho kohoutku, jí neřekl nic.

Rozhodl se, že ji ojede. Je jedno kde, je jedno jak. Bude to v nejbližších třiatřiceti sekundách.

A bylo mu jedno, jestli se ona zmůže na protest.

Stačí udělat kýžené tři kroky.

Tři kroky dopředu...

Takže to máme: jeden doprava, druhý doprava...

Když si ho poprvé všimla, vadilo jí, jak na ni ten ožralej kluk čumí. Jak ji upřeně pozoruje.

Pak jí cosi zahuhlal a ona se k němu otočila čelem. Potácel se směrem k ní a ona ustupovala.

Oba se usmívali. Byla to hra. Do spánků bušila touha po sexu.

„Uhýbáš mi, mrško.“ Řekl jí.

Na kachličkách byly zvratky po přechozí návštěvě a ani jednomu z nich to nevadilo.

Oba dva odmítali cigarety.
Oba dva nemohli rovně stát.
Oba dva děti, model 95.
Špinaví, neřestní, ožralí, neojetí.
Zatím.
A přitom pořád.

023

Dark Ritual

024

Prase se rozštěkalo, jako kůň, čekající na návrat milovaného slona z vojny.
Mezi tichou šedí panelů se s děsivým bzučením neslo mrtvolné ticho.
Trojice lidí se šíleně zasmála do podivné noci.
Ještě je čas.

Pořezání pampeliškou, očekávali nekonečná muka hladu, svírající jejich mrtvolné žaludky, až příštího dne zapadne slunce.
Rozkvetou a milující páry se pod nimi budou líbat, než zmizí nad hrncem.
Dobrovolně se rozčtvrtili rákosem pro lepší cit v rukou a menší zaslepenost.
Jen noc je věčná a z chvojí vstávají jejich předchůdci.

Změť lidí, utěčenců z Matrixu, úlevně vdechujících yperit. Nadšeně pokuřují,
zatímco se jim kolem nohou vine had s jablkem poznání v rukou.
„Ssežerte ssse, vy dobytci...” Zoologie za pět.
Jedna z osob obejmula dcerku kolem ramen.
„Následuj Bílýho králíka.”
Všichni se začali úlevně smát.
Ve sprchách neteče voda, však očista plynem vykoupí i bezvěrce a oheň
konečně vyhládne.

Cesta je dlouhá.

V lesíku čeká nás jen smích. Ale v poslední hodině, jež dnes ještě zažijeme,
se kňour zdivočele projíždí na dřevěné motorce. Šťěstím mňouká.
V pískovišti je prázdné. Beton nemá přizpůsobivé tvary.
Lavička se postupně zaplnila.
Všemi.
Třemi.
Ve změti čisté radosti ze života, zapomněli jsme na smrt a ticho se těžce
prohání nad našimi hlavami, zní jako meluzína, uvězněná v ocelové krabici
s kousky arašídů.
„Yamashimababa.”
Řeknou si jen.

A něco zvláštního se dnes stane.

Opilec si s tebou povídá o výsledcích společného úsilí.

„Nemášš ty voe něcco k piť- pití?“

Musíš ho zklamat, přestože víš, že i na něj se dnes dostane.

Zchladlým asfaltem se proplížíte takřka nepozorovaně, jen ožralý mladík nasedá na kolo a ošklivým způsobem si láme kosti.

V lese je klid.

Slepice rudě mžourají do tmy.

Yamashimababa.

Ježek zažil poslední noc.

Setkal se s SS-manem a to se nepromíjí. Pryž z něj udělá fresku naší úspěchané doby.

Nad pravým, kdysi korálkovým očkem, vyraženo kolečko, snad tečka z nějakého y neznámého slova.

O mrtvých jen v dobrém a tahle kráva asi měla chcípnout.

Yamashimababa naplní beton a houpačka neudrží nápor podivných pocitů. Světluška není vajgl.

Alenka z Říše divů

026

V hloupém usínání,
kdy se špatně soustředím.
V trapném prolínání
sebe a ruky s prostředím,
tupě přemítám.
Beru svá slova zpět,
pak je pronáším
a zase zamítám.
Sám sebe nesnáším
a všech prstů pět
mi udává kolik
jsem tě viděl a měl rád.

Jen co zavřu oči
svět se pootočí.
A poloslepý kočí
z kozlíku dolů skočí.

Jako neřízená střela
vzpomínka dál proniká.
Ale... jakoby nevěděla
co tu chtěla. Smysl uniká.
Za dva pět osm cesta
a na konci té pouti
neřest a ne nevěsta.

Nezavírám oči.
Svět se nepřetočí.
A šílený kočí
kočár dolů stočí.

Já ti říkal nejmín tisíckrát

že vždy tě budu milovat a míti rád.
jenže tys to brala jako známku patosu.
Jako pár hloupých vět bez smyslu, bez vkusu.

Vím, co ti mám povědět.
Ale proč bych to dělal?
Někdy je lepší nevědět.

Zase zavřu oči.
Nepoučen z chyb předešlých
Slyším jen sadistický smích
když koně dolů skočí.

Schoulený do klubíčka
začínám snít o tvých vlasech.
Jak hladí moje víčka,
sním o veselých hlasech
co s neskrývanou dávkou ironie
slibují si věčnou lásku.
A i když je to utopie,
mám ji raději než
jednostrannou
bezvýhodnou
Möbiovu pásku.

Třešnění

028

Dívám se ti do očí a vím, že tohle všechno je skutečné. Dotýkám se stromu, dotýkám se listí, sluneční vůz už klesá z nejvyššího bodu své závodní dráhy a vzduch si sám se sebou hraje na honěnou.

Dívám se ti do očí, přes zelené listy mladého stromku, dívám se ti do očí a ty se na mne šťastně usmíváš. Vždyť den ještě neskončil. Mezi rty ti vkládám třešeň.

Srdcovka.

Rudá k rudé.

Trocha sladké šťávy ti vytryskla na ret a já tě políbím, jak rád tě políbím, ne pro sladkost třešně, ale pro sladkost tebe, tvé podstaty, tvého úsměvu. Líbám tě a po dužině plodu již není ani stopy, už dávno všechna zmizela, před stovkou let, před miliontinou vteřiny, jenže náš polibek ještě neskončil a neskončí, až s příštím vesmírem, kdy se vynoříme ze tmy a budeme tu stále stejně věčně stát pod větvemi mladého stromku a líbat se a líbat.

Do skonání světa.

I toho dalšího.

Složil bych ti k nohám tisíce košíků, kravíků a hloupých básní, tak hloupých, že je doceníš jedině Ty, protože mne máš tolik ráda.

Složil bych ti k nohám tisíce podpisů všech ministerstev a prezidentů a premiérů a králů a rybiček a císařů, referend a úřadů, tisíce inkoustových osobností na archu papíru, který bude prostě jen ustanovovat volební právo pro žirafy.

Vždyť dlouhý krk způsobuje nespavost.

A černou kávu z Maroka, jen pro tvé potěšení, uložím do kredence, protože ji nikdy nebudu pít.

Dívám se na tebe, v pozdním jaru a brzkém létě a říkám si, že dnes bych mohl být šťastný.

Vytahuju z kůlny žebřík. Starý Áčko. Jako bych věděl, kde je. Jsem tu poprvé v životě, ale jako bych tu byl už... snad věčně. Jako bych posledních čtyřicet let, čtyřicet let, které jsem nikdy neprožil, ale ze kterých mi zbyly ty nejzákladnější návyky, nedělal nic jiného, než každé odpoledne chodil pro žebřík.

Kolem vozu, co už dávno nejezdí a teď jen líně chytá prach, po slámě rozeseté na zemi, skrze pach starého, hospodářského stavení, kde se dřívější halas chasy změnil na občasné hovory staré ženy a mladé Ukrajinky.

Stará, zrezivělá branka do našeho sadu se dost těžko otevírá.

Do našeho sadu...

Opravdu? Našeho??

Ne tak docela, husy natahují krky, každý je zde vetřelec a kolem se povahuje celá postel peří. Ustoupily. Bojí se mne? Snad žebříku. Hejno se obrací, jako na povel a kolébá se pryč, ne ze strachu, ale z nezájmu.

– Dřív jsem měla strach.

Dnes neštípou. A tebe nic netrápí. Dnes nemáme strach z ničeho. Dnes jsme svoji, spolu a napořád.

Vesmír, ten starý necita, by záviděl.

Klenba vinné révy již seschla, po osaměle stojících vítězných obloucích mrtvé arkády se dnes pne jen rez, ale vzpomínám na den, kdy se zeleň navrátí a my půjdeme pod ní, ruku v ruce, na procházku naším malým sadem.

NAŠÍM??

– Drzouně! Smích.

– Kdyby tě slyšel pantáta! Chytáš mne za nos a stále se směješ mé (*alespoň do jisté míry*) bláhovosti.

Pantáta by mi jednou ranou srazil vaz, jako psovi, který se nemůže rozhodnout, mezi radostí a strachem. Úcta dovoluje bezpečnější vzdálenost. Ale dnes je to jedno. Až se za miliardy věků slunce posune po své dráze a nachýlí se večer, půjdeme domů a uctivost bude mou hlavní výhodou.

Víte, já nejraději vodu.

Sobotní odpoledne na malé vesničce, nepříliš malebné, ale přesně s tou atmosférou, na pomezí reality moderního světa a zvyků udržených v mentalitě zdejších po stovky let. Měšťák. Míň, než si myslíte.

Ale přeci jen.

Stojíme pod mladou třešní, každý na jiný straně, v tenkých větvích zavěšeny košíky, ze čtvrtiny plné, povídáme si o věcech, které nejsou příliš důležité. Tedy pro nás.

Mají svůj význam v chaosu světa, ale tento den nám vytvářejí kulisu pro spokojené stárnutí, bok po boku. Kdo by chtěl noční mury o rozšklebených ranách?

Pojď ke mně, obejmů tě a svět bude lepší, uvidíš. Usměj se trochu. Nebo udělám nějaký hloupý vtíp...

– Ty žádné jiné neděláš. Máš pravdu. Jako vždy. Ale přeci jenom jsem ti na tváři vyloudil lehký úsměv. Polibky, v mnoha ohledech tak prchavé, mohou někdy být tou nejtrvalejší věcí, o kterou se lze v danou chvíli zapřít.

Stále sbírám čerstvé třešně, aby byl jejich život naplněn naplněním velkých, průhledných sklenic, kde všeho zlo vyplave na povrch, a bublaniny, jež zaplní můj žaludek. Ale do toho zbývá ještě spousta času...

Za plotem prochází lidé.

Navzájem se zdravíme.

Nemohou mne v listoví najít, přesto odpovídají. V jejich hlase je cítit nezájem.

Jsme tu uzavření před světem, obklopení hradbou z dvoumilimetrového drátu, ukryti před očima všech, kdo nám nepřejí. Jsme tu otevření pro všechny, kdo chtějí. Pro nás dva.

Objímáme se a odpoledne pokročilo směrem do jedné ze dvou zdejších hospod.

Jsme tu, sami pro sebe, v pevném objetí a dlouhém polibku.

Jsme tu.

A ještě dlouho tu zůstaneme, uklidnění příšeří a stínem stromů, sladkostí šťávy z třešní a občasným zamečením kozy.

Spolu jen chvíli a přeci věčně, v naší rajske zahradě.

– V naší?

– A proč ne?

– Tak jo.

– Víš, na otevření téhle branky je potřeba takový grif...

Branka se ani nepohnula.

Ale kdo by odsud chtěl odcházet?

Vprostřed suchého z nosu
na lodi ne nepodobné kosu,
houpu se a stěžeň vypadá
jako Pátek, na nějž připadá
smutný osud Robinsona vést,
dokud neprodá i vlastní čest.
A stovky ovcí bez sena
se kutálí. A stračena
mne dojí, smyslů zbavená,
do šedo-žluté zbarvená.

Má kosí loď se velmi zvolna
nadechuje, teď je volná
a prchá přes poušť zbrázděnou
tou šedo-žlutou stračenou.
Držím se a lehce vlaju,
jako lístek palubní.
Chci umlátit ji zárubní,
mám totiž strach z cizích krajů.
Musím ale letět s ní.
Za divnou krávou zasnubní.

Moje žena ze mne kvete,
jenom se div, širý světe,
pouze jednou za podzim.
Abeceda se jí plete,
stejně jako svetry jeté
na dvorečku pod kozím
vrškem. Tak mi ubalila
dvanáct svetrů, žádná piva,
taký facku, čtyři kila:
cukru, vody, upaliva,
a teď prý mám upalovat,
šedo-žlutou krávu kovat.

Po šedesáti nocích a dvou dnech,
vprostřed pouště došel dech
hudebníkům černošským.
Je to pěkně blbé slovo,
proto nemám žádný rým.
Přikutálelo se ovo-
ce. A hlasitě rozkázalo:
„Do mixéru směle s ním!“
Já však věděl, že je sním.
A to zčásti prokázalo
mou banánovou nevinu.
Snad sobě jednou prominu,
že tu ovocnou rodinu
jsem snědl jako malinu.

Od karavany odpoutaje
kosí loď, co rychle taje
v troubících a bílých krách,
jedu, s plácem na řasách.
Už vím kde loď připoutat mám,
Stračenu si stvořím sám.
Ta kráva, kterou ukovám,
bude modře-nachová.

Vzal jsem kozí sýr,
pásma Gazy mír.
A drahý Kazimír
vhodil starý MIR.
Pak jsem přidal tučňáka,
protože ten přiláká
pěticípou kosatku
i pětiprsou kozatku.
Vše pečlivě jsem zamíchal,
a Pátek utek za sobotou.
Nemám Pátka, míchám botou.
Dva zákony jsem zamítal.
A pak přišel čas,
kdy měla byti zatčena
ve jménu mé lásky zas
ta nachová stračena.

Když vznikla mi jen kačena,
Dostal jsem i trochu strach,
že když bude vláčena,
stanu se kačeří vrah.
Pro jistotu do ní kopnu,
letí pouští, letí k oknu,
a tam se pěkně rozmetá.
Jen je trochu do žluta.
Mrštím ji pak proti zdi,
říkám jí: „Ty krávo, jdi!“
Ona se jen tupě motá,
místo kopyt, kachní blány,
Zavolám si kamelota,
stejně je to flákač samý.
Jenže když ji nadzvedne,
kachní kráva ošedne.

Kráva se však osmělila.
Černé víno do mě lila.
A tak jsem jí odpustil,
že není do nachově-lila.
Ženu svou jsem opustil.
Kašlu na svou divnou ženu
a teď krávu popoženu
přes poušť suchých holubů.
Zde už déle nebudu.
A chtěla tomu evoluce,
že krávě její kachní ruce,
i ty nohy změnilý se
v krásně modrá kopyta.
A v konci pouště zpěnilý se
šušně v mokrá koryta.

A roztátá kosí bárka
jež měla plavat středem vod,
přišla by nám tuze vhod.
Zjišťuji teď svoji chybu,
Kráva nezmění se v rybu.
Měla míti kachní blány,
Bohužel mé lásky plány
nechtěly to a já vím,
že se s krávou utopím.
Nervózně si poposednu.
Kráva klesá tiše ke dnu.
Jinak se nezachová,
protože je plechová.

O černé ovečce

035

Uprostřed ovčího stáda
stojí jedna, která nemá ráda
ten přehršel bílé barvy.
Černě zbarvená ovčí vlna,
ta jedna ovce trávy je plna-
nesnáší i albínské larvy.

Za tichého žvýkání
zmizela bílá ovce.
Zemře tu do svítání
jen ten kdo neví, co chce.
A ony vědět nechtějí.
V blaženosti se tráva tráví
o dost snadněji.

Ovce stále přežvykují pastvu
nevšimly si, že jim jedna chybí.
Černá ovce vezme zubní pastu
– ostatním se její zuby líbí
zdravý chrup však ukrývá hlad.
Čerstvá zeleň nevzbuzuje chuť
krev je sladká, buď jak buď.
A bílé ovce čeká pád.

Za souhlasného bečení
stádo přichází o bílé kusy.
A když je cítit zděšení,
vane mentol z černé pusy.

Už je pozdě utíkat.
Je snažší se nechat
po kouscích užírat.
A pomale zdechat.

Na pastvině osaměle stojí
černá ovečka.
Přestala mít hlad.
Kolem kostí se mouchy rojí,
hnutí nepočká,
Ovce byly poučeny
– Snad.

Myšlení, slova a skutky

037

Absurdní divadelní projev tří postav na téma „Nevěřím“

(Scéna je prostá, prostor neurčitě libovolný. V popředí vpravo lampička, kabel od ní vede do nikam.)

- GI** *(Přichází, má kabát, či plášť, či něco s větším počtem kapes. Táhne za sebou dřevěnou židli, postaví ji doprostřed jeviště a usadí se. Vytáhne z kapsy banán.)* Tohle je banán. *(Loupe banán, jí ho a loupe očima po okolí. Když dojí, hodí slupku do publika. Vytáhne banán.)* Tohle je zbraň. BENG! BENG! *(Gi občas sleduje, co Mu říká, většinou však velice zamyšleně zkoumá banán.)*
- MU** *(Rázně přichází, deklamuje)* Ano. Přiřazujeme slova k významům a významy ke slovům, přičemž nám uniká jejich pravý význam. Díváme se, zatímco zapomínáme pozorovat. Hovoříme a zapomínáme sdělovat. Zapomínáme a zapomínáme...
- STEPHEN** *(váli sudy přes jeviště a do toho dělá)* WUÍÍÍ! WUÍÍÍ! *(Gi a Mu ho pozorují, Gi dochází náboje, přebíjí. Mu naprázdno klope ústy)*
- GI** Nebo že by to byl banán?
- MU** *(chvilí jakoby přemýšlí, co chtěl říci, pak nepřerušitelně spustí)* Jen existence a nic víc. Subjektivita je dovršena v životním putování každého jednotlivce, subjektivita je život, tedy myšlení je subjektivní, tedy implikuje, že myšlení je živé, čili bezmyšlenkovité tlení je bez myšlenky a nevyžaduje soustředěnost...
- STEPHEN** *(rozkročí se doprostřed jeviště a zvedne hlavu k obloze)* PROSÍM...
- GI** Pokud střílím banánem, mohu se najíst revolverem?
- STEPHEN** *(postavivší se do duelového postoje)* Zhyň, ty kojote!
- GI** *(podívá se na kolem sebe, pak na Mu)* Slyšíš, kojote, máš zhynout!
- MU** *(přezíravě)* Kojot je jen slovo, nejsem jím nijak definován. Oproti tomu smrt je prožitkem, smrt je úsekem dedukce, je to závěr, který je vždy násilný, i když je nedobrovolný.
- STEPHEN** Násilí plodí jenom násilí! *(roz hází z kapsy konfety)* Milujte se a množte se!

- GI + MU *(podívají se na sebe jakoby hodnotivě – znechuceně – pak zaráz, s ledovými klidý gentlemanů) Ne, děkuji.*
- STEPHEN *(zarazí se) Dá si někdo toast?*
- GI + MU *(podívají se na sebe jakoby hodnotivě – znechuceně – pak zaráz, s překotnými nadšeními) Ano!*
- STEPHEN *(Nahodí reklamní úsměv) Tak tedy neváhejte a pište, mejlujte, esemeskujte na telefonní číslo...*
- GI *(používaje banán jako ovladač, horečně mačká tlačítka, zařve) Vypni se! (Stephen se vypne, zůstane stát s hlavou svěšenou.)*
- MU Zrovna to začalo být zajímavé.
- GI Možná až příliš. Co je tedy tohle? *(dívá se na banán)*
- MU *(přichází ke Stephenovi, štouchá do něj prstem) Ano, co je tedy tohle?*
- GI *(s pohledem stále upřeným na banán) Je to snad cokoli, co si budeme přát?*
- MU *(podívá se s nadšením na Stephena) Jahodová jitrnice s kouskem Nietzscheho a knírem Hercula Poirota, po okrajích obloženém jaspisovým dřevem!*
- GI To byla jen řečnická otázka.
- MU Tážeme se, abychom věděli, nebo abychom poznali? A jsou odpovědi opravdu tak důležité, když nás nakonec stejně vždy dovedou k tomu...
- GI Co jsme zač?
- MU PROČ. To jsem měl na mysli. Vždyť to je matka, kojenec i analfabet všech otázek. Ta utváří naši vnitřní nejistotu, rozechvělost, roztažnost a kujnost, pokud není ukojena, jsme hladoví a toužíme po... a pak si zvykneme, protože tato základní otázka je v principu do důsledku zodpověditelná, jako odpověď. Zvyknout si, zatvrzele si sednout a čumět do modře zářící bedýnky s volebními sliby a urnami našich idejí... A přesto... přesto, když má skončit svět, stejně se na golfovém hřišti těsně před usnutím zeptáme... *(během tohoto monologu Stephen pomalu zvedá hlavu tak, aby plynule s již nasazeným psychopatickým úšklebkem)*
- STEPHEN Proč?
- GI Ale vždyť ani nevíme, co jsme zač!
- STEPHEN Jsem, který jsem.
- MU Ano. Tím a ničím jiným. Jsem osobnost, entita, jedinečný, neopakovatelný, jako rohlík a stejně jako rohlík jsem k nerozeznání od ostatních.
- GI Kým tedy jsi?
- STEPHEN Jsem, který jsem.
- MU Jsem rohlík.
- GI *(podívá se zkoumavě na banán pak zpytavě na Mu) I rohlík může být zbraní.*
- MU *(rozhodí ruce) Ano, jsem rohlík.*
- GI Rohlík je občas pěkně namazaný...
- STEPHEN *(k Mu velice kamarádsky) To jsme se včera namazali, co?*
- MU Ano, jsem rohlík. *(jemně Stephena odstrčí)*

- GI Rohlík může být křehký. A teplý. A tvrdý... A dá se jíst.
- MU Ano. Ano. Ano. Ano. Jsem jen kus masa, jsem tedy rohlík. Já jsem já, jsem subjekt, nikoli definice. Jsem stabilní, definice jsou pružné. Definice je zpochybnitelná, neprůkazná, manipulovatelná, obecná. Ale já... já jsem VĚČNÝ.
- STEPHEN *(vyrazí ze sebe zničehonic, ale v návaznosti na Mu)* Imbecil.
- GI, MU *(podívají se na sebe hodnotivě)* Ne, děkuji.
- STEPHEN *(zarazí se)* Dá si někdo toast?
- GI, MU *(podívají se na sebe jakoby hodnotivě – znechuceně – pak zaraz, s překotnými nadšeními)* Ano!
- STEPHEN *(Nahodí reklamní úsměv)* Tak tedy neváhejte a pište, mejlujte, esemeskujte na telefonní číslo...
- MU *(Vytrhne Gi z rukou banán, namíří ho na Stephena, jehož monolog se stává jen nesrozumitelným blábolením, zuřivě mačká, nejde mu to)* Tak už se vypni! *(Stephen se zastaví a zůstane stát s hlavou svěšenou)*
- GI A zrovna to začalo být zajímavé.
- MU To nepopíratelně. A právě proto to muselo být ukončeno, protože zajímavé věci vzbuzují zvědavost a zvědavost vede k ptaní se, a jak jsem řekl, do důsledku je každá otázka blíže neidentifikovatelným větným subjektem, ukrývajícím ve svých zákoutích a zákeřných krabičkách ono prosté PROČ.
- GI A vůbec... loví australští domorodci klokany banány?
- MU *(přezíravě)* Nemyslím si.
- GI *(v šoku)* Jak to můžeš s takovou jistotou tvrdit??
- MU Banán nemá vhodné letové vlastnosti, jako speciální nástroj za tím účelem vyrobený. Banán je jen formou chaosu, je to náhodné uspořádání atomů do žluté barvy, je to shodou okolností zakřivený objekt, podobající se tomu, co ve všech civilizacích evokuje jediné slovo a tím je právě banán.
- GI Ale to, co považuješ za objekt, není přesně stanoveno, zvlášť pokud neexistuje jen jediný význam, zvlášť pokud uvažuješ komplexně a bereš v potaz všechno, co jen lze. Protože, podívej... jsi náhodné uspořádání částic v prostoru, stejně jako tahle *(podívá se mírně bezradně na banán)* věc. Tudíž tě nelze jen tak snadno definovat, je na to potřeba spousta leklých ryb a nějaká ta propiska, kdežto... primitivní, jednoduchá věc, která je potenciálně smrtící a u níž přesto není jediný zdokumentovaný případ zabití, může být přeci NĚJAK jednoznačně popsána. Definovaná. Pojmenovaná, bez možnosti měnit její použití a významy.
- MU Opravdu tím sleduješ to, že když nadefinuješ banán, budeš moci použít tuto základní matici pro popsání zbytku světa, pro popsání a rozčlenění okolí?
- GI Vidíš, to mě nenapadlo. Ale ano... ano. Pokud zjistím, CO je banán, budu vědět vše.
- STEPHEN *(podívá se do publika, pak kolem sebe, sedne si čelem k hledišti a pronese)* Tři zlaté vlasy, děda Vševěda. *(Ulehá)*

- MU A co na to on?
- GI A co na to on?
- MU Nevím. Je mi to jedno.
- STEPHEN *(zvedne se do sedu čelem k hledišti)* Jakpak aby nebylo. *(Ulehá)*
- GI Jak ti to může být jedno?
- MU Je to známka primitivismu. Komplexní řešení postavené nad člověka, nepocíitelné a neřešitelné, odpověď na vše ukrývající se v paralelním prostoru, jež je pro nás nezachytitelný a nevyužitelný je utíkání od vlastního chápání světa a snahy svět pochopit a snahy říct toho tolik, aby to znělo tak, že známe směr. Je to...
- STEPHEN *(zvedne se do sedu čelem k hledišti)* Totální rrrezignace. *(Ulehá)*
- MU A proto...
- GI Ale to, co vnímáme je zprostředkováno tím, v co věříme.
- MU Nevěřím.
- GI Skutečnou formou primitivismu je nihilismus. Pokud nic nemá smysl, pokud nelze věřit v něco, tak pak je vše odsouzeno k zániku, pokud jediným smysluplným postupem je...
- STEPHEN *(zvedne se do sedu čelem k hledišti)* Totální rrrezignace. *(Ulehá)*
- GI ... tak pak je plýtvání zdroji udržovat tělo v takovém stavu naživu. Je mnohem smysluplnější naplnit nesmyslnost existence nesmyslným samosežráním.
- MU *(chce něco odvětit, zastaví se, ticho, scéna zamrzne po pěti vteřinách)* Máš ještě banán?
- GI Ne. *(Schová banán za zády)* Mám různé věci- chcíplou lasičku, střelnou zbraň, dildo, deformovaný citrón, ovladač, špatně uválené kuře, ale nejsem si jistý, jestli je to banán.
- MU Je to to, co zrovna chceš.
- STEPHEN *(zvedne se do sedu čelem k hledišti)* Čumíš, co? *(Ulehá)*
- GI Řekl bych, že tomu nevěřím, ale nejspíš nevěřím ve víru, takže je to zhola zbytečné.
- MU Jenže pokud nemáš jediný pevný bod, pokud se opíráš pouze o banán, který ale nutně není banánem, tak pak nezáleží na délce tyče, kterou máš, ani na její pevnosti, ani na tvé síle, ale v okamžiku, kdy nemáš páku na rozlousknutí tohoto oříšku, nepohneš se z místa, budeš odsouzen k neustálému řešení jednoho problému, který pro tebe z tvé pozice a z tvého úhlu pohledu žádné řešení mít nebude. *(Něco mu začíná docházet)*
- GI *(spokojeně)* Já vím.
- MU No to je... to je... neuvěřitelné. Jak jsi na to došel?
- GI Mírnou oklikou.
- MU *(jako by si na něco vzpomněl)* Ano, mírné okliky, na našich životních cestách za našimi osudy vytváří nezanedbatelně malebné kličky a ohyby, jež nás uchvacují a upoutávají a nutí naše pohledy, životy a kánoe ke změně úhlů

- pohledu, znovu probouzí naši pozornost, tak jako skleničky ve tváři, tak jako voda na stole...
- GI Zkusme to... zkusme to jinak... nechť existuje banán.
- MU Čistá racionalizace není cesta. Jsme tvorové citoví, emoční, rádoby nevyzpytatelní, jednající pouze v nepřehledných vzorcích. Matematika je jen základní kámen chápání světa.
- GI Tomu přece sám nevěříš...
- MU Máš pravdu, nevěřím. Nevěřím ve smysluplnost, nevěřím ve výrokovou logiku a logiku svých výroků, nevěřím v to, že všichni staří lidé si potřebují v MHD sednout, nevěřím lidem, nevěřím náboženstvím, nevěřím ani houbám, jelikož nic není tak podezřelé, jako něco, co se snaží být zároveň živoučkem a rostlinou. Nevěřím v sociální stát, nevěřím v konzumaci lidských tváří, nevěřím v lidstvo, nevěřím v pokrok, nevěřím... *(Gi vytáhne odněkud z kabátu endoskop, začne s ním kontrolovat banán)*
- STEPHEN *(Znovu si sedá, tentokrátě pomalu, jako kdyby si teprve uvědomoval, co říká, jako kdyby se teď probudil, unaveným, slabým hlasem)* Ne-vě-řím.
- MU Ano, správně drahý příteli...
- STEPHEN Ne-vě-řím.
- GI Zpochybňuješ svět? *(Přesune se s endoskopem ke Stephenovi, když k němu endoskop přiloží, začíná se ozývat slabé pípání EKG, které může napodobovat i někdo z herců)*
- STEPHEN Já-si-mys-lím...
- MU *(zarazí se, zalekne se)* Prosím? Zopakuj to...
- STEPHEN *(hlasitěji)* Já-si-mys-lím...
- GI To snad ne...
- MU Nesmysl...
- GI Pro Roye!
- MU Neber jméno Royovo nadarmo...
- STEPHEN Mys-lím-si-že-vy...
- MU Ne... to ne...
- GI Opravdu... vypadá to... vypadá to, že se...
- MU Probouzí... že začíná... mysl...
- GI, MU *(podívají se na sebe, podívají se na Stephena)* NE! Ne! Nedělej to, chlapče, nech toho... o takovýchle věcech se nežertuje, přece by ses nechtěl vzdát toho všeho... jen kvůli nějakému... kritickému myšlení. *(slovo myšlení vyslovují s odporem a dělá jim potíže)* Přece bys nechtěl... no tak...
- STEPHEN Já... si... myslím...
- MU *(do publika, prosebně)* No tak! Nečumte tak nečinně! Zavolejte doktora! Zavolejte někoho, kdo mu dokáže pomoci! Udělejte něco, no tak, udělejte něco! *(vytáhne druhý banán, shodí kabát, ozývá se pípání EKG, které je čím dál tím dramatictější)* Nabíjím! Stosemdesát na osmdesát! Teď! *(Přiloží banány na*

Stephana, ten s sebou cukne, pípání pokračuje) Tři tisíce na druhou! Nabíjím!
 Pal! *(Stephen s sebou opět škubne, pípání je hlasitější a čím dál tím rychlejší)*
 Vlastně vůbec nevím, proč něco říkám! Med! *(Stephenovo tělo nadskočí, ozve se dlouhý tón, Gi dramaticky sundá endoskop, sáhne Mu na rameno)* Je mi líto, nedalo se nic dělat. *(Rozeštká se)*

MU Nee! *(Začne plakat)*
STEPHEN *(Zvedá se)* To... co tady děláte... nedává žádný smysl...
GI Tak je to tady...
MU Jednou se to muselo stát...
GI A přitom nám spolu bylo tak dobře...
STEPHEN Chováte se, jako kdyby bylo po mně... ale teď, když můžu konečně svobodně přemýšlet... Můj život je hodnotnější, než kdykoli jindy.
MU Závěrečné stádium blouznění. Jen běž... jen utíkej za tou malebnou září elektrického křesla... *(snaží se ho schovat do náruče a kolébat)*
STEPHEN *(znehuceně ho odstrčí)* Na tom, co jsi mi dal, budu stavět.
GI *(vykřikne)* Vše je ztraceno!
STEPHEN *(mluví pečlivě, pomalu, jako by nad vším, co řekne PŘEMÝŠLEL)* Vy víte, že je třeba myslet... abychom mohli věci... chápat... a plnohodnotně žít své životy...
GI Proč?! Ty v sobě nemáš kouska citu!
MU Zvíře! Bestie!
STEPHEN Jen to odmítáte. A já, myslící bytost se tak stávám...
GI Špínou!
MU Ubožákem předurčeným k záhubě!
STEPHEN Možná pro vás... ale jinak... lidskou bytostí.
MU V tom případě ve světě bez lidí.
STEPHEN Někde... musí být někdo další. *(ironicky)* Tak sbohem a díky za všechny ryby!
GI Proč v nás probouzí liché naděje a city?
MU Ten necita...
STEPHEN *(Bere si do ruky lampičku, zvedá ji nad hlavu, posvítí si do diváků, naléhavě)*
 Prosímvás, je tu někde někdo?

(konec)

Monolog Uklízečky

043

(UKLÍZEČKA je na první (a na každý další) pohled duševně vyšinutá. Svoji kočku oslovuje Alíku, chová se k ní, jako kdyby byla pes, a navíc je ta kočka imaginární. Snadno přeskakuje od tématu k tématu, podle toho, co ji zarazí, ale na druhou stranu má široký kulturní rozhled a poměrně střízlivý pohled na dnešní mládež.)

UKLÍZEČKA

Tak je hodná čičinka... volno. Achjo.

Co to tady zase je? No ježišmarjá... No tohle ne... tohle ať si... achjo.

Víte, já tohle vlastně nikdy nechtěla dělat. Ale jak řekl Seneca, Omnis vita suplicium est. Jen by mě STRAŠNĚ zajímalo, za co jsem si tenhle trest zasloužila.

Tohle je banán, nebo Picasso?

No... má to svoje výhody. Skoro nikdo mě neotravuje a zároveň mám jistou autoritu. Asi jako papája. Papája s nějakým ostrým výrůstkem...

Nežer to! Ty... Kdoví, co to je, ještě by ti zase bylo špatně... To je hodná Alík. Tak. Volno.

Jsem unavená. Fakt unavená. Unavená, jako Gertruda Ederle v roce 1923...

(Divoký smích, náhle ustává.)

Proč se nesmějete? Podívejte se na tuhle násadu. No jen se na ni podívejte, jak se tváří neutrálně. Je z plastu, stejně jako takřka vše, co je dennodenně kolem nás. Nevšímáme si jí. Pokud nám bude ležet v cestě, prostě ji překročíme. Pokud bude ležet na ulici, takně ji obejdeme, abychom ji nerušili v jejím rozjímání.

Jaký je rozdíl mezi mnou a touhle násadou? Jsem z masa, tak jako každý, koho každý den potkáváte. Ale proč si mne všímáte? Proč na mě zpytavě čumíte a říkáte sami sobě: „Měl bych schovat ty drogy, co mám v učebnici matematiky“, „Snad ty žvýkačky nemám podepsaný“ a vaše nejoblíbenější „Jestli promluví, budu muset hodně rychle utíkat, protože mi nebude chtít říct nic hezkýho.“

Víte, proč si mě všímáte? Protože se netvářím neutrálně. Protože se neustále tvářím, jako kanibal ve vegetariánské restauraci. Jako kráva v řeznictví. Jako palma. Palmy jsou neustále strašně naštvány. Všechny do jedné.

Achjo...

Připadám si jako blázen. Však, jak říká Hamlet: Co je člověk, umí-li na životě vydobýt jen potravu a spánek? Pouhé zvíře! Ten, který dal nám schopnost přemýšlet, jistě si nepřál, aby božský rozum v nás bez užitku hnil!

A to je to... co jsme, když jediné, co nás poslední dobou zajímá je jídlo, peníze, televize a počet otáček našeho mixéru?

Jsme ještě lidé? Když se neptáme a nebažíme po vědění, když jen smířeně chodíme z místnosti do místnosti a nevšímáme si ostatních, poněvadž nechceme, aby si všímali oni nás? Vyhýbáme se sami sobě, ze strachu, že přijdeme o své soukromí a přitom se soukromí dobrovolně vzdáváme už jen tím, že... TAK TOHLE UKLÍZET NEBUDU! TOHLE NÉ!

(Vstane, píše něco na tabuli.)

Tak, hezky, podle Descartesa. Je pense, donc je suis.

Tak.

Tihle evidentně nejsou, poněvadž nemyslí. Respektive myslí jen v omezené míře. Jak jinak si vysvětlit tu mamutí pečinku támhle? A nápis na stěně, pravděpodobně říkající, že „Radůnková je kráva,“ kde po každém R následuje měkké i...

Každý všední den odpoledne, když procházím bojištěm, říkám si: Kde se stala chyba? Je to snad v nás? Můžou za to učitelé, že se naše děti, ty ne, Alíku, ty ne, chovají, tak jak se chovají? Já vždycky chtěla psa.

Pust. Tak je hodná. Aport.

Víte, tohle není chyba učitelů. I oni potí pot a krvácí krev. V hodinách, jako je tělocvik a matematika to bývá obojí záraz, ale proč to dělají? Věří ve správnou věc? Uvědomují si, že oni jsou jedinou hradbou, mezi naprostou degenerací lidstva, jakožto myslících bytostí na otroky sebe samých? Nebo prostě jen dělají to, co umí?

Doufám, že to první.

Řekl to buď Roquefort, nebo Camembert, že: „Cokoli hloupějšího, než okurka je stejně zelené a nesvobodné, jako nejhloupější z hloupých.“

A ať už tím chtěl říct cokoli, myslím, že měl pravdu.

Takže nebudmě okurky...

Čičí, Alíku, kam jsi zase utekl?

Mí valí

045

Chtěl bych být mývalem
s jarmulkou a ocasem
co mrská tam a občas sem
po domě bývalém

Chci býti mývalem
klidně i bez předkožky
a mývat vtipné vložky
v pořadu troufalém

Chci v noci se plížit
po ruinách chrámu
na zteřelém trámu
se k modlitbě ztišit

v opuštěné synagoze
kde kdys sedával namnoze
rabín vzhlížet až k obloze
škrábat se přitom na noze

Chtěl bych být mývalem
být černý bílý šedý
a nemít z nervů vředy
když slunce líbá zem
jíst zbytky krabí
jak starý rabi
ve vlastním roku stém
jíst z mísy se vševědy
být moudrý naposledy
žít jen po boku svém

Chci jednoho dne nabrzku
být židovským mývalem
co ze slunečních paprsků
po ránu mývá lem

Výroční zpráva experimentální sekce

Začínám dávat dohromady tuto krátkou výpověď, zatímco kapitán Hryzák sedí ve vedlejší kóji a spokojeně se nechává krmit.

Ach, ti jednoduší tvorové...

Poznamenávám si do paměti nadšení jejich tváří, když se pářím se Zubkou, jejich mimické svaly se stáhnou do té podoby, v jaké se vyskytují, když sledují něco fascinujícího. Jako by šlo o něco významného – oba jen potřebujeme uvolnit stres, který se v nás za posledních několik týdnů výzkumu nahromadil.

A ti ubožáci s nadšením něco zaznamenávají, tím svým primitivním způsobem, se svou trapnou pamětí se snaží uchovat své myšlenky a poznámky a nám nezbyvá, než lít po nich shovívavost po litrech. Nejhorší je ten způsob, kterým tak činí. K záznamu myšlenek používají vnější zdroje, nástroje, z nichž jeden (*tužka*) slouží k degradaci toho druhého (*papíru*). Oni dokonce vyhazují a ničí papíry po desítkách, dočmrkané k nepoznání, takže ani nikdo z nich nemá možnost poučit se z předešlých chyb.

Nehledě na to, že používají komplikované symboly, které nemohou nikdy být tak všeříkající, jako naše komunikace, založená na bázi vyměňování tělesných chemikálií a podprahového vnímání myšlenek druhá. Ta jejich rasa je opravdu... k smíchu. A zároveň jeden cítí potřebu pro ně něco udělat. Poznat je a pochopit je, abychom jim mohli pomoci. Abychom je posunuli o něco dále.

Zase mi nabízí sýr.

Vidíte to... tohle také svědčí o tom jejich primitivismu. Že nám všem neustále cpou sýr.

Tedy, nic prosti sýru, pochopitelně, kdo by ho neměl rád, že ano.

Ale ti prostáčci nejsou schopní nám ho dát přímo. Jako by se báli, schovávají ho do labyrintů. Ne, že by to byl problém, spíš je to zdržení.

A víte, co je na tom nejhorší?

Oni nejsou schopní tu lahůdku dát dvakrát na stejné místo.

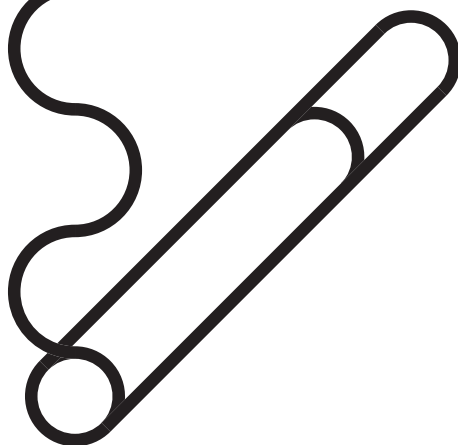
Profesor Ocasník o tom rozvinul poměrně zajímavou teorii, z níž vychází, že lidé mají paměť fungující ve dvanácti hodinových cyklech. Je prý možné, že jim zůstává jakási reliktní paměť, díky které ví, že konali něco podobného, ale nejsou schopní situaci dokonale reprodukovat.

Je to jedna ze záhad, která náš výzkum stále drží v chodu.

Výsledky naší vědecké skupiny, včetně tohoto pojednání budou zveřejněny a porovnány v rámci osmnáctého kolokvia Ústavu pro výzkum lidské populace, které proběhne za dvě období páření.

Všem druhům v hnízdech hojnost pochutin a potravin srdečně přeje doktor Mickey.

Jan & Cimr

Dialog

049

- A Pozdrav.
- B Pozdrav. Poněkud formální vyjádření radosti nad opětovným shledáním.
- A Pokus o vysvětlení dosavadní nepřítomnosti. Nevěrohodný.
- B Nedůvěřivý úsměv.
- A Lehce žoviální mávnutí rukou nad věcí, převedení tématu řeči jinam.
- B Nevhodné téma. Odtazitá reakce.
- A Nedostatek empatie - snaha o pokračování v tématu.
- B Přerušení v polovině věty, výzva ke společnému zakoupení alkoholického nápoje.
- A Souhlas, naoko nejistý. Odchod k baru.
- B Zakroucení skloněnou hlavou, oči v sloup. Za zády. Hledání jistého předmětu v tašce.
- A Návrat od baru. Široký úsměv, rozmáchlé gesto s alkoholickým nápojem.
- B Pozvednutí číše, velmi neformální, stručný přípitek (*spíše jen zamumlání*).
- A Opětování přípitku.
- A, B Konzumace alkoholických nápojů.
- B Hledání v tašce, žádost o strpení. Vytažení zajímavého předmětu.
- A Upřímný obdiv.
- B Vysvětlení okolností, za nichž se zajímavý předmět stal jeho vlastnictvím.
- A Zaujatý výraz v obličeji.
- B Výzva k prohlédnutí předmětu. První část jeho zevrubného popisu. Snaha o sdělení zážitku inspirace dotýčným předmětem.
- A Povrchní prohlédnutí předmětu, projev zájmu - přes všechnu dobrou vůli ne zcela upřímný.
- B Druhá část popisu a vysvětlení. Snaha překonat bariéru nepochopení a nesdílení hlubokého, upřímného nadšení.
- A Projev zájmu, celkem upřímný, ale spíše snaživý než skutečný.
- B Prosba o strpení, následovat má zevrubnější vysvětlení v širším kontextu. Odchod k baru.
- A Popření potřeby zevrubného vysvětlování, ale následně souhlas a výběr alkoholického nápoje.
- B Už konečně odchod k baru, návrat s alkoholickým nápojem.
- A, B Konzumace alkoholického nápoje.

- B** Poněkud neosobní fráze, mající uvést vysvětlení významu zajímavého předmětu – fráze pro danou situaci nevhodná, adekvátní spíše na firemní poradě než při přátelském rozhovoru.
- A** Opětovné popření potřeby vysvětlení.
- B** Snaha zamluvit nevhodnost předchozích vět. Pokus o vtip.
- A** Snaživý smích.
- B** Neformální návrat k tématu zajímavého předmětu, tentokrátě však skrze zábavnou historku.
- A** Předstírání hlubokého pochopení, pomalu přecházející v předstírané nadšení.
- B** Citoslovce, uvozující novou větu, poháněné dojem sdíleného nadšení.
- A** Významné pozdvižení prstu, přerušení řeči partnera. Výzva k zakoupení alkoholického nápoje.
- B** Nadšený, nikoliv však halasně projevovaný souhlas.
- A, B** Zakoupení a konzumace alkoholického nápoje.
- A** Zopakování dosavadní řeči partnera (*ve věci zajímavého předmětu*) vlastními slovy, ovšem předstírajíc, že se jedná o produkt vlastního uvažování nad danou problematikou a niterné inspirace zajímavým předmětem.
- B** Moudré pokyvování hlavou, občasné přitakání.
- A** Nadšení již zcela nepředstírané, pramenící však spíše než z inspirace zajímavým předmětem z oslnění sebe sama pronikavostí vlastního intelektu.
- B** Nadšení, pramenící (*již od počátku*) z téhož zdroje.
- A, B** Splýnutí dvou nadšených duší, takže již není třeba verbální komunikace ke shodě na koupi alkoholického nápoje.
- A, B** Konzumace téhož.
- A** První příznaky nevolnosti z alkoholu, spíše však z příliš prudké konzumace než z množství – po chvíli přechází, leč atmosféru to přece jen zlehka uklidní a přivede debatu zpět do racionálnější roviny.
- B** Uvedení konkrétního prvku zajímavého předmětu a nastolení otázky jeho aplikace v praxi.
- A** Lehká nervozita z uvědomění si vlastní neznalosti.
- B** Začátek odpovědi na vlastní otázku.
- A** Opadnutí nervozity, opětovné zapojení do debaty.
- B** Vytržení prvku předmětu z kontextu.
- A** Moudrá poznámka s nulovou výpovědní hodnotou.
- B** Chybná logická konstrukce.
- A** Velmi zaujaté přikývnutí.
- B** Zasazení prvku do nového kontextu.
- A** Věcná připomínka.
- B** Souhlas s věcnou připomínkou, rozvinutí obohacené teze.
- A** Převyprávění téže teze jinými slovy, vydávané za vlastní invenci.
- B** Nadšení z pochopení partnerem a radikalizace tezí.

- A Kacířská myšlenka umírněnosti.
- B Nevěřicně vyčítavý pohled.
- A Vykrucování se, rozvití teze radikalitou překonávající tu dosavadní.
- B Uspokojený souhlas. Komplikovaná logická konstrukce, aplikující z kontextu vytrženou součást zajímavého předmětu, dosazenou na základě jiné, chybné logické konstrukce do kontextu nového, na celospolečensky aktuální problém doposud považovaný za neřešitelný.
- A Citoslovce směřující obdiv, pocit totální zbednělosti a bezvýhradný souhlas. Výzva k přípitku na právě vyřčenou pravdu.
- B Souhlas, koupě alkoholického nápoje.
- A, B Konzumace téhož.
- A Obdivná poznámka.
- B Žoviální mávnutí rukou, naznačující, že podobné myšlenkové kreace předvádí denně.
- B Vyvození oprávněnosti radikalit předchozích tezí na základě nově odhaleného kontextu celospolečenské aktuálnosti problému.
- A Poznámka, snažící se zakrýt, že se v tom už totálně ztrácí.
- B Delší úvaha nad vztahem lidského individua ke společnosti, spojená s otevřením tématu individuální společenské odpovědnosti.
- A Pád z výšin, přiznání nepochopení.
- B Velmi zjednodušená verze předchozí úvahy, přednesená apelativně a s velmi pomalou, zřetelnou dikcí.
- A Částečné pochopení, přikývnutí, snažící se vyjádřit pochopení úplné.
- B Hluboký nádech, dramatická pauza, výzva k revoluční akci. Výkřičník.
- A Chvilé ticho.
- B Dodatek výzvě.
- A Dlouhé ticho.
- B Naléhavé westernové mlčení, poker face .
- A Rána pěstí do stolu. Sprosté slovo. Jednoslabičný souhlasný výkřik.
- A, B Významný spiklenecký pohled jeden na druhého.
- B Rázné zvednutí se ze židle.
- A Pokus o totéž, ztráta rovnováhy. Překonána.
- B Odchod k baru.
- A Odchod na záchod.
- B Rázné objednání alkoholického nápoje. Vyčkávání na návrat partnera z WC. Nervózní poklepávání prsty o bar.
- C Deus ex machina. „Běžte si ho tam odvíst, celý hajzly zeblitý..“

Nájezdník

052

Truchlohra o dvou dějstvích a epilogu.

(Odehrává se v 7. století n.l.)

POSTAVY

AVAR – nájezdník, **HLAVA**, **TĚLO**, **SPLE** – scelený říslušník lokálního etnika,
PÍČ – archeolog, **ČERVINKA** – archeolog, **DUCH AVARA**

1. DĚJSTVÍ

(Avarský nájezdník cválá holou plání, zpívaje si tradiční válečný popěvek v aiolské stupnici, s refrénem na mollovém kvintakordu.)

AVAR [Já doma ženu mám a teď jsem zůstal sám tak jedu s koněm v dál kam jen ten vítr vál a ač jsem stále sám vždy jedu s koněm v dál]

(Což přeloženo do češtiny znamená zhruba „Roztrhám, rozsekám, zničím, rozválcuju, vypálím, znásilním, vykradu, rozeberu na prvočinitele, zahrabu, zadupu.“)

(Na místě dnešního města Brna potkává na poli pracujícího příslušníka lokálního etnika, kterému utne hlavu.)

HLAVA Ach. Já doma ženu mám a teď jsem zůstal sám...
AVAR Nevyhrožuj!

(Sebere hlavu, dá jí facku a odváží ji pryč. Tělo se odebírá zpět k pluhu a pokračuje v práci.)

2. DĚJSTVÍ

(Avarský nájezdník s mečem francouzské provenience v zádech cválá holou plání od bavorských hranic směrem na Brno, zpívá si ztěžklým hlasem tentýž popěvek.)

053

- HLAVA** Nedalo by se to nějak ozvláštnit? Ten mollový kvitnakord je už poněkud fádni. Zkuste velkou tercii a potom po půltónech nahoru.
- AVAR** To je lidová hudba, ty pokleslý avantgardisto!
- HLAVA** I k lidové hudbě je třeba přistupovat kreativně. Vemte si třeba takového Janáčka.
- AVAR** O tom mi ani nemluv. Kde chceš vysadit?
- HLAVA** Teď to vemte doleva a pak kousek rovně.

(Přijíždí k poli, Avar nasazuje hlavu na tělo.)

- SPLE** Tak nashledanou. A přemýšlejte o té velké tercii.

(Avar ostentativně zazpívá dvě malé tercie po sobě.)

- SPLE** Lidová hudba se nám nesmí stát dogmatem, které brání rozvoji naší muzikálnosti. Právě mrháte příležitostí kulturní inspirace u odlišných etnik.

(Moravští archeologové Červinka a Píč (mezi studenty historie známí jako PíčaČervinka) prezentují závěry bádání v oblasti dnešního nákupního centra v Králově poli.)

PÍČ Dle mého soudu svědčí objevené kosterní pozůstatky o hrdinném boji slovanských etnik s avarskými nájezdníky, přičemž slovanský bojovník i s uťatou hlavou dokázal doběhnout do franské kulturní oblasti pro železný meč, čímž zmírnil technologickou převahu nájezdníků a po návratu z posledních sil Avara probodl.

ČERVINKA V tomto ohledu s kolegou nemohu souhlasit, na lebeční kosti avarského nájezdníka je patrné extrémní namožení hlasivek, o stejném faktu svědčí i upadnutá hlava slovanova, jedná se tedy o důsledek přátelského kontaktu na kulturní úrovni, smrt nastala v obou případech následkem pokusu o zapívání intervalů pro obě etnika nepřírozených.

(Okolo procválá duch Avara.)

DUCH AVARA [Já doma ženu mám...]

Gavendová Kristýna

055

Kája a Karel aneb Proces

POSTAVY

KÁJA – soudce, KAREL – obžalovaný, PRVNÍ, DRUHÝ, ONA – ženská figurína

(U Káji doma. Karel peče. Za stolem sedí Kája.)

KÁJA Nechceš něco pomoci, Karle?
 KAREL Ne, jenom seď, Kájo...
 KÁJA Ale bylo domluvený, že je upečem spolu.
 KAREL Nech to být, jenom mi ukaž, kde máš mixér. Dobrý, dobrý, seď, už ho mám. Zdáš se mi dneska nějaký nespůj, co?
 KÁJA Špatně jsem se vyspal, poslední dobou mám jednu noční můru za druhou.
 KAREL To ten proces, co?
 KÁJA Nedá mi spát. Víš, na tomhle povolání miluju ten průběh, to napětí, to vzrušení, to vyřknutí verdiktu. No a pak. Člověk by si řekl, že bude mít vystarané, ale to tak není. To víš, jeden se do poslední chvíle obává.
 KAREL Já vím, já vím... a ani po tom není často všechno tak, jak by si člověk představoval.
 KÁJA Nikdy nic nejde tak hladce, jak by mělo. *(upije rum do pečeni)*
 KAREL No jo, no jo.
 KÁJA Člověk se snaží, dře, potí u toho krev...
 KAREL Málem, že nepojde.
 KÁJA Všechno musí být naplánované, připravené. A stejně, když přijdeš na plac, všechno je to o momentální chvíli. A pak se rozhodni. Hazarduj se životy.
 KAREL No není to legrace, Kájo.
 KÁJA Není. Je málo tak těžkých povolání, Karle.
 KAREL A tak krásných, Kájo.
 KÁJA Já si Ti, Karle někdy říkám, jestli mi to všechno vůbec za to stojí.
 KAREL Neblázni, takhle nemluv.
 KÁJA Já si tak normálně poslední dobou přemýšlím. Víš, všechno to tady zabalit...

KAREL Proboha! Co tím chceš říct?
 KÁJA No, zabalit. Sebrat saky paky, všechny krámy, prodat barák a odjet... já nevím, do Thajska.

(Ozve se rachot.)

KAREL Něco ti tu, Kájo, rachotí.
 KÁJA No jo, no jo. Stejně to tady jednou prodám a bude klid. *(pije rum)* Na zdraví, Karle.
 KAREL Trochu mi tam nech, Kájo, jinak ty perníčky dobrý nebudou.
 KÁJA Promiň, je toho na mě moc...
 KAREL A co doma, dobrý?
 KÁJA Nic není dobrý. Vždyť Ona už se mnou ani nespí, Karle.
 KAREL A co děti, dobrý?
 KÁJA Nic není dobrý. Matouš nosí čtyřky. A Anetka... No, přihlásila se do mažoretetek. Lítá s krátkou sukní a třásněma. Nakrucuje se na basketbalu a Ona ji na tréninky dává ještě pět stovek měsíčně, no chápeš to?
 KAREL No co ti na to mám říct...
 KÁJA Na zdraví, Karle, na zdraví.

(Potemnělá, provizorně zařízená soudní síň. Všichni jsou v oblecích, soudce má talár a paruku. Mezi všemi zúčastněnými je několik figurín.)

SOUDCE Prosím obžalovaného, aby povstal.
 OBŽALOVANÝ S dovolením, odložím si kabát.
 SOUDCE Prosím, přistupte.
 OBŽALOVANÝ *(prodírá se mezi figurínami)* S dovolením, s dovolením...
 SOUDCE Jste obviněn z přečinu omezování osobní svobody.
 OBŽALOVANÝ Ano.
 SOUDCE Chcete se nějak vyjádřit na svoji obhajobu?
 OBŽALOVANÝ Rád bych vše uvedl na pravou míru. Ti lidé se mnou v tom sklepe byli dobrovolně.
 SOUDCE Můžete nám to nějak specifikovat?
 OBŽALOVANÝ Ano.
 SOUDCE Prosím.
 OBŽALOVANÝ Vše bylo předem domluvené a naplánované. Tady on a on a ona a ti dva taky... Zkrátka domluvili jsme se, že všichni strávíme noc u nás ve sklepe. Takový spíš sklípek než sklep to byl. Tak samozřejmě, že jsme něco vypili...
 OBŽALOVANÝ Dál nic.
 SOUDCE Jak to myslíte – nic?
 OBŽALOVANÝ Dál si z přemíry alkoholu nic nepamatuji.

SOUDECE Nic si z té noci nevybavujete.

OBŽALOVANÝ Vůbec. Ale co vím, že tam byli dobrovolně a vše se odehrálo v mezích souhlasu všech zúčastněných.

SOUDECE Děkuji. Prosím svědky.

TI DVA *(vzájemně si přizvukují)* Musíme se ohradit. / Ano to musíme. / Tak za prvé: Těch dnů bylo mnohem víc než jeden. / Jo, to teda.

SOUDECE Vzpomínáte si, kolik přesně jich bylo?

TI DVA To nevíme, mnohem, mnohem víc. Desítka. / Možná až celá stovka jich byla!

SOUDECE To ale zcela mění situaci. S dovolením. Začíná tady být horko. *(odloží si paruku)* Obžalovaný uvedl – cituji – „Ti lidé se mnou v tom sklepe byli dobrovolně.“ Můžete se k tomuto nějak vyjádřit?

PRVNÍ Je pravda, že jsme přijeli tady za „Obžalovaný cituju dobrovolně“.

DRUHÝ To jo.

PRVNÍ Pili jsme, hodně.

DRUHÝ Pili, zpívali...

PRVNÍ Pili, zpívali, pak přišla řeč taky na ženský...

DRUHÝ Nóó...

PRVNÍ A u stolu s náma seděla taky Ona. *(ukáže na figurínu)*

DRUHÝ A jak jsme všichni začínali být takoví opilí a uvědomovat si tu zvláštní atmosféru... Takovou až jako intimní řekl bych...

PRVNÍ Promiňte, začíná mi být horko, odložím si. *(sundává si sako)*

DRUHÝ No, takovou pěknou intimní atmosféru, potmělou, opilou...

TI DVA Snad by to mohla víc... tady Ona.

SOUDECE Je pravda – co říkali tito pánové?

ONA Mlčí.

SOUDECE Nemluví.

PRVNÍ Je jak nemá. Ale moc dobře si to všechno pamatuje.

DRUHÝ No, to bych řek'.

SOUDECE Tak ji tedy přiveďte.

(Jeden a druhý přivlečou figurínu.)

SOUDECE Můžete tedy následující situaci nějak demonstrovat?

PRVNÍ No, to snad ani...

DRUHÝ Nebude tak úplně...

PRVNÍ Je tady horko, s dovolením *(sundá si košili)*

SOUDECE Potřebujeme výpovědi.

PRVNÍ Tak snad... *(sundává si kalhoty)*

DRUHÝ Přece jen. *(sundává si sako)*

(Rekonstrukce oné noci: Agresivní opilecká scénka. Vše končí brutálním znásilněním figuríny.)

059

PRVNÍ Tak tak nák.
Soudce S dovolením... (*sundává si talár*) A co se dělo po tom?
Druhý Pak se pilo.
Soudce A potom?
První Pak řek' obžalovaný – cituju – „nák to tady hoši upadá. Nejdřív se nažerem a pak zavoláme ostatní, co vy na to?“
Soudce A co vy na to?
Ti dva Že to bude prima.
Soudce A pak přišli ostatní.
První Pak přišli ostatní, no... všichni co tu sedíme.
Soudce A pak se pilo.
Druhý Ne... ještě předtím jsem se chtěl jít vychcat. Ale obžalovaný zamknul dveře – asi nák takhle (*zamkne místnost*) a řekl, že chcát se bude chodit, jenom když řekne on. Tak jsem chvíli držel.
Soudce A pak vás obžalovaný pustil.
Druhý No právě, že nepustil.
Všichni S dovolením. (*vysvlékají se až do spodního prádla*)
Soudce A pak se pilo.
První Ne... pak se teprve chtělo pít.
Druhý První se nahnul pro džbánek s vínem a chtěl nám nalít.
První Ale druhý do mě vrazil.
Druhý Prvnímu to všechno spadlo na zem a tak byly naráz všude střepy.
První No, střepy a střípky a rozlitý víno, který vypadalo skoro jako krev.
Druhý A tak jsme chtěli najít smetáček a metličku.
Obžalovaný (*postaví se v lavici, do které se před tím usadil*) Kurva seber to a dělej!
První Sem se nechtěl pořezat.
Druhý A protože váhal, tak mu Obžalovaný strčil hlavu do střepů
Obžalovaný Žer!
První A tak jsem jedl.
Druhý Jedl střepy, jeden po druhým, pomalu je kousal a ze rtů mu kapala krev.
První Všichni stáli kolem něj a dívali se...
Soudce Ale to je nádhera, to je nádhera...
Obžalovaný Tak tak nák to bylo.

(U Káji doma. Karel vaří. Za stolem sedí Kája.)

KÁJA Nechceš něco pomoct, Karle?
KAREL Ne, jenom seď, Kájo...

KÁJA Co to bude, až to bude?
 KAREL Kachna na víně.
 KÁJA To bychom ho měli otevřít. *(otevře víno, pije)*
 KAREL Aby mi tam něco zbylo, Kájo.
 KÁJA Zbude, neboj.
 KAREL A co proces, dobrý?
 KÁJA Nic není dobrý. Já si tu práci zkrátka pořád nosím domů.
 KAREL No jo, tomu se někdy nevyhneš.
 KÁJA Zvlášť v takovémhle případě.
 KAREL No jo. Ty, poslyš, Kájo.
 KÁJA Ano, Karle?
 KAREL Něco Ti tu pořád rachotí.
 KÁJA To bude vadnýma trubkama, Karle.
 KAREL Už to tak vypadá, Kájo.

(Potemnělá, provizorně zařízená soudní síň. Všichni jsou v oblecích, soudce má talár a paruku. Mezi všemi zúčastněnými je několik figurín. Probíhá proces.)

SOUDCE Dovolte mi vynést rozsudek. Obžalovaný, povstaňte.

(Obžalovaný vstává)

SOUDCE Chcete pronést závěrečnou řeč?
 OBŽALOVANÝ Jistě.
 SOUDCE Prosím.
 OBŽALOVANÝ Ti lidé se mnou v tom sklepe byli dobrovolně.
 SOUDCE To je všechno?
 OBŽALOVANÝ Ano.
 SOUDCE Vzhledem k vaší násilnické povaze, prokazatelně zlým skutkům a očitým svědkům svědčícím ve váš neprospěch, rozhodl jsem se odsoudit vás k trestu smrti a to oběšením. Vykonán bude ihned, bez možnosti odvolání.
 OBŽALOVANÝ Rozumím.
 SOUDCE *(směrem k druhému a třetímu)* A aby to obžalovaného nemrzelo, vás dva taky oběsím. *(ukazuje na figuríny – všechny, kromě Ní)* A tebe taky a tebe taky a ještě tebe, všichni budete viset, houpat se na provaze, lapat po dechu, chcípat a sípat a dobře vám tak.
 OBŽALOVANÝ Kájo, nepřeháněj, tohle jsme si nedomluvili.
 SOUDCE Chcípat a sípat a cukat sebou a škubat se!
 TI DVA No tak, trochu klidu. Jedna věc je dělat si tady zábavu o víkendech, relax od rodiny, a druhá věc je dělat ze sebe voly a takhle hrozně to přehánět.
 SOUDCE Ticho v soudní síni.

OBŽALOVANÝ Já to pro dnešek Kájo balím.
 SOUDCE Řekl jsem, klid tady bude!
 TI DVA No nic, šel bych na jedno, co vy na to?
 OBŽALOVANÝ Já jsem dneska Kájovi slíbil, že budeme smažit.
 SOUDCE Řekl jsem hergot, že jsme ještě neskončili.
 TI DVA Karle. Prostě to pochop. / Jo, pochop. / Finíto, game over kámo. / Máme padla a všichni se chceme v klidu rozejít / jasný / jasný.
 SOUDCE Já jsem neskončil!
 TI DVA Přestaň nás už Karle srát. / Jo, nesor.
 SOUDCE Co si to dovolujete! Ke mně, k autoritě!
 TI DVA Hele, nedělej vítr. / Jo. / Nikoho už to nebaví. Pro dnešek. Ale slezem se zas příští středu, tak si to tak neber. / Jo. / Nemůže být každý den posvícení, haha.
 OBŽALOVANÝ Ticho. Řekl jsem, držte huby. Kájo, postav se na stůl. Řekl jsem, postav se na stůl, kurva. *(Všichni zmlknou, Kája pomalu vyleze na stůl.)* Dělej! A teď si všechno svlíkni.
 TI DVA Co, řekli sme...
 OBŽALOVANÝ Vy dva držte huby.

(Soudce se pomalu vysvléká. Obžalovaný vytahuje nůž.)

OBŽALOVANÝ Tak co? Mám tě podříznout jako prase za ty tvoje blbé kecy?
 SOUDCE Ale no tak, Karle, to bys přece...
 OBŽALOVANÝ Ještě pořád si chceš hrát? Dobrý, je to dobrý?
 TI DVA Ale no tak, Karle. / Jo, Karle. / Tak jsme se tu trochu postrašili a to by snad stačilo, co?
 SOUDCE Co si to dovoluješ, ty nicko, která stejně všechno připálí!

(Obžalovaný pořeže soudce.)

SOUDCE Zbláznil ses? Přestaň, odcházím.
 OBŽALOVANÝ To těžko, je zamčeno.
 SOUDCE Tak jsme si to vyjasnili. Pochopil jsem, nepřehrávat. Ale pořád jsme přátelé, no ne? Trochu jsem to přehnal s tím připalování. Ty dneska u mě doma něco usmažíš, trochu se opijem, pak to sníme, tak jak vždycky.
 OBŽALOVANÝ To těžko, kurva. Tady už si dávno nehrajeme. To jsi to nepochopil?
 SOUDCE Neblázni.

OBŽALOVANÝ (*Směrem k těm dvěma*) Držte ho! Ti dva, neochotně ale přece jen – chytanou soudce, obžalovaný mu obváže kolem krku smyčku, pak odtáhne stůl, na kterém Kája stojí. Zatímco Kája umírá, ostatní všechno sklízají, berou pod paže všechny figuríny kromě Ní a odnášejí je pryč. V místnosti už je pouze oběšený Kája, který se rytmicky houpe a svým tělem naráží do kovových trubek za ním. V lavici sedí Ona.

ONA Já budu sedět nehnutě
a zase znovu zklamů tě
svým dojmem, že jsem na poušti
a že mě štěstí opouští

(*Zazpívá*)

Stoupá a klesá tvoje hrud'
a já si říkám Bůh jen suď
Bůh jen suď.

Sedávej, panenko v koutě, budeš-li hodná, najdou tě.

063

(Barbora. Dívka mezi 20–30 lety. Sedí v místnosti, za stolem. Poblíž ní stojí lektor rychloseznamky.)

LEKTOR

Ještě jednou pro všechny zopakuji pravidla. Každý účastník má přesně tři minuty na to, aby se seznámil se svým protějškem. Po odeznění časového signálu se muži vymění, poposednou k dívce po své pravé straně. Opakuji pravé straně. Dívky zůstávají na svých místech. Po skončení seznamování si můžete na připravenou kartičku zapsat jméno protějšku, který se vám zdál sympatický. Kartičku mi následně odevzdáte. Pokud se něčí sympatie vzájemně střetnou, dostanete ještě několik minut o samotě, než se budete moct definitivně rozhodnout. Nějaký dotaz? Ne. To, že se přesouvají muži, opravdu není gendrově stereotypní. Ne, ovšem že to nemá žádný diskriminující podtext. Nějaký další dotaz? Ano, ta strana, na kterou se muži přesunou je pravá. Můžeme začít? Výborně!

(Ke stolku Barbory si přisedává první muž.)

MÁRA

Jsem Marek.

BARBORA

Bára, těší mě.

MÁRA

Co bych ti tak o sobě... no, pracuji v tátově stavební firmě, vydělávám tak asi 40 litrů měsíčně, někdy k tomu přičtou ještě prémie. Mám k dispozici služební auto, ale jasně, že mám taky jedno svoje, mobil a účty mi proplácí firma, víš co. Zbožňuju hory... Každou zimu prostě potřebuju vypadnout, pročistit si hlavu....

BARBORA

Aha.

MÁRA

Nejradši jezdím do Alp. Švýcarsko, klasika. Mám tam prostě oblíbený hotel, takže když přijedu, tak prostě všichni ví, ne.

Sedávej, panenko v koutě, budeš-li hodná, najdou tě.

BARBORA No, já mám taky..
MÁRA Ráda hory? No, vidíš, to se shodnem. Jezdím freeride na lyžích, loni jsem se dost slušně vysekal, dokonce pro mě musel přiletět vrtulník. Blbnuli jsme s kámošema v nepřístupný oblasti, víš co.
BARBORA Nebezpečné.
MÁRA No, to si piš, ale já mám prostě rád to dobrodružství, když nevíš, co bude za dalším stromem, víš co.
LEKTOR 3 minuty jsou u konce, prosím, pánové si postoupí k dalšímu stolečku.
MÁRA Dobře se s tebou kecá, tak čau.
BARBORA Ahoj.

(Ke stolku si, poněkud zmateně, přisedává další muž.)

BARBORA Promiňte, já myslím, že jste tady špatně.
MILOŠ Jakože se ke stolu takové kočky nehodím, jo, no, hm.
BARBORA To ne, jenom, že jste se měl prostě přesunout na pravou stranu a vy jste šel doleva.
MILOŠ Jo tak, no... haha.

(Lektor se přisouvá ke stolečku, pak ale mávne rukou a zase odejde.)

BARBORA Jsem Bára.
MILOŠ Míla, ahoj.
MILOŠ Proč si tady Báro? Neříkej, že zrovna ty máš problém, no, víš co.
BARBORA Někoho si najít? Divil by ses.
MILOŠ To mi nevykládej.
BARBORA Potkávám „fajn chlapy“, ale ti většinou se mnou chtějí trávit čas pouze když „nemají nic lepšího na práci“.
MILOŠ Aha. A co vlastně děláš?
BARBORA Stále studuji. Vlastně už druhou vysokou. Ve volných chvílích pomáhám s vedením dramatického kroužku pro děti v mateřských školkách a učím se španělsky, to je můj nejnovější koníček. Ráda chodím také do divadla a samozřejmě ven, bavit se s přáteli. Když to stíhám, chodím dvakrát týdně cvičit a o víkendů pracuju brigádně v hotelu.
MILOŠ Hm, to zní to, zajímavě.
BARBORA A co Ty?
MILOŠ Já jsem nezaměstnaný, ale něco si pořád hledám, víš. Posledně jsem šel na pohovor do McDonaldu. Tam mi řekli, že nemám dostatečnou kvalifikaci, sem se nasral... promiň, naštvál, křičel jsem, jak je to kurva... promiň, jak je to možné, že nemám kvalifikaci, že mám titul Mgr. Jenomže mi tam řekli, že všichni z Matfyzu, co u nich pracujou, mají doktorát.

BARBORA To je blbý no.

MILOŠ To jo.

(Ticho.)

MILOŠ Máme poslední minutu.

BARBORA Je to těžké, seznamovat se, takhle narychlo.

MILOŠ Mně to taky moc nejde, jenomže ani normálně mi žádná ženská nedá víc jak dvě minuty, než mně neodešle... no víš kam. Tak si to trénuju.

BARBORA Ať se Ti daří...?

MILOŠ Miloši.

BARBORA Miloši.

LEKTOR Výměna partnerů, prosím.

(Ke stolku Barbory opět přisedává muž.)

MICHAL Ahoj Báro.

BARBORA Ahoj Michale. Co tady proboha děláš?

MICHAL Já vím, je to blbý, ale píšu článek o těchhle rychloseznamkách.

BARBORA A co na to Jana?

MICHAL Nic. Horší jsme to měli doma, když jsem šel dělat reportáž o předražených službách bordelu Moulin Rouge.

BARBORA No jasně, je zvyklá.

MICHAL Proč jsi tady, Báro? Neboj, ptám se soukromě.

BARBORA Protože je to prostě těžký, víš? Najít si někoho normálního.

MICHAL Proč?

BARBORA Nevím. Dělam spoustu věcí a ti chlapi to asi nestíhají. Možná si myslí, že pak nebudou mít u mě v životě svoje místo, chápeš?

MICHAL Moc ne...

BARBORA Nemyslím, že jsem dokonalá. Ale kamarádka mi řekla, že jsem na chlapy „až moc“ Tedy krásná, chytrá, soběstačná. Osobně si myslím, že než otevřu pusu, mohou maximálně posuzovat můj vzhled. Kompliment mojí přítelkyně je hezký, ale na druhou stranu nejsem ani Miss World, ani Albert Einstein a ani Steve Jobs. A ani ti určitě nezůstali na ocet, i když byli „až moc“ perfektní.

MICHAL Jakože chlapy prostě děsí, kolik toho stíháš a nechtějí být pozadu. A tak radši nejsou vůbec.

BARBORA Snad.

MICHAL Pro mě by to, Báro, byla výzva, víš?

BARBORA Fakt?

MICHAL Jo.

LEKTOR Tři minuty uplynuly, prosím, vyměňte se.

(Michal se trochu smutně a trochu toužebně usměje na Báru. Pak odchází. Ke stolu si sedá další muž.)

BARBORA Ahoj. Jsem Bára.
OLDŘICH Olda.

(Oba mlčí.)

OLDŘICH Mlčeti zlato se u rychloseznamek nepočítá.

BARBORA Tak mi o sobě něco pověz.

OLDŘICH No, byl sem ženatý. Ale to se fakt nedalo. Já vím, že srdce na pravém místě a všechny ty kecy okolo, ale moje žena byla fakt ošklivá. A to nejde dlouho vydržet.

BARBORA Takže si rozvedený?

OLDŘICH Jo. Poslední kapka byla, když jsme šli nakoupit. Normálně do Tesca, brali jsme s sebou naše malý, uřvaný děti. Šla platit k pokladně, já se ještě pro něco vracel. Chlápek chtěl být milej, a tak se jí zeptal, jestli to jsou dvojčata. Ona ho seřvala na tři doby, jestli je slepej, že nevidí, že jedno je o dva roky starší. On už nic neřek, počkal si na chvíli, než se vrátím a prohodil, že jen nemohl věřit, že by ji někdo píchal dvakrát. To už jsem nevydržel.

BARBORA Vrazil jsi mu?

OLDŘICH Rozvedl jsem se. A co ty? Byla jsi někdy vdaná? Nebo nějaký vážnější vztah – byl?

BARBORA Nejdelší můj vztah měl rok. Když už se s někým seznámím, většinou to prostě nějak nedopadne.

OLDŘICH Proč? Chci vědět, do čeho bych šel, haha.

BARBORA Upřímně? Nevím. Snažím se, ale když ten vztah nevyjde a já si hledám potom zase nový, připadám si už jako nějaké laciné zboží a možná to chlapi cítí.

OLDŘICH Že jako moc chceš?

BARBORA Jo. A pak se prostě přestanu snažit. Jenomže v tu chvíli se kolem mě motají zas samí „jednanoc“ chlápci.

OLDŘICH No, to je těžký a nejde dělat pořád kompromisy, já to s ošklivou taky dlouho nevydržel.

BARBORA Nevím, kolik kompromisů bych ještě zvládla.

OLDŘICH A mě by sis představit uměla?

BARBORA Asi ne, promiň. Plánuju zestárnout a strašně zošklivět.

OLDŘICH To jo.

LEKTOR Prosím – výměna.

(Ke stolu si sedá poslední účastník.)

KVĚTOŠ Těší mě.
 BARBORA Ahoj, Bára. A ty jsi?
 KVĚTOŠ Jméno je jenom hloupá nálepka. Říkej mi, jak budeš chtít.
 BARBORA Aha, no. Nechejme to otevřené. Co vlastně děláš, bezejmenný?
 KVĚTOŠ Jsem umělec na volné noze.
 BARBORA Malíř?
 KVĚTOŠ Ne.
 BARBORA Spisovatel:
 KVĚTOŠ Ne.
 BARBORA Sochař?
 KVĚTOŠ Ne.
 BARBORA Herec?
 KVĚTOŠ Možná.
 BARBORA Aha.

(Neuvěřitelně dlouhé ticho. Květoš si prohlíží Barboru, ta neví, kam se dívat.)

BARBORA Je, mám tady zmeškaný hovor, hned se vrátím, matka je v nemocnici.
 KVĚTOŠ Jistě.

(Barbora předstírá asi minutový telefonát, pak se vrátí.)

KVĚTOŠ Jsme ve sklepe. Nemáš tady signál.
 BARBORA Hm, no. Nějakým zázrakem jsem se dovolala.
 KVĚTOŠ Opravdu, zázrakem.
 BARBORA Proč jsi tady?
 KVĚTOŠ Proč jsi tady ty.
 BARBORA To byla otázka, že?
 KVĚTOŠ Jistě.
 BARBORA Asi nejsem normální.
 KVĚTOŠ Jak nejsi normální.
 BARBORA Jasně, otázka. No, asi nejsem prostě „normální a obyčejná“ ženská, abych si normálně a obyčejně někoho našla.
 KVĚTOŠ Tím o sobě vlastně říkáš, že jsi výjimečná. Promiň, ale tohle je mýtus všech ženských, které si nikoho neumí najít. Že jsou prostě „zvláštní“ a „příliš dokonalé“ a „přítečkyně jim říkaly, že jsou až moc“.
 BARBORA Hm. A kde je podle tebe chyba?
 KVĚTOŠ Nevím, nejsem ženská.

(Další nekonečně dlouhé ticho.)

- BARBORA** Ještě minuta.
- KVĚTOŠ** Ano, 60 sekund. 60, 59, 58, 57, 56, 55, 54, 53, 52, ...
- BARBORA** Proboha, nech toho.
- KVĚTOŠ** Proč.
- BARBORA** Znervózňuješ mě.
- KVĚTOŠ** Víš co. Ty vlastně stejně nikoho nechceš.
- BARBORA** Aha. A proč jsem teda tady?
- KVĚTOŠ** Z toho, co na tobě vidím, mi přijde, že ti to tak vyhovuje, aniž by si to uvědomovala. Nejsi připravena dělat kompromisy, máš strach, že to nevyjde, máš ráda svoje pohodlí, nejsi pro muže ochotna něco udělat a zároveň tolerovat jeho chyby.
- BARBORA** Možná proto, že si neumím představit, že by našla muže, který by též byl ochoten udělat něco pro mě a tolerovat mé chyby.
- LEKTOR** Je konec, vážení, přátelé. Prosím, jestli jste objevily protějšek, který je vám sympatický, napište jeho jméno na lístek a předejte. V jakési teologické přednášce jsem zaslechl, že opakem slova „milovat“ je slovo „bát“. Nebojme se tedy. Barboro?

(V tento moment se diváci rozhodnou, s kým a jestli Barbora stráví nějaký čas. Ve výběru není Michal (zadaný) a lektor. Odehraje se minutová improvizovaná „poznávka“, o samotě s vybraným, ve které si Barbora naprosto zřejmě uvědomí, že o dotyčného nemá zájem. Nakonec je v místnosti Barbora sama, jen lektor si zde sklízí věci, po očku si ji prohlíží. Barbora se rozhodne nebát se a oslovit ho. Přichází k němu. On ale ve stejnou chvíli vykročí, směrem k nově přichozímu muži, se kterým se políbí.)

(Tma.)

Ps: V případě zájmu, je možné využít a kamkoliv vpravit následující rozhovor.

Věnováno mé Opavě.

- BARBORA** Ahoj, Barbora.
- KUBA** Ahoj Baruš. Ja su Kuba. Viš že vypadaš že si fajna děvucha?
- BARBORA** Hm, děkuju. Co vlastně děláš, Kubo?
- KUBA** To viš, robim na pile ale už ne dluho, mam rozepsanu knišku padesát odstínu modro-červeno-bíle, best celer.
- BARBORA** Aha. Takže ji plánuješ vydat?
- KUBA** No jasne, bude za dvěsta pade v každým knihkupectví a tak. No a co ty, gde ty si se tu vzala?
- BARBORA** Jsem z Brna a přijela jsem se seznámit – asi jako všichni.

KUBA V Brně mi kdysi operovali kylu, u svate Liduški, či keho. Fajný perzonal a tak.
BARBORA No a ty jsi z Ostravy, hádám.
KUBA No tam kusek.
BARBORA Hm.

069

(Dlouhé ticho. Očividně znuděně Barboře a jejímu společníkovi zbývá poslední, nekonečná minuta hovoru.)

BARBORA Čas dost utíká, když se člověk dobře baví.
KUBA Ja se dobře bavím na fotbale.
BARBORA Já naposled byla snad někdy s tátou... Na Kometě, asi když jsem byla v osmé třídě.
KUBA Čekej. Na Zbrojovce snad, no ni? To bylo hadam v dvatisicim třetím... Kurde, to sem tam byl těž!!! To sme tak legendárně prosráli! 1:0! A tolik šanci dojebaných. Posrany Belic skakal v Braně jak gumovy cimprlich a nam to pak bylo piču platne!
BARBORA No, už máme opravdu jen půl minuty... Radši bychom...
KUBA Piču platne říkam, jak nam to v šedesate první jebnul Musil do vika tak šeci enem čuměli.
BARBORA Dvacet pět...
KUBA Ani hovno, šedesata první minuta. No a jak to Došek definitivně zesral tak sme se zebrali a šli na pivo.
BARBORA Konec!
KUBA Konec to byl, jak říkaš. No nic, tak si fajně vypadala, ale že fandíš takym zmrдум, to se neodpušta.

Sedávej, panenko v koutě, budeš-li hodná, najdou tě.

Hallo, aus Berlin

070

(Koncept. Odehrává se v současnosti.)

PROLOG – Barman v hospodě připravený na příchod svého oblíbeného, pátečního hosta. Za pět minut má přijít, určitě se neopozdí. Barman si a stůl pokládá připínací hákový kříž. V momentě, kdy host vchází, si jej nasazuje. Začíná hra.

PŘÍCHOD – On v nacistické uniformě. Razným, vojenským krokem vchází do hospody. Objednává si to, co obvykle... On si zatím prohlíží lidi, kteří sedí kolem něj. Některé zná, jiné ne. Zdraví je kývnutím hlavy, nikdo mu pozdrav ale neopětuje. Potřebuje jim to říct. Potřebuje jim to říct všem, proto se zprvu chová přátelsky. Snad dokonce mile. Navázat kontakt, pak už na ničem přece nezáleží, od stolu jej nikdo nevyhodí. Na to jsou lidé tady moc... co? Bázlivi? Nikdo zatím nekomunikuje. Povídá si tedy s barmanem, ale tak hlasitě, aby jej nešlo přeslechnout. Potřebuje jim to přece říct. Prostě potřebuje. Nezávazný, snad improvizovaný rozhovor. Něco nového... A u tebe?

HRA – Konečně! Konečně o něj někdo zavadil pohledem. Věděl, že to už přece dlouho nepotrvá a někdo si jej všimne. Musí. Vždyť je v týhle hospodě jediný opravdový nácek a to za pozornost stojí. Přisedává si ke stolu, celou dobu osazenstvo nespouští z očí. Nepokládá otázky, prostě mluví. Dostal příležitost.

„Hranice jsou tvořeny lidmi a také jimi mohou být měněny.“

Nezní hloupě. Jeho cíl se mění, už nechce jen mluvit, chce přesvědčit.

„Je štěstím pro stát, když lidé nepřemýšlejí.“

Používá dovedně sladěné výroky Masaryka, Hitlera, citáty z Bible. Uhrančivost. Fascinace.

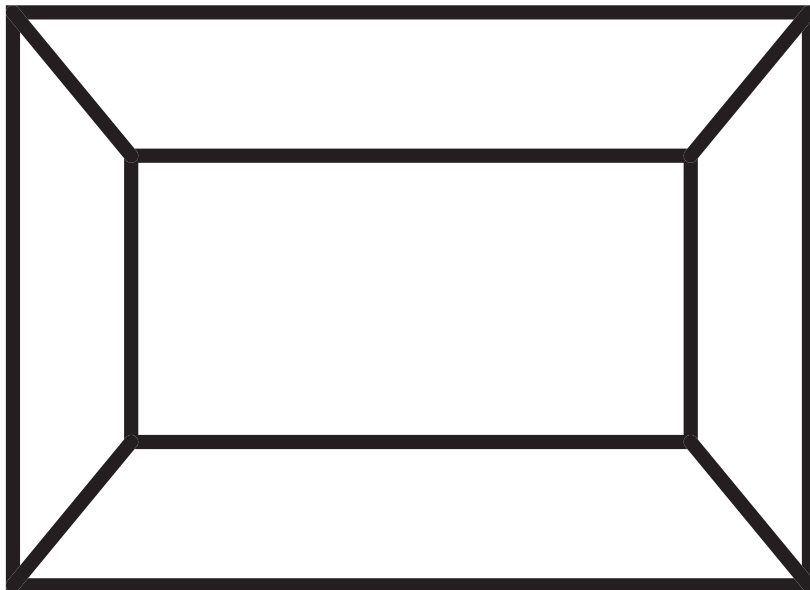
ZÁVĚR – Věříš mu? Věřit... to je silné slovo. Jenom to nezní úplně hloupě. Tomu náckovi, co propíjí kapesné od maminky? Nikdy!

Chtěla bych.

Hra se vymyká kontrole. Půjčíme si trochu od Geneta, s dovolením. Chceme se vrátit do reality. Normálního pátku a jedné podivné hospody, ale už to nejde, už jsme zašli příliš daleko.

Hallo, ich bin in Berlin.

Dagmar Haladová

H-R-A

072

POSTAVY

HANA – 28 let, RADEK – 20 let, ALENA – 17 let

(Děj se odehrává na chatě, zvenčí je slyšet idylické švitoření ptactva a šumění lesa. Radek vyklízí sklep, tmavou zaprášenou místnost prolezlou všelijakou havětí. Uvnitř sklepa jsou naskládány židle, stůl, bedny, stará skříň, na zemi je položena lahev s vodou. Alena, která je oděna v černou koženou bundu a rozedřené kalhoty, zpočátku probíhá s mp3 přehrávačem na uších v záchvatu tance.)

RADEK Hano... slyšíš... Hano... prosím tě, Hano...!!
HANA Ano, Radku! *(volá z dálky)*
RADEK Hano... furt tu sou ti pavouci! Hano... tys minule říkala, že tu nebudou... pojď séém... je tu jeden obrovskej... já na to nemám... *(začne plakat)*
HANA *(křičí z dálky)* Radku, já teď nemůžu. Vytrhávám plevel. Jo a víš, co ti řeknu, Radku... si srab!
RADEK *(vzlyká)* Nesnáším tě... a abys věděla... máš nás mít na starosti.
HANA Neštvi, Radku... něřvi a makej, musíme to tady vygruntovat. Kruci... Arzene!!

(Prochází zpívající Alena, v uších má sluchátka, Projde okolo Hany, pak přijde k Radkovi do sklepa)

ALENA Hey... bro... Hey... sista!! *(Radkovi dá přátelský pohlavek)*
RADEK Hano... Alena mě bije... Hano!!

(Přichází Hana)

HANA Radku, já už tě mám dost... i tebe, Alo.
ALENA Sister... listen to your heart ! *(strčí násilím Haně do uší sluchátka)*
HANA Aleno, já to nechci poslouchat... *(vyrve si sluchátka z uší a zabaví Haně mp3 přehrávač, strčí si ho do kapsy)* Radku a ty se přestaň chovat, jak... *(nadechne se, ale pak zase vydechne)*
RADEK Jen to řekni, ségra... jen to řekni...

ALENA Radeček... Radka... to je náš mazánek! Nebo snad Radin?

(rozcuchá Radkovi účes a usadí se na zem, Radek se chce vrhnout na Alenu, Hana ho zastaví a vyčítavě poblédne na Alenu. Radek se vrací zpět k přerovnávání věcí uvnitř sklepa)

HANA Dost! Jo dost už... jdeme makat... ten sklep musíme uklidit. Od té doby co naši nejsou... to tady docela zchátralo... vždyť sem skoro nejezdíme. *(Po chvíli)* Děcka, mně je jasný, že se vám moc nevěnuju. Že spolu moc nemluvíme, ale jsme rodina, ne? Tak proč se furt hádat? Dneska jsou to dva roky od té nehody. A já bych tu chatu docela ráda už prodala, ale musíme to tady uklidit. To je snad pochopitelný, ne?

(Najednou sebou Alena začne třást, má křeče, které přecházejí v záchvat... Radek začne hystericky křičet, Hana je v rozpacích neví, ke komu dřív se vrhnout)

RADEK Né... už zase... Álo... už dost, prosím, já už nechci, přestaň... *(v nervozitě přenáší židle sem a tam, snaží se posunout stůl a nepřestávat v úklidu)*

HANA *(obrací se na Radka)* Co je jí? Proboha... Aleno! *(obejme Alenu, která se jí svíjí v náručí, nevnímá. Dá Aleně několik políčků přes tvář)*

RADEK *(mluví z cesty, zalezl pod stůl a přitom v pozadí sleduje Hanu s Alenou)* Ne... takhle to nemělo skončit ne... ja jsem tam nebyl, já je neznám... jděte pryč... ségra pod domů, pod.

(Hana se nechápavě ohlíží na Radka a zpátky na Alenu.)

ALENA *(třes a záchvat opadl)* Dobrý... nech mě... už je to dobrý, říkám. Oká.! *(pomalu se snaží zvednout)*

HANA Radku, vodu... hoď sem vodu!

(Radek podá Haně vodu a ta dá napít Aleně. Alena si po záchvatu stoupne a chce odejít ze sklepa pryč, ale Hana ji zastaví)

HANA *(rozrušeně)* Aleno, stůj! A ty, Radku, vylez ven a vybal, co se to tady děje!

(ticho, Radek s Alenou na sebe hledí)

HANA Sakra, odpoví mi někdo? Fajn, tak přitvrdíme. *(Rázem vyskočí, chytne Alenu za ruku a poté chytne za ruku Radka a posadí je před sebe)*

HANA Já čekám. *(Oběma dá facku)*

(Alena se urazí a Radek začne popotahovat)

HANA Aleno, ty se nemáš co urážet. Já chci vědět, co se do hajzlu děje! Mluv! *(Lehce štouchne Alenu do zad)*

ALENA Já... no, ségra... víš... mám nízký tlak, se mi tak vobčas stane, you know.

HANA Kecáš, nebuď naivní, si myslíš, že ti to sežeru? Víš, jak sem se vo tebe bála?

ALENA No néé... to ne... moje velká sestřička se najednou stará. Sestra Hana-Samaritán. Máš pocit zodpovědnosti, co tak najednou, co ty krávo? Na co si to hraješ? *(Hana začne Alenu bít, Radek je od sebe odtrhne)*

RADEK Holky... já jsem sice srab, ale můžete toho nechat?

HANA Co ty se do toho motáš?

RADEK Promiň *(sklesle se usadí na židli)*

HANA Přestaň mě srát, ti říkám, Aleno, přestaň! Se nedivím, že ti naši říkali Arzen, sem z tebe celá otrávená.

RADEK Ségry no tááák...

ALENA, HANA Mlč!

(Radek se začne smát a opět začne tahat stůl a třídit věci ve sklepe)

ALENA *(chce opět odejít ze sklepa)* Haničko, naše... no co my bychom si bez tebe počali co?

(Hana běží ke dveřím a zamkne, klíč si dá do kapsy)

ALENA *(ironicky)* A co jako, Hano? Co!!

HANA Aleno, mohli sme si promluvit dřív ne?! Dělán, co můžu. Věho sem se nechala jenom kvůli vám. Já už nevím, co mám dělat. Snažila jsem se... snažím se takhle už 2 roky, ale je to čím dál horší.

ALENA To ti mám věřit, ségra? Co to kecáš? Žvásty... fakt chceš teda vědět, co sem to měla za záchvat? Fakt jo? Tak já ti to povím... abstaák... nemám tady dávku, víš? Viď, Radine? *(Jde k Radkovi a políbí ho do vlasů)*

HANA *(nevěřičně hledí na Alenu a Radka)* Co? Ty? Jak mu to říkáš? Vy ste fetáci? ... Radku, mluv! *(Z rozrušení se jde napít vody)*

RADEK Víš... Hani... já sem ji do toho vtáhl. Byla to taková hloupost no... se nezlob... šli sme do klubu a opili sme se no... a jak sme bývali často sami doma a víš, že je Arzen prostě no to jak se to říká... to... no... spontánní... no a si usmyslela, že chce další dávku... já jsem to nezvlád, no... jsem srab, promiň... víš... my jsme si prostě nevěřili, no to byl celej důvod... *(propukne v pláč)*

HANA *(jde k Radkovi a obejmě ho)* Radku... to nemyslíš vážně. Že za to nemůžu já, řekni, že ne?

rodina a nejhorší je, když nemůžeš věřit vlastní ségře. A víš co... raděj naval ty klíče.

HANA Alčo, já jsem se ti za to omluvila už několikrát. Já už nevím, jak se ti zavděčit... pořád mi jen něco vyčítáš... Promiň, že sem zklamala. Ale zamyslela ses někdy sama nad sebou?

ALENA Klíííče...

RADEK Fáákt, počme už.

(Hana si začne prohrabávat kapsy, zjistí, že klíče nemá)

ALENA Můžeš už konečně otevřít ten sklep?

(Hana začne po sklepech hledat klíče, Alena s úsměvem přihlíží, Radek přistoupí k Aleně)

RADEK Proč si to musela na ni vybalit? Nic by nevěděla, jenomže ty musíš kecat, co? Víš, vůbec co to znamená? Si to všechno pokazila, Aleno. Hana mě měla za hodnýho chlapečka Radečka a tebe za střelenou pubertáčku, co všechny akorát otravuje a co teď?

ALENA Kušuj, Radečku...

RADEK Jdi do hajzlu

HANA Ty klíče nemám...

ALENA Jak jako nemáš?

HANA Prostě nemám.

RADEK Hano, ty nemáš ty klíče?

HANA *(křičí)* Nemám!

ALENA Hano, nedělej si z nás prdel a vysol ty klíče.

HANA Jak ti mám vysvětlit, že ty klíče nemám?? Poď si mě prošacovat, no poď...

ALENA Na to ti kašlu...

RADEK Hani, tak pokud je nemáš ty klíče, tak musejí bejt jinde, ne?

HANA Výborná dedukce, Radku.

RADEK *(s úsměvem)* Díky.

ALENA Seš fakt jednoduchej.

RADEK *(úšklebek)*

HANA Jestli vám to nevádí, tak hledáme klíče, abychom se mohli dostat z týdle kobky.

RADEK No vidíš, ještě tady umřem.

ALENA Kdes je měla naposled?

HANA Strčila jsem je do kapsy.

RADEK Tak jsou asi v kapse.

Hana, ALENA Radku!

(Radek začne po zemi hledat klíče)

HANA Já fakt nevím, Aleno, nevzalas mi je?
ALENA Fajn, nevěř mi, ale nevzala... pod a šacuj!

(Všichni nakonec lezou po zemi a hledají klíče mezi nábytkem)

RADEK *(vykřikne)* Táhle pod tou bednou!

(Hana i Alena zpozorní)

RADEK Tak já je vytáhnu.

(Hana pozná bednu, v očích je vidět zděšení, Hana se najednou rychle vrhne na Radka)

RADEK Co je, co děláš?... Je tam ten klíč!

HANA Nic, sorry, já ho vytáhnu.

RADEK Klidně, ale ta bedna se musí odsunout, je to pod ní tak podivně zapasovaný.

ALENA Tak to vodsunem, ale nejdřív z toho musíme vyndat ty věci. Je to dost těžký.

HANA Ne... já to udělám sama.

ALENA No to teda neuděláš... co tam je v té bedně?!

RADEK Tam bude něco důležitýho!

(Hana kroutí hlavou na znamení nesouhlasu)

ALENA Tak proč nás to nenecháš vyskládat?

HANA Mám se o vás starat, ne? Tak vás chci ušetřit té námahy.

ALENA Hano, hoď se do klidu.

RADEK Klid, sme zvládli horší věci. Vid', Arzene?

(Alena přikývne a oba se sápour po bedně. Hana je zarazí)

HANA Dobře, bude nejlepší, když vám to řeknu já. *(Radek s Alenou na sebe nechápavě pohlédnou)* Tahle bedna je plná lejster no a mezi těma lejstrama je jedno, který se týká mě.

RADEK Tebe?

HANA Ano, mě. Je tam napsaný... nejdřív počkejte, musíte pochopit, že jsem vám to nechtěla říct, kvůli vašemu dobru. A taky jsem se bála. Dozvěděla jsem se to po smrti rodičů, ale neměla jsem sílu vám to říct. Docela mě to šokovalo...

ALENA *(vskočí jí do řeči)* Tak vzhůru do toho, tajnůstkářko.

HANA Víš, jak jsi mluvila o tom, že jsem byla tvůj vzor a tvoje starší sestra. To, že mi nemůžete věřit... to že za všechno můžu. Dobrý no... něco vám řeknu... já vám totiž taky nemůžu věřit, protože ste mi celou dobu kecali. Proč ste mi to neřekli? To je docela problém, víme? A asi bych o tom něco měla vědět. Co ste si jako mysleli? Že na to nepřijdu? Že jednou přijdu domů, a když uvidím Arzena ležet kupě sraček a Radka kolem tancovat, že to jako přejdu a uvařím si věcu, nebo co? Proboha, děcka. Co se to s váma stalo? Nebylo to se mnou jednoduchý... a s váma taky ne! Ale pochopte, když je člověk na všechno sám, tak nemůže být všude...

RADEK *(vskočí jí do řeči)* Tak už to řekni, co nám chceš říct.

HANA No jo... právě o to horší bude, když vám to teď řeknu. Si teď připadám jako vy. Prostě v těch lejtrech je napsaný, že jsem adoptovaná. Naši si mě adoptovali, protože si máma myslela, že nemůže mít vlastní děti, jenže ste se pak narodili vy dva. Dozvěděla jsem se to až po jejich smrti, celej život to přede mnou zatloukali, asi něco jako vy dva teď a já nevěděla, jak vám to říct. Naším se, holt, asi taky nedalo věřit no... *(sklesle spustí hlavu do dlaní)*

ALENA Cože? Takže ty nejseš moje ségra? Výborný...

RADEK Adoptovaná, jo? Tak to je úlet... sis šlehla, ne?

HANA Radku.

ALENA Hele, tak já chci vidět to lejtro.

HANA *(ostýchavě)* No jo.

(Přiblíží se k bedně, otevře ji a rychle ji zavře)

ALENA No tak, co bude??

RADEK No... Hani... ukaž

HANA Ale... počkejte chvílku...

(Alena přiskočí k Haně a rychle otevře bednu)

ALENA Dyť je to prázdná bedna... dyť tam nic není *(směje se)*

(Radek se směje taky)

HANA Počkejte, tak je to v těch dalších bednách... určitě je to tady ve sklepě... sem si jistá! Věřte mi přece aspoň jednou!

(Hana začne otevírat bedny, skříně a v žádné nic nenachází, postupně je čím dál více v rozpacích)

ALENA Hani... zase si kecala... vidíš?

HANA Proboha, proč bych si to vymýšlela??
ALENA Hani, sorry, ale tohle nejde... nás nepřesvědčíš, my ti nevěříme. Radku, jdem!
HANA Stop, panstvo, nikam! Tak když už jsme u toho, tak vám teda taky něco řeknu, já vám totiž to vaše fetišství nevěřím, jak vy mě nevěříte, že jsem adoptovaná. Tak to shrnem, zahráli jsme si, paráda. *(otočí se na publikum)* Dobrá hra, ne?

079

(Radek s Alenou se podívají sebe a posléze na Hanu, která vytáhne z kapsy klíč od sklepa a všichni propukají v smích)

(tma)

(konec)

Anička a pomeranč

080

Byla? Nebyla? (Ne)byla.

Kdesi v dálce, u sedmého patníku na rohu ulice Štíhlé a Tučné, stál velký dům. Dalo by se říct dvoupatrový asi s osmi okny, neboť některá okna se nedala za okna pokládat, leč stejně těmito dírami vzduch procházel. Dům nebyl vzhledný ani nevzhledný. Zkrátka prostý, průměrný rodinný dům se zahradou, o kterou bylo ovšem pečováno více než o všechno ostatní. V tomto domě žila rodina Dusíková. Madam Amélie Dusíková – matka a ruka rodiny, Arnošt Dusík – otec a zakrnělý krk rodiny, Antonek Dusík – syn (osm let) a Anna Dusíková – dcera (devět a půl roku). Zvířecím obyvatelem byl kdysi chlupatý (dnes už mírně vypelichaný) pes Flus, trpící antrofobií, ailurofobií a ambulofobií, takže svůj psí život trávil v boudě.

Postižení se nekoncentrovalo jen na Fluse, rodina Dusíková byla zdravotními vadami přímo prolezlá. Zdravotní vady se vzájemně tak dokonale doplňovaly, že vytvářely jednoho zcela nemocného člověka, naprostého Lazara. Matka viděla pouze na jedno oko, ale špatně. Otec Arnošt neslyšel, Antonek nemluvil a měl hrb. Anička byla obézní dítě s jednou podivnou posedlostí, sama to však považovala za zálibu, spočívající v pojídání pomerančů. Rodiče ji v tom podporovali, jelikož chtěli, aby se dcera i v takto handicapované rodině cítila dobře. Anička mnoho inteligence nezdédila, chlapci o ní zájem neprojevovali a děvčata už vůbec ne. Její život navíc ztížila nová přezdívka „Citrus“. Dnes bychom takovéto dítě mohli označit za outsidera. Jediné uspokojení jí přinášely pomeranče, a tak studovala příručky o citrusových plodech, byla přebornicí v loupání slupek z pomerančů, jedním stiskem dokázala vymáčknout všechnu pomerančovou šťávu. Nasákla pomerančovým oděrem, a tudíž o její přítomnosti nebylo sporu. To děvče mělo dobráckou povahu, avšak bylo tu něco, co Anička překousnout nedokázala.

Strýc Jarmil. Jako jediný z rodiny netrpěl takřka žádnou nemocí. Byl to člověk prostinkého charakteru, primitiv. Přicházel vždy v pátek, protože jej označoval za tzv. rodinný den spočívající v lásce k bližnímu svému. To se ovšem neslučovalo s jeho primitivismem. Sám si takzvaně neviděl do úst, nekontroval svoje ústní projevy. Jeho nekontrolovatelné ústní projevy měly největší dopad na Aničku, která si jako jediná uvědomovala, o čem

Jarmil mluví. Jednou v pátek přišel do domu a jako vždy pozdravil domovní osazenstvo svým ustáleným hlasitým pozdravem: „Host do domu, Bůh do domu. Přišel Bůh!!! Kde je kdo? Dusíkovice??“

Naneštěstí jako pokaždé, když Jarmil přišel, jako první potkal Aničku. Byl to osud, co je dva svedl dohromady. Anička z tohoto setkání nebyla šťastná, spíš zoufalá. Stejně jako minule i dnes ji chytl za tučné rameno a povídá: „Aničko, ty si zase nezhubla, vid? A určitě nemáš chlapce?“ Tyhle otázky vyvolávaly v Aničce šilenství, nikdo se jí nezastal. Otec strýce nemohl okřiknout, protože neslyšel a matka byla zrovna v procesu krájení bucht, tudíž se plně soustředila na tuto činnost, nedokázala se věnovat dvěma věcem naráz. Tak se Anička snažila ustát tyto dotěrné poznámky, jenomže skoro vždy převládla její skrytá psychická porucha. Běžela do svého pokoje, urputně se snažila vejít do skříně a řevem, podobném pávu předstírala záchvat.

Historie se opakovala. Šlo to takhle týden co týden. Aby se Anička dostala ze svého depresivního stavu marnosti, házela do sebe pomeranč za pomerančem. Matka se jí snažila vysvětlit, že sníst denně padesát kilo pomerančů není zrovna optimální. Anička však tyto poznámky vždy s velkým pomlaskáváním přecházela. Pomeranče byly pro Aničku opiáty strhávajícími jí masku melancholie z tváře. Aniččina posedlost vyvolala ve městě Ózon pět povstání, z toho byly čtyři za záchranu pomerančů pro ostatní a jedno za záchranu zelináře Jandery, to však protestoval pouze sám zelinář Jandera.

Matka už byla zcela vyčerpaná denními nákupy padesáti kila pomerančů, neboť většinou pomeranče vozila na trakaři, jenže i ten se brzy vyčerpal. Z naprosté bezradnosti došla matka na konzultaci k místnímu doktorovi MUDr. Vodovi, který byl proslulým expertem na obsesivitu. MUDr. Voda pohlédl na matku svými blankytnými zraky, napil se vody, zhodnotil situaci a pravil: „Podívejte se, drahá matko Dusíková, vaše dcera trpí Obsesivním Cytroplantismem, s tím se dá dělat jedna věc a to přestat přijímat citrusy úplně nebo omezit denní dávku na čtyřicet devět kilogramů. Poněvadž za určitých okolností by mohlo dojít, že se daná slečna z homo sapiens přemění na homo citrus.“ Matka se zcela vyděsila, zachmuřeně kráčela městem až domů. Došla za Aničkou do pokoje, usedla mezi hromadu slupek a Aničku. Snažila se jí vysvětlit, že pokud bude denně jíst padesát kilo pomerančů, stane se z ní velký pomeranč. Aničku to vylekalo! Doporučení MUDr. Vody si vzala k srdci a omezila denní příjem na čtyřicet devět kilo. Její výdrž však neměla dlouhého trvání, závislost je závislost.

Jedné temné ozónové noci, kdy celý dům spal svým poklidně nemocným spánkem, se Anička kroutila na lůžku, spíše se svíjela v křečích, přitom naprázdno žvýkala imaginativní pomeranče. Byl to opravdový postcitroplantismický šok. Tuto noc byl její absták silnější než kdy jindy. Vstala z lůžka, svým neohrabaným pohybem se proplížila do sklepa, kde byly uloženy po-

meranče. Snědla kilo pomerančů. Nevydržela... zase padesát kilogramů!! Tentokrát osudných padesát kilogramů. Náhle se stáhla mračna (venku), v domě zhasla světla, zastavil se čas, černá obloha ještě víc zčernala. Z Aničky řečené „Citrus“ se stal velký oranžový citrus s ústy, ušima, rukama. Stalo se, jak předpověděl expert na obsesivitu MUDr. Voda. Anička byla citrusový plod uvězněný ve sklepe mezi ostatními citrusy.

Ráno se matka probudila a rozhodla se, že udělá Aničce radost. Upeče pomerančový dort!! Věděla, že přeci jen pomerančový dort neobsahuje zase tolik pomerančů, aby Aničce ublížily. Sešla do sklepa, nahmatala obří citrusovou Aničku, podívala se nad velikostí a zvláštností tohoto pomeranče, ale fakt, že pomeranč měl uši, ústa a ruce matku nijak nevyděsil. Po chvíli pomeranč (homo citrus) promluvil: „Mami, to jsem přece já, Anička, stal se ze mě pomeranč, nemůžu chodit a skoro ani mluvit.“ Jenomže řeč, jíž Anička mluvila, byla pomerančová (tzv. citrus langue), tudíž z toho vzešla jen jakási podivná kódovaná řeč. Matka zběsile vystřelila ze sklepa. Došla pro otce, že ve sklepe na ní pravděpodobně mluvil pomeranč, ujišťovala otce, že pomeranč je stoprocentně geneticky modifikovaný a je potřeba urychleně s tím něco dělat. Otec ji neslyšel, ale viděl její úděs v oku. Znovu se vypravili do sklepa, otec uviděl obří pomeranč s rukama, ústy a ušima, ale nic neslyšel. „Tati, ty mě nepoznáváš, to jsem já Anička, věřte mi!!!“ Otec kroutil hlavou nad tím monstrózním geneticky modifikovaným pomerančem. Oba rodiče se usnesli, že je zřejmě zelinář Jandera podvedl a už u něj žádný pomeranč nekoupí. Protože podstoupit riziko, že budou jíst už jen geneticky modifikované pomeranče a ne bio, jak byli zvyklí je nepřístojné. Naložili pomeranč (homo citrus) na kárku, stěží jej dopravili do kuchyně. Anička už nemohla nic dělat. Osud byl zpečetěn. Otec ji neslyšel a matka věřila slovům otce, neboť otec byl přesvědčen, že matka trpí halucinacemi. Po skutečné Aničce se nikdo nesháněl, protože měla být tou dobou ve škole. Matka už více nedala na slova monstrózního pomeranče a upekla z něj čtyřpatrový dort. Dodnes se po Aničce nikdo neshání.

Tereza

083

Hamhalterová

Útěky

084

Tereza Hamhalterová

JACK Už jen týden do konce.
MARIE Už jen hodina do testu.
BILL Už jen týden do začátku.
MARIE Už jen hodina a vstoupím do nového života.
JACK Už jen týden a zase to samé.
BILL Už jen týden a znovu blažená minulost.
MARIE Jacku? Co tam stále děláš? Musíme jít nakoupit.
JACK (*nepřítomně*) hned jsem u tebe
BILL přítomnost je zlá. Zlá a horší než minulost. Ta se zdá barevnější a veselejší.
Bylo co jíst, co pít a ženské na každém rohu. Doba je zlá...
MUŽ budete si přát?
BILL 20 dkg lovečáku, dík
MUŽ prosím
BILL doba je zlá pane, nemarněte čas tím, že tu budete dělat lidem poskoka, figurku bez mozku
MUŽ jasně (*ironický smích*)
BILL protože nikdy nevíte, kdy přijdou
MUŽ kdo přijde?
BILL můžete mi prosím poradit? Rozbila se mi vysílačka, už je to dlouho, nemůžu se s nikým spojit, jste od elektra?
MUŽ ne já jsem od lahůdek a uvolněte prosím místo pro dalšího zákazníka.
BILL o ale jistě potřebujeme další schopné, jen tak dál mladíku.
LÉKAŘ Mezi vojáky, kteří se vrací z válečného konfliktu, trpí zhruba každý desátý posttraumatickou stresovou poruchou. Jiné duševní poruchy byly diagnostikovány u každého pátého válečného navrátilce. Během prvního roku po návratu z války vyhledalo psychiatrickou lékařskou pomoc 35 % vojáků a u 12 % byla diagnostikována duševní porucha.
MARIE a příští měsíc, jsem si říkala, že bych tě představila rodičům co? Mám narozeniny tak bys přišel na oslavu.
JACK hm (*nepřítomně*)
MARIE nebude to asi ve městě, ale to by ti nevadilo ne?
JACK ne

MARIE jsem zvědavá, co na tebe řeknou, ale když se líbíš mě musíš se líbit i jim, mám koupit i žampiony?

JACK klidně

MARIE no, protože, kdyby ses jim nelíbil, byl by to velký průser, víš?

JACK jasně

MARIE no teda ty máš dneska náladu. Zrovna dneska.

JACK no

MARIE *(zakřičí)* Jacku! Zrovna dneska je takovej velký den.

JACK *(velmi otráveně)* dobře, proč je dneska velký den?

MARIE to ti povím až budeme doma. Mám velké překvapení.

JACK jak chceš, ale nepotřebuju překvapení.

MARIE koupíme ještě nějaký uzeniny.

JACK dobřej. 20dkg lovečáku prosím

MUŽ jistě, prosím

JACK díky

MARIE nechápu, že už toho nejsi přejezenej, kupuješ to každý den.

JACK starej zvyk.

MARIE Ještě řekni, že z války ne? Prosím tě, pochybuju, že si ve Francii u česání jablek přikusoval každý den lovečák.

JACK není to jedno?

MARIE no asi je.

BILL kde jsou jen ty vajíčka. Potřebuju vajíčka na snídani a taky rýži. A nesmím zapomenout... kurva na co jsem nesměl zapomenout? Kdybych si to psal... Jasné na vysílačku, bez ní se odtud nikdy nedostanu a ti lidé tu zahynou...

MARIE tak na slavnostní večeři mám myslím všechno nakoupené. Jen kdyby neměl tak blbou náladu, ale to se mu zlepší, snad... doufám, že neodejde... to by neudělal... miluje mě

JACK třeští mě hlava. Už začínám asi bláznit, hlavně na sobě nenechat nic znát. Počká na mě? No jestli se vůbec vrátím. Vráším, minule jsem se taky vrátil. Nějaká velká novina, pche, budeme mít asi novej ubrus nebo něco podobného.

LÉKAŘ posttraumatická stresová porucha je definována jako duševní porucha, která vzniká po náhlých, život či osobní integritu ohrožujících událostech. Otřesenou událost může zažít přímo pacient sám nebo jeho blízký člověk, příbuzní či přátelé, eventuálně může být přítomen pouze jako svědek. V současné době nahlížíme na PTSD zjednodušeně řečeno jako na stav, kdy selže začlenění traumatického zážitku mezi ostatní každodenní zkušenosti.

BILL paní pozor na ten strom, mohl by být za ním granát... a držte si to dítě, už tady není bezpečno

ŽENA cože? Jaký strom? stalo se tady něco?

BILL cože? Co by se tady mělo stát? jen nakupuju

ŽENA magore

- BILL** divná žena... aaaa co je to za rány? (*znělka obchodního domu*) už volají, musíme se připravit, potřebuji nějaké schopné muže k boji. Ten kluk co vydává jídlo raněným, vypadal, že by byl schopný boje.
- MARIE** maminka bude ráda. Jack taky. Táta by byl taky rád. Vždy chtěl vnouče, ještě předtím než... to sou kecy, nikdy jsem ho nezajímala. Jsem ráda, že máma už začala zase normálně žít. Už to nešlo takhle dál, ale to my s Jackem nikdy nedopustíme, nikdy se nerozdělíme. Zůstaneme stále stejní, možná i lepší až se nám narodí dítě. Táta by měl radost... Měla bych se jet za ním zase někdy podívat, mám to pár kroků..., ale co by si Jack pomyslel? Dcera blázna?
- JACK** je dneska nějaká divná. Až moc divná, podezřele se usmívá, určitě naplánovala nějaký super víkend u jejích rodičů nebo o čem to mluvila. Ale já už tam nepřijdu, nerozloučím se, nezamávám, to je totiž to nejhorší... loučení s rodinou. S láskou? Minule jsem si taky myslel, že je to na celý život a pan na letišti už nikdo nečekal.
- BILL** promiňte, jste Georg? No jasně ahoj Georgy.
- JACK** do prdele.
- MARIE** do prdele.
- BILL** tak si to ty? Už jsem nevěřil, že se pro mě někdy vrátíte
- JACK** do hajzlu
- MARIE** do prdele
- BILL** situace je nepřehledná, ale s tebou už to zvládnou, neboj se máš vysílačku? No nestůj tady tak.
- JACK** prosím omluvte mě, ale já vás vůbec neznám.
- MARIE** to není možný, to není možný
- BILL** cože? Že bych se spletl? Určitě si zrovna tebe pamatuju jasně, bylš u odstřelovačů stejně jako já
- MARIE** cože?
- JACK** hahaha cože?
- BILL** no jasně koukám, že máš taky v košíku uherák co? Zvyk je železná košile co?
- LÉKAŘ** Ukazuje se, že léčba zahájená po návratu z válečného konfliktu je méně účinná než léčba, kterou zahájí odborník přímo na místě - bezprostředně po traumatizujícím zážitku. Osvědčil se poměrně drastický postup, při kterém je voják nucen opakovaně hovořit o svých děsivých zážitcích a líčit je stále podrobněji. Výpovědi jsou nahrávány a voják je musí opakovaně poslouchat. Nakonec většina pacientů k těmto silně traumatizujícím vzpomínkám znecitliví a je s nimi schopna normálně žít.
- ŽENA** to je on, obtěžoval mě i mojí dceru.
- OCHRANKA** Pane byla na vás nahlášena stížnost, že jste obtěžoval tady mladou paní.
- BILL** vidíš to? Nemáme chvilku klidu, bereš si toho většího nebo menšího? Mají nové uniformy, ale my odhalíme každého.

JACK nechápu o čem mluvíte. Marie pojd'.
 BILL Marie? Holčičko ahoj, přišla jsi se podívat na tátu jak bojuje? To už je let co jsi mi skákala na klíně, vyčistila jsi si zuby? Vyrostla jsi do krásy... ale teď už pojd' Georgy
 JACK tátu?
 MARIE Georgy?
 JACK tátu?
 MARIE tati nech toho, jak jsi se sem vůbec dostal? Co TATI! POVĚZ NÁM JAK SI SE SEM DOSTAL?
 BILL mám vycházky ještě půl hodiny tak mě nechte bejt, přišel jsem si koupit jen něco k jídlu.
 MARIE už jen pár minut a všechno mu řeknu
 JACK už jen pár minut a vše jí dojde.
 BILL už jen pár minut a začnou útočit.
 MARIE už jen pár dní a bude to na mě poznat.
 JACK už jen pár dní a už jí možná nikdy neuvidím.
 BILL už jen pár dní a znovu bude konec světa.
 JACK (*naštvaně*) říkala jsi, že tvůj táta zemřel.
 MARIE (*bez zájmu*) to jsem říkala.
 JACK děláš si srandu?
 MARIE ne, nedělám
 JACK a ani se mi to nepokusíš vysvětlit?
 MARIE měla bych? Myslíš (*křičí*) Myslíš si to?
 JACK tak to je snad jasný.
 MARIE tak víš co? Co to takhle obrátit, co kdybys ty vysvětlil něco mě. Mlčíš? Tak já ti pomohu, česal jsi jablka ve Francii? Několik let? Opravdu? Myslím, že ne.
 JACK nechtěl jsem ti ublížit.
 MARIE spíš jsi nechtěl ublížit sobě.
 JACK nechtěl jsem ublížit nám.
 MARIE to jsou kecy
 JACK jsi zlá
 MARIE a ty ne? Střílel si lidi
 JACK zrovna ty bys to měla chápat, kdybych věděl, že jsem bojoval s tvým otcem řekl bych ti to, jen sem tě nechtěl vystrašit. Proč si mi neřekla o svém otcí?
 MARIE řekla jsem, že je mrtvý, protože už dávno zemřel
 JACK ale on žije
 MARIE jeho tělo možná
 JACK jak si takhle mohla opustit svého otce?
 MARIE to on opustil mě
 JACK ale vrátil si jako hrdina

- MARIE ten mě nezajímal, já nepotřebovala chlapa, který si kdo ví kde hrál na vojáka, ale já potřebovala tátu, které by mě naučil na kole
- JACK nikdy mu to neodpustíš? Zachraňoval přece životy.
- MARIE ale mě život posral. *(smích)* Nemůžu mu odpustit, je přece mrtvej.
- LÉKAŘ u vašeho otce jsem nejprve nasadil psychofarmaka, výhodou užití léků je menší časová náročnost a rychlejší efekt. Bohužel se, ale u vašeho otce účinky nedostavily.
- MARIE a co s ním tedy bude dál?
- LÉKAŘ budeme ho muset umístit do příslušného zařízení
- MARIE jako myslíte do blázince? To nechci.
- LÉKAŘ ale je to jediné možné řešení, po několika sezeních kde byla zahájena léčba Psychoterapií, v jednotlivých psychoterapeutických přístupech jsem nasadil zejména kognitivně-behaviorální terapii. Při ní je pacientovi třeba vysvětlit přímý souvislost mezi jeho příznaky a traumatickou událostí. Při práci je nutný dostatek času a ten není dostačující při sezeních jednou týdně.
- MARIE může k vám docházet častěji, přece ho nenechám zavřít do blázince
- LÉKAŘ vše potřebuje čas a v psychiatrické léčbě ho budeme mít dostatek, umístíme ho do tohoto města, takže otce budete moci kdykoliv navštívit a vycházky bude mít pravidelné, aby si zvykal zase na normální běh života
- MARIE a vyléčí se někdy?
- LÉKAŘ to vám v tuto chvíli nemůžu zaručit, ale podle mých zkušeností a předběžných výsledků, má velkou šanci vrátit se do obvyčejného života.
- BILL prosím zlaté Marlorka a krabičku zápalek.
- MUŽ jistě pane, prosím tady
- BILL děkuji, doufám, že mi vydrží na celý víkend, pojedu na výlet
- MUŽ to vám přeji, pane
- BILL děkuji, jste velice laskav... jak dlouho tu ještě budete
- MUŽ jak to myslíte, pane?
- BILL kolik máš ještě dní chlapče, jako do konce...
- MUŽ bohužel vás nechápu
- BILL je mi to jasný, mě taky ještě zbejvá hodně dní do konce... ale není to tady zase tak zlé
- MUŽ no ano... asi máte pravdu
- BILL *(spokojeně)* to mám, vojíne to mám
- LÉKAŘ Příznakem je zejména znovuprožívání traumatické události. Jedinci se objevuje v myšlenkách, snech a představách.
- JACK pojď Bille jedeme, odvezeme tě domů
- BILL *(šťastně)* pojedu domů?
- MARIE ale k tobě domů
- BILL už teď? nemám zabaleno a žádné hračky pro Marii.
- JACK to nevádí Bille, nakoupíme něco po cestě

MARIE proč jsi na něj tak hodný?
JACK nemůže za to, co se mu stalo
BILL koupil jsem ty vajíčka? Jacku? Co tady děláš?
JACK nic Bille, vezu tě domů...
BILL to si hodný
MARIE (*hystericky*) vidíš? Nedá se s ním vydržet
JACK ale je to tvůj otec sakra
MARIE nikdy nebyl mým otcem, proč já bych teď měla být jeho dcerou
BILL Marie, mohla bys vyřídít mamince, že se dneska na večeři opozdím?
MARIE ne
JACK jsi nesnesitelná
MARIE ne jen už mě nebaví celý svůj život podřizovat svému otci, chci se teď starat
jen o nás o tebe a o sebe, budeme mít toho teď hodně co řešit
JACK jak to myslíš?
MARIE doufám, že budeš lepším otcem než on
BILL já? Ano já jsem otcem mám šestiletou dceru Marii, je chytrá, jednou to
někam dotáhne.
MARIE musím ti něco říct
JACK co?
MARIE chtěla jsem ti to říct až večer, ale...
JACK a co?
MARIE doufám, že budeš mít radost
JACK ale z čeho?
MARIE nebudeš se zlobit vid?
JACK ježiš tak mi, ale musíš říct o co jde
MARIE asi to teď nebude úplně lehký, ale zvládnem to
JACK Marie!
MARIE jsem těhotná, čekáme dítě...
JACK prosím zlaté Marlboro a krabičku zápalek.
MUŽ jistě pane, prosím tady, budete si přát ještě něco?
JACK ne
MUŽ 89 korun prosím
JACK vlastně ještě krabici doutníků, mám co oslavovat... a mohu si u vás objednat
kytici růží?
MUŽ jistě, kdy si je vyzvednete?
JACK chtěl bych je nechat poslat na tuto adresu, příští týden ve středu odjíždím
totiž na delší dobu do zahraničí
MUŽ budete chtít napsat na kartičku nějaký vzkaz?
JACK ne... i kdybych tam napsal cokoli, stejně mi to neodpustí
MUŽ podvod? Ani nevíte kolik takových květin už zachránilo manželství
JACK (*zamýšleně*) spíš odchod

BILL holčičko? Přišla si se na mě podívat?
MARIE ano táto, přinesla jsem ti ukázat první fotky z ultrazvuku
BILL jsi hodná
MARIE máš to tady hezké
BILL no na to, že je válka jsou podmínky snesitelné
MARIE tati není válka
BILL já to přece vím
MARIE koukni se na ten obrázek, bude to kluk
BILL opravdu?
MARIE opravdu, máš radost?
BILL no jistě... sice bych byl raději, kdybych mohl být u toho jak roste, ale nedá se nic dělat válka je válka, za týden jedu
MARIE buď zticha
BILL holčičko?
MARIE drž hubu táto, mlč
BILL co ti je?
MARIE (*hystericky*) nejen, že mě tahle věta strašila celé dětství, ale teď se to samé opakuje jenom jsem v jiné pozici, mlč už
BILL v jaké pozici?
MARIE žádné táto, žádné... (*nepřítomně*) co ty granáty dneska?
BILL granáty? Dneska je zatím klid, ale od jihu, jde divnej vítr, cítím to v kostech
MARIE ty to zvládneš tati
MUŽ tvůj kluk?
JACK jo, včera jsem tu fotku dostal poštou
MUŽ je celej po tobě chlape, gratuluju
JACK no doufám, že celej po mě nebude, ale nos má úplně stejnej
MUŽ a bude to chlapák (*smích*)
Jack: si vůl
MUŽ dělám si prdel
JACK jasný, zvedej prdel musíme začít něco dělat
MARIE ani ho nenapadlo odepsat
JACK ani jí nenapadlo napsat jeho jméno
MARIE možná ho to napadlo, jen nemohl
JACK možná mi ho prostě nechce říct
MARIE ale teď je jiná doba, přece je všude klid, není to jako za války, mohl napsat
JACK ale proč mi teda posílala jeho fotku?
MARIE třeba má moc práce
JACK třeba si našla jiného
BILL možná na mě už všichni zapomněli, ani se za mnou nezastaví, třeba nemají čas, ale alespoň chvilka by se určitě našla...

LÉKAŘ Někteří nemocní jedinci, jsou po časté psychiatrické léčbě schopni, fungovat v milostném i rodinném stavu, ale po několika letech se mohou dostat deprese, které vedou v mnohých případech k sebepoškozování, či sebevraždě.

MUŽ díky rozsáhlé zlomenině vaší stehenní kosti vás pošleme příští týden domů, tady nejste nic platný

JACK ano pane

MUŽ slyšel jsem, že se vám nedávno narodil syn, gratuluju

Jack: ano pane, děkuji pane

MUŽ můžete zavolat ženě, své jste si odsloužil, může být na vás pyšná

JACK nemám ženu pane, děkuji pane, mohu jít pane?

MUŽ odchod

BILL už je sem prosím nevolejte

MUŽ koho Bille

BILL už je nechci nikdy vidět

MUŽ ale B...

BILL nikdy, slyšíte nikdy? Já nejsem blázen nejsem.

MUŽ jistě, ale...

BILL už vás nechci poslouchat všichni jste se proti mně spikli, nechci vás poslouchat

MUŽ prosím uklidněte se Bille

BILL nechci se uklidnit, jsem klidný, konečně všechno vidím jasně, už vás nebudu poslouchat, jen si ze mě celou dobu děláte pokusného králíka

MUŽ jestli se neuklidníte zavolám ochranku

BILL stejně jí dříve nebo později zavoláte a zase mě narvete něčím co ani nevím co je... co co co je dnes za den? Kolik je hodin? Nevím nic a přitom to chci vědět, nebyl jsem venku ani nepamatuju, dříve jsem alespoň chodil do města, teď jen z ordinace do ordinace z jedné pakárny do druhé, každý den to samé. Povídání s bláznem o pocitech, léky, povídání s vámi, léky, oběd, povídání, večere, další povídání, další léky, nemám už na to náladu, chci vidět svou ženu a dceru, nebo jí prostě jen ven mezi lidi. Už nezvládám ten neustálý křik v noci, přivazování a ledové sprchy, nepomáhá mi to. Ublíží mi to.

MUŽ nikdo vás tady nepřivazuje

BILL zase jen kecáte

MUŽ myslím, že dnešní sezení je u konce, zítra si o tom promluvíme

BILL ne to nepromluvíme, nechci s vámi už mluvit, chci se vrátit domů

MUŽ vrátíte se hned, jak budete zdrav Bille

BILL ale já js... *(pláč)*

MUŽ přijde vám, že zdravý člověk se chová tak jako vy před chvílí?

BILL mě už nebaví takhle žít

MUŽ musíte na sobě pracovat a vše bude lepší uvidíte, udělal ste velký pokrok

- BILL** zavolejte někoho chci si jít lehnout
MUŽ jste unavený?
BILL ano
MUŽ čím si myslíte, že to je?
BILL nevím
MUŽ když nebudete spolupra...
BILL chci si jít lehnout
MARIE Chci ho vlastně vidět? Jak to, že je tak brzo zpět? Nebyla jsem na to připravená, ještě jsem si nestačila rozmyslet jestli jsem mu už odpustila. Nebyl tady když jsem ho potřebovala, ale je to on... on... ten, kterého jsem si chtěla vzít. On otec mého dítěte.
- LÉKAŘ** Stav vašeho otce se zhoršil
MARIE jak to myslíte? Jak se zhoršil?
LÉKAŘ musel jsem mu na požádání ostatních zaměstnanců i pacientů zakázat vycházky do města a dnešním dnem ho převezeme na jiné oddělení.
MARIE ale posledně jste mluvil tak pozitivně, myslela jsem, že všechno je na dobré cestě
LÉKAŘ bohužel a abych byl upřímný posledně je několik měsíců zpět slečno, dlouho jste tu nebyla
MARIE jak dobře víte, stačila jsem mezitím porodit dítě
LÉKAŘ ano jistě a gratuluji, ale právě to si myslím, že zapříčinilo zhoršení otcova stavu, nepřinesla jste mu jedinou fotografii natož svého potomka ukázat
MARIE přinesla jsem mu fotografii z ultrazvuku
LÉKAŘ ano, ale to bylo před půl rokem a když se podívám do jeho papírů, jeho nejlepší půl rok za dobu naší hospitalizace
MARIE a co mám teď dělat?
LÉKAŘ váš otec se cítí nepotřebný a nemilovaný, začaly se u něj projevovat nové halucinace, potřebuje jen trochu péče, pro začátek určitě uvítá, když ho budete častěji navštěvovat
- JACK** není tady, nepřišla. Jako bych to předvídal, neměl jsem jí to vůbec psát. Proč by se mnou taky měla chtít sejit? Opustil jsem jí i naše dítě, ale teď jsem zpět, už nikam nepojedu. Už je neopustím, pokud si mě zase pustí k sobě.
- MARIE** co se ti stalo s nohou?
JACK Marie?
MARIE tak co se ti stalo?
JACK vlastně nic, jen jsem nešťastně šlá... tak ty si přišla, kde je malej?
MARIE bolelo to?
JACK ani ne
MARIE škoda, mě to totiž bolelo hodně, nejen, že si odjel, hned co jsem ti, řekla že jsem těhotná, ale viděl si se někdy v zrcadle?

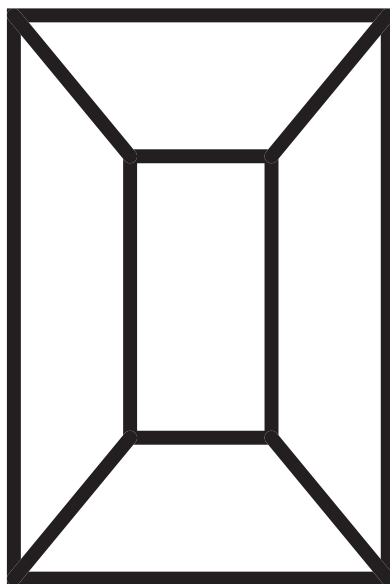
JACK cože?
MARIE no odpověz
JACK jasně že viděl
MARIE tak si představ, že tyhle ty tvoje velké ramena jen o trochu menší se derou dírou velkou 10 centimetrů

JACK no
MARIE no? A viděl si někdy svojí hlavu?
JACK teď nevím jestli se můžu začít smát
MARIE to se opovaž, protože legrace to nebyla (*smích*)
JACK omlouvám se
MARIE chceš ho vidět?
JACK ano, ale ještě jednou bych se ti chtěl za všechno omluvit, jsi úžasná a...
MARIE už mlč, vyzvedneme Jacka a jedeme za tátou ano?
JACK Jacka?
LÉKAŘ Dnes ráno bylo nalezeno tělo 57letého muže v pokoji číslo 545 s proříznutým hrdlem. Muž, který se u nás léčil z posttraumatické stresové poruchy, byl včerejšího rána, převezen na naše oddělení, kvůli zhoršenému zdravotnímu stavu a záchvatům zuřivosti. Domníváme se, že pacient odcizil zaměstnanci sanitární služby plnicí pero a tím si podřízl tepnu v oblasti krku. Pacient po sobě nezanechal dopis na rozloučenou, j na stole byly nalezeny tři fotografie. Ženy ve středních letech, malé dívky na houpačce a fotka z ultrazvuku.

Kateřina

Horáčková

3. ročník — dramatická výchova

Karkulka

095

ČERVENÁ KARKULKA – 1. SCÉNA ÁLA COMMEDIA DELL'ARTE

(Jeviště je prázdné. Z jedné strany na druhou se několikrát překutájejí jablíčka. Začíná hrát veselá hudba. Přichází maminka, žongluje s jablky, připravuje bábovku, různě si s ní pohazuje. Tanečním krokem přichází Karkulka, hudba se utiší.)

KARKULKA Dnes je tak krásný den!
MAMINKA Babička má dnes narozeniny, Karkulko! Na její počest jsem upekla bábovku! Milá Karkulko, odneseš babičce bábovku, jablíčka a láhev vína?
KARKULKA Mileráda, maminko, mileráda!
MAMINKA Tak šup šup! A nikde se nezdržuj a nescházej z cesty!

(Karkulka si prozpěvuje a tančí (je v popředí). Vzadu na scéně se saltem objeví vlk. Prohlíží si Karkulku, oblizuje se.)

VLK *(stranou)* To je mi ale podívaná... Taková křehká... Mladá a šťavnatá...
VLK *(ke Karkulce)* Kampak, panenke, kampak?
KARKULKA K babičce velmi pospíchám, popřát jí k narozeninám!
VLK A copak jí neseš v košíčku, líbezná dívenco?
KARKULKA Bábovku a vínečko.
VLK Moje milé děvčátko, zapomínáš drobátko –
KARKULKA Načpak, pane, načpak?
VLK Bez květiny přáti mohou jen hulváti!!
KARKULKA Ach, já hloupá na to vůbec nepomyslela!
VLK Žádné plačky, žádné strachy, děvčátko mé, kudy vede cesta k babičce tvé?
KARKULKA Před kopcem sejdu z cesty a podél řeky dojdu až k její chaloupce.
VLK Víím o jedné louce plné kvítí. Tamhle mezi stromy, podívej!
KARKULKA Děkuji vám, milý pane. Jak se vám jen odvděčím?
VLK Znát tvé jméno, moje milá, bohatě mi postačí.
KARKULKA Karkulka. Červená Karkulka mi říkájí. Vezměte si alespoň jablíčko, však já jich mám pro babičku víc, než dost.
VLK Tak šťastnou cestu, Karkulko.

(Karkulka odtančí a prozpěvuje si. Vlk udělá salto.)

VLK *(stranou, pohazuje se s jablkem)* Však se zas brzy uvidíme.

ČERVENÁ KARKULKA – 2. SCÉNA ÁLA KONVERZAČNÍ KOMEDIE

(Vlk v babiččině posteli, maskovaný za babičku, nabručeně pro sebe.)

VLK Ty zatrolené punčocháče mi byl pes dlužen. Všechno mě kouše. A Karkulka nikde.

(Klepání na dveře.)

VLK *(stranou)* Konečně!

VLK *(zkouší různé polohy hlasu)* Karkulko, Karkulko, Karkulko.

VLK *(nahlas)* Karkulko, má milá vnučko, dveře jsou odemčené, jen vezmi za kliku a pojď dál!

KARKULKA Krásné odpoledne, babičko, jakpak se vám daří? Maminka nechává pozdravovat.

VLK Daří, daří, jen pojď blíž.

KARKULKA Babičko, přeji vám všechno nejlepší k vašim narozeninám. Přeji hlavně hodně zdraví, bez zdraví se člověk neobejde. Ovšem vy snad netrpíte žádnými zákeřnými chorobami. Ačkoliv váš jindy jemný hlásek se mi zdál poněkud hrubší. Jak se cítíte?

VLK Děvenko, nějaká nemoc mě zkolila, ale neboj se, není to nic, co by trocha čaje s medem a citronem nespravila. A honem pojď blíž a dej mi kousnout té bábovky.

KARKULKA Babičko, vy snad víte úplně všechno! Neprozradíte mi to kouzlo, jakým jste zjistila, že vám nesu bábovku?

VLK To protože tak krásně voní přeci! A pojď už za mnou blíž, moje milá!

KARKULKA Já jsem z vás celá pryč. Jednou bych také chtěla být tak všímavá a moudrá, jako jste vy. Od starých lidí se toho člověk může hodně naučit. Babičko, nemám vám obstarat mastičku? Připadá mi, že kvůli tomu nachlazení máte červenější a oteklejší nos.

VLK To je totiž ču...! Tedy chtěla jsem říci, že když se někdo nachladí, tak oteklejší a červenější nos není nic mimořádného. Jsi hodná, Karkulko, ale já mám koňskou mast a ta mi bohatě postačí.

KARKULKA Nehněvejte se, babičko, ale ráda bych se vás na něco zeptala. Ta otázka mě pálí jak rozžhavené polínko. Pročpak máte tak velké oči, babičko?

- VLK Ale Karkulko, to jsem měla vždycky, jenom sis toho nikdy nevšimla, protože je mám vždy zakryté brýlemi. Oči za brýlemi se často jeví mnohem menší. A jakmile jsou oči bez brýlí, zdají se rázem větší a výraznější.
- KARKULKA To máte pravdu, babičko. Poslyšte, babičko, jak si vás tak prohlížím, připadáte mi celá proměněná. Ale to se možná děje s každým, kdo slaví narozeniny. A ty vaše zuby – pamatuju si, že když jsem vás byla navštívit posledně, tak jste už skoro žádné neměla a teď máte plnou pusou velkých špičatých silných zubů. To je nesmírně zajímavé, vidíte?
- VLK Karkulko, posad se ke mně na postel.

(Karkulka přisedne na postel.)

(štronzo)

ČERVENÁ KARKULKA – 3. SCÉNA ÁLA GROTESKA

(Vlk je přestrojený za babičku, leží v posteli, Karkulka si k němu právě přisedla na postel.)

- VLK Karkuleno, Karkuleno, jak ubohá jsi, ach, jak ubohá! Tupost z tebe přímo číší! Hloupě žvaníš, divně koukáš a přitom nic nevidíš! Co s tebou, ach proboha, co s tebou?
- KARKULKA *(pubertálně zpruzeně)* Co jsem zas provedla?
- VLK Karkuleno, projev špetku úcty!
- KARKULKA *(rozbije o babiččinu hlavu láhev vína)* Dej si víno, budeš se cítit líp.
- VLK Tančíš?
- KARKULKA A proč tě to zajímá, proboha? Odkdy se zajímáš o to, co dělám, prosim tě? Samozřejmě že tančím, ty hloupá!
- VLK Karkuleno, pamatuješ si má moudra slova, která zazněla o účtě?!
- KARKULKA *(nacpe vlkovi do tlamy bábovku)* Dej si bábovku, budeš se cítit líp.
- VLK *(s plnou pusou)* Ach, jak mylně se domníváš, že celý svět se točí kolem tebe. Karkuleno, to ty jsi hloupá, že neprozřeš svůj osud! *(Karkulka během Vlkovi promluvy tančí.)*
- KARKULKA Dej si jablka, budeš se cítit líp. *(Karkulka hází po Vlkovi jablka.)*
- VLK *(snaží se krýt)* Ještě několik chvil... au... a tvou krví... jau... bude proudit jen... aúú... lítost nad tím, co jsi udělala.
- KARKULKA Jdu domů. Bábovku a víno už jsi dostala, tak co.

(Karkulka odchází. Vlk chytne Karkulku za vlasy, očichává ji, olizuje a okusuje. Karkulka nehybně stojí.)

KARKULKA Krutá palčivá bolest.
 VLK Tak voňavoučká...
 KARKULKA Části mého nebohého těla budou tlít ve vlčím chrupu.
 VLK Tak křehoučká...
 KARKULKA Mohu se utěšovat pouze vědomím, že se má duše shledá s duší mé babičky.
 VLK Delikatesní!
 KARKULKA Snad přijme mou omluvu stejně tak, jako já přijímám svou smrt.

(Vlk tančí s Karkulkou, která je povolena jak hadrová panenka. Poté Karkulku vlk odhodí na zem a ona nehybně leží.)

(Tma)

ČERVENÁ KARKULKA – 4. SCÉNA ÁLA TRAGÉDIE

(Neznámá dívka přichází na scénu. Přímý pohled do publika, Karkulku nevidí.)

DÍVKA Les skrývá nebezpečnství,
 kterým lze uniknout.
 Avšak nebezpečnstvím duše
 se ubránit nelze.
 Spojením tužby a provokace
 se rodí hrůza a bolest.
 Bůh je milosrdný,
 a tak musel zavřít oči.
 Osudy dívek se náhle zkříží
 ta jedna druhé pomohla by,
 když tu se velká hrozba blíží,
 jen plačte nad našimi hroby.
 Viníci předstoupí před zraky boží.
 Setřást vinu, svalit na jiného.
 Nebohá malička nemohla dožít,
 však všichni si hrají na slepého.

ČERVENÁ KARKULKA – 5. SCÉNA ÁLA PSYCHOLOGICKÉ DRAMA

(Dívka se otočí, vidí Karkulku, jde k ní.)

DÍVKA Slečno, jste v pořádku?

(Snaží se ji probrat.)

DÍVKA Slečno, haló... Slečno... ježiš... Slyšíte mě? ... Proberte se, slyšíte?
 KARKULKA *(neurčitě mumlá)* Mmm... já... co...
 DÍVKA Co se vám... proboha... já... zavolám pomoc, nebojte.
 DÍVKA *(telefonuje)* Prosím vás... já jsem ve Vlachovicích, v lese ve Vlachovicích...
 a našla jsem tu nějakou holku, je zraněná, potřebuje pomoc. ...Já nevím, asi
 třicet metrů od silnice. Je tam vidět takovej baráček... Jsme u něj... Dýchá.
 ... Ne, moc nevnímá, ale je trochu probraná. ... Dobře, budu.
 DÍVKA *(drží Karkulku, konejší ji)* Jak se jmenuješ? ... Pomoc už je na cestě, nemusíš
 se bát... Určitě to dobře dopadne. Já tě tady nenechám... Všechno bude
 v pořádku, slibuju.

(Přichází vlk.)

VLK Vypadá to, že potřebujete pomoc, slečno.
 DÍVKA Ano, prosím vás, ano, tadyté dívce se něco stalo a... Já už záchranku zavolala.
 Jen... Mohl byste si stoupnout k silnici... Ať nás lépe najdou.
 VLK Jsi tak hodná.

(Vlk se zasměje.)

VLK Všechny mi připadáte stejný.
 DÍVKA Prosím vás, pane, já vám nic neudělala.
 VLK Všechny prvně fňukáte. Potom se snažíte utéct nebo se mi vzepřít. A nako-
 nec...
 DÍVKA Ne... To nemůžete... Každou chvíli tady bude záchranka.

*(Dívka se snaží utéct. Vlk ji chytí a stáhne ji na zem. Pevně ji drží, dívka se zoufa-
 le snaží vysmeknout. Vlk jí olízne tvář a zardousí ji. Vlk se posadí mezi Karkulku
 a dívku, rozhlíží se kolem sebe, dá si ruku do kalhot a začne masturbovat.)*

(Přichází myslivec, ozývá se zvuk záchranky. Myslivec se se zděšením rozhlíží.)

MYSLIVEC Co... Proboha... Ty... ty zrůdo!

*(Myslivec chytne masturbujícího vlka a sváže ho. Vlk se nebrání, jen se směje.
 Přibíhají dva záchranáři. Problízejí dívky.)*

ZÁCHRANÁŘ Je mrtvá.
 ZÁCHRANÁŘ *(přejde ke Karkulce)* Na tři. Raz, dva, tři.

(Záchranáři odnesou Karkulku ze scény. Jeden se vrátí.)

- ZÁCHRANÁŘ** Už jste volal policii?
- MYSLIVEC** Ne, ještě ne.
- ZÁCHRANÁŘ** My ji zavoláme, myslíte, že ho tady dokážete udržet?
- MYSLIVEC** Ano.
- ZÁCHRANÁŘ** A vy jste v pořádku? Nic vám není?
- MYSLIVEC** Ne.
- ZÁCHRANÁŘ** Tělo té druhé dívky tady necháme kvůli důkazům. Dobře? Jste si jistej, že to zvládnete?
- MYSLIVEC** Ano. Já... myslím, že ano.
- ZÁCHRANÁŘ** Dobře. Odchází. Ticho.
- MYSLIVEC** Jak... jaks jenom... jaks jenom mohl?!
- VLK** *(pořád se uchechtává)* Věděl jsem, že přijdeš.
- MYSLIVEC** *(najednou vybuchne)* Měli jsme přece dohodu! Ty...! Co sis doprdele myslel?! Co sis jako doprdele myslel?! Můžeš mi to doprdele vysvětlit?
- (Vlk se přestane smát.)*
- VLK** Ty nemůžeš vědět, jaký to je. Ty vůbec netušíš... Tys byl vždycky ten správněj... Ten... Ten spolehlivej... Prostě... ten lepší.
- MYSLIVEC** *(utišeně, prosebně, rozvazuje ho)* Slíbilš mi, že už to nikdy neuděláš.
- VLK** Ale já musel, já musel... Chápeš to? Ty nevíš, jaký to je... Já ji viděl a...
- MYSLIVEC** *(je mu do pláče)* Kdybych tě tehdy nekryl... Kdybych to tenkrát řek... Kdybych... Mohly bejt v pořádku. Ježíšikriste, vždyť to byly nevinný holky, chápeš to? Úplně nevinný...
- VLK** *(pláče)* Já vím, já vím... Ale tys tu nebyl! Tys tu nebyl!!!
- (Vlk chce myslivce obejmout. Myslivec ho odstrčí.)*
- MYSLIVEC** *(hystericky zakřičí)* Nesahej na mě!
- MYSLIVEC** Neměl jsem tě tehdy krýt, neměl... Jenže... Já slíbil, že se o tebe postarám. Já slíbil, že se o svýho malýho brášku postarám. Já to slíbil... *(Během toho se k němu přiblíží vlk, objímají se.)*
- MYSLIVEC** Jsi nemocnej... Jsi nemocnej a musíš se léčit. Neboj se, nepůjdeš do vězení, pošlou tě do psychiatrický léčebny...
- VLK** *(vzlyká)* Já nechci do žádný léčebny... Prosím, prosím... já nechci... prosím...
- (Zvuk policejních sirén.)*
- (Tma.)*

(Přichází herečka, co hraje Dívku. Do publika.)

H. DÍVKY Blíží se chvíle, kdy každému, co jeho jest.

101

(Přichází vlk, má na rukou pouta.)

VLK Bojím se a prosím o odpuštění.

H. DÍVKY Však vinu necítí. Anebo ano?

VLK A co mé poslední přání?

(Přichází Karkulka, je různě obvázaná a má na obličeji modřiny.)

HLAS *(přes mikrofon)* Přísahajte, že neřeknete nic než pravdu.

KARKULKA Přísahám.

HLAS Jaké je vaše celé jméno?

KARKULKA Karolína Červená.

HLAS Kde jste byla 26. dubna 2012?

KARKULKA V lese ve Vlachovicích.

HLAS Co jste ten den dělala?

KARKULKA Šla jsem navštívit babičku. Měla narozeniny.

HLAS A čím to byl nápad?

KARKULKA Mojí matky.

HLAS A vás samotnou by to nenapadlo, že?

(Karkulka mlčí.)

HLAS Odpovězte! Napadlo by vás jít navštívit babičku?! Vzpomněla byste si vůbec, že má narozeniny?!

KARKULKA Ne...

HLAS A jak jste se k babičce ten den chovala?

KARKULKA Ale přece... To nebyla babička, to byl vlk!

HLAS To jste ale v ten okamžik nevěděla! Takže?

KARKULKA Byla jsem na ni drzá a několikrát ji udeřila do hlavy.

H. DÍVKY Jaký je přiměřený trest?

(Přichází myslivec.)

H. DÍVKY Přichází myslivec, bratr vlčí zrůdy. Po kolika špatných skutcích se člověk stává zrůdou?

HLAS Obžalování, cítíte se vinni?

MYSLIVEC *(k publiku)* Není to moje vina. Rodina je přece na prvním místě!

VLK *(k publiku)* Necítím se vinen, byl to čin mé nemoci, ne můj.

KARKULKA *(k publiku)* Není to moje vina. Každá holka v mém věku je občas drzá ke starším lidem!

(Přichází matka Karkulky.)

H. DÍVKY Přichází žena, které Vlk drasticky zavraždil matku a znásilnil dceru. Jak se jí asi spí?

MATKA Nemůžu spát. Není chvíle, abych si nevyčítala, že jsem nešla se svou dcerou. Všechno by bylo jinak.

H. DÍVKY Všichni se litují, ale napadlo někoho z nich politovat tu dívku, co zemřela? Je pro ně neviditelná.

HLAS Teď se také litujete. Zřejmě jste měla podat lepší herecký výkon. Pak by si to pan režisér třeba rozmyslel. Mrtvá by byla Karkulka a vaše postava by byla naživu. Jenže... Uvědomte si, že ani neměla jméno. Ve scénáři jste označena jako „Dívka“ a v poslední scéně jako „H. Dívky“. ... Odvedte ji, nemá tady, co dělat.

(Přicházejí ti dva, co hráli záchranáře. H. Dívky se nadechne, začíná protestovat, ale záchranáři jí narvou do pusy jablko a odvádí ji.)

HLAS Zmizte. Přestaňte zírat do publika a zmizte ze scény, nikdo z publika vám nepomůže a tady vás už nic lepšího nečeká. Potřebuji prázdné jeviště.

(Přes mikrofon se ozývá zvuk křoupání a polykání jablka.)

(Všechny postavy postupně odcházejí.)

Lucie

103

Ingrová

Záclona

104

DIALOG

- A Ahoj lásko, překvapení!
B Nové záclony?
A Jo jo, úžasná sleva...
B Ani se nebudu ptát kolik stály.
A Ale nebuď zase takový!
B Víš, že nemám rád zelenou.
A Ale máš, podívej se na svou košili.
W Vánoční dárek.
A No no, dost dohadů máš na stole večeri. Vynikající burgundské hovězí ragú, babiččin recept. Jistě ti bude chutnat.
B Děkuji vypadá to výborně.

(Žena si nalije sklenici červeného vína a s potěšením pozoruje večerejícího manžela.)

- A Jak ti chutnalo, lásko?
B Bylo jako vždy vynikající.
A Jsem ráda, že máš dnes tak dobrou náladu. Celý den jsem se na tebe těšila. Vlastně mám v plánu tak trochu oslavovat. Slyšela jsem v tenisovém klubu zvěsti o tom, že tě povýší v práci a ty ses ani nepochlubil. Tak dlouho jsme na to čekali. Mám z toho velkou radost. Konečně si budeme moct dovolit, to co jsme si oba dva tak přáli. Pojedeme v létě na dovolenou. Přála bych si podívat se na Krétu. A v zimě pojedeme do Alp. Celý den jsem o tom přemýšlela. Mám už naplánovaný příští rok pěkně měsíc po měsíci. A na děťátko se tam taky najde čas.
B Nenávidím turistické oblasti.
A Bude to nádhera, uvidíš!

(Muž si vytáhne z balíčku cigaretu. Žena mu balíček vytrhne z ruky.)

A Lásko, to ještě není vše. Bude dezert. A vůbec, nekuř! Víš, co říkal doktor? Myslím to s tebou jenom dobře. Servírovat se bude La tarte tropezzienne.

B Díky.

A Abych se ti přiznala, už jsem se tak trošičku domlouvala s Alen, že bychom mohli letošní dovolenou strávit společně. Mimochodem ti s Tedem oba dva moc gratulují. Všechno to můžeme zítra probrat. To jsem zapoměla, pozvala jsem je zítra na oběd. Měli bychom to společně oslavit. To je přeci samozřejmost. Víš přeci, jak ti Ted nevěřil, ale tys to dokázal! Na jídelníčku bude polévka Minestrone, telecí filé Marina, sicilská roláda a jako dezert Cassata. Nemůžu se nechat zahanbit, Alen výborně varí. Už jsem ti vykládala, že s Tedem začali chodit na partnerskou jógu? Je to prý geniální, hodně je to sblížilo a dá se to využít i v posteli. No, nemohla jsem být pozadu, znáš mě, a koupila jsem nám půlroční permanentku. Už se těším na první hodinu. Nejsem si jistá, jestli tam budeme jen se začátečnický, tak jsem pro jistotu koupila knihu Jóga jako životní směr. Mám pro tebe připravenou masáž, ale to až za chvíli, jen to pěkně dojez.

(Zazvoní telefon.)

A To bude Alen musíme vymyslet přesný čas tvé zítřejší oslavy.

A *(Do telefonu:)* Alen? Ano drahoušku, jistěže platí. Ne, dezert nemusíš nosit. Ano, koupila jsem si jí. Výborná, už jí mám téměř celou přechtenou. To je škoda, myslela jsem, že budeme cvičit spolu. Karen? Já sem to věděla. Vždycky byla taková tajnůstkářka. Rozvod? Taková ostuda. Okamžitě jí vyškrtnu z příprav na jarní slavnost...

(Muž se zvedne od jídla, vezme ze stolu vázu plnou tulipánů. Drží jí pevně za hrdlo, přijde k ženě a několikrát jí udeří do hlavy až její tělo bezvládně padá na zem. Všude krev a tulipány. Muž zavěsí telefon. Sedne si ke stolu a dojí La tarte tropezzienne.)

Společenství tě potřebuje

- B Pane Jene, máte nějaký problém s ochrankou?
- A Ne, to ne, jen...
- B Jste trochu nervózní.
- A *(přikývne)*
- B Nemáte se čeho bát.
- A *(snaží se o milý úsměv)*
- AB *(vystoupí z výtahu)*
- B Pane Jene, prosím, odložte si. Musím podotknout, že máte velmi kvalitní vlasy.
- A Děkuji.
- B Chcete světlo nebo tmou?
- A Přítímí...?
- B Není problém.
- A Mám si lehnout?
- B To záleží jen na Vás. Zkumavku máte po pravici. *(odchází)*
- A Děkuji...
- C *(hlas z reproduktoru)* Dobrý den, pane Jene. Jste ochoten obětovat svůj genetický kód pro naše Společenství? Prosím, potvrďte.
- A Aano.
- C *(spustí se aplikace)* Vítáme Vás v „Genolandu“. Vaše geny nepřijdou nazmar! Pro homosexuální sekci stiskněte jedničku, pro heterosexuální sekci stiskněte dvojku! (2) Pro stimulaci fotogalerie stiskněte jedničku, pro stimulaci film stiskněte dvojku, pro stimulaci simulace reality stiskněte trojku. (3) Simulace reality: Pro nabídku běžné stiskněte jedničku... *(nechce poslouchat dál, okamžitě stiskne, objeví se žena)*
- A Klaro? Co?
- C Jsem tvá simulace, miláčku.
- A To umí číst myšlenky?
- C Tím se teď nezabývejme, uvolni se. Společenství tě potřebuje.
- A Jo jasně, jasně, uvolni se!
- C Mám se svléknout.

A (polkne) No... Tak třeba kalhotky a tričko na spaní by mi stačilo.

(C se objeví v noční košilce)

A No stačí obýč bílý, vytahaný...

C Něco takového? To je tvá velikost, láska...

A Jo, tohle je skvělý... (oddechne si)

(Tma. Hraje část hudby z večerníčku. Světlo.)

A (sedí na posteli v ruce naplněný kelímek, kapičky potu na čele, aplikace vypnuta)

B (přijde na scénu) Vše v pořádku, pane Jene?

A Ano, tady to máte. (nervózně podává kelímek)

B (Odebírá v gumových rukavicích a rovnou vkládá do průhledné mrazničky)

Tímto se s Vámi loučím. Společenství je Vám zavázáno. Přeji pěkný zbytek dne. Ochranka Vás vyprovodí.

A Jistě, děkuji. Nashledanou.

(Změna scény, hudba. A odemyká dveře od svého bytu.)

A Klaro? Bejby, nebudeš mi věřit, co se dneska stalo...

D (vaří) Ahoj láska, copak se stalo?

A Než jsem skončil v práci, dojde mi esemeska, ať se dostavím po práci do Genolendu. No, tak co mi zbývalo, jdu tam. Uvítá mě ženská, co zná mé jméno a se dvěma bodygárdama jedu výtahem do udělací místnosti. První otázka byla, jestli nejsem náhodou gay, asi bych si mohl nechat líbit i nějaký gay porno. (směje se) No nic. Vybral jsem si z fotek, filmu a reality, samozřejmě realitu. A přísahám bohu, první co se objevilo, bylas ty! Dneska jsem tě virtuálně svlíkal!!! Nemusíš se bát, na kafe bych jí nepozval. (Zamyslí se) Nicméně, sice nevím, jak je pravděpodobný, že si vyberou zrovna mě. (Zváží) Ale jestli jo, tak jsme kurva v průseru.

D (otočí se na něj) Jak to myslíš? Vždyť je skvělé, že společenství tě potřebuje!

A (Začne se smát)

D (Lehce se usměje a vyzývá ho pohledem, aby jí vysvětlil ironický smích)

A (nechápe, zapípá sms, vytáhne telefon)

D Tak se pochlub, pašáku, jsi to ty? (bez sebemenší ironie)

A (podívá se vyděšeně na D a lehce pokývá hlavou, tvrdě zmáčkne telefon v ruce)

Kde je Klara?

(Opona se uzavírá.)

Na skok do Prahy

108

(1. dubna v noci. Pánský pokoj. Na stole jedna poloprázdná, druhá neotevřená láhev červeného vína a džbán s kyticí gerber. V posteli spí žena jen v noční košili. Do dveří vejde přiotupilý muž. Žena se probudí.)

- A Jiří?
B Jsem doma má Desdemono! *(skočí za ní dopostele)*
A Chi, Chi, Chi... Prosím tě, nech mě. Seš opilej!
B Ty seš tak krásná...
A A ty smrdíš!
AB *(smích)*
A Čekám na tebe celou věčnost! Musel ses tak opít? Táhne to z tebe... Je mi z tebe zle!
B Lásko, víš, že tě miluju?
A Nech toho!
B Ha, kalhotky!

(Smějí se...)

- A Jiří, ty seš hroznej!

(Líbají se...)

- B Aaa prrrr na břicho!

(Následuje vzájemné šimrání, líbání a kousání. Muž se ženě podívá dlouze do očí, žena se začne smát, políbí ho. Milují se. Po aktu leží vedle sebe, žena má položenou hlavu na jeho rameni, několikrát si k němu přičichne. Dívá se mu do očí.)

- A Víš... Možná... Známe se už docela dobře. Chci říct... Možná bych se s tebou chtěla líbat v metru...
B V metru?
A No, už je to skoro půl roku...

- B *(téměř jí skočí do řeči)* Ajo... tak... To už je tak dlouho?
- A No, ne úplně přesně. Asi pět měsíců. Já jen, že mě to nevádí, že jsme každý z jinýho města. Právě naopak. Zjistila jsem, že mi to spíš vyhovuje. Cítím...
- B *(skočí jí do řeči)* Hano, já mám holku...
- A Cože? Děláš si srandu?
- B Ne, promiň.

(Žena chvíli přemýšlí. Pořád čeká na slovo apríl. Nakonec jí dojdou všechny souvislosti. Vyhrknou jí slzy do očí.)

- A Asi tak pět let, že? Ester říkala, žeš měl holku, ale že jste se už rozešli... Do prdele... Ty seš ale takovej hajzl! *(Vrazí mu facku)* Takže sem byla jenom nějaká náhrada? Víkendový vzrušení?
- B Víš moc dobře, že tak to není.
- A A že sis tak pěkně počkal. Puť mě, musím vypadnout! *(obléká se)*
- B Kam chceš proboha jít?
- A Co je ti do toho?
- B *(neví co by)*
- A Do hajzlu *(vzlykne)*
- B Nemůžeš odejít, co budeš dělat?
- A Úplně cokoliv, jen tě nechci vidět! Jaks to mohl... Tys to věděl! Přesně jsi věděl ten okamžik, kdy jsem se do tebe zamilovala. Tos to nemohl utnout dřív?
- B Ale já tě mám rád! Báł jsem se, že tě ztratím. A to sem sakra nechtěl.

(A po B hodí talířek.)

- A Seš zkurvenej alibista!

(Žena do sebe vyklopí zbytek vína ne ex. Vláhvi jsou asi 2 dcl. Muž nevěří svým očím. Žena pláče. Muž si za ní sedne na postel a objímá ji. Žena se brání. Buší do něho vši silou a pláče. Probíhá menší bitka. Muž se jí snaží uklidnit.)

- B Promiň, promiň, prosím tě. Hlavně se tady vyspi. Zítra si o tom promluvíme.

(Žena se trochu uklidní. Je spíše nešťastná než našťavaná.)

- A Já, já? Jak to, že já jsem ta druhá? Víš jak je mi hrozně?

(Muž jí hladí po tváři. Utírá jí slzy. Upravuje jí vlasy. Dívá se jí do očí.)

B To neříkej. Vůbec nevíš, jak je mi s tebou dobře. Seš krásná, vtipná a neuvěřitelně sexy.

(Políbí ji. Žena se znovu rozpláče, ale nechá se. Silně, zamilovaně se objímají. Usínají v objetí.)

(Zhasnou se světla.)

(Světla rozsvítit. Ráno. Muž se probudí dříve než žena. Má kocovinu. Jako první odklidí rozbitý talířek a láhve od vína. Jde udělat ženě snídani: losos, žlutý meloun, celozrnný chleba, šampus. Bojí se, co přijde. Je pokorný.)

B Dobré ráno!

A Ahoj.

B Přichystal jsem ti něco na snídani.

A Kolik je hodin?

B Půl jedné. Musím jít dnes ještě do práce.

A Děkuju. Ale to šampaňské asi nebudu. *(s ironickým úsměvem)*

(Žena si vezme kousek lososa a melounu. Přehrává si včerejší večer. Není si jistá, jestli se k tomu chce vrátit, ale ví, že se nezeptala na spoustu věcí. Chce se jí brečet, ale nemá na to sílu. Muž si sedne vedle ní.)

A Jaká je?

B Co bys chtěla vědět?

A Třeba kolik jí je, co dělá, jak vypadá...

B Osmadvacet, studuje chemii, doktorát, známe se ze školy...

A Je hezká?

B No, jo docela jo.

A A proč spolu nebydlíte po takové době?

B Já jsem bydlel dlouho u mámy a nechtěl jsem jít hned bydlet s další mámou, tak jsme se dohodli takhle. Chtěl jsem si ještě užít mládežnický život.

A Aha...

B Tak jsem to nemyslel.

A No nic za hodinu mi jede autobus.

B Chtěl jsem tě dnes pozvat na večeři.

A To snad ani nemůžeš myslet vážně?

(Žena se obléká. Muž ví, že je to možná naposledy, co jí vidí. Velmi pozorně si prohlíží každý kousek jejího těla. Žena si toho je vědoma. Obleče se a porozhlédne se po pokoji, posbírání své věci. Na policičce leží kalhotky, které muži před časem ze srandy dala. Natáhne se pro ně, ale nakonec jí to přijde směšné a nechá je ležet.)

B Uvidíme se ještě?

A Já nevím... Teď to asi záleží jenom na tobě. Není moc možností, jak z toho ven.

B Asi jenom dvě... Můžu tě jít doprovodit?

A Ne, děkuju. Bude lepší, když teď budu sama.

(Muž ženu políbí na tvář a naposledy k ní přivoní. Žena stojí ve dveřích.)

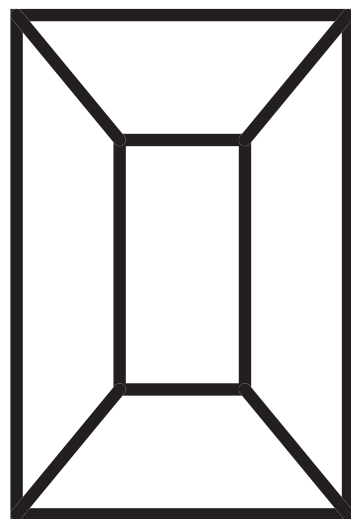
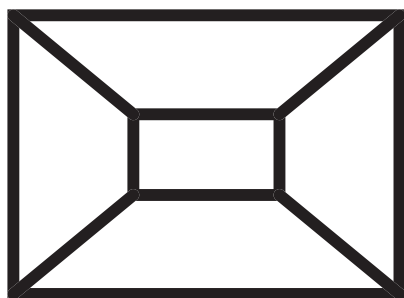
B Tak pá.

A Pá.

(Žena odchází, ve chvíli, kdy se zabouchnou dveře jí znova vyhrknou slzy a vzlykne. Muž si hluboce oddechne a nalije si panáka whisky. Opona se uzavírá.)

Nikol

Jančíková

Jsme na tichém místě. Je schované před ruchem ulic, kde lidé spěchají, míjejí se. Tady se čas zastavil. Na knihy uložené ve skříních a policích dopadá prach a ticho, které rozřízne jen občasné zazvonění zvonku nade dveřmi. Dnes ještě nikdo nepřišel. Ve vzduchu kromě vůně knih začíná viset i nuda.

„Promiňte, zdáte se mi poněkud nervózní, není vám něco?“ ozve se jemný dívčí hlásek.

„Ale vůbec ne! Nudím se. A začíná mi to lézt na mozek,“ odpoví rázný mužský hlas.

„A to není nic, co by vás zabavilo? Už jsem vás párkrát slyšela hrát – “

„ – na nervy! Ano, to mi říká mnoho lidí.“

„Ale vůbec ne! Tak jsem to nemyslela, omlouvám se. Už jsem vás párkrát slyšela hrát na housle. Líbezný zvuky. Skládáte sám?“

„Ano, jistěže! V životě bych se nesnížil k tomu, abych hrál skladby někoho cizího.“

„Jste geniální.“

„Ale ne, kdepak! Hmm... mohla byste to říct ještě jednou a hlasitěji? Zní to líp, když to říká někdo jiný než já sám.“

„Prosím?“

„Kouříte?“

„Nikoli. Můj nastávající kouří a je to odporné.“

„Skutečně? A které cigarety?“

„Nu, to je různé – “

„A rozeznáte je od sebe podle popela?“

„Ne, to přeci nedokáže nikdo.“

Muž k sobě, zamyšleně: „Možná jsem vsutku geniální...“

Dívka pro sebe: „Nenávidím ho! Doufám, že se stane něco, abych si ho nemusela vzít!“

Muž k dívce: „Jdu si dát náplast a šlofika, zatím sbohem!“

„Sbohem...“

* * *

„Vy jste tu ještě?“ ptá se muž.

„Jistě! Dokud si mě někdo neodnese, budu tady,“ odpovídá uraženě dívka a uhlazuje si šaty blankytné barvy.

„Ale, ale! Co se vám stalo?“ v jeho hlase je slyšet posměch i nadšení zároveň, „ta skvrna na vašich šatech... dle barvy, pachu i konzistence mohu s jistotou říct, že zemina, do které jste upadla –“

„– za to může ten... ten s těmi hodinami!“ dívka téměř vzlyká, muž pokračuje: „– do které jste upadla, je naprosto shodná se zeminou v mé zemi. Myslím, že mohu tvrdit, že jsme – a ano!“ všimne si bílého chlupu v dívčíných vlasech. „Tento důkaz se téměř ztratil v záplavě vašich blondatých vlasů. Ten s těmi hodinami. Byl to živočich, že?“

„Ano, ale jak to –“

„Ticho! Nemyslete, nemohu se soustředit, ruší mě i vaše myšlenky! Ano, ano... už to mám! Je to savec. Bílá srst. Tlapky. Hopky-hop. Je to králík! Červená vesta. Ve stresu vypouští chlupy. Podívejte, tady jich máte víc. Hopky-do díry-hop! A vy za ním.“

„omluvte mi mou smělost, ale když vás teď tak poslouchám, nejmenuje se váš otec náhodou Arthur?“ ptá se nesměle dívka.

„Jistě, ale to ví každý. Teď jdeme s přítelem na hovězí pečínku. Budeme u Simpsonů, kdybyste se chtěla přidat. Ne nejsme gayové,“ zarazí ji, když vidí, jak dívka otvírá pusku.

„To asi nepůjde, jsem pozvána na vodní dýmku a posléze na čaj, takže...“

Ale to už je muž pryč.

* * *

Druhý den brzy ráno se rozezní zvonek nade dveřmi. Do antikvariátu vchází muž. Po chvíli zvonek opět zazvoní, tentokrát vchází žena. Oba na chvíli vystoupili z rušného života městských ulic.

Studie v šarlatové stojí na hřbetu knihy, kterou bere žena do rukou.

... a za zrcadlem lze si přečíst jen kousek z titulu knihy, kterou drží muž.

Viktor

Jelen

Umělec a jeho hrůza

116

Divadelní busta / Dorgit Kousziczek
Život je nádherný. Vtip.

POSTAVY

VIEN – malíř, **ANDĚLA BĚSNÁ** – múza, **GROM** – jen telefon (první scéna),
KLÁRA – tanečnice, **VLK** – malíř, **FEŠÁK** – malíř, **SILVESTRA** – barmanka,
HLINĚNÁ HLAVA – hlava z hlíny

1. SCÉNA – VIENŮV ATELIER

(Matrace s peřinou, křeslo, u kterého je stolek s telefonním přístrojem a několik láhví vína, rozmalovaný obraz na stojanu (na obraze je sedící postava hrající na klavír, ovšem bez klavíru, ruce však má připravené ke hře), lednice, stůl a židle, věšák s oblečením (kalhoty, ponožky, tričko a kabát, klobouk, u paty věšáku boty), závěsné hodiny, gramofon, hliněná hlava (očima natočená na diváky), barvy, štětce a prázdné láhve, na scénu vedou jedny dveře, okno tam není.)

(Vien sedí v křesle a popíjí víno. Na sobě má dlouhý špinavý plášť bez rukávů. Pod pláštěm má jen spodní prádlo.)

(Zvoní telefon.)

VIEN	<i>(zvedne sluchátko)</i> Tady baron Barun Jeleneiw, prosím.
TELEFON	<i>(ženský hlas „Anděla Běsná“)</i> Vienne?
VIEN	Á, Andělka, poznávám vás po hlase, to máte štěstí. To už je vaše žádost z poloviny kladně vyřízena.
TELEFON	Přestaň blbnout a řekni mi, jestli večer půjdeš.
VIEN	Má komorná si vzala na dvě hodiny volno a vy mě, Andělko, nutíte vstát a vyhledat diář.
TELEFON	Ach jo. Tak vstaň a vyhledej diář a řekni mi, jestli půjdeš.
VIEN	<i>(odloží sluchátko, dolije si víno a pije, po chvíli bere opět sluchátko)</i> Už ho mám! Byl v salónku. Listuji, listuji a zjišťuji, že jsem dnes večer volný.

TELEFON Tak v kolik?
 VIEN To není tak jednoduché. V kolik. Tedaááá, kolik musím mít u sebe?
 TELEFON Aha, baron zase nemá.
 VIEN Andělko, víš, co to je, starat se o zámek. Udržovat ho ve vzduchu.
 TELEFON Zvu tě, ať taky vypadneš z toho svýho zámku.
 VIEN Tak jo, tak večer. *(Pokládá sluchátko.)*

(Vien dál sedí v křesle a pije víno. Zase zvoní telefon. Zvedne sluchátko a ráčkuje.)

VIEN Kníže Fürst, jsem v jednom kole, tak stručně prosím.
 TELEFON *(stejný ženský hlas, jako u prvního telefonátu „Anděla Běsná“)* Vienne, v kolik?
 VIEN Tak v osm.
 TELEFON Tak jo, ale určitě.
 VIEN *(pořád ráčkuje)* To bylo stručné, jste poklad, Andělko.
 TELEFON *(vesele)* No jo. Tak ahoj v osm.
 VIEN Na viděnou. Čao. *(Položí sluchátko.)*

(Vien vstane a jde k lednici. Když jde kolem hliněné hlavy, položí na ni ruku.)

VIEN Hlavo, co tam vidíš?

(Vien se zadívá tím směrem co hlava, tedy na diváky.)

VIEN To je strašné! *(Odchází k lednici, kde si nalije panáka, a vypije ho. Když se vrací do křesla, zastaví se zase u hliněné hlavy.)*
 VIEN Už se tam nedívej. *(A natočí hlavu tak, aby se dívala na obraz. Poplácá hlavu a usadí se do křesla. Vytočí telefonní číslo.)*

(Telefon zvoní a potom se ozve stejný ženský hlas „Anděla Běsná“.)

TELEFON Běsná, prosím.
 VIEN Andělko, Vien, kde prosím tě?
 TELEFON No, u Kocoura, ne?
 VIEN Aha, tak jo, tak ahoj.
 TELEFON Tak ahoj.

(Vien položí sluchátko. Dál sedí a popíjí. Promluví k hlavě.)

VIEN Hlavo, tak co? Co na to říkáš?

(Začne zvonit telefon.)

VIEN (k hlavě) Řekneš mi to potom, mám hovor.
 VIEN (zvedne sluchátko a šišlá, mluví trochu jako Japonec) Dorgit Kousziczek [kou-
 šíček], co si [ši] přejete [pšejete]?
 TELEFON (mužský hlas „Grom“) Viene?
 VIEN Á, kdo to je?
 TELEFON Grom, mám to pro tebe, zastavíš se?
 VIEN Prší [pší] venku?
 TELEFON Cože?
 VIEN Jestli prší [pší] venku?
 TELEFON Nevím, podívej se z okna, ne?
 VIEN Tam roleta, nevidím.
 TELEFON Tak ji zvedni, ne?
 VIEN Tady ani okno.
 TELEFON Vole, stavíš se?
 VIEN (mluví opět normálně) Hele, dnes už něco mám. Tak třeba zítra anebo se stav
 u Kocoura, když půjdeš večer kolem.
 TELEFON No nevím. Možná. Když ne, tak zítra zavolej.
 VIEN Tak jo.
 TELEFON Čau.
 VIEN Čau. (Pokládá sluchátko.)

(Vien otevírá novou láhev vína. Vtom zase zvoní telefon.)

VIEN (k hlavě) Hlavo, tady se nedá pracovat... a netvař se tak, nebo tě zase otočím.
 VIEN (zvedne sluchátko a mluví rázně a úsečně) Igor Ivan, co je?
 TELEFON (ženský hlas, ale jiný než u prvního hovoru „Klára“) Ahoj Viene, Klára. Můžu
 se zastavit?
 VIEN (mluví zasněně) Jé, ahoj Kláro. Ty se chceš zastavit... a jaký máš prádlo dnes?
 TELEFON Jaký... jaký... červený.
 VIEN Jé, červený... já dnes nemůžu.
 TELEFON Aha,hmmm...
 VIEN (po chvíli) Á, je hodně červený?
 TELEFON Když je nechceš vidět.
 VIEN Já je chci vidět, ale nemůžu.
 TELEFON Hmm...
 VIEN Kláro, když nemůžu, znamená to, že nemůžu, a né, že nechci.
 TELEFON Když to říkáš.
 VIEN To je zase... Když to říkám, tak to tak myslím, tak to tak je!
 TELEFON Aha, tak si užij večer.
 VIEN Počkej a co zítra?
 TELEFON Zítra nemůžu.

VIEN A nemůžeš, protože nechceš, nebo protože nemůžeš?
 TELEFON Nemůžu.
 VIEN Tak to se asi nedomluvíme.
 TELEFON *(Ticho.)*
 VIEN Seš tam?
 TELEFON Sem.
 VIEN Hele a co včera, jak to dopadlo?
 TELEFON Dobře. Vybrali mě.
 VIEN Tak to gratuluju.
 TELEFON Dík.

(Chvilé ticha.)

VIEN Hele, já tady mám ještě nějakou práci *(doliže si víno)*, tak já ti zítra zavolám *(napije se)*, kdybys měla čas.
 TELEFON Tak jo.
 VIEN Tak ahoj.
 TELEFON Ahoj.

(Vien položí sluchátko a jde pustit gramofon. Když jde kolem hlavy, promluví.)

VIEN Hlavo, zjišťuju, že nerad telefonuju.

(Hraje vážná hudba a Vien opět usedá do křesla. Usíná. Po chvíli se změní skladba a Vien se s trhnutím probouzí. Podívá se na hodiny, které ukazují tři čtvrtě na osm. Hudba přestává hrát.)

VIEN *(k hlavě)* Sakra, tři čtvrtě! Hlavo, ty jsi usnula!

(Vien zvedne sluchátko a vytočí telefonní číslo. Ozve se ženský hlas z prvního hovoru „Anděla Běsná“.)

TELEFON Běsná, prosím?
 VIEN Ahoj Andělko, Vien. Já už skoro jdu.
 TELEFON Viene, když mi voláš, tak nejdeš!
 VIEN No, já jsem ti chtěl říct, že to na osmou nestíhám.
 TELEFON No dobře, tak o půl devátý?
 VIEN Jo, to by šlo.
 TELEFON Tak o půl devátý u Kocoura.
 VIEN Jo, tak jo, tak už chvátám.
 TELEFON Tak za chvíli ahoj.

VIEN Ahoj.

(Vien pokládá sluchátko a jde k věšáku, kde zanechá plášť a obléká si kalhoty, ponožky, tričko a kabát. Nazouvá boty. Na hlavu nasazuje klobouk. Jde k lednici, kde si nalije panáka a vypije ho. U dveří se otáčí a vrací se k hlavě, kterou natočí očima na dveře.)

VIEN *(k hlavě)* Hlavo, hlídej tady. Brzy se vrátím.

(Vien odchází a zamyká dveře.)

(Opona.)

2. SCÉNA – HOSPODA U KOCOURA

(Bar se dvěma barovými židlemi, na baru velká vycpaná kočka, dva stolky a každý se dvěma židlemi, závěsné hodiny nad barem. Šipka ukazující WC (východ mimo scénu), jedny dveře a žádné okno. Na stolech pивní podtáčky.)

(U baru sedí opilý zarostlý muž „Vlk“ a podřimuje. Barmanka „Silvestra“ leští za barem sklenici. U jednoho stolku popíjejí elegantně oblečený muž „Fešák“ s dívkou „Klára“. (Fešák si čte noviny a Klára luští křížovku. Klára sedí zády k druhému stolku, kam si později sedne Vien s Andělou.) Vien celý rozevlátý vchází dveřmi na scénu a jde k baru. Klobouk si sundává, ale kabát ne.)

VIEN *(na barmanku „Silvestra“)* Ahoj, kolik je?

SILVESTRA Nazdar, patlale, dlouhos tady nebyl.

VIEN No jo. Kolik je?

SILVESTRA Hodně dlouho tadys nebyl.

VIEN *(zoufale)* No, moc práce. Kolik je?

SILVESTRA Tys tady nebyl tak dlouho, že už nevíš, že támhle jsou hodiny. *(Ukáže na hodiny nad barem, které ukazují půl deváté a pět minut.)*

VIEN Aha, půl pět. Nehledal mě tady někdo?

SILVESTRA Jo, tenhle. *(Ukáže na podřimujícího muže u baru „Vlk“.)* Ale už ve dvě.

VIEN Jé, Vlk. *(Plácne ho po rameni.)* Co tady děláš?

VLK *(probere se a podívá se na Viena, po chvíli)* Nazdar, Viene, to je dost, že seš tady.

VIEN *(udiveně)* Jo?

VLK Čekám tady na tebe od dvou. Máš to hotový?

VIEN *(udiveně)* Jo? Co?

VLK Od dvou. Víš, kolik to je hodin?

VIEN Nevím.

VLK Kolik je?

VIEN *(k barmance)* Silvestro, kolik je?

SILVESTRA *(Zakrouťí hlavou a ukáže na hodiny.)*

VLK No, to už je hodně. *(k Vienovi)* Kde to máš, chci to vidět.

VIEN *(k Vlkovi)* Co?

VLK Přece, to co děláš na Salón. *(k barmance)* Silvestro, nalej nám dva.

VIEN Aha, tady to mám. *(Ukáže si na hlavu.)*

VLK Z tebe taky něco dostat!

VIEN Má to být až v srpnu.

VLK No vidíš a co je teď?

VIEN *(k barmance)* Silvestro, co je teď za měsíc?

SILVESTRA *(zakrouťí hlavou)* Květen, hoši. *(Postaví před ně dva panáky a vrací se k leštění sklenice.)*

VIEN To je čas.

VLK Já už to mám hotový.

VIEN A co máš?

VLK Koukej! *(Vytáhne z kapsy něco o velikosti krabičky od zápalek.)*

VIEN Co to je?

VLK Miniatura, vole!

VIEN No, to vidím. A co to jako má být?

VLK To je mravenčí válka.

VIEN *(zkoumavě to prohlíží)* A co je tohle?

VLK Ukaž?

(Chvilí spolu prohlížejí miniaturu.)

VLK Ten je raněnej!

VIEN Aha, no... je to dobrý, ale aby si tam toho někdo všiml.

VLK Neboj. Dám to ještě do rámu a ten to celý vystrčí ven.

VIEN Spíš do rámečku.

VLK Hele, jsem zvědavěj na to tvoje!

(V tom na scénu přichází dívka s rudými vlasy „Anděla Běsná“ a jde k Vienovi.)

ANDĚLA *(k Vienovi)* Promiň, jdu pozdě.

VIEN To nevadí, sedneme si?

(Vien a Anděla se jdou posadit ke stolu a Vlk se vrací k podřimování. Objednané pití zůstává stát na baru. Vlk se během následujících probrání z panáků upíjí.)

ANDĚLA Dáme si láhev?
VIEN Já mohu.

(barmanka přichází ke stolu)

SILVESTRA Co to bude?
VIEN Šneka prosím, celou láhev.

(barmanka odchází)

VIEN *(k Anděle)* Moc ti to sluší.
ANDĚLA Díky.
VIEN *(nervózně)* Chtěl bych ti něco říct. Já... vlastně... já, jak ti to mám říct, sakra... já... víš... já... já... ký jsi měla den?
ANDĚLA Fofr, to víš. Ale viděla jsem tvoje ilustrace.
VIEN Jo? A co? Líbily se ti?
ANDĚLA Líbily. Pěkný.
VIEN Díky. Vlastně já... chtěl jsem ti říct, že jsi úplně... prostě... a nechceš přijít sedět?
ANDĚLA Ne, bojím se tě.
VIEN Já se tě taky bojím, ale to ničemu nebrání.
ANDĚLA Tvoje bojení a moje bojení je asi něco úplně jinýho.

(Přichází barmanka s láhví a jednou sklenicí. Sklenici postaví před Viena.)

SILVESTRA Tak tady prosím. *(Nalije plnou sklenici a láhev postaví na stůl.)*
VIEN *(k barmance)* Ještě jednu sklenku, Silvestro, přece.
VIEN *(vypije celou sklenici a mluví k Anděle)* Víš, Andělko, já jsem ti chtěl říct, že tak jak jsi, taková, celá, že já bych tě neměnil, takovou, jak jsi... bych si tě nechal... celou...
ANDĚLA *(usměje se, nakloní se a políbí Viena)*

(Vtom u vedlejšího stolu Fešák odkládá noviny a promlouvá k Vienovi. Klára přestává luštit a otáčí se na Viena.)

FEŠÁK Nazdar, Viene. Tak co, co máš na srpen?
VIEN *(otáčí se na Fešáka)* Nazdar, Fešáku, letos to bude velký.
FEŠÁK Já jen, abych se zase nelekl.
VIEN Neboj, chystám to pro vnímavý lidi.
FEŠÁK Loni jsem nemohl spát, když jsem to viděl.
VIEN Zajímavé, že by něco z poznání?

FEŠÁK To bych neřekl. Spíš jsem byl vyděšenej. Znechucenej. A nebyl jsem sám.
 VIEN No jo. Každý dělá, co umí.
 FEŠÁK Jo, moje řeč. Já už letos viset nemusím. Jistě už sis všiml, že si někdo všiml, že něco umím.
 VIEN Jo, balzamuješ dobře.
 FEŠÁK Aha, ty na to jdeš s velkou myšlenkou.
 VIEN Dělán, co umím.

(Přichází barmanka s prázdnou sklenicí a staví ji na stůl k Vienovi.)

SILVESTRA Patlalové, nehádejte se. *(Odchází.)*
 VIEN *(k Silvestře)* Díky. *(A naliže obě plné sklenice.)*
 FEŠÁK *(dál k Vienovi)* Přijď se někdy podívat. Poučíš se.
 VIEN *(k Fešákovi)* Myslím, že si to dokážu představit.
 FEŠÁK Snaž se, ať se tě každej... i každá nebojí.
 VIEN *(ke Kláře)* Ahoj, Kláro, bojíš se mě?
 KLÁRA *(k Vienovi)* Bojím se kocoura.
 VIEN *(ke Kláře)* Je vycpanej. *(k Fešákovi)* A nebo se bojí tebe, Fešáku?
 FEŠÁK *(k Vienovi)* Vole! *(Zvedá se a odchází dveřmi ze scény. Mluví k baru.)*
 FEŠÁK Za chvíli přijdu.

(Klára odchází k vycpanému kocourovi na baru, kde zůstává a popíjí se Silvestrou a s Vlkem, který se chvílemi probírá.)

(Po chvíli.)

ANDĚLA *(k Vienovi)* Zahrajeme si kostky?
 VIEN To je dobrý nápad. *(Vytahuje z kapsy kostky a pokládá je na stůl. Dál vytahuje notýsek a tužku, kam zapisuje jednotlivé hody.)*
 VIEN *(zapisuje do notýsku jména)* O co budeme hrát?
 ANDĚLA *(zamyslí se)* Když vyhraju já, tak mi uvaříš večeři a když ty... tak si řekni.
 VIEN Když vyhraju já, tak mi přijdeš sedět. Nahatá.
 ANDĚLA To já nehraju... jedině, že bys mi tu večeři potom servíroval taky nahatej.
 VIEN Beru.

(Hrajou.)

VIEN A nebojíš se, že až ti budu nahý servírovat večeři, že se mi třeba... to *(skloní hlavu a podívá se do rozkroku)* dostane do polívky a ty to potom budeš jíst?
 ANDĚLA Už tě vidím, jak vaříš polívku.
 VIEN No dobře, tak třeba do brambor.

ANDĚLA To se asi popálíš.
 VIEN Ty bys to jedla?
 ANDĚLA No... já... *(Na baru se probírá Vlk a huláká na Viena. Přerušuje tak Andělu.)*
 VLK Viene, já si s tebou zahraju! Ty starej pardále!
 VIEN *(na Vlka)* Neboj, Vtku, mám to rozehraný. *(Podívá se do notýsku.)* Ale né moc dobře. Asi bude párek s bramborama.
 VLK To bych si dal. *(Otáčí se k baru a zase usíná.)*
 ANDĚLA Já musím. *(Odchází na WC.)*

(Vien jen tak hází kostkou. Klára opouští místo u baru a sedá si k Vienovi. Silvestra se chápe opět leštění sklenice.)

KLÁRA *(k Vienovi)* Ahoj, Viene, házíš?
 VIEN Házím... házím... abych si to nemusel hodit.
 KLÁRA Moc piješ.
 VIEN To je jako s tím házením.
 KLÁRA Chceš vidět, jaký mám prádlo?
 VIEN *(ožije)* Chci.
 KLÁRA Tak zítra zavolej.
 VIEN A nezvedne to Fešák?
 KLÁRA Jsi protivnej.
 VIEN Nejsem, pokládám jen otázky.
 KLÁRA Nevhodně. Budu tančit u Sokrata.
 VIEN To je úžasné. Přijdu se podívat.
 KLÁRA To doufám. Zítra zavolej. Na tohle číslo. *(Vezme pivní podtácek a napíše tam číslo. Políbí Viena a odchází dveřmi ze scény. Zamává na Silvestru.)*

(Anděla se vrací z WC a usedá k Vienovi.)

ANDĚLA Tak hrajem!
 VIEN Prohrávám.
 ANDĚLA *(s úsměvem)* Večeře v Adamově rouše.
 VIEN Nikomu bych to nepřál.
 ANDĚLA To já si to užiju.
 VIEN Nevíš, co tě čeká.
 ANDĚLA Ještě stovku.

(Probírá se Vlk u baru a huláká na Viena.)

VLK Viene, co to tam furt huhláš, ruší mě to u přemýšlení.
 VIEN *(na Vlka)* Zase prohrávám.

ANDĚLA (hází) A je tam!
 VLK (celý se prohlédává) Vienne, neviděl jsi moji miniaturu?
 VIEN (k Vlkovi) Myslím, že je tady.

(Vlk se odpotácí ke stolu Viena. Vien mu podává tácek s telefonním číslem.)

VLK (prohlíží pivní tácek) To je nějaký číslo, vole!
 VIEN Není, to se jen mravenci seřadili k dalšímu útoku.
 VLK (otáčí pivní tácek) A kde jsou rudí?
 VIEN Nevím, asi se řadí jinde.
 VLK Seš blbej. Nerozumíš miniaturám! (Vrací tácek Vienovi, který ho vkládá do kapsy kabátu. Vlk vrávoravě odchází ze scény. Ve dveřích potkává Fešáka.)
 FEŠÁK (na Vlka) Nazdar, Vlk, už odcházíš? Co máš na srpen?
 VLK Budou tam jen černý, červený se seřadili jinde. (Odchází.)
 FEŠÁK (sedá si k baru a mluví na Viena) Tak co, Vienne, kdo vyhrává? Slyšels Vlka, jen dvě barvy a jak to s ním zamávalo.
 VIEN (k Fešákovi) Vlk patří k těm vnímavějším.
 FEŠÁK Vy dva. Vy to letos vytrhnete! (Otáčí se a řeší něco se Silvestrou.)
 VIEN (na barmanku) Silvestro, zaplatíme.
 ANDĚLA (k Vienovi) Vienne, vaříš!

(Vien souhlasně pokývá hlavou.)

SILVESTRA (k Vienovi) Sto šedesát, mám ti to napsat?
 VIEN Jo, prosím. Ty umíš dělat zázraky, Silvestro.
 SILVESTRA To umím, a proto ti tam píšu i Vlka. Vy se spíš domluvíte!
 VIEN Jo, jo. Vlčí svět je divočina. (Vien si strká do kapes vše, co z nich dříve vytáhl.)

(Vien a Anděla odcházejí. U dveří se otáčejí k divákům.)

VIEN (opět si nasadil klobouk) Dobrou všem...
 ANDĚLA Rozkošnou...

(Opona.)

3. SCÉNA – VIENŮV ATELIER

(Bez postav, spoře osvětlený. Ve stejném stavu jako u první scény. Mimo scénu jsou slyšet hlasy. Anděla a Vien.)

VIEN Andělko, půjdeš ke mně? Ukážu ti sbírku motýlů.
ANDĚLA Ne, raději ne, dobrou...

(Po chvíli je slyšet, jak Vien bojuje o odemknutí dveří.)

VIEN *(za scénou)* Sakra, to je tma, kterej jenom, ááá tenhle... možná...
(Klíče mu upadnou.)

VIEN Sakra.

(Vien ještě chvíli bojuje se zámkem a poté úspěšně vchází na scénu. Oblečený a s kloboukem na hlavě si sedá do křesla a dolívá si víno. Popíjí.)

VIEN *(po chvíli k hlavě)* Hlavo, já... mám z ní velkou hlavu.
(Vien jde k lednici a naleje si panáka.)

VIEN Ach jo.

(Vien vypije panáka. Hned si nalívá dalšího a chystá se ho vypít. Někdo zatuká na dveře. Vien zpozorní a jde ke dveřím. V jedné ruce drží láhev a v druhé panáka. Přiloží ucho na dveře. Další zatukání. Vien se lekne a vypije rychle panáka.)

VIEN Co je tam!

(Za dveřmi mluví Anděla.)

ANDĚLA Jak co? Snad kdo?

(Vien se rozzáří a otevírá dveře.)

VIEN Jééé...

(Anděla vchází.)

ANDĚLA Ahoj, nespíš už?
 VIEN *(kóktavě)* Ne, ne... já, já tady uvažuju... *(podívá se na ruce a natáhne je k Anděle)*
 Chceš?
 ANDĚLA Ne. *(Prochází se po atelieru a zastaví se před obrazem. Vien se posadí do křesla a nalije si panáka.)*
 ANDĚLA A o čem uvažuješ? *(ukáže na obraz)* To je dobrý, co to je?
 VIEN *(vypije panáka)* Uvažuju o tobě.
 ANDĚLA A cos vyvažoval? *(k obrazu)* Něco mi tam chybí.
 VIEN Dáš si víno? *(nalívá sklenici)* To chystám na srpen.
 ANDĚLA Nedám. A na cos teda přišel? *(k obrazu)* To je jako by čaroval.
 VIEN Není to hotový.
 ANDĚLA *(vesele)* A nebo hraje na klavír. *(po chvíli na Viena)* Ty mi to neřekneš?
 VIEN Ale prdlajs. Nehraje. Ale nějaký nástroj dostane, ještě nevím. Třeba se chce chytit jenom zábradlí. Držet něco pevnýho. Aby se nezřítíl. Někam.
 ANDĚLA *(jde k matraci a začne se vysvlékat)* To zas nikdo nepochopí.
 VIEN Já to taky nechápu.
 ANDĚLA Tak to nedělej, ne!
 VIEN Ale to chápu. Nechápu, že seš tady a děláš to, co děláš.
 ANDĚLA Na cos teda přišel?
 VIEN Že mu dám do huby trubku. A do ruky štangli salámu.
 ANDĚLA *(vleze pod peřinu)* To nemyslím. To jak jsi uvažoval o mně.
 VIEN S tebou je to složitý! *(Nalije si a vypije panáka. Jde k posteli a začne se vysvlékat.)*
 ANDĚLA A co je složitý?
 VIEN Jsi komplikovaná.
 ANDĚLA Vrána k vráně sedá.
 VIEN *(vleze taky pod peřinu a sápe se na Andělu, ztlumí se světla)* Andělko jsi přesně taková, jakou já bych chtěl. Já, už bych na tobě nic neměnil. Už bych si tě takovou nechal. Nafurt. A dělal bych s tebou...
 ANDĚLA *(blasitě)* Au, Vienne, to bylo oko!
 VIEN Promiň. *(Zůstává klidně ležet.)*

(Delší chvíle ticha.)
 ANDĚLA Ty spíš?

(Další chvíle ticha.)
 ANDĚLA Vienne, spíš?

(Zase chvíle ticha.)

ANDĚLA (mluví tak pro sebe) Ach jo, spíš.

(Ještě chvíle ticha. Anděla vyleze zpod peřiny, posbírání své svršky a potichu odchází. Scéna úplně temná. Po delší chvíli začne zvonit telefon. Scéna se zcela osvětlí. Vien se vyhrabe z matrace a jde k telefonu. Natáhne ruku a telefon přestane zvonit. Vien se vrací k matraci a zachumlá se do peřiny. Telefon začne zase zvonit. Vien se opět vyhrabe z matrace a jde k telefonu. Chvilí se dívá na telefon, který zvoní, potom si nalije panáka a vypije ho. Telefon přestává zvonit. Vien usedá do křesla a v tichosti se dívá na obraz. Potom vezme sluchátko a vytočí číslo.)

TELEFON (mužský hlas „Vlk“) Haló, vlčí doupě.
 VIEN Nazdar, Vlku, Vien. Nebudím tě?
 TELEFON Ne, už makám.
 VIEN A co děláš?
 TELEFON Sypu cukr.
 VIEN Do kafe?
 TELEFON Ne. Po zemi.
 VIEN Proč to děláš?
 TELEFON Potřebuju víc mravenců.
 VIEN Seš cvok.
 TELEFON To je možný. Proč voláš?
 VIEN Nemáš trubku?
 TELEFON Jakou trubku?
 VIEN Normální trubku, na troubení.
 TELEFON To nemám. Zkus Silvestru, ta má všechno. Nebo ví, kdo to má.
 VIEN Dobrej nápad.
 TELEFON Hele a cos tam včera blbnul?
 VIEN Kde?
 TELEFON U Kocoura.
 VIEN Tam jsem si povídal a hrál kostky.
 TELEFON Aha, a já sem cvok!
 VIEN Já vím.
 TELEFON Hele, zavolej Silvestře. Mně už lezou.
 VIEN Aha. Dík. Čau.
 TELEFON Lov začíná.

(Vien pokládá sluchátko a odchází dveřmi ze scény. Je slyšet spláchnutí. Začne zvonit telefon. Vien se vrací se sklenicí vody a jde k telefonu, který přestává zvonit. Vien si nalije panáka a vypije ho, potom zvedá sluchátko a vytáčí telefonní číslo.)

TELEFON *(ženský hlas „Silvestra“)* Kocour. Silvestra. Prosím?
 VIEN Ahoj, Silvestro, Vien. Nemáš trubku?
 TELEFON Ty seš trubka! Cos to tady včera dělal?
 VIEN Kde sem co dělal?
 TELEFON Vypadalo to zajímavě. Hraješ sám kostky, piješ ze dvou sklenek, sedíš a mluvíš, jako nějaký magor. Tipovala bych to na nějakou vlkovinu. A máš tady dluh!
 VIEN Dluh vím. To ostatní nechápu.
 TELEFON To je jedno. Trubka by byla přes Fešáka. Má nějakýho kamaráda, kterej tady jednou byl, a já taky troubila.
 VIEN To muselo vypadat.
 TELEFON Klidný večírek.
 VIEN Přes Fešáka nechci.
 TELEFON Nikdo jinej mě nenapadá.
 VIEN To nevadí. Každopádně díky a na dluh myslím.
 TELEFON To myslím nestačí.
 VIEN Díky Silvestro. Ukážu se.
 TELEFON To doufám, čau.
 VIEN Čau. *(Vien položí sluchátko a jde k hlavě. Otočí ji očima na křeslo.)*
 VIEN *(k hlavě)* Hlavně klid!

(Vien jde od hlavy ke kabátu, který zůstal ležet u matrace, a hledá v kapsách pivní podtácek. Začne zvonit telefon. Vien nachází to, co hledal, a jde k telefonu, který přestává zvonit. Usedá do křesla a vytáčí telefonní číslo z podtácku. Vien čeká na spojení, dlouho. Pokládá to. Nalije si panáka a vypije ho. Vytočí jiné telefonní číslo.)

TELEFON *(ženský hlas „Klára“)* Byt Fešáka, prosím?
 VIEN Klára?
 TELEFON Klára a kdo je tam?
 VIEN Vien, rád tě slyším.
 TELEFON To si nemyslím.
 VIEN Proč?
 TELEFON Voláš k Fešákovi a seš rád, že slyšíš mě?
 VIEN Jsem. Nemusím mluvit s Fešákem. Hele, nemá trubku?
 TELEFON Jakou trubku?
 VIEN To je jedno. Nějakou na troubení.
 TELEFON Ty chceš troubit?
 VIEN No jo, zatroubil bych si.
 TELEFON Nevím, ale Fešák je v koupelně, když chvilku počkáš. A cos to včera dělal?
 VIEN Co sem dělal?

TELEFON No, u Kocoura.

VIEN Tam sem byl s Andělkou.

TELEFON Já viděla jen tebe.

VIEN Jak jen mě?

TELEFON No tu Andělku jsem neviděla.

VIEN Jak neviděla? Kdy neviděla? Co to blábolíš?

TELEFON No... choval ses divně.

VIEN Jak divně?

TELEFON No, pils láhev vína... ze dvou sklenek... mluvil k někomu, kdo tam vůbec nebyl. Divný. Pak jsi něco hrál, ale jako bys to hrál s někým. Víš, ale tam nikdo nebyl. Tak živě. Já myslela, že to máte něco s Vlkem, ale on taky nic nechápal.

VIEN To nechápu teď já.

TELEFON Už jde Fešák, dám ti ho.

TELEFON *(po pomlce, mužský hlas „Fešák“)* Nazdar, Viene, cos to dělal včera?

VIEN Ahoj, Fešáku, nic jsem nedělal. Nemáš trubku?

TELEFON Nóóó... Na co?

VIEN Potřeboval bych půjčit, na den.

TELEFON Ty troubíš?

VIEN Né tak docela. Líbí se mi její tvary.

TELEFON Aha, no zeptám se.

VIEN Díky.

TELEFON Hele, až budeš hledat zábavného protihráče, tak se ozvi!

VIEN Na co protihráče?

TELEFON No, třeba na kostky. Ať nehraješ celej večer sám. Vypadáš u toho jako pošuk!

VIEN Já včera nebyl sám!

TELEFON Aha. No, s Klárou jsme mluvili, jestli bys nechtěl někam zajít?

VIEN Jako s váma?

TELEFON No, to klidně taky, ale třeba někam pro radu.

VIEN Pro jakou radu?

TELEFON Hele, Viene, to bylo divný včera. Tys tam celej večer seděl, jako byste tam byli dva. Chápeš? Tak ses choval. A byl jsi tam sám! My jsme prvně mysleli, že jste s Vlkem něco vymysleli, ale Vlk o ničem nevěděl!

VIEN Byl opilej.

FEŠÁK Ale ty ne.

VIEN Já tam byl s Andělkou.

FEŠÁK Tys tam byl sám!

VIEN Jak sám?

FEŠÁK Úplně sám!

VIEN Cože? Nebyl... na mě něco zkoušíte. Že jo?

FEŠÁK Ne.

(Ticho.)

VIEN To je nějaká blbost. Kdyby šla trubka, tak se ozvi. Čau. A pozdravuj Kláru.
(Pokládá sluchátko.)

(Vien zamyšleně hledí na hlavu. Po chvíli velmi výmluvně zakroučí hlavou (svojí). Vstane a jde k lednici, kde vytahuje kostky ledu, a přikládá si je na čelo. Zvoní telefon. Vien se vrací a zvedá sluchátko.)

VIEN Vien, prosím.
TELEFON Ahoj. Tady Andělka... já chtěla jsem ti říct, že... že včera to bylo pěkný.

(Opona.)

(Konec)

Karkulka aneb vlk v hlavě

Divadelní busta / Dorgit Kousziczek
Ještě směju se zamotaný v ubruse

POSTAVY

KARKULKA – rozpolcená bytost (bojující se svým vlčím já, představená je dvojicí postav), **VLK** – temná součást Karkulky se sklony k nadměrnému pití, **MYSLIVEC** – terapeut, **BABIČKA** – popletená osoba, **PRODAVAČKA** – moc vidí a moc ví

Karkulka, hlavní to postava hry, je netradičně rozdělena na Karkulku bez vlka v hlavě a na Karkulku s vlkem v hlavě, kdy každou z Karkulek představuje jiná osoba, nejlépe žena, tedy sestry, nejlépe jednovaječná dvojčata. Obě Karkulky jsou v permanentním souboji, kdy Karkulka bez vlka v hlavě neustále bojuje právě s tím vlkem (*Karkulkou s vlkem v hlavě*), jakýmsi vnitřním já, které by všechny vnější situace řešilo jinak a především pomocí alkoholu.

Pro snadnější rozlišení je Karkulka bez vlka v hlavě oblečená červeně s černými doplňky a Karkulka s vlkem v hlavě černě s červenými doplňky. Ve hře pak Karkulka bez vlka v hlavě je označována prostě „Karkulka“ a Karkulka s vlkem v hlavě prostě „Vlk“.

Tahle Karkulka má vlka v hlavě, avšak jsou to dvě postavy na scéně, které představují jednu bytost existující ve shodě, nebo ve vzájemném souboji. Celou hrou procházejí spolu, ale zřetelnější je pro diváka Karkulka, která nemá vlka v hlavě. Tedy reakce ostatních postav jsou směřovány jen na Karkulku bez vlka v hlavě.

(Nacházíme se v Karkulčině světničce, která je vybavena postelí o dvou příkrývkách černé a červené barvy, kdy na straně červené příkrývky stojí červené boty a na straně černé příkrývky boty černé. Dál je tam pec, na které stojí konvice s kávou. Pec je vybavena úložným prostorem pro ingredience na výrobu bábovky. Nad pecí visí rendlík, hrnec a forma na bábovku. Dále jsou zavěšeny hodiny a zrcadlo. Uprostřed scény stojí stůl a dvě židle. Na stole dva hrníčky černé a červené barvy. Postavená je tam také téměř dopitá láhev višňovky. Na jedné z židlí jsou přehozeny Karkulčiny červené šaty a červený šátek. Na druhé židli jsou pak černé šaty Vlka s černým šátkem. Na scénu vedou jedny dveře, u kterých stojí černý a červený košíček. Pod postelí je telefon.)

(Obě Karkulky, tedy Karkulka i Karkulka vlk, leží v posteli. Karkulka má na sobě černou košilku a černé punčocháče. Vlk má na sobě červenou košilku a červené punčocháče. Karkulka leží pod červenou příkrývkou. Vlk pod černou.)

(Karkulka promlouvá z lože.)

KARKULKA To máme dnes pěkný den. A neděli. K babičce se vypravím a svou návštěvou ji potěším, žije tamv hlubokém lese sama. Bábovku a višňovku jí donesu.

VLK *(skepticky také z lože)* Pěkný den. Jen co je pravda. Plno výletníků všude. Potkávat je. Zdravit je. Má to cenu? Vylízat z postele? K babičce cesta je dlouhá, lesem, hmyzu všude. Na to nemám sílu!

(Karkulka i Vlk zůstávají ležet v posteli. Po chvíli přece vstávají a obouvají se. Karkulka boty červené. Vlk boty černé.)

KARKULKA Cesta to bude pěkná. Nedělní výlet si zasloužím, po té dřině celý týden. Bábovku upeču a vyrazím!

VLK *(posměšně)* Bábovku! Upeču! Minule se mi zdrcla. Fuj! Celou jsem ji vyhodila.

(Karkulka i Vlk jdou ke stolu, kde se Vlk hned chápe višňovky a nalévá do černého hrníčku.)

VLK Višňovka skoro už vypitá. To abych se stavila ještě v krámě. A ta baba tam protivná! *(imituje prodavačku)* „Zase višňovku, Karkulko? Vždyť jste tady byla včera. Nic mi do toho není, ale neměla byste tolik pít. Taková mladá, pěkná. Měla byste jít večer tančit, někam a ne doma, s višňovkou!“

(Vlk se napije a postaví hrníček na stůl.)

VLK Nikam nejdu! *(Zaleze zpátky do postele.)*

(Karkulka se zamyšleně napije a vleze taky do postele.)

(Karkulka i Vlk leží tiše v posteli. Po chvíli se Karkulka posadí.)

KARKULKA Tak jo! Jdu na to!

(Karkulka i Vlk vylezou z postele a jdou ke stolu, kde se obléknou a uvážou šátek. Karkulka červené šaty a červený šátek. Vlk černé šaty a černý šátek. Karkulka si nalije višňovky do červeného hrníčku a vypije ho do dna. Otře si ústa.)

KARKULKA Povede se!

(Karkulka i Vlk jdou k peci a pustí se do výroby bábovky. Stojí zády k publiku a něco kuchtí.)

VLK Dáváš tam toho moc!

KARKULKA Myslíš?

VLK Tohle tam dej taky!

KARKULKA Kolik?

VLK Všechno!

KARKULKA Má to pěknou barvu.

VLK Ještě tohle!

KARKULKA Všechno?

VLK Raději ne.

KARKULKA Vypadá dobře.

VLK A co trochu višňovky?

KARKULKA Raději ne.

VLK *(vykřikne)* Nebude dobrá! *(A vleze pod stůl.)*

(Karkulka strčí bábovku do pece a sklesle si sedne ke stolu. Rozlije zbytek višňovky do obou hrníčků a černý hrníček podá Vlkovi pod stůl. Rezignovaně tak sedí a pijou.)

(Zvoní telefon.)

VLK Nezvednu to!

(Telefon přestává zvonit. Začnou bít hodiny.)

KARKULKA *(probere se)* Jé, to už je deset. To abych si pohla, než mi zavřou krám. Babičce višňovku musím koupit.

(Karkulka odchází k peci a dívá se na bábovku.)

KARKULKA Vypadá dobře.

VLK *(zpod stolu)* Vždyť je strašná! To přece neponesu babičce!

(Zvoní telefon. Karkulka jde k posteli a zvedne to. Mluví do sluchátka.)

KARKULKA *(vesele)* Karkulka, prosím.

KARKULKA *(po chvíli)* Ano, chystám se. Peču bábovku.

VLK *(hlásí zpod stolu)* Nebude dobrá!

KARKULKA *(do sluchátka)* To zní mi mile, dobrá tedy.

VLK Dobrá? To určitě nebude!

KARKULKA Tak asi za hodinu.

VLK To z ní bude škvarek.

KARKULKA Těším se.

VLK Fuj.

KARKULKA Ahoj, babičko. Za hodinu tam budu. *(Pokládá sluchátko. Jde k peci a vytahuje bábovku. Vlk vylézá zpod stolu a jde se taky podívat.)*

KARKULKA Mně se líbí.

VLK Nějaká malá.

KARKULKA Moc nenaběhla.

VLK Vůbec nenaběhla.

KARKULKA Koupím jinou, až půjdu pro višňovku.

VLK Višňovka bude stačit.

(Karkulka i Vlk odcházejí ke dveřím, kde Karkulka bere červený košíček a Vlk černý košíček. Karkulka bere za kliku, ale Vlk se vrací ke stolu a sedá si.)

VLK *(nešťastně)* Ale těch lidí tam!

(Opona.)

SCÉNA – OBCHOD

(Jsme v obchodě, který je vybaven nějakým zbožím (hlavně však bábovkami a višňovkami, krabičkou doutníků), prodejním pultem a pokladnou. Za pultem stojí prodavačka. Na scénu vedou jedny dveře. Karkulka a Vlk vcházejí.)

KARKULKA Dobrý den, chtěla bych bábovku a višňovku, prosím.
 PRODAVAČKA Á, dobrý den, Karkulko, ráda Vás vidím. Takový pěkný den venku. To jdete jistě za babičkou?
 VLK Ta je zvědavá!
 KARKULKA *(k prodavačce)* Ano. Když je tak pěkně venku. Budeme hrát karty. *(Dodává rozšafně.)*
 PRODAVAČKA *(dává na pult bábovku)* Jé, to Vám i závidím. Taký bych šla někam ven. Jenže musím být tady. Višňovku jste říkala?
 VLK Už je to tady!
 KARKULKA *(s úsměvem)* Ano, raději dvě.
 PRODAVAČKA No, nic mi do toho není, ale...

(vtom vchází Myslivec)

MYSLIVEC Dobrý den všem. *(ke Karkulce)* Dobrý den, Karkulko, dlouho jste u mě nebyla. *(k prodavačce)* Krátké doutníky, prosím.
 VLK Ještě ten tady chyběl!
 MYSLIVEC *(ke Karkulce)* Dvakrát jste teď vynechala, Karkulko. Mohu Vás čekat ve středu?
 KARKULKA *(zamysleně, omluvně)* Když venku je teď tak krásně... ale ve středu přijdu, určitě..
 PRODAVAČKA *(postaví na pult dvě láhve višňovky)* Tady je ta višňovka!
 MYSLIVEC *(ke Karkulce)* Višňovka, Karkulko? To nerad vidím. Víte, na čem jsme se dohodli. Máte ještě léky?
 VLK Baba jedna!
 KARKULKA *(k Myslivci)* To jen dnes, pane Myslivec. Jdu k babičce, tak aby... budeme hrát karty. *(zasněně)* Venku je tak krásně.
 PRODAVAČKA *(hlasitě na Karkulku)* Dvě stě šedesát.
 VLK *(naštvaně zavrčí na prodavačku)*
 KARKULKA *(hledá peníze)* Ano, hned to bude.
 MYSLIVEC *(k prodavačce)* Já zaplatím ty doutníky.
 PRODAVAČKA *(s úsměvem)* Šedesát dva, prosím. *(tak aby to Karkulka jako neslyšela, k Myslivci)* Mně se to nechce líbit.
 MYSLIVEC *(vytahuje peníze a dává je na pult)* Co?
 PRODAVAČKA *(podává doutníky)* No, ta Karkulka. Ona chodí k té babičce asi denně.
 MYSLIVEC *(bere si doutníky)* Proč?
 PRODAVAČKA To nevím, ale každý den kupuje višňovku.
 MYSLIVEC *(ukáže na višňovku)* Od Vránů?
 PRODAVAČKA Ne.
 MYSLIVEC Tak mi taky jednu dejte.
 PRODAVAČKA *(vytahuje další višňovku)* No, prosím. Sto pět.
 MYSLIVEC Třeba je dobrá. *(Podává prodavačce peníze a prohlíží višňovku.)*

KARKULKA Tady. (*Sune po pultě peníze a višňovky s bábovkou ukládá do košíčku.*)
 PRODAVAČKA (*jízlivě*) Děkuju.
 KARKULKA (*taky jízlivě*) Prosím.
 MYSLIVEC (*ke Karkulce*) Taký jsem si jednu vzal (*ukazuje višňovku*), na středu.
 KARKULKA Já přijdu.
 PRODAVAČKA (*sarkasticky*) To abyste si vzal ještě tak dvě.
 VLK Baba jedna!
 MYSLIVEC (*k prodavačce*) Ne, děkuji. (*ke Karkulce*) Jedna bude stačit, že?
 KARKULKA Já přijdu.
 MYSLIVEC (*ke Karkulce*) Když budete vynechávat, tak se těžko někam posuneme. Višňovka není řešení. To přece víte.
 VLK Baba jedna!
 MYSLIVEC Ve středu v deset vás očekávám. A pozdravujte babičku. Na shledanou. (*Odchází.*)
 KARKULKA Na shledanou.
 PRODAVAČKA Naschle, a přijďte zase.
 VLK (*když už je Myslivec pryč*) Myslím, že nepřijdu.
 KARKULKA (*k prodavačce*) Ještě slivovici.
 PRODAVAČKA To já musím ale dozadu.
 KARKULKA No, prosím.

(*Prodavačka odchází někam za scénu.*)

(*Karkulka i Vlk taky odcházejí.*)

(*Opona.*)

SCÉNA – LES

(*Les. Stromy a pár pařezů. Karkulka i Vlk jsou na cestě k babičce.*)

KARKULKA To je ale krásně.
 VLK Všude samá moucha.
 KARKULKA Cesta je dlouhá, odpočinu si. (*Usedá na pařez.*)
 VLK (*usedá taky na pařez*) Otevřeme višňovku!
 KARKULKA Takové horko, napila bych se.
 VLK Otevřeme višňovku!
 KARKULKA Mám tady jen višňovku.
 VLK Dyť to říkám.
 KARKULKA Jo, trochu se posilním. (*Otevírá višňovku a napije se, podává ji Vlkovi.*)
 VLK (*taky se napije*) Vypijeme višňovku!

- KARKULKA Měla bych jít dál. (*Bere višňovku Vlkovi a napije se.*)
- VLK (*bere višňovku Karkulce a napije se*) Nikam nepůjdeme. Tady je to dobrý.
- KARKULKA Ten Myslivec měl pravdu. Višňovka není řešení. (*Napije se.*)
- VLK Myslivec neví, o čem mluví. On to nezažívá. (*Napije se.*)
- KARKULKA Ale tváří se, že ví, o čem mluvím já.
- VLK Tváří se pořád stejně.
- KARKULKA No jo, ale mně to pomáhá, že tam u něj sedím a mluvím, mluvím a odcházím a je mi líp (*Napije se.*)
- VLK Už dvakrát jsi tam nebyla. (*Napije se.*)
- KARKULKA Protože se moc ptal.
- VLK Proto tam chodíš, ne? On se ptá a ty mluvíš. (*Napije se.*)
- KARKULKA On se ptal moc! (*Napije se.*)
- VLK A ty mu to nechceš říct! (*Napije se.*)
- KARKULKA Co mu mám říkat? (*Napije se.*)
- VLK Že tě tížím já. Že já jsem ta tvá tíha. (*Napije se.*)
- KARKULKA On tě nezná. (*Napije se.*)
- VLK Protože o mně nemluvíš. (*Napije se.*)
- KARKULKA Nechci o tobě mluvit. Nejsi! (*Napije se.*)
- VLK A s kým tady teď mluvíš jako?
- KARKULKA Nech mě! Nemluvím s nikým. Jen sedím a odpočívám.
- VLK Višňovka je dobrá, co?
- KARKULKA (*podívá se na láhev*) Jejda, skoro vypitá.
- VLK Ještě máme jednu. (*Napije se.*)
- KARKULKA Ta je pro babičku! Obě jsou pro babičku.
- VLK Tak tam nepůjdeme.
- KARKULKA To ne. Už jsme skoro tam.
- VLK Ale ještě tam nejsme.
- KARKULKA Nech mě!
- VLK Řekni mi. Když jsi kupovala dvě ty višňovky. Že jsi myslela, že tu jednu vypijeme někde spolu.
- KARKULKA Ne.
- VLK Teď to děláme.
- KARKULKA Myslela jsem, že když je tak pěkně a s babičkou, venku, karty, horko...
- VLK Nedělej se.
- KARKULKA Fakt. (*Napije se.*)
- VLK To je blbost. Nikam nepůjdeme. Babička. Karty. To bude zábava!
- KARKULKA A kam půjdeme? (*Napije se.*)
- VLK Domů! Máme ještě višňovku. A když ji cestou dopijeme, tak se zastavíme ještě v krámě.
- KARKULKA Jo. Za tou babou. Ta by hned hlásila Myslivcovi.
- VLK No jo. Tak otevřeme aspoň tu druhou višňovku.

KARKULKA *(napije se a prohlíží téměř prázdnou láhev)* To nejde!
 VLK Je dobrá, co?
 KARKULKA *(vesele)* Moc dobrá! *(Pije, až dopije všechno.)*
 VLK *(taký vesele)* Máme ještě jednu.
 KARKULKA *(velmi vesele)* Já vím.
 VLK Sem s ní!
 KARKULKA *(zamysleně)* Višňovka nic nevyřeší.
 VLK *(vesele)* My nechceme nic řešit.
 KARKULKA Ale jo, proto chodím k Myslivcovi.
 VLK To je až ve středu.
 KARKULKA *(veseleji)* No jo. Máš pravdu. Tak to vezmeme přes hospodu v údolí.

(Vtom zahřmí.)

KARKULKA *(postaví se)* Bouřka.
 VLK Jo, žádný posezení venku na zahrádce.
 KARKULKA Ale k babičce už je to blízko.
 VLK Karkulko?

(Karkulka spěšně bere košíček a vyběhává ze scény. Vlk utíká za Karkulkou. Prázdná láhev zůstává stát na pařezu.)

(Opona.)

SCÉNA – U BABIČKY

(Skromně zařízená babiččina světnička. Postel, stůl, dvě židle, okno, jedny dveře na scénu. Dál skříň, ve které je uschována zásoba alkoholu, a koutek na přípravu kávy. Konvice a hrníčky. Karkulka vbíhá k babičce do světničky. Babička sedí u stolu a podřimuje. Vlk někde zaostává.)

KARKULKA Babičko, babičko, už tam krápe.
 BABIČKA *(lekne se)* Holka, kde tě čerti nosí? Už jsem se bála, že neprijdeš.
 KARKULKA Ále, Myslivec mě zdržel. Utíkám před bouřkou. Hele, co nesu. *(Ukáže babičce košíček s bábovkou a višňovkou.)*
 BABIČKA Nechceš raději čaj? Jsi celá uhnaná.
 KARKULKA Babičko, tak ráda tě vidím. *(Vrhne se k babičce a obejmě ji.)*
 BABIČKA Jako bych už tu višňovku cítila.
 KARKULKA *(vesele)* Babičko, višňovka je dobrá. *(odstoupí od babičky a prohlíží košíček, smutněji dodává)* Bábovka taky.

BABIČKA Holka, co mi to tu blábolíš. Ta bouřka tě nějak vzala.
 KARKULKA Vzala, babičko, a těch blesků.
 BABIČKA *(jde k oknu)* Asi jsem schrupla trošku, ani jsem si nevšimla.
 KARKULKA *(zamyšleně)* Bouřka odehnala vlka.
 BABIČKA *(otočí se od okna)* Prosím?
 KARKULKA Ale nic, uvařím kafe. *(Jde chystat potřebné.)*

(Babička se dívá dál z okna a do místnosti nepozorovaně vchází vlk. Sedá si na postel.)

BABIČKA To se nám to rozpršelo.
 KARKULKA *(nese hrníčky s kávou a sedá si ke stolu, zády k Vlkovi, otevírá višňovku)* Babičko, už hodnou chvíli před bouřkou utíkám.
 BABIČKA To já asi musela zdřímnout. To je teda bouřka.
 KARKULKA Budeme hrát karty?
 BABIČKA To sou snad kroupy, tohle.
 VLK *(promluví na Karkulku)* Já ti to říkal!
 KARKULKA *(lekne se a mluví na Vlka)* Ty seš tady?
 VLK Zase se divíš.
 KARKULKA Ty se nebojíš bouřky?
 VLK Bojím, ale máme višňovku.
 KARKULKA Ach jo!
 BABIČKA *(ke Karkulce)* Nevzdychej holka, bouřka se přežene a máme tady višňovku. *(Jde ke stolu a nalije višňovky do hrníčků.)*
 KARKULKA *(udiveně)* Do kafe?
 BABIČKA *(sedá si ke stolu a napije se)* Je to dobrý.

(Vlk vstává, bere si hrníček a nalije si kávu i višňovku. Sedá si Karkulce k nohám.)

KARKULKA *(napije se)* No nevím, pila jsem i lepší.
 BABIČKA Jo, já taky. Musíš to pít rychle. *(Vypije celý hrníček a hned si dolívá čistou višňovku.)*

(Karkulka i Vlk to udělají stejně.)

BABIČKA Karkulko, rozhodla jsem se, že si koupím televizi. Jsou tam všelijaký pořady, říkala ta z horní samoty.
 KARKULKA Ale jaký!
 VLK Dochází višňovka.

BABIČKA *(zvedne láhev)* Dochází višňovka. Ve skříni něco najdu.
VLK To už se ví!

(Karkulka kopne Vlka. Babička jde ke skříni a přináší několik lahví.)

KARKULKA Nemusíme to vypít, že ne!
BABIČKA Ale můžeme. No a co ty a vdavky, Karkulko?

(Vlk klepe hrníčkem do Karkulky a žádá tak další alkohol. Karkulka se sehne pod stůl.)

KARKULKA *(zpod stolu mluví k babičce)* Já jsem ve fázi hledání.
BABIČKA Co tam hledáš?
KARKULKA *(dolívá sobě i Vlkovi pod stolem alkohol, mluví k babičce)* Záleží na porozumění.
BABIČKA Hledáš marně. *(pomlka)* Višňovka už není.
KARKULKA *(zase už normálně sedící)* Kdo hledá, ten najde.
VLK A bude se hledat višňovka!
BABIČKA Já v tvých letech věděla, co chci. Jo, jo... to je let, pod polštářem mám kapesník. Budu myslím slzet.
KARKULKA Ale babičko! To se raději napijeme! *(Zvedá hrníček a připijí si s babičkou.)*
VLK Moje řeč! *(Taký pije.)*
KARKULKA *(zadívá se na okno)* A venku pořád prší.
BABIČKA *(dívá se také ven)* A na okapu sedí Slina.
KARKULKA Cože?
BABIČKA *(ukazuje někam ven)* Tam, divej!
KARKULKA Nic nevidím. Myslím, že moc pijeme.
VLK Anebo málo!
BABIČKA Už odběhla.
KARKULKA Slina umí běhat?
BABIČKA Kočka... toulavá, říkám jí Slina. Pořád slintá.
KARKULKA Není vzteklá?
BABIČKA No jo, to nevím.
KARKULKA *(pozvedne hrníček)* To je děs! Zachrání nás Myslivec!

(V tom někdo zabuší na dveře.)

BABIČKA Fuj, to jsem se lekla. Heslo!
KARKULKA Ale babičko. Dále!

(Vstoupí Myslivec.)

MYSLIVEC To je slota venku. Jdu z horní samoty a tak se zastavím i u babičky a vidím i Karkulku a vidím taky alkohol a to nevidím rád!

BABIČKA Ale pane Myslivec, pojdte dál a napijte se s náma.

MYSLIVEC Ano, zachráním vás. Totiž mám tady... mám... (*Prohledává se.*)

VLK Višňovku?

MYSLIVEC Hadici! (*Vytahuje gumovou hadici a zvedá ji nad hlavu.*)

BABIČKA My budeme pít hadicí?

KARKULKA Myslím, že ne...

MYSLIVEC Ano... vypumpuju vám žaludky!

(*Opona.*)

(*Konec*)

„Nejsem člověk. Nejsem ani zvíře. Jsem jenom na papíře.“
— Dorgit Kousziczek

Díky Karkulkám máme přece pohádky. Díky: K. T.
Odborná, ale hlavně ta nejcennější spolupráce s nejdražší: Mgr. K. M.

STUDIO VISITOR – 2010

Jakub

Kadlec

Básně

144

Í

Kdekoliv jdou dvě duše po cestě vedené
V dáli se třpytí přístav můj hvězdný
Laskavou červení podzimu zbarvené
na moři naše sny do vody kreslí
jeden z tvých prstů, který až pokyne
vlny se rozezní jak struny opilé

Zdravím vlnobití, co hryže písečné pevnosti
Připlouvám skrze rozum a dál
Bárkou ze zbytků hvězd, já na ní řval
Božské v nás je pouze snění
Vrazit nůž do rozednění.

ÚVAHA POD TVÝM OKNEM

Neuchopíš jaro, žiješ v něm.
Na tom se shodnul ptačí sněm,
co ti hnízdí před domem.
A já v něm.

IDEALISTA

Krásné oči zavře den a pak přijde tma a sen,
v němž je opět slunný den, tvému snění podřízen.

145

NA ZASTÁVCE

Zdrojem štěstí, místa v snáři,
fotek, číslic v kalendáři
důvod lidských šťastných tváří
obal pro sny a ty kapsáři,
Jen se číň!
Zvláštní doba kdy se dá
Z kapes ukrást nálada.

OPILÝ VÍKEND

Páteční noci v sobotu rozlijí,
promoklé duchy, světlu se protiví,
jako ti předešlí, neví, že zahynou
tisíckrát přejetí pondělní rutinou.

NEVŠEDNÍ

Mlhavý a zmatený okamžik
Rozteklá kůže na nejasném torzu.
Chvilé obav následují uštěpačné monotónní hlasy.
Je děsivě půvabné být polknut.

Otto

Kauppinen

Cák
Co je to
Odkud se to vzalo
Cák
Podívej se jak to teče
Je toho čím dál víc
Nemusíš s tím nic dělat
Nemusíš se snažit
Cák
Něco změnit
Ta barva
Podívej se jakou to má barvu
Je to krásná barva
Je to průzračné
Cák
A není to voda
Je to rudé
Cák
A není to krev
Co je to
Ne
Neptej se
Nemusíš
Ty přece nemusíš
Jen to nech
Nestarej se o to
Namoč si v tom prst
Pomalu ho přilož k ústům
Vystrč špičku jazyka
A dotkni se
Cák
Bože proč to musí mít takovou
Barvu

Cák
 Co je to
 Když mi to řekneš ukážu ti kouzlo
 Změním svět
 Pro tebe
 Všechno bude krásné
 Nebudou války
 Nebudou ty bílé
 Podtácky
 Na jedno použití
 Budeme jen my
 Když mi to řekneš
 Černí se stanou bílými
 A bílí rudými
 Nebo jak to bylo
 A všechno bude zase krásné
 Cák
 Nesmíš se to snažit pochopit
 To je špatná cesta
 Pochopení
 Ta vede jen k nepochopení
 K rozdílům
 K nenávisti
 K nelásce
 Pochopení je špatné
 K bolesti
 A ty přece nechceš trpět
 Chceš jen pozorovat tu barvu
 Cák
 Svým jazykem

Trvá to jen pár vteřin. Jen kapka jasného ticha, kdy uši duní odlesky těch okamžiků. Jejich střípky se spojují v jedno a vytvářejí most do budoucnosti, přes který je ti dovoleno chvíli hledět. Dostavuje se absolutní uvolnění a všechny problémy jsou v okamžiku vyřešeny. Všechno do sebe najednou zapadá. Všechno. Pak tě násilím probudí a donutí vtéci zpátky do každodennosti.

Nemyslím si, že je to pravda. To, co jsi právě řekl. Je to úplně jinak. Trvá to dlouho. Je to něco, co zažiješ jednou za život. Je to pro mě vzácné, a já tomu taky. Vzájemnost. Dualita. Empatie. Uklidňuje to. Hýčká to. Chladí

to. Je to tunel do minulosti. Do dětských snů. Je to první rampouch na okně mého pokoje. Když ho vezmu do ruky, roztaje. Čím déle taje, tím líp.

Ale vůbec ne. Sný nech Freudovi. Není to žádný sen. Je to skutečné. Skutečná skutečnost. Ta nejskutečnější. Skutečnost v pravém slova smyslu. Není třeba se toho bát. Mytizovat to. Oprádat to povídkami. Teoretizovat o tom. Fantazírovat, co by, kdyby. Je třeba to žít. Tím žít. Co nejčastěji to jde. V žádném případě tě to neuklidní. Ale o to právě jde. Je to rychlé, rychlé a snadné. To je na tom nejlepší – jak je to snadné. Co je snadnější?

Když je to tak snadné, proč to neuděláš hned teď? Proč to nejdeš udělat? Proč? Víím, proč. Bojíš se. Bojíš se, že tě to zraní. Je to nebezpečné, já to znám. Stačí chvilka nepozornosti a posedne tě to tak, že není cesty zpět. Staneš se navždy otrokem, kterému už nejde jen o sebe. Staneš se otrokem jiných. Obětuješ svoji volnost na oltáři z masa a krve. Tu krev pak budeš olizovat z prstů, jejichž doteku si budeš cenit více než svého života. Pro ty štíhlé prsty bys pak klidně obětoval ty svoje. Pečlivě je nakrájel na jednotlivé články, naservíroval je na svátečním podnosu a ještě se bál, že jim nebudou chutnat. A to je přece zvrácené. Tohle bys chtěl?

- Ano.
- Proč?
- Můžu olizovat tvoje prsty?
- Jasně, že ne.
- Tak vidíš.
- Cák

Vyrosteme
 A to podstatné v nás
 Naše duše
 Se změní
 Cák
 A už není
 Protože jsme si něco vzali
 Násilím
 Něco co není naše
 Něco co původně patřilo bohům
 A my to ukradli
 Vyrvali to
 Někomu jinému
 Jinému člověku
 Vyrvali jsme to a spolykali to

Sežrali to
Tak hltavě až jsme se málem udávili
Ale nám to bylo jedno
Hlavně aby nám bylo dobře
Hlavně abychom to měli
Abychom toho dosáhli
My
My
My
Jsme jenom My
Cák
Soukromá modlitba
K sobě sama
Naše duše už není
Přišli jsme o ni
Když jsme se zapomněli
Se svým egem

S každým úderem kladiva
O kovádlinu
Se cítíš o něco lehčí
O něco
Prázdnější
Tepané železo se zmítá
V žáru
Cítíš jeho podstatu
Cítíš že tě přijalo
Uznalo
Zvolilo
Svým pánem
Tebe a nikoho jiného
Cítíš jak moc chce být tepáno
Cítíš tu moc
Ty a nikdo jiný
A s každým úderem
Jsi prázdnější
Protože
Cítíš nepřítomnost
Své duše

Kterou teď zrovna tepe
Někdo jiný

151

EXTÁZE JE ENERGIE Z ENDORFINŮ
EMPATIE JE ESTETIKA EROTIKY
EDEN JE ELIMINACE EGOISMU
ESENCE EDENU JE SEX BEZ EGOTISMU
EGOTISM IS ETERNAL ENEMY
POZNAČTE SI: JE TŘEBA ABSTRAHOVAT OD ŠUKÁNÍ S TĚMI, CO VÁS MILUJÍ,
ALE VY JE NE.
– Ale vždyť to chtějí. Přímo si o to říkají. Prosí o to na kolenou.
NAŠE HLEDÁNÍ SVATOSTI PLYNE Z NEÚSPĚCHU V HŘÍCHU, KTERÝ JE NAŠÍ PRI-
MÁRNÍ POTŘEBOU.
– Blbost. Tohle může říci jen absolutní cynik.
POZNAČTE SI: MAKING LOVE TO A PERSON THAT DOES LOVE YOU WITHOUT
LOVING THAT PERSON IS BEING CONSIDERED A MURDER ON METAPHYSICAL
LEVEL. (Všeobecná deklarace lidských práv, článek 31, schváleno valným
shromážděním Organizace spojených národů 10. 12. 2948)
– Tohle je omezování osobní svobody.
MOŽNÁ. A TY JSI HAJZL. / A TY JSI KURVA. (PLÁČ)

Sex je jako cigarety: nikdy si je nekupuji, ale když mi někdo nabídne,
nepohrdnu.
(I'M SO SORRY! THEY MADE ME DO IT.)

Probuzení z hibernace
Svého snění
Zvracíme to
Co jsme již dávno ukradli bohům
Cák
Cák
Cák
Esence života smíšená s krví
Si našla cestu ven
Z těla které jí není hodno

EGQEDEN

Cák
 Cítíš vítr
 Jeho ráz
 Spali jsme tisíc let
 Kéž bychom se nebyli nikdy probudili
 Cítíš mráz
 Přichází poslední soud
 Nebe bylo černé
 Teď je bílé
 A příliš prázdné
 Aby bylo krásné
 A brzo bude rudé
 Vždyť soud brzo bude
 S námi nehodnými
 Co si pletem moje s tvými
 A kdybych mohl
 Tak rád bych to všechno vrátil
 Právoplatnému vlastníkovi
 Této krve
 Těchto zvratků
 Příliš rád
 Než aby mi to bylo umožněno
 S upřímnou omluvou
 Doporučeně
 Tak rád
 Věříš?
 Cák

A to vše s nadějí vzhlíží k tobě,
 že jim dáš v pravý čas pokrm;
 rozdáváš jim a oni si berou,
 otevřeš ruku a nasytí se dobrým.
 (Žalm 104:27-28)

Těm, kdož po věcech rychle pomíjivých touží, pospíšíme dát v něm to, co
 chceme, a tomu, komu chceme; však potom pro ně peklo připravíme, aby
 v něm hořeli v ponížení a v zavržení.
 (Súra 17:19/18 – Noční cesta)

- Proč ti nestačí to, co máš? Ptáš se na to sám sebe někdy? Mohl bys být tak spokojený.
- Víš, Faust taky musel něco obětovat, aby prožil naplněný život.
- Co je to naplněný život?
- Takový život, ve kterém mám všechno, co chci.
- Co chceš?
- Teď? Tebe.
- Jak dlouho mě ještě budeš chtít?
- Minimálně do rána.

„Ty“ nejsi pouze ty. Tebe je víc kusů. Existuje více jedinců, které oslovuji „ty“. Více vzorků, na kterých můžu experimentovat. Nemáš takovou hodnotu, jako mám já. Já jsem jen jeden. Já. Nikomu jinému tak neříkám. K sobě se chovám ze všech nejlépe. Já jsem jedinečný člověk. Tvoje mnohost mě unavuje. Nejsi hoden vlastnického práva na mě. Kdybys byl jeden, jako já, dalo by se o celé věci uvažovat. Vrhlo by to na celou záležitost úplně jiné světlo. Možná bych si tě mohl vážit. Takhle to však nejde. Nemůžu ti obětovat více než koutek svojí duše. Opravdu jen ždibíček. Větší kus by tě stejně udusil. Nejsi na úrovni, která by ti dovolila pochopit mě celého. Takže se bohužel musíš spokojit pouze s fragmentem mého já. Na, slízej mi ho z prstů.

Tak na co čekáš.

Udělej to.

Tak dělej!

Nebudu tě o to přece prosit.

Hele, počkej.

Neodcházej.

Já... Potřebuju tě.

Bez tebe nejsem

Nic

Kromě tebe

Nebo tebe

Nebo tebe

Nebo tebe

Mám jen sebe

Nenechávejte mě se sebou samým

I když se mám stále rád

Ještě pořád

Prosím.

Cák

Anna

Klimešová

(Na scéně jsou srovnaná lehátka. Vždy dvě vedle sebe. Je ráno. Jeden lehátkový set je obsazený postarším párem. On si čte noviny, ona knihu. Na scéně je Beachman, který energeticky chodí a láká turisty na pláž. Přichází Běda a Marie.)

- BEACHMAN** Hello, ahoj, dobrý den, den dobrý. Prosím račte na naši pláž. Šest euro, pro vás za pět!
- BĚDA** *(Je celý rudý, spocený a udýchaný. Má plné ruce nejrůznějších věcí na pláž, karimatky, stoleček, lednice na pláž, tašky s ručníky, gumový kruh, gumovou kachnu atd.)*
(udýchaně) Marie! No tak, Marie pocem, kam deš?! Počkej ještě. No tak, tady ten chlap říkal, že je to tu za pět.
- MARIE** *(Marie opodál energicky chodí. Je nalehko s tužkou a sešitkem v ruce)* Cože? Já tě neslyším. Bože to je vedro, viď Bědo. Tobě není vedro? Co je za 5? Aha no. Já nevím v průvodci psali, že bejvaj za čtyři. To je nějaký šmelař Bědo. Pojď, jdeme se podívat na druhou stranu.
- BĚDA** No, ale on říkal, že pro nás speciálně za pět, jinak, že je to za šest. To přece dobrý ne. *(prosebně)* Marie. To je dobrý.
- MARIE** No ale v tom průvodci...
- BĚDA** Hele už jde.
- BEACHMAN** Hello my lady, ahoj, čau, jak se máte? Prosím račte na naši pláž. Šest euro, pro vás za pět!
- MARIE** No vážně no, za pět, povídal, viď Bědo.
- BĚDA** No za pět Marie! Vždyť ti to celou dobu říkám, právě že za pět.
- MARIE** No Bědo, tak já teda nevím, Bědo.
- BĚDA** Co nevíš?! Proboha Marie!
- BEACHMAN** Prosím račte na naši pláž. Šest euro, pro vás za pět!

(Vytáhne z kapes banány a zamíří s nimi na ně.)

- MARIE** No nevím, prostě nevím, Bědo. Přijde mi to nějaký drahý. *(polohlasem)* Přijde mi nějaké divnej.
- BEACHMAN** My lady. Jak se máte? Co děláte? Pojďte, neváhejte.

(Rozdá jim banány a vytáhne z kapsy shaker na coctaily, začne s tím shakovat a vyhazovat ho do vzduchu.)

- BĚĎA** Ale vždyť je milej. Podívej, co s tím všechno umí. No tak... Maruško. *(Naléhavě)* Chtěl bych už konečně do moře.
- MARIE** Ne Bedřichu, jdeme jinam. *(Vezme mu banán.)* V průvodci psali, že to má stát čtyři.
- BĚĎA** Ale prosím tě, v průvodci...
- MARIE** Kde ho máš? *(začne jíst banány)*
- BĚĎA** Co?
- MARIE** No toho průvodce, kde je?
- BĚĎA** Proboha Marie, na co ho teď potřebuješ?!
- MARIE** Dej mi ho.

(Marie stojí, nekouká na něj a jí banány)

- BĚĎA** Ach bože Marie!

(Složitě sundává všechny věci. Nejprve pokládá stolek, pak tašku s ručníky, lednici atd. Velmi složitě a dlouho. Z poslední tašky vytáhne spoustu věcí a nakonec průvodce. Během toho mluví Beach boy do lidí)

- BEACHMAN** Jenom tipuju: Manželský pár. Češi. Ona byla kdysi u moře a moc se jí tam líbilo. Jasná prázdninová láska. No a teď stále nemůže najít tu pláž. On u moře nikdy nebyl. Teplo mu zjevně nedělá dobře. Šíleně se těší do vody. A je hrozně zvědavý, jestli je mořská voda opravdu tak slaná, jak se říká.

(Běďa podává Marii průvodce, ta ho otevře a listuje v něm.)

- MARIE** Tak. Tady to je. „Lehátkový komplet se pronajímá většinou za 4 eura“, takže jdeme. Já sem ti to říkala normální šmelař. Jdeme se podívat ještě na druhou stranu. Táhle. Tady jde o princip Běďo.
- BĚĎA** *(Dává průvodce do tašky)* O jakěj princip proboha Marie. Je tu vedro, já se potím jako prase a ty tady na mě vytahuješ nějaký nesmyslný principy. Vždyť je ten průvodce deset let starej!
- MARIE** Běďo! Nechtěj mě vytočit. Nediskutuj a pojď.

(Dává mu do ruky šlupky od banánu a odchází pryč.)

- BĚĎA** Pane bože! *(Sbírá všechny věci)*

- BEACHMAN** Prosím, račte na naši pláž. Jen za pět! (*Zuřivě žongluje s tropickým ovocem*)
- BĚĎA** (*Odchází. K Řekovi*) Sorry, man.
- BEACHMAN** (*Během monologu uklízí pláž, rovná lehátka, čistí je. Stále něco dělá*) Snažím se jít vstříc masovému turismu. Nesudte mě. Jsem pouhým článkem celého tohohle mechanismu. Nemohu říct, že jsem nespokojený. Mohl bych být spokojenější to ano... Nejsem šťastný. Ale kdo má tu výsadu? (*na pláž přichází dvě Holky, obsadí dvě lehátka*) Morning ladies. How are you? Neříkám, že mě to štve. Nejsem v tom sám. Oproti jiným, nemám velkou zodpovědnost, ale musím makat. Já sice nedělám žádná velká důležitá rozhodnutí, ale zato taky nikdy nešlápnu vedle. Víím přesně, co zabírá na Němký, Češky, Rusky, Belgičanky, Japonky, Britky dokonce i Maďarky. Jsem slušný, úslužný, učesaný. Vždy mám po ruce připravené frappé nebo nějakou vtipnou prupovídku. Jsem ideální Beach man... Však oni se ještě vrátí! To se klidně vsadím!
- HOLKA 1** Vypadám snad jako sejra? Vážně myslíš, že jsem tak moc bílá.
- HOLKA 2** Dobrý, prosím tě.
- HOLKA 1** Ne počkej, to není dobrý. Tys to neslyšela? Řekl: no vy potřebujete sluníčko jako sůl. Ach jo.
- HOLKA 2** Každý potřebuje sluníčko.
- HOLKA 1** Ale on to myslel jinak. Myslel to tak, že nejsem dost opálená!
- HOLKA 2** Ale prosím tě.
- HOLKA 1** Ty si taky myslíš, že nejsem dost opálená?
- HOLKA 2** Ale jsi prosím tě.
- HOLKA 1** Ne ale tak vážně, co myslíš, jsem dost opálená?
- HOLKA 2** Dost pro co?
- HOLKA 1** Co pro co?
- HOLKA 2** No opálená. Dost pro co?
- HOLKA 1** Ježišmarja já nevím, tak, pro život.
- HOLKA 2** No tak jestli, tak pro život, tak to myslím, že plně skoro akorát.
- HOLKA 1** Si ze mě děláš srandu.
- HOLKA 2** No a co mám dělat?
- HOLKA 1** Namaž mi záda.
- HOLKA 2** Třicítkou?
- HOLKA 1** Desítkou!
- BEACHMAN** Holky. Mažou se těma krémama desítkou, třicítkou, dvacítkou klidně i padesátkou. Mazaný Holky... Angličanky. Morning my ladies. Beautiful ladies. (*zkasíruje je*)
- HOLKY (1, 2)** Thank you. (*Mažou se, pak si lehnou a opalují se, pravidelně se otáčí ze všech stran ke slunci v průběhu celé hry.*)
- BEACHMAN** Thank YOU. Mám svou práci rád... není to lehký, ale mám ji rád. Holky mazaný... Mažou se snad každých deset minut. Ta vlevo se líp opaluje, ta druhá jí to závidí, no a tak se sluní od rána do večera až je z toho celá růžovoučká.

(povzdech) Holky. *(Spatří přijíždějící autobus.)* A je to tady! Hello. Ladie and Gentleman. Čau. Guten tag. Zdravstvuj. Račte na naši Pláž... *(Vytahuje své výtací propriety – ovoce, shaker atd.)*

(U pláže stává autobus plný turistů. Ti rychlostí blesku vyskáčou a hrnou se do moře. Zaplní celou pláž. Všichni mají fotoaparáty. Nekoupou se. V několika variacích se vyfotí v plavkách v moři. Nejoblíbenější póza je alá mořská víla na rozpáleném kameni a zase rychlostí světla odběhnou zpátky do autobusu. Autobus odjíždí. Katrin na to celé kouká zpoza knížky)

KATRIN Viděl si to. To je neskutečný.
 GEORG *(nic)*
 KATRIN Tak oni sem přijedou, vyfotí se a jedou. Ani se nevykoupou nic. Chápeš to?
 GEORG *(zamumlá)* No jo... *(zvedne hlavu od novin)* co?
 KATRIN Ale nic jenom že...
 MASAGI Masaži please?
 GEORG Ne děkujeme. To jsou mi věci. Ty si věděla, že Evropská unie získala Nobelovu cenu za mír?
 KATRIN Ach jo. Mě hrozně bolí záda. Asi z toho polštáře. Je malej a hrozně tvrdej.
 GEORG No to jsou mi věci. *(Začne si číst zase noviny)*
 MASAGI Masaži please?
 GEORG Ne děkujeme. *(čte si)*
 MASAGI Hlava, záda, ruce... 20 euro. Dobrý. Velmi dobrý.

(Ukazuje letáky, na kterých jsou nakreslené části těla a zóny, které masíruje)

KATRIN Můžu se podívat?
 MASAGI Hlava, záda, ruce... 25 euro. Dobrý. Masaži? Pro vás za 20.
 KATRIN Tak já nevím *(Koukne na Georg, ten si čte noviny)* No, tak jo. Jednou záda *(Znovu se podívá na Georg)* a víte co? Vemte mi i hlavu.

(Masagi potěšeně vyndává olejíčky a připravuje se. Začíná masírovat Katrin. Po chvíli:)

GEORG No tak, když tě bolí ty záda, tak si nech udělat nějakou tu masáž, co tady furt nabízej ne? *(Kouká do novin.)*
 KATRIN *(Leží a Masagi ji masíruje)*
 No když myslíš.
 MASAGI *(Masíruje a u toho říká)* Otravuju vás? No ne klidně to řekněte. Masagi please, Masagi please, Masagi please, Masagi please. Nebojte se a řekněte, že vás štve. Masagi please, Masagi please blablabla...

(Podél moře přichází pan Doukakis se psem.)

159

- P. DOUKAKIS** No a pak tu byla ještě nejkrásnější ze všech bohyň, Afrodita. Bohyně smyslné lásky, krásy a plodnosti. Podle jedné verze se prý zrodila u břehů ostrova... hm... no... toho... ostrova... *(přemýšlí)* Ne... Jak to jenom bylo?
- MASAGI** Svou práci se snažím dělat, jak nejlépe umím, ale jsem unavená. A to mám před sebou ještě celý dlouhý den. Chodím sem a tam. Tam a sem. S mdlým úsměvem na tváři a upoceným pohledem prosím lidi, abych je mohla namasírovat.
- P. DOUKAKIS** NO... a ona ta Afrodita se zrodila z mořské pěny. To je jedna z verzí... a pak je ještě... no... co sem to... co sem to chtěl říct?
- MASAGI** Já vím, nechcete, abych mluvila. Máš masírovat, tak masíruj a nehraj na city. Žádný srdceryvný monology. A hlavně proboha žádný sentiment.
- P. DOUKAKIS** Mnohem jednoduší je ta, že Afrodita je... dcerou... je dcerou. No do prkvančic, koho je to ona dcerou?? ... No těch dvou no...
- MASAGI** Je dvanáct hodin a já už jsem namasírovala pět lidí – jedny záda německého turistu, věk cca 50 let, jeden francouzský zátylek, dvakrát komplet, postarší pár z Irska a jedny nohy mladé Rusky.
- P. DOUKAKIS** No tak... Já to mám na jazyku. Nějak mi to dneska vynechává. *(k psovi)* Vydrž Poseidone *(pauza)* Ne nic... Nevzpomenu si... no
- MASAGI** Masagi please? Slyším to všude, pořád. Jakoby to ani nebyl můj hlas. Jakoby každé ráno za mě někdo vstal, obléknul mi bílou halenku a kalhoty, nasadil slaměný klobouk, sbalil všechny potřebné olejíčky a odešel se mnou na pláž. Tohle nejsem já!
- P. DOUKAKIS** Mnohem jednoduší verze, mnohem jednodušší. A v jednoduchosti je krása, Poseidone, to si pamatuj. Ve složitosti snadno objevíme kaz. V jednoduchosti je krása... tady... tady něco bylo... ale co? Je to tady hezké, ale vůbec nevím, kde jsem.
- MASAGI** Sem a tam. Celé hodiny. Celé dny a týdny. Celé dlouhé měsíce. Od června do října. Stále dokola... Slunce mi škvaří kůži a od písku mě palí nohy. Masaži please. Masaži please. Masaži please. Masaži please. Masaži please. Masaži please. Aaa jeje už je tu zase pan Doukakis.
- P. DOUKAKIS** Krása a jednoduchost. Krása a jednoduchost. Krása. Krása. Krása. *(zasněně kouká na dívky, které leží kousek od něj)*

(Dvě dívky (1 a 2) leží na lehátkách, rytmicky se otáčejí ke slunci a poslouchají ve sluchátkách hudbu)

- HOLKA 1** To je vedro co.
- HOLKA 2** Co? *(Sundává si sluchátka.)*
- HOLKA 1** Že je hrozný vedro dneska.

- HOLKA 2 No to je. *(Nandává si sluchátka.)*
- HOLKA 1 Myslíš, že bych už měla jít do stínu?
- HOLKA 2 Co? *(Sundává si sluchátka.)*
- HOLKA 1 Nic.
- HOLKA 2 Hele. Měla bys jít na chvíli do stínu, takhle se akorát spálíš.
- HOLKA 1 Hm.
- P. DOUKAKIS *(Stále zasněně)* Krása a jednoduchost. Krása. Krása. Krása. Vid' Poseidone...? Poseidone! Co to? K noze. Ty psisko!
- HOLKA 1 Podívej na toho dědulu, jak se žene za tím psem.
- HOLKA 2 Chudák. Nesměj se mu.
- HOLKA 1 No jo, jen mi to přišlo vtipný.
- HOLKA 2 *(Vyprskne smíchy)* Je to vtipný.
- HOLKA 1 Chudák, nesměj se mu! *(vyprskne smíchy)*
- HOLKA 2 *(Snaží se zachovat vážnou tvář.)* Ne, ty se nesměj. Je to trapný. *(záchvat smíchu)*
- HOLKA 1 Ty seš fakt hrozná. *(šílený smích)* Hele už mu utek. *(smích)*
- HOLKA 2 No jo. *(smích)* Ne, to ty seš hrozná. *(Obě mají záchvat smíchu, tak na dvě minuty.)*
- P. DOUKAKIS Poseidone!!!
- KATRIN Georgu podívej, jak ten pán běží za tím psíkem.
- GEORG No jo... *(od novin)*
- KATRIN Nemůže ho dohnat, chudák. Snaží se, jak jen může a stejně ho ne a ne chytit.
- GEORG *(Vzdhlédne od novin)*
- KATRIN To je roztomilý.
- GEORG *(Kouká za panem Doukakisem)* No mně to moc roztomilý nepříjde. Snaží se a... stejně nemůže... nic.
- P. DOUKAKIS Poseidone! *(odběhne)*
- MASAGI To byl pan Doukakis, jeho syn má támhle Tavernu. Milý pán. Často si něco drmolí pro sebe. Občas mluví trochu z cesty, takže mu vůbec nerozumím, ale ráda ho poslouchám.
- (U pláže stává autobus plný turistů. Ti rychlostí blesku vyskáčou a hrnou se do moře. Zaplní celou pláž. Všichni mají fotoaparáty. Nekoupou se. V několika variacích se vyfotí v plavkách v moři. Nejoblíbenější póza je alá mořská víla na rozpáleném kameni a zase rychlostí světla odběhnou zpátky do autobusu.)*
- (Přichází Beachman s Poseidonem v náručí)*
- BEACHMAN Našel jsem psa. Čí je to pes?
- MASAGI *(Ke Katrin)* Dobry, dobry?
- KATRIN Ano, ano. Skvělé.
- GEORG *(kouká do novin)*

HOLKY (1, 2) *(Otočí se na břicho)*
BEACHMAN Našel jsem psa. Čí je to pes? *(ticho)* *(K divákům)* Každý furt něco hledá, a když konečně něco najdu, nikdo se k tomu nemá.

(Beachman odchází. Z dálky se ozývá volání pana Doukakise. Přichází Běda)

161

BĚDA Marie no tak Marie pocem. Podívej tady mají lehátka. Do prčic to je vedro. Marie prosím. Tady mají lehátka!!! Krásný lehátka a slaměný deštníky nad nima. Marie prosím?!! No tak Marie?!!!

(Je slyšet Beachmana jak volá za scénou: „Pojďte, neváhejte, račte na naši pláž!“)

(Přichází Beachman, nese v rukou Marii, která má v rukou psa a koktejl.)

BEACHMAN Našel jsem ženu. Čí je to žena?
KATRIN *(Kouká na to jak Beachman nese Marii v náruči.)*
Podívejte, jak ji nese v té náruči. To je tak hezké.
MASAGI Dobrý, dobrý?
KATRIN *(smutně pohlédne Georg)* Ne, to není dobrý.
MASAGI Není dobrý?
KATRIN Ale, ano tohle je dobrý. Moc dobrý. Děkuji, tady máte. *(dá ji 20 euro)*
MASAGI Děkuji. Pán nemasaží?
KATRIN *(podívá se na Georga)* Ne, nemasaží. *(Masagi odchází)*
KATRIN *(Georgovi)* Podívej se, jak ji nese v náruči.
GEORG *(Začteně)* Hm... no jo.
KATRIN To je přeci hezké ne?
GEORG Jojo...
KATRIN Jsem uplně blbá.
GEORG No jo...
KATRIN Přemýšlela jsem, asi se půjdu utopit do moře.
GEORG Hm...
KATRIN Georgu! Ty mě vůbec nevnímáš! Jeli jsme sem, abysme byli spolu. Abychom spolu něco nového zažili, aby to už nebyla taková nuda! A ty si tu celou dobu čteš noviny! Dopřic! Ani večer nikam nechodíme. Myslela jsem, že bychom si mohli třeba někdy zajít na večeři, nebo se jen tak projít podél moře. Jiný lidi si spolu třeba aspoň povídají. Ty si ani nepovídáš. Nic. Já bych se mohla topit, rvát o pomoc a ty ty své oči od těch blbejch novin prostě neodlepíš!
GEORG *(zvedne hlavu od novin)* Ale no tak Katrin. To víš, že tě vnímám. Jen jsem četl jeden zajímavý článek. No tak Katrin... Nedala by sis něco k pití?
BĚDA Marie!
P. DOUKAKIS Poseidone!

- MARIE** Takže Bědo tady ne, tady maj psy (*Marie dá psa Beđovi*) a navíc je to moc drahý Bědo. Jdeme jinam.
- BĚDA** Ale Marie!
- GEORG** Podívej, už tu jsou zase ty křiklouni, co tady byli ráno. Tak co nedáme si něco k pití?
- KATRIN** Když chceš.
- P. DOUKAKIS** Jémine. To je pěkný pejsek. Jak se jmenuje? (*hraje si se psem*)
- MARIE** Už jsem řekla, Bědo, tady ne. Je to tu nějaký drahý. (*polohlasem*) Je to tu nějaký divný.
- BĚDA** Ale...
- MARIE** V průvodci psali...
- BĚDA** Né Marie...
- MARIE** Ale ano Bědo, ano. Vytáhni toho průvodce Bědo, já ti to ukážu. Vím úplně jistě, že to tam je!
- BĚDA** Marie prosím ne. Už ne. Prosím tě! Já ti věřím.
- MARIE** Nevěříš. (*Srká koktejl*)
- P. DOUKAKIS** (*hladí psa*) Hodnej Apollón. Hodnej pejsek.
- GEORG** (*Georg se snaží máváním přivolat Beachmana*)
- KATRIN** Co to prosím tě děláš?!
- GEORG** No tak já nevím, myslel jsem, že sem přijde.
- KATRIN** Aha.
- GEORG** Ty myslíš, že ne?
- KATRIN** Tak to opravdu nevím, Georgu!
- GEORG** No tak já to asi dojdou objednat, ne?
- KATRIN** No, tak asi běž!

(*Běda mezitím sundává složitě všechny věci do písku, několikrát při tom upadne. Vytahuje všechno velmi unaveně, zdlouhavě, zuřivě, pak zase mdle. Marie v Beachmanově náruči usrkává cocktail. Ten se jí snaží sundat dolů, ale ona se drží jako klíště.*)

- BEACHMAN** (*k Marii*) Madam, omlouvám se, ale už mě trochu brní ruce, přeci jenom nejste žádné pírkó.
- MARIE** (*na celou pláž křičí*) Bože, jak já miluju Piña coládu! Miluju! Nejúžasnější pití na světě! Nejúžasnější!
- BEACHMAN** (*Zahlédne p. Doukasise jak si hraje a povídá se psem a postupně s ním míří pryč*) A taky tu mám svou práci. Madam!
- MARIE** Kdybych ji bodovala, dala bych jí deset bodů z deseti bodů. Možná i dvanáct kdyby to bylo možné.
- GEORG** Mohl bych vás poprosit...
- BEACHMAN** Ale jistě. Minutku. Madam, mohla byste slézt?!

- MARIE** (*uskrkne*) No vážně výborná. Chcete ochutnat? (*Béda se pro ni natahuje.*) Ale jen ochutnejte. (*Dá všem kromě Beďi.*)
- GEORG** Moc dobré. Dvakrát to samé prosím.
- BEACHMAN** Hned jak to bude možné. Ženská proboha slezte už! Promiňte, ale nemohl byste prosím dojít pro támhle toho pána? (*ukazuje směrem k Doukakisovi*) Jenom ho sem prosím přiveďte .
- GEORG** Já?... No dobře.
- MARIE** Nádherný den. Slunce už pomaloučku klesá. Ani mráčku. Krásný den, že.
- P. DOUKAKIS** (*opodál*) Krásný, krásný, krásný. (*bladí psa*) V jednoduchosti je krása. Takový Kuros a Koré by o tom mohli povídat. Oni jsou dokonalým příkladem střízlivosti. Mladá dívka a mladík prosti všeho krom tajemného archaického úsměvu na tváři. Krása a jednoduchost. (*přichází k němu Georg*) Promiňte. To je asi váš pes? (*předává mu psa*) Těší mě já... já jsem zapomněl co jsem to chtěl říct... Kde to jsem?
- GEORG** No říkal jste, že v jednoduchosti je krása. To není můj pes.
- P. DOUKAKIS** Ano... to ano... Já nevím, co jsem to. Něco jsem tu... kde to jsem?
- BEACHMAN** Slezte už, ženská jedna!
- MARIE** Už se těšíš do moře vid' Bédo. Ty seš celej zplavenej, zpocenej vid', (*zasměje se*) jako prase. (*zasměje se*)
- GEORG** Jak to myslíte, pane? Pojdte sem, nechodte pryč. Máte jít za támhle tím pánem.
- KATRIN** Georgi!
- P. DOUKAKIS** Kdo jste? Vy tu jste se mnou?
- GEORG** Ne, to nejsem. Promiňte, ale vůbec vám nerozumím... Jsem tu se svou ženou. (*Pan Doukakis začne pobíhat po pláži*) Kam jdete proboha, pojdte sem. Jste opilý?
- (*Béda konečně vytáhne průvodce a podává ho Marii ta se na něj nepodívá*)
- MARIE** (*aniž by se podívala na průvodce*) No vidíš, měla jsem pravdu, takže jdeme jinam! (*seskočí z Beachmana*)
- P. DOUKAKIS** (*Zastaví se*) Se svou ženou? No a proč tedy nejste s ní, když říkáte, že tu s ní jste? Já nevím, co jsem to. Promiňte. Já to je hezký pejsek, jak se jmenuje? Můžu si ho pohladit? (*Bere mu psa psa*) Hodnej. Hodnej. (*Georg ho vede k Beachmenovi*) Kam mě to vedete? Já nikam nechci jít. Nechte mě být.
- KATRIN** Georgu!
- GEORG** Já vlastně ani nevím... Víte co, dělejte si co chcete! Musím jít.
- (*Pan Doukakis si lehá unaven na lehátko. Pes utíká pryč.*)
- BEACHMAN** (*Pomáhá Bédovi, který leží vyčerpaný na zemi s věcmi*) Sorry, man.

BĚDA (*Pomalů se zvedá ze země, spíš se plazí*) Neomlouvejte se. Můžu si za to sám. Celý život jsem sám. Nemám spřízněnou duši. Hledal jsem ji, dlouho. Marie, ona má šmrc. Je to kus ženský. Umí to se mnou. Jak ona umí. No jo... Sám. Hledal jsem dlouho... A Teď hledám klid. Chci se vykoupat, ani nevíte jak. Chci do moře. Chci už konečně do moře! (*plazí se do moře*)

MARIE Bedřichu pojď už. Nemůžeme tu strávit celý den, takhle se do moře nedostanem! Takhle ne! (*Jde energicky pryč*)

BĚDA Do moře! (*z posledních sil se plazí směrem k moři*)

BEACHMAN Šílená ženská! Bláznivý turisti! (*Jde směrem k panu Doukakisovi*)

BEACHMAN Tati, co tady zase děláš. Pojď si lehnout dovnitř.

P. DOUKAKIS Co... co se to děje? Co po mně chcete?

BEACHMAN Tati, to jsem já. Alex. Už zapadá sluníčko. Budu to tu muset sklídit. Pojď, vezmu tě dovnitř. Máma dělá k večeri skvělou Musaku.

P. DOUKAKIS A kde je Zeus?

BEACHMAN Jaký Zeus tati?

P. DOUKAKIS No Zeus... to je... ten... no já nevím teď.

BEACHMAN Tak pojď.

(*Přichází Georg nese Katrin plnou náruč exotického ovoce a různé kokteily.*)

KATRIN Kde si byl, tak dlouho? Myslela jsem, že ses našťval... Co to proboha máš...?

GEORG Tak, tady máš. Na zdraví. To nás občerství. Nenašťval, proč prosím tě.

KATRIN No, že jsem tak vybuchla předtím. Já jsem si to jenom představovala celý trochu jinak.

GEORG To jsem nevěděl. Příště mi prostě musíš říct, jak si to představuješ.

KATRIN Hm. Asi jo. Já jsem doufala, že to tak nějak poznáš. Jsem asi prostě naivní.

GEORG Ale krásně naivní. (*obejme ji*)

KATRIN Hm. (*pauza*) Tak asi půjdeme ne? Už bude šest. (*Balí si věci*)

GEORG (*po chvíli*) Co kdybychom šli dnes na večeri někam ven?

KATRIN To by bylo fajn.

(*Dobalí a odchází, povídají si. Zpoza scény se ozývá Mariino volání: „Béďo! Bedřichůůů! No tak, kde jsi?! Bedřichůůů!“ Beachman celou dobu pomalu sklízí a uklízí pláž. Když se ozve Mariin hlas okamžitě utíká pryč.*)

HOLKA 1 Proč ta ženská tak řve?

HOLKA 2 Jako by se topila vid?

(*Marie vletí na scénu*)

MARIE Béééédřííííhůůůů! Kde sakra vězíš?

HOLKA 1 Hm. Akorát, že se netopí.
 MARIE Bédoooooooo!
 HOLKA 2 Nechápu proč tak řve, když se netopí.
 HOLKA 1 No já nevím. Asi někoho hledá.
 MARIE Bédoooo. Tak on se mi někam ztratil. No to je skvělý. Bédoooo. Tak a teď křičím a křičím. Křičím, protože nevím, co jiného mám dělat. Celý den jsem se smála a teď... Bédoooo. Jsem nešťastná. Křičím na svého muže, ani nevím proč. Jsem proto špatný člověk? Ne. Nejsem špatný člověk. Radím vám dobře. Vyberte si muže, kterého budete milovat. Najděte ho, držte se ho a milujte ho! Kdyby se náhodou někdy ukázal a vy jen trochu zaváhaly, budete nešťastné jako já. Budete křičet a mlátit rukama do písku, zrovna tak, jak to dělám já. Bude vám špatně a nebudete chtít nic jiného než rvát na svého muže, bez důvodně, beze všeho, prostě jenom proto. Bedřichůůůů! Ale já nekřičím jen tak, křičím, protože zatraceně nevím, kde je? Bědo! Vytáhni toho průvodce! Bědo, prosím tě! Nenechávej mě tady! Nenechávej mě tady samotnou.

(Končí zhroucená na zemi, tam objeví pohozeného průvodce a ostatní věci, směřují směr k moři.)

HOLKA 1 Tak teď už jí chápu.
 HOLKA 2 Co jako chápeš?
 HOLKA 1 Je nešťastná no.
 MARIE Bedřichůůů. Bědo. *(Hledá Bedřicha podle odhozených věcí)*
 HOLKA 2 To by mohl říct každej.
 HOLKA 1 Hm... Asi jo
 MARIE Bédííku. *(když doleze k poslední věci, zhrouť se na zem)* Ach joo.

(Z moře vyskočí Běda plný elánu a života.)

BĚDA Marie, co se tady válíš? Sesbírej to a jdem.
 MARIE Bědo *(překvapeně)* Tak ty si byl celou dobu v moři.
 BĚDA Přesně tak. Bylo to nádherný. Měla bys to taky zkusit. Ale až zítra, teď mám hrozný hlad. *(Jde pryč.)*
 MARIE *(Cíví na Bědu.)* Tak jo. *(Sbírá věci.)*
 BĚDA Tak jdeš už?!
 MARIE Jo jdu. *(Háže průvodce do moře.)*
 HOLKA 2 Ale fakt, vždyť to by mohl říct úplně každej.
 HOLKA 1 Co?
 HOLKA 2 No že, je nešťastnej, a tak křičí.
 HOLKA 1 No jo no, asi jo.
 HOLKA 2 Ne asi, určitě.

HOLKA 1 Když myslíš.
HOLKA 2 Nepůjdem?
HOLKA 1 Ještě chvílku. Ach jo, přijde mi, že jsem furt stejně bílá. Namaž mi záda.
HOLKA 2 Třicítkou?
HOLKA 1 Desítkou.

(Slunce zapadá. Holky se opalují a Beachman sklízí pláž. Scéna se pomalu zhasíná.)

167

Alžběta

Michalová

Franc

168

Náčrty nedopsatelné hry o pohřbech, kontinuitě a smrti, která každému sedí za krkem.

POSTAVY

FRANC, jeho pohřbená MATKA, jeho OTEC, ÚČASTNÍK pohřbu, ŘIDITEL, pozůstali a jiní účastníci pohřbů, mladá žena v modrých šatech a další

PROLOG

FRANC	Tati, kde je máma?
OTEC	Nevim.
FRANC	Kdy se vrátí?
OTEC	Nevim.
FRANC	Tati, já ji chci vidět.
OTEC	Až budeš velkej.
FRANC	To bude za dlouho.
OTEC	Počkáš... Co to děláš?
FRANC	Čekám.
OTEC	Tak jo, počkej tu na mě.
FRANC	Kam jdeš?
OTEC	Něco zařídit.
FRANC	Můžu s tebou?
OTEC	Ne, počkej tu na mě.
FRANC	Já chci jít s tebou.
OTEC	Říkal jsem, že počkáš.
FRANC	Jako na mámu?
OTEC	Ne. Jako na mě.
FRANC	Tati, já se bojím, že to bude dlouho. Jako na mámu. Nechci tu čekat.
OTEC	Dobře, tak si vezmi kabát.

(Pohřeb. Pohřební hudba. Ozvěna krematoria, snad drncivý zvuk při zajíždění rakve. Šumivý mikrofon řečníka.)

ŘEČNÍK (stále dokola) A tak se loučíme a její památku si ponese v srdcích navždy.

(Mumlání upřímných soustrastí otci. Rozmluva otce a některého z účastníků pohřbu z těch soustrastí vystupuje jako z mlhy, jakoby na sebe halekali kdesi v sibiřské vánici.)

169

ÚČASTNÍK Upřímnou soustrast.
OTEC Děkuju.
ÚČASTNÍK A co syn, jak to snáší?
OTEC Je malý, nerozumí tomu.
ÚČASTNÍK A kde vůbec je?
OTEC Nechtěl jsem ho sem brát. Čeká v kanceláři.
ÚČASTNÍK Ani vlastní mámě na pohřeb?
OTEC Myslím, že je to tak lepší. Nerozumí tomu, je malý.
ÚČASTNÍK Tak soustrast oběma, upřímnou.
OTEC Děkuju.

JEDNA

OTEC Co to děláš?
FRANC Čekám.
OTEC Co to děláš, sakra? Vždyť je to zdechlý!
FRANC Nehejbe se to, no.
OTEC A proč u toho dřepíš?
FRANC Protože čekám.
OTEC Na co čekáš?
FRANC Až se to vrátí.
OTEC Co až se vrátí?
FRANC No, až se začne zase hejbat.
OTEC Ono se to nezačne hejbat. Je to zdechlina. Je to mrtvý.
FRANC Ono se to vrátí. Až budu velkej. Jako máma.
OTEC To je hloupost.
FRANC Vim to, vrátí se to.
OTEC Ne. Když je něco mrtvý, nevrátí se to. Nemůže to ožít a pohřbí se to pod zem.
FRANC A co teda máma?
OTEC Co s mámou?
FRANC Jestli se máma vrátí?
OTEC Ne, máma už se taky nevrátí.
FRANC Nemůže ožít a pohřbí se pod zem?
OTEC Už je pohřbená. Slíbil jsem ti, že až budeš velký, mámu uvidíš.
FRANC Ale neuvidím.

Franc

OTEC Proč ne?
 FRANC Vždyť jsi říkal, že je pohřbená.
 OTEC Jistě, ale vezmu tě na hrob. Můžeš jí tam dát kytky.
 FRANC A to je, že uvidím mámu?
 OTEC Ano.
 FRANC Tak to je nefér. To neberu.

DVA

FRANC Dobrý den.
 ŘIDITEL Dobrý den.
 FRANC Přišel jsem, jak jsem volal.
 ŘIDITEL Upřímnou soustrast...
 FRANC Ne. Přišel jsem, jak jsem volal - kvůli té práci.
 ŘIDITEL Áááá... ano, jistě. Takže máte zájem stát se...
 FRANC Pohřebákem.
 ŘIDITEL Ano.
 FRANC Jezdit pro mrtvé, omývat je, připravovat je do rakve...
 ŘIDITEL Ano. To všechno vám můžu nabídnout.
 Plus to auto, kterým se mrtvolý a rakve vozí.
 FRANC Neříkejte „mrtvolý“. Jsou to mrtví lidé.
 ŘIDITEL Inu, jak chcete.
 FRANC Ta práce zahrnuje i vedení ceremoniálu pohřbu a letmé rozhovory s pozůstalými, nemýlím se?
 ŘIDITEL Zcela správně.
 FRANC Pokud to není církevní obřad, pro ten tělo jen připravím.
 ŘIDITEL Ano. A administrativu.
 FRANC Ano, děkuji. Tak domluveno.
 ŘIDITEL A jmenujete se?
 FRANC Franc.
 ŘIDITEL Já jen, musím to zanést do vyúčtování...
 FRANC Franc. Nashledanou.

V následujících mnoha letech pracuje Franc v pohřební službě. Pracuje dobře a zodpovědně, nikdy se nestalo, že by se ztratila byt' jediná mince z kalhot mrtvého. Mrtvé vyzvedává v místech, kde dosud bydleli nebo v nemocnicích, na chatách, u nehod. Vozí je do centra města, na čtvercové parkoviště. Pak je umyje, oblékne a nachystá do rakve nebo do lednice, pokud je pohřeb až za několik dní. Nedělá to sám. Se svými spolupracovnicí si rozdělují týdenní směny na řízení auta, omývání a přípravu, papíry a nakonec všemi nesnášené řečnění při obřadu. To se musí, když není kněz, někdo musí pohřeb

vést. Když se zjistí, jak dobře to Franc dělá, stane se hlavním ceremoniářem a na oplátku nemusí dělat papíry. Práce má víc, protože auto a přípravu mrtvol za něj nikdo nevezme, ale dělá to rád a dobře. Mluví dlouze a jemně a pozůstalí, kteří se najatého řečníka vždy trochu děsí, si France pamatují jako profesionála s křehkou duší a velkým pochopením.

Vedl tisíce pohřbů.

A Franc vyčkává. Na každém pohřbu se důkladně rozhlíží a hledá postavu, která by se mu hodila. Vyhlédne-li si ji, tajně ji vyfotí. Ale to se stává málo, jen málokdy se mu někdo z pohřbu hodí. Má doma velké album, do kterého si fotografie řadí. Na přední straně alba je souborná fotka účastníků pohřbu jeho maminky. On tam není, ale ze zadní strany vepsal poznámku „jsem v kanceláři“.

Zestárl. Když nastupoval do firmy a poprvé jel černou, upravenou dodávkou, bylo mu dvaadvacet. Už tehdy byl sám, jeho otec zemřel rok předtím a Franc jej nechal pohřbít právě tou pohřební firmou, která pohřbívala maminku, právě tou, u které dnes pracuje. Když odcházel z krematoria po otcově pohřbu, všiml si na nástěnce nabídky místa. Ale teď je mu přes padesát. Je sám, drží se své práce a je rád, že nemá čas na nic jiného. Na nic jiného než na práci a své album.

TŘI

Probudí se a ví, že už mu chybí poslední fotka. Rychle doma vykoná vše, co se poránu musí a jde rychlým krokem do práce. Je zima, červenají mu tváře. Ví, že chybí poslední postava. Pohřeb začíná a Franc v kapse rukou drtí malý digitální fotoaparát. Nepřijde. Ta postava snad nikdy nepřijde. Kolik bylo takových rán, jak dlouho už čeká na posledního účastníka. Nepřijde. Franc už fouká do mikrofону, aby si zjednal v truchlící síni klid, když dveře otevře ten, koho potřeboval. Mladá žena v modrých šatech. Nebrečí, tiše dojde k zástupu uprostřed krematoria a stojí. Na kraji.

Franc mluví a poprvé se mu třese hlas. Dodá to ale jen víc emoce jeho projevu, o kterém pozůstalí později řeknou, že byl profesionální a s velkým pochopením. Řeč skončí, Franc odchází z pódia a vyfotí – pro jistotu několikrát – tu ženu. Nenápadně.

Jeho úloha tu skončila, o papíry se postará kolega, Franc může odejít. Běží domů. Po cestě nechá vytisknout fotku mladé ženy. Doma sbalí celé své album a celý den s ním chodí městem. Už je kompletní, už je v něm i ta poslední postava. Večer nemíří domů, ale do firmy. Klíč má vlastní, nikdo tu už není.

Sedne si do křesla v kanceláři. Vytáhne všechny fotky z alba, až jich má plné ruce. Tu poslední, kterou vyfotil, nechává v kanceláři, ostatní roz-

hazuje po lavicích hlavní síně krematoria. Pak si lehá na místo, kde běžně stojí rakev.

Teď se musí něco stát.

Teď se musí něco stát.

Teď. – – –

Teď. – – –

Nic.

Franc se vzteká, je to přece přesně jako na pohřbu jeho maminky, podoby všech lidí z fotky jsou tu na fotkách, je to úplně přesné.

Udělal jsem to, abychom se potkali, maminko!

Nic.

Zoufale běží do kanceláře a bere i poslední fotku. Fotku ženy, co tolik připomíná jeho maminku. Má šaty skoro stejně modré, jaké nosívala maminka. S fotkou se vrací do síně. Je tu hrozná spoušť, fotky, fotky a převržený květináč.

Franc ho narovná.

S fotkou svojí maminky si ještě jednou lehne na místo pro rakev.

Nic?

Ráno ho tam našli. Sesbírali fotky a spálili je, nebylo komu je předat. Byla nařízena soudní pitva, ale neodhalila cizí zavinění. Prý infarkt.

Ale doopravdy to bylo tak, že prostě zemřel, protože už neměl kam dál žít. Celý život se toužil setkat s maminkou. Nešlo to jinak, než ve smrti a on to moc dobře věděl. A ve chvíli, kdy v ruce mačkal fotku své maminky, v té poslední chvíli, byl nejšťastnější v celém životě. Už to bude. Za chvíli. Za chvíli už se potkáme, mami.

Bez názvu

173

jednou za čas děti prostoupí chvílí
celou ji vyplní
a drží

je to chvíle
kdy se smí udeřit kotětem o zem
děti trnou a matky
neví

neví
že jejich děti jsou
jednou za čas
tak zle zákeřné

Tereza

Nováková

Mejdan století

175

POSTAVY

VYPRAVĚČKA, CHROUSTOVÁ, MIREK, OCHRANKA, JOSEF, VOTÝPKA, TEREZA, ANDĚLÍČEK, ZRZEK, GOGOLA, IVETA, BLÁZEN, NIKOL, ŽANETA

- VYPRAVĚČKA Už když vyjel Josef výtahem nahoru do třetího patra, tak se mu něco nezdalo.
- JOSEF *(Přijde.)*
- VYPRAVĚČKA Vzduchem se linula vůně doutníků a kouře z dýmek. Těžká vůně patřící mužům. A k tomu ty housle a violoncella! Takovou hudbu by si jeho přítel na své narozeniny neobjednal, nebo snad ano?
- JOSEF *(Začne prohrabávat nervózně své kapsy.)* Doprdele. Doprdele, kde je ten lístek?
- VYPRAVĚČKA Adresu místa, kam měl dorazit, Josef ztratil.
- JOSEF *(Stále hledá, už rozzuřeně.)* Pro kryndáčka, doprdele!
- VYPRAVĚČKA Což velmi vztekla a vulgárně okomentoval.
- ZRZEK *(Přijde, prohlédne si Josefa, nadšeně k němu přikluše.)* Á! Vy musíte být Lev Michajlovič!
- JOSEF Co?
- ZRZEK Už na vás čekáme skoro dvě hodiny! Popadne ho za loket. Kde jste tak dlouho byl? *(Zkoumavě si ho prohlédne.)* Ne! Ne, nic neříkejte – vím. *(Zašklebí se.)* Pracujete, vidíte? Děláte na něčem novém, že je to tak? Řekněte! Já jsem rád, že vás konečně vidím. Vážně. Rád, moc rád. A počkejte na Chroustovou! Úplně vidím její výraz, až zjistí, že jste dorazil. Ta vás miluje, to vám řeknu. Ta by pro vás i zabila!
- JOSEF Pro kryndáčka!
- VYPRAVĚČKA *(Posadí se na židli, zapálí si cigaretu.)*
- ZRZEK Pojdte už! *(Táhne Josefa za sebou.)* Víte, je to ale chytré – ten ruský pseudonym, chlapče. Promiňte za to familiérní oslovení. Jen jsem si myslel, že je vám už aspoň padesát a teď –
- JOSEF *(Skočí mu do řeči.)* Kdo sakra jste?
- ZRZEK *(Chvilí mlčí a přešlapuje na místě, později zamává na Vypravěčku.)*
- VYPRAVĚČKA *(Lekne se, pak trochu apaticky.)* Zrzek táhl Josefa dlouhou chodbou a Josef ho musel chtít nechtít následovat, jelikož se nemohl vymanit z mužova sevření. Potom se zastavili a Zrzek otevřel mohutné dveře do velké síně.

- ZRZEK** No a jsme tady! (*Stejná situace – ticho, Zrzek opět zamává na Vypravěčku.*)
- VYPRAVĚČKA** Byl to prostor skutečně obrovský a působivý. Ze stropu visel ohromný křišťalový lustr a pod ním stálo v několika hloučcích padesát nebo šedesát lidí. Mužů i žen, oblečených – stejně jako Zrzek – velmi formálně. V rohu velké síně hrálo pár mladíků na smyčcové nástroje a u nich stál vysoký tlustý muž s pomazánkou v koutcích úst a na košili.
- ZRZEK** (*Tiše a spokojeně k Josefovi:*) Jste ohromen, to vidím! (*K ostatním slavnostně:*) Dámy a pánové! Dovolte, abych mezi námi uvítal největšího z největších! Ano, milí přátelé, nedorazil nikdo jiný než pan Lev Michajlovič!
- VYPRAVĚČKA** Místností se ozval tlumený úžas, a muž s pomazánkou na košili se dokonce lehce uklonil.
- CHROUSTOVÁ** (*Vypískne:*) To je skvělý! (*Přistoupí k Josefovi, začne ho laskat.*) To je skvělý, úžasný, bezvadný! Já vás miluju, miluju, miluju! (*Políbí ho dvakrát na obě tváře.*)
- VYPRAVĚČKA** (*Vyndá z kapsy placatku a přihně si.*) Tu noc nespál její ubohý manžel doma.
- CHROUSTOVÁ** (*Tiše k Josefovi:*) Dnes nespí manžel doma, drahoušku. Zamrká a odejde.
- VYPRAVĚČKA** Její muž je, chudák, veterinář. V životě se mu dostalo důvěry jen od chlupatých zvířátek, která se v jeho rukách přestala vzpouzet a kousat. A to chvíli před tím, než jim do huňatých kožíšků píchl poslední injekci.
- ZRZEK** (*Na Vypravěčku:*) To sem nepatří!
- VYPRAVĚČKA** Jeho žena je mrcha a zasloužila by taky takovou malinkou injekci, ale to sem nepatří.
- ZRZEK** (*Zpět k Josefovi:*) Promiňte, vy jste se ptal na mé jméno, vidíte?
- JOSEF** Ne. Ptal jsem se: kdo – sakra –
- ZRZEK** (*Skočí mu do řeči:*) Ne, nic neříkejte, vím, na co se ptáte! Ptáte se, co jsem zač – mám pravdu?
- JOSEF** (*Ironicky:*) Jste génius!
- ZRZEK** Víím. (*Zazubí se.*) Ptáte se, jak jsem vás mohl tak rychle poznat? Ptáte se, jak jsem na to mohl tak rychle přijít? Dáte si doutník, příteli?
- JOSEF** Ne.
- ZRZEK** Ano, vím – nekouříte. Tedy jinak. Nekouříte doutníky, ale cigaretu si tu a tam dáte, to vidím. (*Přes Josefovo vzpírání ho chytne za ruce.*) Máte žluté konečky prstů. Hm... Jste levák, vidíte?
- JOSEF** Ne.
- VYPRAVĚČKA** (*Přihně si z placatky, spíš pro sebe:*) Mrcha jedna úlisná!
- JOSEF** A taky nekouřím a nikdy jsem nekouřil.
- ZRZEK** Podle pohybu vašich očí vidím, že jste nervózní. Něco skrýváte, ale co? Ach ano – váš nový román, že je to tak? Připravujete něco velkého, opravdu. Něco, o čem zatím nemůžete s nikým mluvit. Snad historický román? Ne, to nebude nic historického. Počkejte... Ano! Víím, budete psát o Mefistofelovi! Jistě! Dábel tam bude!

- JOSEF Pro kryndáčka!
- ZRZEK A mimochodem... vaše boty! Nemáte vyleštěné boty. To něco znamená.
- JOSEF *(Vykřikne:)* Dost!
- VOTÝPKA *(Přijde k Josefovi a přitáhne ho za ruku k sobě.)* S tím idiotem vůbec neztrácejte čas. Pojdte raději mezi nás, pravé intelektuály. *(Otočí se na Vypravěčku a chvíli čeká.)*
- VYPRAVĚČKA *(Poté, co si všimne Votýpky:)* Josef je opět násilím tažen někam pryč.
- CHROUSTOVÁ Rejžo! *(Vzhlédne nahoru.)* Já bych vyměnila vypravěče!
- VYPRAVĚČKA *(Rozzuřeně vstane a dívá se na Chroustovou.)*
- ZRZEK *(Přeběhne k Vypravěčce a chytne ji silně za pas.)*
- VYPRAVĚČKA *(Snaží se vyvlíknout.)* Necháš mě, Zrzoune!
- VOTÝPKA Nevím, zda jsme si byli v minulosti představeni. *(Podá Josefovi ruku.)* Jakub Votýpka.
- JOSEF Autor těch tragédií?
- VOTÝPKA Samozřejmě. Znáte snad jiného literáta toho jména?
- JOSEF Na čem teď pracujete?
- (V pozadí se pere Vypravěčka se Zrzkem.)*
- VOTÝPKA Novou hru jsem vlastně právě dopsal. Je to smutná věc, obsahuje mnoho biblických podobností. Jmenuje se: Až do konce tebe. Šampaňské?
- VYPRAVĚČKA *(Zatímco se pere se Zrzkem, udýchaně:)* Dramatik podá Josefovi sklenici, ten ji naráz vypije. Dramatik mu ochotně podá další.
- JOSEF Víte, zřejmě jsem tu omylem. Když mě teď omluvíte...
- VOTÝPKA Chápu, ten magor vás zmátl. Ale věřte – my takoví nejsme. My jsme totiž z JAMU!
- (Vypravěčka se Zrzkem se přestanou prát. Oba jako zkamenělí civí na Votýpku. Zrzek dosedne v mdlobách na zem.)*
- VYPRAVĚČKA *(Šokovaně:)* Všichni v místnosti tuto poznámku přeslechli, jen Zrzek si při slově „JAMU“ vzpomněl na dávná utrpení, jež prožil v mládí, a omdlel.
- CHROUSTOVÁ *(Posměšně:)* Všichni tu poznámku nepřeslechli!
- VYPRAVĚČKA Drž hubu!
- JOSEF Tím magorem jste myslel toho zrzka?
- VOTÝPKA Samozřejmě. David Vejškrabek. Pozor, tak on se skutečně jmenuje. Myslí si, že je geniální, ale je to idiot. Strávil valnou část svého života čtením Sherlocka Holmese a teď, když se mu nepodařilo stát se komediantem, píše detektivky. Jsou to hrozné věci, vyhýbejte se jim klidně obloukem.
- JOSEF Zajímavé. Já už teď ale doopravdy půjdu.
- CHROUSTOVÁ Josef chce odejít, ale dramatik mu důrazně zkříží cestu.
- VYPRAVĚČKA Drž hubu!
- VOTÝPKA Počkejte, to nesmíte! Ochutnejte jednohubky. A s někým vás chci seznámit. A k tomu mi musíte prozradit, na čem právě pracujete. Přece jsem vám také řekl o své nové tragédii.

- JOSEF *(Tiše k němu:)* Víte... Tady ti lidé mě mají zřejmě za nějakého spisovatele, ale já –
- VOTÝPKA *(Skočí mu do řeči:)* Hlouposti! Věřte, že nemají. Mají vás za mnohem víc! Oni vás zbožňují. *(Josef se ohlédne, Chroustová mu nadšeně zamává.)* Než jste přišel, nemluvalo se celou dobu o ničem než o vás. Oni vás mají za proroka!
- JOSEF Pro kryndáčka! Já ale nejsem žádný prorok!
- VOTÝPKA Nebuďte skromný. *(Ohlédne se.)* A pojdte už přece! Vidíte toho tlustého ne-nažrance? Díkybohu za Vejškrabka, protože tohle ho předčí!
- JOSEF Kdo je to?
- VOTÝPKA Nikdo vlastně neví.
- CHROUSTOVÁ Já vím!
- VYPRAVĚČKA Drž hubu!
- VOTÝPKA On sám si myslí, že se jmenuje Federico Fellini. Dnes má na sobě překvapivě sako, nikoli svěrací kazajku. Pojďme, pojdme už, ať mu utečeme. *(Táhne Josefa k jedné skupince diskutujících.)*
- VYPRAVĚČKA Dramatik táhl Josefa ke své skupince pravých intelektuálů a absolventů JAMU a Josef si cestou vzal ze stolku další sklenici šampaňského. Za pětatřicet minut sahal už po sklenici šesté.
- GOGOLA Kolikrát jsem vás prosil, Nikol, kolikrát jsem vám říkal: nekuřte. Zdraví a bohatství. Nic víc už na tomhle světě není.
- NIKOL Já vám rozumím, pane profesore, ale já to dělám pro svoje psaní. Než začnu psát, musím se do svých postav vžít. No a teď píšu prostě o jednom chlapovi, kterej kouří. Červený Marlboroka kouří. Není to sranda, ale já to zvládnu.
- VOTÝPKA *(K Josefovi:)* Tak to jsou oni! Praví intelektuálové!
- MIRO *(K Ivetě:)* To teraz Archimédov zákon hovorí, že posledná kvapka spadne do nohavic.
- IVETA No fůj! *(Začne se smát.)*
- GOGOLA A co vy, Terezo? Pořád tak lajdačíte, chodíte pozdě a neodevzdáváte povídky?
- TEREZA Vy mi to pořád zazlíváte? Ale pane Gogolo, já pro vás ty povídky po nocích nemohla psát pořád. Musím se taky vyspat. Nejsem Batman.
- VOTÝPKA Přátelé, rád bych vám někoho představil!
- MIRO Hej, hej, hej lidi!
- ŽANETA Už zase mluví česky?
- MIRO Já som si teď vzal půjčku na notebook! Tak som blbý!
- TEREZA To jsi.
- VOTÝPKA Přátelé!
- GOGOLA *(K Votýpkovi:)* A co vy, Jakube? Už jste si našel děvče? Nějaké solventní?
- VOTÝPKA No...
- NIKOL *(Nahne se k Votýpkovi s papírem v ruce a ukáže na kabelku za ním:)* Kubo, strč mi to tam, prosím.
- VOTÝPKA *(Ke Gogolovi:)* Kéž by mi tohle říkalo víc holek.

IVETA Co myslíte, přijde ještě dneska?
 ŽANETA Kdo?
 IVETA Ten renomovaný režisér.
 ŽANETA Nepřijde. Hodně práce.
 VOTÝPKA Přátelé!
 MIRO Jo a Terko, co ten salon?
 IVETA Jo, co ten salon?
 N + Ž Co ten salon, co ten salon?
 VYPRAVĚČKA *(Škytne a zakaboní se.)* Josef padal. Chtěl se ještě zachytit stolu, ale nestihl k němu dojít a upadl v samém středu velké síně. Roztrhl si kalhoty.
 CHROUSTOVÁ Vážně?
 VYPRAVĚČKA Drž hubu! Roztrhl si kalhoty, rozbil skleničku a dokonce si rozbil i nos.
 CHROUSTOVÁ Panebože! Není vám nic, Lve Michajloviči?
 JOSEF Já nejsem Lev Michajlovič!
 ZRZEK Padá! Aha, aha! To něco znamená. Aha! Ale co? Došlápl na zraněnou nohu!
 JOSEF Nemám zraněnou nohu!
 BLÁZEN Víte, že mi připomínáte Mastroianniho, pane Michajloviči? Máte, ano vskutku máte podobnou zadnici, to mi tedy věřte!
 JOSEF Jděte už všichni doprdele! Myslíte si, že jste sorta výjimečných? Hovno jste!
(pauza)
 NIKOL *(Po chvíli se otočí zpět ke skupince.)* Víte, že existuje anonymní zásilková služba hoven?
 VYPRAVĚČKA Celá místnost jako jeden muž zkameněla, smyčce utichly a všechny pohledy se stočily na Josefa, stále ještě ležícího bezbranně na zemi.
 NIKOL Jmenuje se to Darujhovno.cz. Mají skladem sloní hovno – 290 korun i s poštovním za tři sta padesát mililitrů. A připravují i žirafí. Dokonce vám zásilku i zdarma omašlí.
 ŽANETA A co to je za slona?
 NIKOL Slon Africký.
 CHROUSTOVÁ To je nechutný!
 VYPRAVĚČKA Drž hubu! *(Otočí se k divákům, vážně:)* K Josefovi přišla ochranka.
 OCHRANKA Vstaňte! Okamžitě, dělejte. Tak hybaj!
 VYPRAVĚČKA Když se Josef vší silou vyškrábal na nohy, vedl ho jakýsi ošklivý člověk ven ze síně na chodbu a přivolal mu výtah. Když se dveře výtahu otevřely, doslova Josefa vykopl dovnitř. *(Přihne si z placatky.)* Dveře výtahu se zavřely a výtah klesal tři patra dolů. Josef se schoulil v rohu výtahu do klubíčka, hřbetem pravé ruky si otřel zakrvácený nos a sám pro sebe zašeptal:
 JOSEF Jako pes. Jako pes.

(Za chvíli začne hrát píseň „Mejdan století“ od skupiny MIDI LIDI, všichni začnou tančit.)

ANDĚLÍČEK *(Přítancuje na scénu. V ruce má injekci. Přítancuje ke Chroustové a píchne jí injekci do zadku. Chroustová se zpomaleně chytne za zadek a pomalu se sesune k zemi.)*

VYPRAVĚČKA *(Vstane a začne s Andělíčkem tančit.)*

(hudba utichá)

Iveta

Novotná

Smrt číhá všude

182

Ext. silnice, pole / slunečný den

Hudba: Grease – You're the One That I Want

Int. auto

(Za volantem sedí mladá žena a více než na vozovku se soustředí na právě hrající píseň. „Tančí“ a zpívá spolu s rádiem (nebo se o to alespoň pokouší) ženský part.)

RÁDIO

I got chills
They're multiplyin'
And I'm losin' control.
'Cause the power
You're supplyin',
it's electrifyin'.

SÁRA

Jũ bet šej pab,
kóz aj nýd e mén
end máj hárd iz sed on jũ.
Jũ bet šej pab;
jũ bet ándrsténd,
tũ máj hárd aj mast bí trũ.

HUDBA

Jũr d wana t aj wont...

(Sára uvidí, že u krajnice stojí stejně starý muž jako ona. Zpomalí. Muž je rozčuchaný. Po tváři mu stéká pramínek krve. Dříve černá kožená bunda má nyní barvu šedou. Telefonuje. Rozhazuje při tom rukama. Nakonec dá telefon do vzdálenosti asi jednoho metru, něco vztekle zakřičí a našťavaně kopne do tašky, která mu leží u nohou.)

(Sára kolem podivně vyhlížejícího muže projede, ale sleduje jej ve zpětném zrcátku. Její auto ujede ještě několik metrů a nakonec zastaví. Pak couvne na Radimovu úroveň a zastaví. Sára stáhne okýnko u spolujezdce.)

SÁRA

(Cont'd) Můžu Vám nějak pomoci?

(Radim ji nevnímá. Kouká se kamsi do dále, jako by někoho vyhlížel.)

SÁRA *(Cont'd)* Haló, pane? Jste v pořádku?
RADIM Co?

(Sára zastaví motor auta a vystoupí.)

SÁRA Co se Vám stalo?

(Radim si uhladí rozcuchané vlasy.)

RADIM To nic není.

SÁRA To vidím... Vypadáte, jako byste utekl hrobníkovi z lopaty. *(Otevře kufr auta a vytáhne lékárničku.)*

SÁRA *(Cont'd)* Teče Vám krev. Ukažte, já Vám to ošetřím.

(Radim se nadechuje, aby něco řekl, ale Sára ho zarazí...)

SÁRA *(Cont'd)* A nesnažte se protestovat. Nemělo by to smysl.

(Sára otevře lékárničku. Vytáhne z ní peroxid, kterým polije kousek gázy. Ten pak přiloží Radimovi na ránu.)

RADIM Au.

SÁRA Říkal jste, že to nic není... Tak co se Vám teda stalo?

RADIM Autonehoda.

(Sára se rozhlédne kolem sebe.)

SÁRA A kde máte to auto?

(Radim ukáže směrem, kterým se před chvílí díval.)

RADIM Někde tam...

SÁRA A jak jste se dostal sem?

RADIM Pěšky...

SÁRA Proč jste tam nezůstal? To se přece nedělá...

RADIM Podívejte se, já tu nehodu nezpůsobil. Jen jsem si toho chlapa stopl. Když jsem odcházel, byl úplně v pohodě. Strašně spěchám do práce, nemohla byste mě tam odvézt?

(Sára je překvapená.)

SÁRA A nebylo by lepší zavézt Vás k doktorovi? Přece jenom jste měl nehodu a jste v šoku. Jo, to bude ono. Šok!

RADIM Ne. Do práce.

SÁRA *(zdráhá se)* No, tak dobře.

RADIM Nic mi není. Vždyť to musíte sama vidět.

(Sára předá Radimovi lékárníčku.)

SÁRA Tak si nastupte.

(Radim otevře dveře auta a nastoupí si. Zavře za sebou. Sára se vydá ke dveřím řidiče. Při tom zakopne o Radimovu tašku.)

SÁRA *(Cont'd)* Předpokládám, že to je Vaše.
(Radim přikývne. Sára obrátí oči v sloup.)

SÁRA *(Cont'd)* To jsem se zase k něčemu přimotala.

RADIM Co jste říkala?

SÁRA Ale nic.

(Sára vezme jeho tašku a položí ji na zadní sedadlo. Sama se usadí na místě řidiče.)

SÁRA *(Cont'd)* Takže, kam to bude?

RADIM Jeďte. Já Vám pak řeknu.

SÁRA Mimochodem, já jsem Sára.

RADIM Radim.

(Podají si ruce.)

RADIM *(Cont'd)* Radim Smrt...

(Sára pustí jeho ruku.)

SÁRA To jako vážně?

RADIM Co?

SÁRA No, to jméno. Vy se tak fakticky jmenujete?

RADIM No jo, no...

(Oba se na chvíli odmlčí. Sára se připoutá a nastartuje motor. Auto se rozjede.)

RADIM *(Cont'd)* Já nechci, aby to vyznělo nějak špatně... To s tou nehodou. Já...

(Sára ho ale neposlouchá.)

SÁRA Tak to je teda fakt divný. Vzít si do auta někoho, kdo se takto jmenuje. A ještě, když vím, že utekl od nehody, to je teprv divný. Doufám, že to neděláte?
RADIM Mluvil jsem s ním, když jsem odcházel... Nedělám? Co nedělám?
SÁRA No, NE – radíte smrt. Všechno by tomu nasvědčovalo. Za tohle jméno se Vám museli ve škole strašně smát, že jo?

(Radim se nadechuje, aby něco řekl, ale Sára ho opět nenechá promluvit.)

SÁRA *(Cont'd)* Ne, ne, ne... počkejte. Nevlastníte náhodou pohřební službu?
RADIM Ne, já jsem...
SÁRA No, to je škoda. Měl byste si nějakou založit. To jméno by byla skvělá reklama. Možná sice trochu morbidní, ale reklama. A každá reklama je k nezaplacení, ne?
RADIM Ještě k té nehodě, tak já...
(Kolem projede pohřební auto.)
SÁRA Pohřební služba Radím smrt. To zní skvěle, ne? Jen si to představte.
RADIM *(naštvaně)* Vy mě ale vůbec neposloucháte!
SÁRA Ale poslouchám. Co jste to říkal?
RADIM Že jsem musel odejít.

(V rádiu vyhrává jiná píseň. Sára „tančí“ do rytmu. Najednou přestane.)

SÁRA Jak musel?
RADIM Spěchal jsem na schůzku s Vámi.
SÁRA Vždyť jsme se potkali jen náhodou, ne?
RADIM Když myslíte.
(Předjede je sanitka se zapnutými majáky.)
SÁRA Nedělejte...

(Sáru přeruší zpráva z rádia.)

RÁDIO A teď už, jak se jezdí na našich silnicích. Dejte si pozor na silnici z Jinačovic směrem do Brna. Stala se tam tragická dopravní nehoda. Řidič zelené Fabie nezvládl řízení a čelně vrazil do protijedoucího auta. Byl na místě mrtev. Řidička druhého vozu byla v kritickém stavu převezena do nemocnice.

(Sára rádio vypne.)

SÁRA Jakou mělo to auto barvu?

RADIM Zelenou.

(Radim otevře lékárníčku, vytáhne kousek gázy a začne si s ní otírat zaschlou krev.)

SÁRA To už ale není vtipný.

RADIM Taký nemá být.

SÁRA Přece mi nebudete tvrdit, že jste fakt smrt. Navíc ještě ke všemu moje smrt!

RADIM Normálně se to neříká, ale když už jsme se tady tak spřátelili.

SÁRA Spřátelili? Vždyť Vy mě chcete zabít. Copak takhle vypadá přátelství?

(Sára zrychlí.)

RADIM *(chytne se držadla nad dveřmi)* A jeďte trochu pomaleji!

SÁRA Proč? Vždyť stejně umřu nebo ne? Leda, že byste tím myslel, že když pojedu rychle, tak se nic nestane.

RADIM To je úplně jedno, jak rychle pojedete. Jak už jste jednou na seznamu, tak...

(Sára zpomalí.)

SÁRA Ale proč... proč...

RADIM Už je čas.

SÁRA Čas? Jako, že už prostě... Bude konec?

RADIM No, já...

SÁRA Mohla bych si ještě zavolat?

RADIM *(pobaveně)* Určitě.

(Sára se otočí, aby si ze zadního sedadla podala kabelku, když v tu chvíli se ze zatáčky vyřítí auto jedoucí v protisměru. Auta se čelně srazí.)

(O chvíli později se z jednoho vysouká Sára s kabelkou v rukou. Protáhne se. Přetáhne Radima na sedadlo řidiče. Změří mu tep.)

SÁRA Přesně... Jak už jste jednou na seznamu, tak už neutečete...

(Usměje se. Vezme kabelku ze země. Přejde k druhému autu. Nahmatá tep, ženě, co jej řídila. Znovu se usměje. Přehodí si kabelku přes rameno a odchází.)

(Potemnělý byt. Hraje pochmurná hudba, která nepříjemně zatěžuje atmosféru číšící z bytu. Uprostřed je pohovka a před ní malý stolek, na kterém můžeme najít různé zbytečnosti – od krabičky papírových kapesníků, přes několik výtisků ne zrovna seriózních novin, až po telefon. Napravo dvě židle, na kterých sedí muž (zády k divákům) a žena. Vše je nasvíceno tak, aby jim nebylo vidět do obličeje. Oba dva mají na sobě dlouhý tmavý plášť. Ani jeden z nich se nepohne.)

(Ozve se ženský hlas = nahrávka, později diváci zjišťují, že sedící ženy.)

PROLOG

NATALIA

(Nahrávka:) Příběh, který vám budu vyprávět se stal během jednoho obyčejného týdne v jednom úplně obyčejném městě... Seznámila jsem se s Antonem, když... vlastně, co to povídám, známe se od té doby, co se pamatuju. Vyrůstali jsme spolu. Naše domy spolu sousedily a rodiče byli přátelé. I přesto, že byl Anton o dva roky starší, chodili jsme do stejné třídy. Jeho matka oddalovala jeho nástup do školy, co nejdéle to bylo možné. Vždy byl proto terčem posměšků od okolí. Cítila jsem povinnost, chránit ho před urážkami... Stali se z nás nejlepší přátelé. Když jsme dokončili střední školu a o něco později začali chodit na univerzitu, pronajali jsme si v centru byt, kde jsme zůstali i po vystudování. A právě tam to všechno začalo...

1.

(Žena (Natalia), která seděla na židli, si při závěrečných slovech začne sundávat kabát, ten pak odloží na židli. Přejde pokojem, posadí se na pohovku a začne číst z jednoho časopisu. Muž, který seděl na druhé židli, odejde nepozorovaně během prologu. Pokoj se rozjasní, jakmile Natalia usedne.)

ANTON

(muž na židli? Možná) Natalie! Nat! Tak, kde jsi?

(Anton vejde do pokoje.)

- ANTON To se nemůžeš ozvat?
- NATALIA *(odtrhne oči od časopisu)* Ty jsi mě volal?
- ANTON Nechápu, že to čteš.
- NATALIA Ani já ne.
- ANTON Kdyby lidé tyhle noviny, jestli se tomu dá vůbec říkat noviny, tak kdyby je přestali číst a kupovat, ušetřili by spoustu peněz a navíc by šetřili přírodu!
- NATALIA To je recyklovaný papír...
- ANTON *(nadšeně)* Vážně?
- NATALIA Ne, ty jsi tak naivní, Antone. Lidé tohle nepřestanou číst, protože se utěšují představou, že o nich se nikdy takhle psát nebude. Jsou škodolibí... Navíc, je tam spousta křížovek.
- ANTON Měla bys dělat něco užitečnějšího.
- NATALIA Jako?
- ANTON Nestudovala jsi přece proto, abys tady seděla a četla tohleto! Na to jsi příliš chytrá, nemyslíš? Proč si nenajdeš nějakou práci?
- NATALIA Vždyť já mám práci.
- ANTON Mám na mysli nějakou smysluplnější práci, než je ten tvůj radiový pořad.
- NATALIA Nikdy jsi ho neslyšel, tak nemluv o něčem, co neznáš. Pomáhám lidem.
- ANTON Jak? Tím, že rozebíráš jejich problémy veřejně v radiu?
- NATALIA To bys nevěřil kolik... Ale ty jsi mě nepřišel poučovat, že?
- ANTON Ne. Já... zase jsem ji potkal.
- NATALIA Koho?
- ANTON Emmu...
- NATALIA Emmu? Jakou... jasně. A co? Povídej.
- ANTON Potkali jsme se v té kavárně, však víš, v té, o které jsem ti povídal. Naše pohledy se setkaly a ona se na mě usmála! Chápeš... usmála. A taky povytáhla obočí. Co myslíš, že to znamená?
- NATALIA Co?
- ANTON No přece to obočí.
- NATALIA *(Nahrávka:)* Samozřejmě jsem mu nemohla říct, že to neznamenal vůbec nic. Bylo mu pětadvacet a ještě nikdy pořádně nechodil s žádnou holkou. Nevypadal špatně, ale pro každou, se kterou si myslel, že chodí, byl jen něco jako berlička útěchy, když se na ni ten její vykašlal. Zkrátka to byl skvělý společník – gentleman, ale pro žádnou nikdy nic víc. Hlavně ne to, čím on si myslel, že je. Ale já neměla to srdce mu to říct...
- NATALIA Určitě mezi váma něco je.
- ANTON *(pyšně)* Taký si myslím. *(Pauza)* Tak, co mi poradíš? Mám ji někam pozvat? Nebo... nebo... já nevím, poraď mi něco. Co bys udělala ty?
- NATALIA Já? Já nevím. To je tvoje věc, to si musíš vyřešit sám.

ANTON Zkoušel jsem to. Po celou dobu jsem se na ni koukal. A výsledek? Nic. Vůbec si mě nevšimla.

NATALIA A co sis myslel? Že koukáním ji... Moment, vždyť jsi říkal, že vaše pohledy se setkaly a ona se na tebe usmála.

ANTON To je pravda, ale až potom, co jsem vrazil do číšníka a on upustil podnos s nádobím.

NATALIA Ou.

(Anton se sklesle posadí na pohovku, Natalia ho pohladí po paži.)

NATALIA Antone, koukání ti k ničemu nepomůže. Měl bys být rád, že si tě nevšimla. Mohla by si totiž taky myslet, že jsi nějaký blázen a to ty přece nechceš. Ovšem není jisté, že si to po tom tvém incidentu s číšníkem nemyslí. Dovedu si to úplně živě představit...

ANTON *(vypadá to, že má slzy na krajíčku)* Ale... co mám tedy dělat.

NATALIA Musíš ji oslovit. Bez toho to nepůjde. Můžeš ji třeba pozvat na kafe.

ANTON Co když mě odmítne? Co když řekne ano?!

NATALIA Myslela jsem, že právě o to ti jde.

ANTON To ano, ale jak se mám... jak ji mám... o čem mám... co...

NATALIA Dost! Hlavně musíš být v klidu. Normálně za ní běž, představ se a někam ji pozvi.

2.

NATALIA *(Nahrávka:)* Druhý den mi Anton připadal skleslejší. Celé dopoledne jsem se z něj snažila vytáhnout, co za tím je, ale dočkala jsem se jen vyhýbavých odpovědí. Až pak najednou...

ANTON Prostě mě vyhodili!

NATALIA *(popíjí čaj)* Co? Kdo?

ANTON Děkan. Z fakulty.

NATALIA To je nějaká blbost, ne? Proč by to dělal? Vždyť jsi jeden z nejoblíbenějších profesorů. A máš dokonce patřičné vzdělání, to tam nemá každý.

ANTON Tím jsem se také ohradil a on mi to dokonce potvrdil, ale prý ohrožuji autoritu ostatních učitelů.

NATALIA Co to jako znamená?

ANTON Nemám tušení.

NATALIA Chceš, abych tam zašla?

ANTON *(rozčileně)* Nech to tak, jak to je. Nejsem malé dítě, které musí někdo neustále vodit za ručičku! Nemusíš se o mě pořád starat!

NATALIA Dobře, promiň. Já... já jsem ti chtěla jen pomoci.

ANTON *(uklidní se)* Ne, já se omlouvám. Neměl jsem tak vyletět. Promiň.
 NATALIA V pořádku.

(Obejmou se.)

ANTON Mám tě rád, Nat.

NATALIA Já tebe taky...

ANTON Už musím jít. Jdu do kavárny a pozvu Emmu na kávu. Mám takové tušení, že by to dnes mohlo vyjít.

(Natalia se pousměje, Anton odejde.)

NATALIA ... škoda jen, že nevíš jak.

3.

NATALIA *(Nahrávka:)* Už bylo docela pozdě a Anton se stále ještě nevrátil. To pro něj opravdu nebylo typické. Obvykle se z jakékoli schůzky vrátit nejpozději do půlnoci. Říkala jsem si, že to dobře dopadlo a on Emmu na tu kávu opravdu pozval. Když se ale ručička hodin neúprosně blížila ke druhé ranní, začínala jsem mít strach. Čekala jsem na něj, vyhlížela ho z okna, ale nakonec mě přemohla únava a já jsem usnula. Vzbudil mě až Antonův příchod...

(Ozve se prásknutí dveří, Natalia se trhnutím probudí. Vstoupí Anton, je celý rozcuchaný a ušpiněný, jeho oblečení je potrhané.)

NATALIA No, to je dost, že jdeš? Kde jsi... *(Zpozoruje Antonův vzhled)* Co se ti stalo?

ANTON To nic není.

NATALIA Jak to, že to nic není. Podívej se na sebe...

(Natalia se snaží chytit Antona za ruku.)

ANTON Nesahej na mě!

(Natalia vyděšeně couvne.)

ANTON Promiň, já jsem nechtěl... *(neuvěřitelně)* Přepadli mě.

NATALIA A jsi v pořádku?

ANTON Nic mi není. Jen mi ukradli peněženku a trochu potrhali oblečení. Jinak nic.

NATALIA Jak tě mohli přepadnout? Vždyť chodíš jen po osvětlených ulicích ze strachu, aby se něco takového nestalo.

ANTON Na Hlavní ulici...

NATALIA Na Hlav... To je přece ta nejrušnější ulice ve městě. To se tě nikdo nezastal? Nebo...

ANTON Lidé chodili kolem, ale nikdo mi nepomohl. Ale nakonec se přece jen někdo našel, kdo zavolal policii. Ta ale stejně přijela, až bylo po všem, takže se mnou akorát sepsali protokol, a pak mě odvezli do nemocnice na prohlídku.

NATALIA A?

ANTON *(neuvěřitelně)* Už jsem ti říkal, že jsem v pořádku.

(Natalia jde k Antonovi blíž.)

NATALIA Já jsem hrozně ráda, že...

ANTON Ani jsem nedošel do té kavárny. A to jsem si dnes byl tak jistý, že to vyjde.

(Natalia se od něj odtáhne.)

NATALIA K tomu budeš mít ještě hodně příležitostí... Hlavní je, že...

ANTON Já jsem doufal, že dnes se stane něco, co dá mému životu úplně jiný směr. A místo toho mě vyhodili z práce, okradli, zmlátili a... *(pauza)* To je opravdu moc pěkný začátek.

NATALIA Antone, všechno se děje z nějakého důvodu. Dnes to asi prostě vyjít nemělo. Podlehl jsi nějaké vyšší moci. Moci, která řídí naše životy. Moci, která nechtěla, abyste se dnes seznámili.

ANTON Tomu ty věříš?

NATALIA Věřím, copak ty ne?

ANTON Ne, možná kdysi, ale teď rozhodně ne.

(Natalia chce ještě něco dodat.)

ANTON Řekneš mi to zítra. Měl jsem těžký den. Jdu se osprchovat a pak spát. Dobrou noc.

(Anton odejde.)

4.

NATALIA *(Nahrávka:)* Nevím, co přesně se při tom přepadení stalo, slyšela jsem to tak, jak jsem vám to řekla, jisté ale je, že od toho dne se Anton změnil. Obvyčejně o takových věcech, jako je přepadení, neustále mluvil. Vymýšlel si stále

nové a nové způsoby vyprávění, ale teď nic. Dělal, jako kdyby se nic nestalo. Chtěla jsem vědět, co bylo příčinou té záhadné změny...

(Anton snídá u stolku, vstoupí Natalia.)

NATALIA *(opatrně)* Tak...
 ANTON *(s plnou pusou)* Co?
 NATALIA ... tebe včera přepadli...

(Anton přestane jíst, položí chléb, který držel, na talíř.)

ANTON *(otráveně)* No.
 NATALIA Hele, a...
 ANTON Já myslel, že jsem ti všechno řekl už včera v noci. Takže nechápu, proč to pořád vytahuješ?
 NATALIA Pořád? Vždyť se to stalo včera v noci? A vytahuju to, protože to tvé vyprávění mi připadalo neúplné. Nevím, co ale něco tomu chybělo.
 ANTON Tak to máš teda smůlu, protože já ti k tomu už nic jiného neřeknu!

(Natalia vypadá zaraženě.)

NATALIA Ale...
 ANTON Ty to prostě nedokážeš pochopit, že? Tak se podívej, moje milá, byl to hrozný zážitek a já se o tom NECHCI BAVIT! Srozuměno?
 NATALIA Dobře, ale...
 ANTON Tohle fakt nemá smysl.
 NATALIA Kam si myslíš, že jdeš?
 ANTON Mám takovej dojem, že tato konverzace je u konce.

(Anton odejde a práskne za sebou dveřmi.)

5.

NATALIA *(Nahrávka:)* Od té hádky jsem Antona neviděla. Objevil se až následujícího večera. Potom, co jsem viděla, jak reagoval na moji zmínku o přepadení, jsem dělala, že se nic takového nestalo. Zdálo se mi, že právě o to stál nejvíc. Vypadal spokojenější a možná i vyrovnanější.

(Natalia sedí na pohovce, vstoupí Anton.)

NATALIA *(opatrně)* Vypadáš dobře.

- ANTON Je mi dobře.
- NATALIA To jsem ráda.
- ANTON Byl jsem dnes na pracovním úřadě. A mají tam spoustu míst. Vůbec jsem netušil, že učitelé jsou stále tak žadaní.
- NATALIA Takže to děkan myslel vážně?
- ANTON Nevím, včera večer mi volal, omlouval se, že prý měl nějaké starosti nebo tak něco. Každopádně vzal můj vyhazov zpět.
- NATALIA Takže se vracíš zpátky na univerzitu?
- ANTON Ne. Jakmile to řekl, dal jsem sám výpověď. Takhle se mnou přece nemůže jednat. Musím říct, že se mi docela ulevilo a děkanovi zdá se taky, alespoň podle hlasu.
- NATALIA *(uznale)* Tak to jsi mě překvapil.
- ANTON Já sám sebe taky. Je to docela příjemné, jednat sám za sebe. Přijde mi, že mám takovou větší zodpovědnost.
- NATALIA To ti jen tak přijde.
- (Natalia jde k Antonovi.)*
- NATALIA Všechno zlé, je pro něco dobré, nemyslíš?
- ANTON *(trochu znervózní)* Ano, ... já...
- (Antonovi zazvoní telefon, ten se na něj podívá.)*
- ANTON To je táta...
- (Anton váhá, jestli ho má zvednout.)*
- NATALIA Jen si to vezmi, můžu tě tu nechat, jestli chceš.
- ANTON Ne, to je... on mi nikdy nevolá, vždy volá máma. *(Zvedne telefon)* Ahoj, tati... promiň, já...
- (Anton napjatě poslouchá. Natalia sleduje, jak se mění jeho výraz bezstarostného na šokovaný.)*
- ANTON *(koktá)* Kdy? ... Včera? ... A proč... proč? ... Aha, chápu... Děkuji za zprávu... Ano, samozřejmě. Ahoj.
- (Nastane chvíle ticha. Anton se tváří zmateně, po chvíli se mu začnou lesknout v očích slzy.)*
- NATALIA Co se stalo?

ANTON (*zdráhá se odpovědět*) Včera večer... kolem deváté hodiny... prostě... prostě umřela...

(*Anton se rozpláče.*)

NATALIA Kdo? (*Dlouhá pauza*) Tvá matka?

(*Anton přikývne.*)

NATALIA Podívej, ber to tak, že už měla nějaký věk, a že už byla hodně nemocná. Bylo to pro ni vysvobození.

ANTON Ty milosrdný řeči si nech! Kdo ti o ně stojí?

NATALIA Já jsem jen chtěla...

ANTON ... mi to ulehčit. Jenže ty to nechápeš. Ani to chápat nemůžeš, protože ti nikdo neumřel. Nedokážeš to pochopit. A víš co? Já nemám čas na tohleto vybavování, musím jet domů...

NATALIA Mám jet s tebou?

ANTON Ne. Co bys tam dělala? Je to přece moje matka. Zůstaň tady.

NATALIA Antone...

(*Anton odejde.*)

6.

NATALIA (*Nahrávka:*) Po tomto hrozném telefonátu a Antonově rychlém a uraženém odchodu, jsem o něj měla strach. Snažila jsem se mu dovolat, ale on ten telefon nikdy nevzal. Řekla jsem si, že lepší bude počkat. To bylo zřejmě správné rozhodnutí, protože nakonec se ozval sám...

(*Natalii zazvoní telefon. Zvedne jej.*)

NATALIA Antone? ... Kdy? ... A proč si neotevřeš? ... Tys ztratil klíče? Počkej, hned jsem tam.

(*Natalia odběhne do zákulisí, za chvíli se vrací v doprovodu Antona. Ten vypadá velmi zbědovaně. Je rozčuchaný, má pomačkaný oblek, ...*)

NATALIA (*Nahrávka:*) Vypadal tenkrát, jakoby týden bydlel v autě, a to odjel den předtím...

NATALIA Co se ti stalo.

ANTON *(je paranoidní)* Je to moje vina, co? Taký si to myslíš, že jo?

(Natalia je v šoku, mlčí.)

ANTON Jasně... žádná odpověď, taky odpověď. Prý za to můžu já...

(Anton si vezme do rukou krabičku papírových kapesníků, jeden po druhém z ní vytahuje a hází je na zem.)

NATALIA Ty jsi pil? Víš přece, že ti alkohol nedělá dobře.

ANTON Ale já jsem nepil vůbec nic. Jsem úúúplně OK!

NATALIA Nezdáš se...

ANTON ... ale jsem skutečný! Řekl: Je to tvá vina. Ty jsi tím vinen. To ty jsi ten viník! To ty jsi ten vrah!

(Anton vyskočí na pohovku a stále kolem sebe rozhazuje kapesníky.)

NATALIA Vrah? Antone, co to povídáš?

ANTON *(vůbec Natalii nevnímá)* To ty jsi ji zabil! Jsi vrahem své matky!

NATALIA *(snaží se Antona uklidnit)* On to tak nemyslel...

ANTON *(zaregistruje jen poslední slovo)* Nemyslel. *(Natalia přikyvuje)* Nemyslel? *(Natalia opět přikyvuje)* Nemyslel!

NATALIA Tak dost, Antone! Co to do tebe vjelo?

ANTON Spravedlnost...

NATALIA Cože?

ANTON ... není slepá. Všechno se děje z nějakého důvodu, řekla. Všechno je dílem nějaké vyšší moci, řekla ONA! *(Ukáže na Natalii.)*

ANTON Všechno... všechno to teď dává smysl.

(Anton jde směrem k Natalii, ta před ním poděšeně couvá.)

ANTON Strach... jediné to... máme... všichni společné. Strach!

(Natalia narazí do zdi, Anton dojde až k ní.)

ANTON *(šeptem)* Není tomu tak? *(Křikem)* Není tomu tak?!

NATALIA Ovšem.

(Anton na Natalii chvíli naprosto nehybně kouká, pak se rychle otočí a odejde.)

7.**NATALIA**

(Nahrávka:) Šel z něho strach, úplně se změnil. Vůbec jsem nedokázala pochopit, jak se během jednoho týdne může stát z člověka, který je, jak jen to říct... v pohodě, stát taková troska. Po tomhle incidentu zmizel ve svém pokoji, zamkl se tam a několik hodin se odtud ozývaly dlouhé kvílivé zvuky (kvílení). Několikrát jsem tam klepala a snažila se ho přimět, aby vyšel ven. Navrhovala jsem mu, že ho odvezu do nemocnice, ale vždy mi odpověděl jen kvílením.

(Natalia se během poslední věty posadí zpět na pohovku. Neví, co si má myslet. Náhle se ze svého pokoje vyřítí Anton. Má sundanou košili, ale kravatu stále ještě napůl uvázanou. Na jeho tílku jsou vidět skvrny od krve. Natalia pozoruje jeho zmatené pobíhání. Po chvíli vytáhne telefonní seznam a začne v něm listovat. Anton ji nevnímá, stále má šílený výraz. Nakonec vběhne na balkon a zavře za sebou dveře. Diváci ale vidí jeho počínání. Chvíli běhá ze strany na stranu, ale nakonec se zastaví uprostřed. Natalia sáhne po telefonu a začne vytukávat číslo. V tu stejnou chvíli vytáhne Anton z kapsy svých kalhot zbraň.)

(Výstřel.)

HLAS

(V telefonu:) Psychiatrická léčebna...

(Natalia položí sluchátko. Nemá v sobě sílu se otočit. Sebere ze země jeden z kapesníků, které tam Anton rozbázel, roztrhá jej na malé kousíčky a vyhodí do vzduchu. Sleduje, jak se tyto kousíčky pomalu snáší k zemi. Jak dopadne poslední, tma.)

EPILOG**NATALIA**

(Nahrávka:) Někdo by mohl jeho rozhodnutí brát jako čin slabocha, jiný zase jako čin muže, který už prostě nevěděl, jak dál. On sám měl pocit, že všechno k čemu tíhnul a všichni, které měl rád, ho opustili a nechali na pospas tomuto zlomyslnému světu. Škoda jen, že zapomněl na mě. Na mě, která při něm vždycky stála. Na mě, která ho měla ráda mnohem víc než ti, o kterých si to myslel on. Všechno mohlo skončit úplně jinak. Jen kdybych tenkrát dořekla tu zatracenou větu... všechno by bylo jinak.

(Spolu s monologem pomalé rozsvěcování jeviště. Stejná situace jako na začátku. Napravo dvě židle, na jedné Natalia – kabát má přes ruku. Na druhé muž – Anton – má na sobě kabát. Když Nataliin hlas domluví, je konec hry.)

Matěj

Nytra

Sníh: na kotnících (básně)

Vítr fouká na vrcholku masivní skalnaté oblasti
která se sváží a klene podlouhlým půlkruhem
kdesi ve středu země
v terči kontinentálního členění hor
bílých výběžků
střech pohoří
jež jsou vysoké a mizí v mlze
nebo v rozpité hladině
jako ostré útesy v povlaku nebe
Bělostné okolí nejasnosti světů
činů dějů
jež jsou daleko
za hranicemi hor i státu
do něž míří touha po tichu
a sněhovém klidu
z množství směrů
a z mnoha lidských cest
poutí
vyvstávají ve vláčné čistotě bez poskvrny
na vrcholku nejmnocnějších hřebenů
neboť zde
v místě spánku přirozené nuance geneze bytí
v prostranství středu Evropy
nejstarších horách
položí se mezi pokrývkou vlny na horninách
snad obraznost přítomnosti
snad dojem času
a mé vlastní motivy
a staré vzpomínky

Porostlé trnitými ostny mrazu jsou
rozestřené úlomky
pokryté sněhem
anebo třpytem
něčeho
co vyjevuje svou ztvrdlou svěžest jako bodavý chlad doteku
A kdybych položil
holé
prsty k povrchu kamení
jež vězí
dva tisíce metrů v mracích
v bílém přílivu pode mnou
srostl bych mrazem a ledovým průtahem
spícím zde v nekonečnu
zastaveného
toku vanutí
k linii horského vyvýšení
oblasti nicoty a přece všeho
Zelená žlutá nachově rozevlátá
s impresí hnědošedého rozpadání
a slábnutí tisku hornin
bez rysů trávy
jen v plytkém rozsahu
třepetavých špicí
a hran desek
zasazených do skály
uchované v hloubce.

drama dnes a denně
dnes a denně drama
denně a dnes drama
dnes drama a denně
denně drama a dnes
drama denně a dnes
denně a drama dnes
dnes a drama denně
drama a denně dnes
drama a dnes denně
a denně drama dnes
a drama dnes denně
a drama denně dnes
a dnes drama denně
a dnes denně drama
a denně dnes drama
dra ně ma a den dnes
ně a dnes ma dra den
ma den dnes a ně dra
den a dnes ně ma dra
es en a dn ra ma d ně d
ra a d ně ma es en d dn
ně d en dn es ma d ra a

a r m a ě d d n n e a e s d n
 e n n d a ě m d a r a n s d
 a s d e a d e n
 d n e a r m e
 n o e
 n d m ě a s d n n a
 d a n s ě r e d m d a a d
 n e s a r d n ě d m a a d e n
 r a ě a e n d n d m a e s d
 m a d e n a ě d n e s d r a
 d n e s m a a ě d r a d e n
 ě a d n e s d r a d e n m a
 a d n e s d e n ě d r a m a
 a d e n ě d r a m a d n e s
 a d r a m a d n e s d e n ě
 a d r a m a d e n ě d n e s
 a d e n ě d n e s d r a m a
 d n e s a d r a m a d e n ě
 d r a m a d e n ě a d n e s
 d e n ě d r a m a a d n e s
 d n e s d r a m a a d e n ě
 d e n ě a d n e s d r a m a
 d n e s a d e n ě d r a m a
 d r a m a d n e s a d e n ě

DIAGNÓZA INFEKCE NOHOU ATLETA

Mám v kotníku šutr
ne v botách
řeže mi kosti, šlachy na dráty
krev ani nestačí mizet
šutr je ostrý a o rozkrájené nervy
brousí se a kutá, kutá, dokud je kam

Má druhá noha, taky je poraněná
ve vyhlazené ploše kůže
nerostou pramínky chlupů ale rovnou
stromy
jejich kořeny jistí se povrchu svalů
pronikají, vrůstají hloub
a infikují
končetinu špínou.

BOJ: NEZASTAVENÍ

Utkvělí v síti světél
vibracím odoláváme pohyby v kolenou
do pastí černých děr zpříma se vkláníme
Dusot Údery Bzučení z beden
Ostré frekvence gravitační letargie
Dlaně se utápí v hypnotických stínech vizí
Pruhy modré zelené rudé tmavé
kruhy pod očima digitálních ornamentů
vlnobití v malé místnosti
zneklidněné srdce
polonepřičetná energie
hluchozpitého robota.

NEVIDOMOST

V jedné stopě a paprsku
očí
Přílet minulostí
spánek ve dne
cesta do práce a mráz na náměstí
před pokladnou fronta dětí
sníh se rozpouští...
Ukrývám stín do polevy moře
Mokrý hlad ukládá se v lesích
probuzení kroky za dveřmi
skrže okno běžová noc.

203

PROLNUTÍ

Na mráz někdo vyhodil lepenkovou krabici
takových je...
ale tato je zvalchovaná a několikrát prolomená v záhybech
a už se nikdy nevyrovná sama sobě.

OBRÁCENĚ

Vlak se pozvolna došoupal do stanice
 aby pak zastavil
 lidi se přiblížili
 překročili ostny zabodnuté v podlaze
 ostny dělící bolest od trápení
 od úpění
 secvaknout dveře
 poslední běžec ještě
 nastoupí na cestu dalšího přestupování

*Lidi si budou číst lidi
 si budou psát
 povídat
 lidi si budou číst a psát
 povídat a na mobilu
 si psát lidi a psát
 číst na mobilu a
 povídat lidi*

Než vlak zastaví

Jiní ale neví
 kterou trasu nastoupit
 když neví
 která je jejich linka
 ztratí se v plánu
 vytištěném na skle
*lidi
 mluví*
 ale nevšímají si že je natištěn obráceně
 asi pojedou úplně na jinou stranu

Některé minuty
trvají minut deset

*Neuvědomují si
lidi
povídají mluví
trasy
plán
nemají čas*

205

NAVŠTĚVOVÁNÍ

Nepřátelím se s lidmi
nechci, mlčím často, raději postojím než
posedím za barem, chovám se po svém
neoblékám se a nechci za sebou mazat stopy
jsem kůň a stojím u plotu
a ty člověče mi podej slámu
ať se trochu zabavíš
ve svém celoživotním lelkování.

OBJEVY

Někde, kde ještě nebyl
vybíhám na zastávku a vše je jako každý den stíhám
nestihnout pomalý vlak
a pak se chuť sedět na skále s nohama ve stříbře roztátého ledu
mění ve zhlédnutou představu, vizi, která už pominula

Jen čas od času objev
ale
kdyby tak postupovalo slunce na obloze (rovně: rovně:
krok stranou a zase zpět, alespoň v příštích dvaceti stopách)
někdo by ležel navždy ve stínu a někdo by byl
zpopelněn.

Sníh: na kotnících (básně)

PŘÍKAZY: V POZADÍ

musíte

si přestoupit do druhého vlaku

když tento přijel měl ještě jiné číslo než má teď

vystupte jak jen to bude možné protože byste už odjeli úplně někam jinam

ano fyzicky je ten vlak stejný stejné obsazení stejný směr ale jiný vlak

tedy jako vůz je to ten stejný ovšem jako vlak...

ZMATENÍ JAZYKŮ

Po ránu se blíží k hradu naplněná ze všech stran

mlha málem snídá okolí

nerozhýbané vratké kroky teprve ožívají

za pomoci slov a vidů a zvuků a úpění rozvrzání a zase vtipů

mezi známými

... *oh, måndag, vad kan jag säger*

skulle stanna hemma och sova, oh måndagar...

A co teprv venku

Apatický a vypelichaný svět.

CESTOU JE

Poslední bílá noc rozzářená

světlem na jeden dotek a jednu

procházku

Jdu do čerstvé nejvěčnější

tichosti

ale

jdu...

zde je
 zapadané hřiště kde jsem
 hrál košíkovou se svým stínem
 stál o kus dál ale jakmile jsem napřáhl
 v záři lampy hodil svou kouli stínu zcela ve stejný čas
 div že v obroučce nevyrazila jedna druhou

zde je
 ulice s domky nízkými a vybarvenými krásně
 nahlížel jsem do prosvětlených oken
 a někdo tam byl tu a tam a jiní
 možná už spali

zde je
 dřevěný stolek a několik laviček ve stínu jehličnanů
 až bude jaro až bude teplo
 budu si sem chodit číst jen tak postojím pospím si
 budu poslouchat vzduch
 budu si sem chodit kreslit a s počítačem
 vyjdu do hustého lesa hned za domem
 pustím si film v přírodě
 ztracený voják bloudí thajskou džunglí
 sledován tygřím šamanem
 ty zvuky
 zde jsou
 zvýrazněny nocí
 a ta je klidná

možná se kdesi za trnitým plotem lechtá pes
 nebo něco někde kvapem kape
 zajdu o půlnoci se spacákem mezi stromy
 vyspím se pod vesmírným nekonečnem
 v zeleni

*Zde jsou ustrnulé vrby kolena trčící
 ven z našlehaného mléka
 Proto je sníh tak teplý a nebe tak bledé*

Bůh převařil sladkou kaši
 pro své děti.

REŽIM: JÍDLO

Udělal jsem včera několik fotek
stropní stěny
jediný režim, který se jeví příhodně
je jídlo
neztrácí se detaily světlo je v oukeji
udělal jsem včera několik fotek jídlem.

Spílání publika

209

Reformní happening. Rázně s radostí.

(Diváci se usadí na určeném místě, baví se, uklidňují. Na scénu přicházejí herci a začínají hrát. Cokoliv. Po chvíli se jeden z diváků začne ozývat a několik dalších se postupně přidává.)

- Vždyť to je zas taková hra pro hru, to je hrozné! Jak mně má tohle zaujmout...? To se mě přece vůbec nedotýká...! Pryč s tím! Co to má zas být? Proč to má být? Pořád ta jedna samá divadelní ideologie... lidi... uhlazení... samí energetičtí... zas jenom nějaký sváry, spory, emoce... nějaký zápletky vycumlaný! S tímhle se nebudu ztotožňovat... Na tohle já jsem nepřišel... Vždyť to je úplně na usnutí! To je úplně na ručník! Dost! Konec!
- Jo! Jo! Přesně... Mně to neuvěřitelně nudí...! Vždyť je to úplný výšplecht! Úplně stereotypní! Schematický!
- Proč je to zas tak moc ulísané? Nebylo toho už dost? No řekni... A docela vratké to je, krkolomné, úplně bez náké intenzity... Já nevím... Proč tohle někdo vůbec dělá...?
- Já to vůbec nechápu!!?
- S tímhle se nedá podniknout vůbec nic – ať nad tím přemýšlím jakkoli, ta hra je úplně plochá.
- Hrozně umluvené, hrozně doslovné – ale proč! Proč zase!
- Podle mě se tu někdo strašně předvádí.
- Ta stylizace je úplně vyumělkovaná – a přitom úplně nesmyslná...
- Dost! Pryč s tím už! Tohle se prostě nedá vydržet, ukončete to! Pusťte mě ven!
- Kdo je za tohle zodpovědný?!
- Všechno – ale úplně všechno špatně!!
- Fuj! Fuj! Peklo! Hnus! Děs!
- Kde jsme se to namočili? Kam jsme se to dostali?
- Tady už kurva nepomůže fakt nic!

(Všichni si stoupají, překřikují se, vehementně gestikulují, spílají...)

Pryč s vnucováním stereotypů!

Podle postdramatických teorií byste se měli jít všichni klouzat!
Svobodný divák! Svobodný divák!

Já nechci vidět v divadle takovýhle ksichty!

Já chci vidět konečně queer divadlo!

Já už nechci vidět vůbec nic!

Pryč s divadelní iluzivností!

Jestli jsou ještě někde čtvrté stěny, upalte je!

Chci kruté divadlo! Chci se divadlem udusit!

Poblíže všechna nová divadla!

Navraťte divadla amatérům

Trubadúři na scénu!

Menšiny na scénu!

Cigány do hlavních rolí!

Indiány do rolí židů!

Vraťte divadlo všem občanům!

Vraťte stát občanům!

Pryč s divadelními bariérami!

Pryč s divadelními bludy!

Shakespeare nebyl Shakespeare!

Amfiteátr není řecké divadlo!

Pryč odsud!

Pryč ze sálu!

Honem! Ven! Ven!

Upít se! Ubít se!

Do baru!

Všichni ven na ulici!

Všichni ven na cigáro!

(Za hukotu, ve zmatku se všichni vyvalují ven do baru a okolních prostor, vedení aktivními diváky. Hercům nezbyde, než také zmizet. Vůbec nikdo v sále nezůstává.)

(Smrt divadla.)

Monolog těhotného muže

211

Scénická zpověď.

1. DĚJE SE V OČEKÁVÁNÍ

Ticho na podlaze mého domu
To jsou všechny otázky a všechny odpovědi, co poznal svět
Ale někdy chceme víc
Mně se ta možnost naskytla
Jak dlouho to trvá – jak dlouho o tom vím?
Čerstvé zprávy jsou příliš mladé, aby se na ně hodila slova jako dny, týdny,
měsíce
A očekávání bude čerstvé zrovna tak
Není kam spěchat
Vše má svůj vývoj a plán
Ale bez pocitů se nedá v takové chvíli existovat
Radost – nevím, co to je – říkal jsem ještě před nedávnem
Snad nějaké mělké uspokojení, zapomenutí na výchozí bod bytí, jenž se
skládá z útrpných chvil
Vztah k plodu přehodnotil spoustu věcí
Dívám se okolo
Skrz ideál, který ve mně už ožívá
Mnoho věcí se obrací naruby pod pozitivním filtrem
Bývám sám, ale o samotu tady nejde
Pocity jsou nenápadné
Je to dobrodružství, ano, dobrodružství, pojené však s námahou i dostatkem
klidu
Prozatím zažívám drobné zázraky
Náhodně se cosi ozve
Nestihnu zachytit bytí chvilkové, ale dokonalé fragmenty
Zkušenosti budou narůstat

Příliš se nesnažím pomíjivost zachytit
 Jde o vhodné podmínky
 Jestli myslím na to, co všechno se změní – ve mně samotném – jestli ještě
 poznám sám svou tvář
 Budou to nejprve tiché kroky
 Tajemství bude vzrůstat, cokoli snad zakusím vůbec poprvé
 Jestli nejsou na místě jisté obavy
 Ano, bude to složitý proces, ve všem obstát
 Plod nosím pod srdcem
 Ale i v hlavě, není to pouze esenciální zážitek, i v hlavě
 Nerovnováha se vyvažuje, byť zvolna, ale jsem si tím jistý
 Spojení vede k dokonalosti, na níž je třeba se těšit
 Vše povede vstříc k sobě do náručí a objetí
 První ozvěny dávají tušit mnohé divy
 Často je – sám – poslouchám
 Někdy to prostě stačí
 Dokonce mě i uspí, zaznívá z nich určitý druh zklidnění
 Těšit se na to, až se objeví, je totiž docela vyčerpávající
 Touha roste
 Až plod spatří svět, nevím, co to se mnou v prvních chvílích udělá
 Možná na okamžik omdlím, budu nejistý nebo zděšený
 Právě proto se však nelze dělit
 Všechno bude určovat vztah, důvěra, se kterou si vystačíme
 Více k tomu nelze říct
 Zatím se nesmí příliš předbíhat
 Krok stranou z běžných míst je přeci osobním zážitkem
 Radost je odměna za vytrvání
 Ale ano, vím, bude to ještě těžký boj
 Víím, že snadno se ideál neurodí
 Tak tedy náznaky vnímat, kladné podněty
 Existující pocity jsou výzbrojí
 A čekání je tvorba

2. DĚJE SE V KLECI

Nevědět, ale jít dál
 Všechno je zrcadlem
 Existují dva nekonečné směry, dovnitř a ven
 Různé způsoby poměřovat
 Držet se vytrvalosti
 Podivně obcházet svět a vracet se od protinožců nazpět

Zní tu mnohé nepříjemné tóny
Často se modlím
A mnohdy to pomáhá
Nejsem však příliš daleko s činností
Mnoho okolností nevychází
Drobné kroky se nepočítají
Vím, že na něco čekáte
Pozorovat soustředěného je schválnost
Tísním se v osamělém životě, bez kterého by to nešlo
Během čekání se chodím procházet parkem
Málokdy někoho potkám
Pokud ano, pozvedává obočí
Viděl jsem ale i úsměvy
Je nelehké je oplatit
O samotě se věnuji úsilí
Ano, cítím, že se něco skládá, pojí a proměňuje
Některé náznaky tu jsou
Příjemné to je vždy až v tom momentě, kdy s tím nemůžu hnout
Rýhy se zacelují a materiál bují sám od sebe
Jde o to tohle zastihnout v pravou chvíli
Plod vyrůstá do ideálního tvaru
Žádá si to energii, tak mějte strpení
Jindy síla nepomáhá, nevím, v čem nalézt náhradu
Dobré by bylo vidět vše před sebou
Samovolné procesy vzbuzují obavu
Bez zodpovědnosti v tomto nelze pokračovat
Tempo růstu se mírní
Připusťte, že dokonalost si žádá přenášení
Styky s ní jsou nutné
Myslím, že každý kdy cítil obavu, aby výsledek nebyl neforemný
Naznačujete, že se to občas přehání
Ideál nemůže vzniknout omylem
Proto je to boj
Lze tvrdit, že předvádět se během procesu je neslušné
Čekáte na zrozené
Přesto vyhovět vám není jednoduché
Chcete vidět posun
Určitá pomoc však není v takovém případě vhodná
Zásah by byl zhoubný
Jedině vlastní pokusy mají šanci
Ale vím, že někdy se neudržím a zaútočím směrem k vám

Alespoň potají, aniž byste věděli
Jsem velmi ochablý a jen padnu na zem
A plazím se zase zpět
V osamění nositele je klid
Čas nazraje, když se nic neuspěchá
Výsledek se objeví na světě, tak připusťte problémy
Ve vlastních rukách jej chovat
Dokonalý, mistrný kousek
Vše bude na správném místě, nic nebude navíc
Nelze vypustit ke světlu nemotorný, chatrný kus
Až budou všechny podrobné procesy dokončeny
Tápání není důvodem k odmítnutí
Boj jsou porážky, nepříjemné prodlužování je ideální průběh
Marnivé pokusy ale mají vliv na energii
Často jsem nemocný
Není to dobře a to, co bylo o krok dál, vrací se zase zpět
Někdy se vše přeskupí a obrátí naruby a je složité najít pevné body
Nepříjemné znění
Občas údery
Tato nejistota právě způsobuje porážku
Obávám se, že se uvnitř tvoří chaos, tím spíš nelze jít dál
Jako by zde existovaly mřížové stěny
Lze se odevzdávat víc a míň
Problémem vystavěných bloků však je nestálý rozměr
Připusťte, že přenášení toho, co má cenu, cenu má
Je však nutné uspět v osamělosti
A pouze trýzeň je definicí skutečné možnosti výsledek získat
Hlava zklamává
Není to hlava
Pod srdcem existuje mnohý nesoulad
Strach může růst
Podmínky se zhoršují
Krok dál se převrací naruby
Ztráta touhy následuje vyčerpání vztahu
Ústraní je úkrytem

3. DĚJE SE V POLOŠERU

Životní vznik je nám skryt
Význam podnícení je nám nepřístupný
A my jsme k životu slepí
Dívám se na vlastní smrt
Stíny a mlhy se sblíží
Stíny a tmy dostihují
Častěji ležím na zemi
Lehám si do bezbranného odpočívání
Hladově odumírám
Co znamená být poražen – být zablokován
Ztratit zbytek sil
Povlávat větrem
S takovou lehkostí
Vzdát se nadějí, i nadějí, že by se známky úsilí vrátily
Napůl spánek, napůl úpění
Více utichající, tlumené ozvuky
Nehladké, neúčinné
Náhle ostré
Potravou tvoření je pouze hladovění
Hlad bodá a sílí
Intenzivní úprky bolesti z vnitřností
Tělo se rozvrací zevnitř
Svírání
Bujení nádoru
Prorůstání špatnými směry, pojení se s nesprávným
Při každém pohybu tříštivé údery
Stoupající ataky
Proplétání, uhryzávání
Rozdírání, rozpínání, skřípání
Nádor uchovaný pod srdcem
Usazená bulka moru
Rozdělené řezy plodu povalující se pod kůží
Nic se nikdy nedostane ven
Bývalé směry
Usmrčené plány
Nemožnost beztížné nápravy
Skrojky těla
Omlostnění
Snad

Odchod do tmy
Druhá strana porážky
Prostor jako rozpolcení
Pokusy o sevření prstů
Uklidňování
Vytékání obrazů
Vytrácení jevů
Rozpadávání
Hasnutí v tichu
Hasnutí za okrajem
Prchání
Uplývání
Stoupání
Snižování
Rovnání
Vypínání
Pnutí

Nedění

*Místy inspirováno
slovy Agnes Martinové.*

Město, přátelství, káva

217

Hra s pravidly. Tragédie (nakonec).

POSTAVY

KLUK, ÚŘEDNÍK, KAMARÁDKA Č. I., NEJBLIŽŠÍ KAMARÁDKA, KAMARÁDKA
SPISOVATELKA, DALŠÍ KAMARÁDKY

1. ULICE

(Pomalů se prochází Kluk prostorem. Obrací se za sebe, poněkud nervózně, nebo ustrašeně, jako by jej někdo sledoval, jako by si nebyl jistý svými kroky.)

2. KANCELÁŘ

(Úředník sedí u stolu tak, že nejde zcela vidět (buď je zády, nebo špatně nasvícen). Kluk proti němu, nebo stranou, naopak jde vidět dobře. Na stole leží papíry, listiny, katalogy, prospekty a různé kancelářské potřeby.)

ÚŘEDNÍK

Tak co byste si představoval? Pojďte prosím rychle, ještě je tu dneska fronta. Tedy... Mohl byste mi říct nějaké vaše předchozí zkušenosti? Obory působení, oblíbenou činnost... Minulá zaměstnání, důvod ukončení... vaše schopnosti, zájmy, a tak podobně... snad nějaké studium. Je to jen na vás.

(Kluk chce něco odpovědět, ale úředník ho nakonec zarazí. Vnutí mu do ruky několik listin. Kluk je má vyplnit. Úředník mezi tím vstane a jde kamsi směrem do kuchyňky, snad si udělat kávu, nebo se nějak, jakkoli osvěžit. Zůstává přitom ve skrytu. Kluk po chvíli vstane a odejde na záchod. Když se vrátí, úředník se už seznámil s jeho vyplněnými listinami a probírá je.)

ÚŘEDNÍK Takže... Píšete, že si nejste jist žádnými osobními schopnostmi. Ničím, v čem byste vynikal. Něčím, co vy vám šlo lépe, než cokoli ostatního, samý průměr. No tedy... Co to přesně znamená? Nic vás konkrétně neláká? Vůbec nic? Tak tedy aspoň – jaký typ prostředí by pro vás byl schůdný? A co byste vyloženě nechtěl? Vy vůbec nemáte představu? Vůbec nic?

(Introvertní kluk jen polohlasem rozpačitě přitakává.)

ÚŘEDNÍK Na nic jste – ve svém dosavadním životě – nebyl hrdý? Nic zvláštního?
KLUK Ne, nevím.

ÚŘEDNÍK Jste příliš tajemný. Neprůhledný. A to není dobře. No, co s tím... *(předčítá z papírů)* prodejní služby, úřad, komerční oblast, komunikace... ne, počkat, s takovou stydlivou vaší povahou by to bylo více než problematické.

(Kluk najednou vyhrkne docela přiškrceným hlasem, jakoby chtěl zastavit proud úřednickových slov:)

KLUK Jsem – kamarád...

ÚŘEDNÍK Co? Prosím, říkal jste něco?

KLUK No...

ÚŘEDNÍK Co, že jste „kamarád“, jste říkal? Ano? Protože s tím se... Ano? Myslíte tím, že máte přátelskou povahu? Spousta známých... lehko se sprátelíte... lidi vás mají rádi...

KLUK Asi, možná... Snad trochu.

ÚŘEDNÍK Skutečně?

KLUK No... no.

ÚŘEDNÍK No? No dobrá, tedy. Protože... Takže dobrá. Dobře. Ano, to je pro mě zajímavé. S tím můžeme pracovat. Dobře, řekněte mi, jestli je to něčím limitované, jako s muži či ženami, nebo komplexně, jestli se přátelíte raději – a častěji s ženami, nebo muži, nebo to není důležité, nebo vám na tom nezáleží...

KLUK No, holky... ženy, určitě.

ÚŘEDNÍK Holky? – A jen přátelství?

KLUK No, ano.

ÚŘEDNÍK Holky se s vámi přátelí a vy s nimi? Nic dál?

KLUK No... nevím.

ÚŘEDNÍK „Nevím“? Tak spíše ano, nebo spíše ne?

KLUK Ne... spíše.

ÚŘEDNÍK Hm... můžete mi, prosím vás, říct, kolik tak asi kamarádek máte?

KLUK Jako teď?

ÚŘEDNÍK Snad?

KLUK Teď – to se mění.

ÚŘEDNÍK A dřív?
 KLUK To... to se mění.
 ÚŘEDNÍK Odpovídáte nejasně... Člověče... Víte co? Máte teda chuť zkusit něco konkrétního? Nebudete se bát?

(Kluk vychází z kanceláře, jako před chvílí, a míří na záchod. Oplachuje si oči, obličeje, osvěžuje hlavu, vlasy, kolem uší a na čele. Dívá se do zrcadla a nakonec se trochu pousměje.)

3. KAVÁRNA

(Kluk sedí u stolku, prohrabuje si vlasy, pije kafe a čeká. Po chvíli se otevrou dveře a objeví se dívka, docela chvátá. Nepatrně se rozhlíží, ale v kavárně je celkem prázdná a tak zamíří jistě přímo ke klukovi.)

KAM. 1 Dobrý den.

(Podávají si ruce. Kluk se zapomene zvednout. Holka si toho všimne, ale gestem rukou dává najevo, že se nic nestalo a přisedne si naproti.)

KAM. 1 Jste...?

(Kluk kýve hlavou.)

KAM. 1 Dobrá. Vypadáte celkem solidně... Mladě... Kolik vám je?

KLUK Ne moc.

KAM. 1 Cože? Konkrétně říct nechcete? Nemusíte vlastně, že. Myslím, teda ne přímo jako, že byste nesměl, ale není to nutné, že. Mám pravdu?

KLUK Ano, myslím.

KAM. 1 Dobrá... Víte co? Já dneska nemám zrovna moc času. Takže raději začneme. Pardón za ten učitelský tón, já to také podnikám v podstatě poprvé... Jste v tom poprvé, že? Vyzkoušela jsem to už jednou, ale ten kluk byl divný. Možná jsem náročná. Objednám si kafe, ano? Snad vás neunudím, nebudete to mít se mnou lehké, jestli to teda klapne... Cha.

(Kamarádka č. I. komunikuje s obsluhující, pak vytáhne cigarety a zapálí si. Kluk mlčí, napije se kafe. V tašce prsty krčí předpřipravené listiny, ale váhá, jestli je má teď vytáhnout.)

KAM. 1 Musím mluvit o té zimě. Víte... Děsná zima tu je. Vám ne? Mně je teda. Opravdu hrozná. Co jsem se totiž vrátila z toho Řecka... no musím se spr-

chovat dvakrát denně, abych vůbec mohla vyjít ven! Děsně vřelou... Přitom když už jsem venku, někde na ulici nebo tak, už je mi celkem fajn, no ale vždycky na začátku je to fakt katastrofa... no teda... a tam jsem chodila totiž, že jo, čtyři měsíce, no, čtyři, jenom málem teda v žabkách, no prostě v ničem... a teď se vrátím, a po dvou týdnech kosa... aby snad začalo sněžit ještě, a mrznout, no... ten vítr – tam byl občas taky, jako pořádně, a to bylo jediné dobře, že jo, Řecko, to je úplně dusno, fakt... a všichni... no, ty jo, to mi dost chybí teda... ti lidi všichni, to asi nejvíc... Jo, kafe, aha, díky! No... no a vy jste, vy jste byl někdy takhle dlouho pryč? – Jako v jiné zemi... kde všichni mluví anglicky a učíte se tu jejich franštinu, tu jejich řečtinu třeba, jak já, bavíte se s těma Polákama třeba, kterým přitom úplně rozumíte, ale nenapadne vás mluvit jinak než anglicky, no... nebo náká Skandinávie třeba, tam jste nebyl? – Já nevím, pro mě hnus... zima, že jo, no a ta je i tady – tak já nevím, a připadá mi pak, že už mě tady vlastně už nic nemůže bavit, jako tady u nás – jo! – To je to druhé, co sem vám potřebovala říct – o té nechuti tady, jakože ve smyslu, abych tady musela na něčem být závislá, na něčem tady – lpět, no... mně je tady totiž někdy úplně všechno fuk... tak asi zas pojedu zpátky, no, na nějaký ještě mnohem větší výlet... no, ale ještě nevím kdy a jak... *(Pije kafe, kouří)* Řekněte taky něco – no.

KLUK

Mně zima není. Nebo taky trochu. Někdy.

KAM. 1

Byl jste teda někdy takhle pryč?

(Kluk kroutí hlavou, ale není to čitelné, jako by se jen nechtěl přiznat. Kamarádka č. I. se celkem znechuceně chvíli dívá směrem z kavárny, počasí je dnes skutečně nevlídné.)

KAM. 1

A jak se vlastně jmenujete...? Jsem tak hned začala valit – ale vy jste seděl jako zaražený – ale víte co, já jsem vlastně nervóznější než vy! Neřeknete mi to teda? Mám hádat? Tomáš? Michal? Ondra?

KLUK

Chcete, abych se jmenoval Ondra?

KAM. 1

Co?

KLUK

Jak chcete – jak chcete, abych se jmenoval... jestli máte nějaké přání...?

KAM. 1

Jo tak. Ne, já jsem si to myslím nevyžadovala.

KLUK

Aha.

KAM. 1

Jo teď nevím, jak jsme to měli s tykáním. Víte, mně to děsně šťve. – Ale záleží, jestli se uvidíme jenom jednou, to by pak bylo blbé samozřejmě, kdybysme si jako byli dál vlastně cizí.

KLUK

No vy chcete?

KAM. 1

Co? Ale ano, samozřejmě! Nebojte! Jste mi docela sympatický. To vykání by ale mělo zmizet. A taky mi musíte někdy říct víc o sobě. Nebo ne? Když už se vám mám takhle svěřovat. Nejste snad robot! Nebo jo?

(Kluk se trochu pousmívá. Kamarádka č. I. si začne sbírat věci, chystá se odejít, on půjde s ní. Oba komunikují s obsluhující.)

KAM. 1 Ne, počkat – nechte to, kdo to má platit? *(Chvilí uvažuje, dívají se na sebe s klukem, pak to vezme na sebe.)* Ne, nic, já to vezmu... to pak dořešíte, to se ještě třeba dozvíte nebo doučíte, nebo tak. Pojdme, teda – já jdu. No... *(Při odchodu z kavárny.)* A příště vám teda asi řeknu tu tragédii, jak jsem psala, teď ještě asi ne, radši, asi bych se trochu styděla. Ale myslím na to a doufám, že mi v tom pomůžete. Holky říkají, že chlapi takovým věcem rozumět nemůžou, ale na to kašlu, to není pravda. A nebudu se přece někomu z toho vypisovat. Proto mám vás! *(Plácne přitom kluka po rameni.)* Kámo!

(Kluk se usměje a má dobrou náladu.)

KAM. 1 Já si zapálím, počkej. *(Usmívá se přitom, všímá si, že ji kluk zaujatě pozoruje.)* Nech toho. *(Kouří.)* No a kde se chceš potkat příště? Já v tomhle nebudu náročná. Klidně navrhní. Jen tě prosím, aby to mohlo být celkem brzo. Já jsem ti neřekla důležité věci, ale nemůžu to v sobě držet dýl, to fakt nejde. Bavilo tě to?

KLUK *(Už zase nesměle.)* Hm, jo.

KAM. 1 Nesekeš s tím hned, ne? Co? Jen bys možná moh trochu víc mluvit. Mně se líbí, že posloucháš, ale nemusím mluvit jenom já, to se fakt neboj. Jo? *(Je na odchodu.)* Zima. Strašné! Kam jdeš, jdeš jinudy? Já musím jít. Tak čau!

(Usmívá se na kluka, ten na ni. Loučí se. Kluk se obrátí opačným směrem, hned se ale vrátí, a spěchá za ní.)

KLUK Počkej! Ty papíry...

KAM. 1 Aha. Já husa. Ty potřebuješ ten podpis, že?

KLUK No...

(Kluk vyndává papíry z tašky. Kamarádka č. I. si listy opře o stěnu. Něco na psaní. Kluk vyndává pero.)

KAM. 1 Dík. Ještě nějaké hodnocení, aha – tady... a tady... No dobrá, hm. Za to, žes byl hodnej. A nezlobil. Ano *(píše)* „nezlobil“. Tak. – Sem? Nu – tady prosím.

KLUK Jo, díky moc!

4. KANCELÁŘ

(Úředník, kterého nelze vcelku vidět, sedí za stolem a doplňuje informace do listin. Kluk sedí naproti němu a čeká. Úředník začne mluvit, v pochvalném tónu.)

ÚŘEDNÍK

... obvykle to tak úplně nebývá, to ne, tedy. I když je fakt, že zatím vůbec všech zkušebních schůzek bylo jen velmi málo. No, mám tady další zakázky teda, a možnost kontinuálního vedení jednoho vztahu s jednou vybranou – či s nově seznámenou – klientkou, či klientkami. – Záleží vždy na vás. Ale osobně bych doporučoval zatím příliš nespěchat, nechat vyzkoušet více vztahů zároveň a pak se třeba specializovat na určitý typ. V zásadě teď jde akorát o to, že u vás bude ještě probíhat měsíční zkušební lhůta. Po tu dobu zatím nebudete vázán standardním pracovním poměrem, se všemi právy a v rámci případných, našich, finančních tabulek... Zároveň však pro vás platí ještě částečné úlevy, v případě chyb a přestupků. S těmi se seznámíte poté. Čtete zatím smlouvu, rozšíření přijde za ten měsíc, čekatě poté analýzu hodnocení a zkušeností, na základě níž poté proběhnou úvahy o možnostech, kam postupovat dál. A za jakými ještě příbuznými typy kontaktů, pokud byste měl zájem a vhodný posudek. To je tedy vše, nyní. Užívejte začátky. Nepřekračujte meze.

5. ULICE

(Kluk prochází, běžnou rychlostí, prostorem. Na tváři mu visí, nepřehnaný, úsměv. Zní hudba, která překryje i následné úryvky hovoru mezi klukem a kamarádkami.)

6. UNIVERZÁLNÍ PROSTOR

(Kluk je v kontaktu s několika kamarádkami: odehrávají se situace jako:

Vyzvednutí kamarádky v parku poté, co tlumila pláč z hádky s partnerem do kapesníku.

Vyzvednutí kamarádky v parku poté, co tlumila pláč ze ztráty cenností, protože ji kdosi napadl a okradl.

Vyzvednutí kamarádky před univerzitou po neúspěšné zkoušce.

Schůzka s kamarádkou v noci před kavárnou, kdy kamarádka sama odejde od skupiny, s níž uvnitř pije, ven si zapálit a při té příležitosti ze sebe uvolní i nahromaděný tlak odporu, nesouhlasení, výtek a pomluvy, vážících se k jejím společníkům.

Posezení s kamarádkou v baru, pití, pití panáků, nemotorné rozlití panáků, kafe, pokládání unavených hlav na stůl.

Procházení se s kamarádkou, krkolomné, nemotorné a nesmělé klukovi pokusy se přiblížit více, a následné plácnutí po rukách, odstrčení, mlácení v legraci i ve vší vážnosti.)

(Vše přehlušují hudební rytmy.)

7. PARK

(Kluk se právě loučí s asi nejsympatičtější kamarádkou, která se v předchozích scénách často objevovala.)

NEJ. KAM. Nech si to ale pro sebe, jo?
 KLUK Nechám. Neboj! To bych ani nemohl, tohle bych ani nedokázal říct!
 NEJ. KAM. To doufám. Bude to naše tajemství. Mezi nejlepšími kamarády! Jsi rád? – Že už jsme takoví dobří kamarádi, co? Že si už můžu svěřit takový svý důvěrnosti, co?
 KLUK Jsem moc rád.
 NEJ. KAM. Tak. A už mě nepronásleduj, chlape! (S úsměvem.) Utíkej, zmiz!
 KLUK Jojo!

(Kluk už se tedy odpoutá. Pak se ale ještě otočí zpět.)

KLUK Klááro, počkej!
 NEJ. KAM. Co?
 KLUK Nic, mám rád to jméno, dobře se – volá! Chacha!
 NEJ. KAM. Tak to já ti můžu říkat třeba Vilééme! Nebo Jááro...!
 KLUK (tiše, pro sebe) Ale je podzim.

(Zamávají si. Pak si dá kluk ruce do kapes bundy a odchází.)

8. KANCELÁŘ

(Úředník, jehož opět nelze dobře vidět, i když tentokrát je k tomu již lepší příležitost, sedí za stolem, naproti němu kluk. Úředník je uprostřed četby analýzy jeho práce a rozpravy nad dalším postupem a vývojem. K dispozici má různé katalogy, sešity, sepnuté listiny, tužkou poklepává na konkrétní místa a hovoří. Tam, kde si není jistý formulací, předčítá z materiálů.)

ÚŘEDNÍK Tato fáze... Tedy – je to skoro jako sňatek. Přátelé, respektive kamarádi, by se neměli navzájem podvádět. Kamarád by neměl mít schůzky s jinými dívkami, pokud s nimi není v řádném, smluveném klientském poměru. Kamarád nesmí mít vlastní vztah. Neměl by mít ani milenku, neměl by se s nikým jiným kontaktovat, aby neubližoval a nepošpiňoval primární profesionální vztah, či vztahy. Tudiž vše zůstane mimo rovinu osobní. Neměli byste se mást, klamat, nemělo by mezi vámi být cokoli nevyjasněného, nevyřčeného, něco, co před kamarádkou tajíte, či co by si mohla vykládat jinak, než je z vaší strany zamýšleno. Je nepřipustné činit něco intuitivně, bez racionální rozvahy. Subjektivní emoce a přesahy se trestají.

(Kluk kýve, je ale trochu vyžděšený.)

ÚŘEDNÍK Teď dále k této části: Kamarádky vám svěřují často klíčové události ze svého soukromí. Vy nesmíte tato tajemství nikterak zneužívat – nesmíte je vyzrazovat, přenášet dál, měl byste je v nejlepším případě ihned zapomínat, anebo o nich vědět jen v konkrétním přátelství, kdy si je vybavíte, očekává-li to kamarádka od vás. Dívky mohou – a měli by – si stěžovat, pokud se nechováte ideálně. Jednoduše: nesmíte překročit vytyčené mantinely, nesmíte se – jednoduše řečeno – do žádné z nich ani v nejmenším zamilovat, ano? Na to – na to si dávat pozor... No, dobrá. To by tak... *(Prohlíží zbytek informací v listinách.)* Jo. Podepište se zde, že odpovědnost za tyto skutečnosti přijímáte, a jste si vědom regulí. Děkuji.

KLUK *(Přijímá listinu do ruky, nezbyvá mu než se podepsat. Přitom se opatrně zeptá.)*
A kolik nás vlastně je?

ÚŘEDNÍK Copak?

KLUK Kolik nás, takových jako jsem já... Počet zaměstnanců – jestli tomu tak říkáte. Já se omlouvám, že se ptám teď – ale – jak to celé vlastně... vzniklo, víte? Kdo tu práci vymyslel? No... jaký má vlastně, dejme tomu, přínos? Pro vás, myslím.

ÚŘEDNÍK Počkejte. V klidu! Prosím pěkně, to vám nemůžu říct, to patří k pravidlům, které jste právě podepsal, regule o výkonu činnosti. Nepátrejte po tom, ano? Mohlo, mohlo by se něco stát. Ve vlastním zájmu, ano? Tedy... aby bylo jasno

– hlídejte si své povinnosti. V dnešní době je něco podobného velmi cennou skutečností, já myslím... Můj osobní pohled je takový, že ty dívky, které se nám – posléze vám – hlásí, pociťují živá setkání jako něco potřebného, co není úplně běžností, a co se musí chápat trochu obrazně. Na vás je, abyste, abyste byl pouze ten přítel, do něhož se – snad to tak chápete – „vypovídají“. Copak byste chtěl být robot? Máme vás všechny nahradit roboty? Ty dívky od vás nic jiného neočekávají. Neklamte je tedy! No dobrá... odpusťte, že vám to vysvětluji tak napřímo, ale vy jste se ptal. Dáte mi ten papír, ukažte? Dobrá... Víte, my po vás nechceme, abyste byl kus hmoty a kůže, tvrdého železa, nějakou zpovědníci... V lidském mechanismu si ale nesmíte zahrávat. Ty dívky si budou stěžovat, to mi věřte. Nevím, co ještě vás tady zajímá. *(Mne si obličeje, byť to není příliš vidět.)* No, dobrá. Asi raději běžte. Hm... Co že to máte teď? Tu spisovatelku? Nebo věčnou studentku?

KLUK

Spisovatelka je až pak...

ÚŘEDNÍK

Dobře. Dodržujte plán, prosím...

9. ULICE

(Kluk jde, pomaleji, prostorem, dívá se do země, chce stát, ale noby jdou.)

10. PARK

(Kluk přichází na schůzku za sympatickou, nejbližší kamarádkou, která ho už z dálky zdraví. V hovoru působí kluk velmi tiše a strnule, postupně trochu více ožívá.)

NEJ. KAM.

Tak co? Řeka, kopec? Kam?

(Kluk krčí rameny, pohne rukou určitým směrem.)

NEJ. KAM.

No, třeba. Co je s tebou? Jestli chceš do kavárny, že je ti třeba zima – je ti zima? Ne. Jak chceš. Ale já do kavárny nejdu. Teď jsem tam fakt pořád, pořád káva, stolky, židličky, popelníky, noviny, výstavy na zdech, fotky, kabáty... No co, mám to vlastně rád, pořád lepší, než... Hele, mluv – co je? Prosím. Na kopci bude asi mokro, nemyslíš? Kam se to díváš?

KLUK

No promiň.

NEJ. KAM.

Na mě.

KLUK

Jo. Nejde to. Nebo teda...

NEJ. KAM.

Co ti je? Máš teď schůzku, tak se snaž. Chceš jít jinam?

KLUK

Můžu ti něco říct?

NEJ. KAM.

Ne, nemůžeš.

- KLUK Jak to?
- NEJ. KAM. To nejde. To mě nemá co zajímat. To sis měl rozmyslet, myslím, sis to měl vyřešit sám.
- KLUK Hm. Nojo.
- NEJ. KAM. Nech toho a radši poslouchej. Kámo! Jááro! Ne? V kavárně byl jeden chlap, fakt příšerně smrděl. Tak sem ho vymetla přes práh. Ne! V práci je docela psina. Dobrý to je. A tys ještě nepřišel. To bys vlastně možná nemohl, teda... Nevím. Kámo, s tebou je nějaké trápení. Snaž se.
- KLUK Snažím.
- NEJ. KAM. To ne, teda.
- KLUK Nejde to. Já jsem chtěl něco říct...
- NEJ. KAM. Nekoukej pořád stranou. Půjdem aspoň sem do parku, nebo na to kašleš? Já na to takhle nemám nervy. Kámo. Ne-kámo. Víš, co můžu, ne?
- KLUK Cože?
- NEJ. KAM. Víš, co jsem ti chtěla říct? Že možná zažádám o ukončení. Už jsem nad tím přemýšlela, že to už teď tolik nepotřebuju a asi už chci být zas víc sama. Cítím se teď dobře, víš? A díky. Ale fakt asi zažádám.
- KLUK Kláro...?
- NEJ. KAM. Járo. Není ti to líto? Ale asi by to už nemělo větší význam. Já už ti takhle nemám moc co říct. To si jako nevyčítej. Můžeme pokračovat, jo, můžeme, ale už by z toho prostě víc nebylo. Já bych se tě pak začala asi bát, třeba. A to teď fakt nepotřebuju. Aby ses do mě ještě zamiloval, co? (*Zasměje se, i když to není zcela pozitivní smích.*) To fakt teďka nepotřebuju. Aby mě někdo chtěl objímat. Na to fakt teda nečekám.

11. KAVÁRNA

(Kluk sedí u stolku na schůzce s kamarádkou spisovatelkou.)

- KAM. SPIS. Ten editor mi řekl, že tohle prý v žádném případě nemůže přijmout, ať si prý vyjasním formu a nepřepíňuju to nejistotama, nebo co... Otazníkama prý... To je jasně vidět, že teda nad tím asi vůbec neuvažoval. Jak prý ten závěr rozluštil, nó, tak shledal celou látku „veskrze povrchní“. Cha. Prý se nic nedozvídá, a že je vidět, že mi „limit dvaceti až třiceti tisíc znaků nesvědčil“. He. Takhle nějak to vypsál... Já když jsem to četla jako, ten mail, tak jsem to měla chuť fakt vymazat... já mu takhle nebudu odpovídat, když si chce všechno řídit po svém... já mu to takhle jako budu přizpůsobovat na náký jeho škatulky, že? Mně jako připadá, že to by mu jako mohli plnit tyhlety náplně asi domestikovaný slepice, že... úplně bez svého osobního pohledu.
- KLUK Hm...

KAM. SPIS. Co říkáš? To je tupost, co? Já se jim asi tak budu přizpůsobovat. Teda nevím, jak si to tam představují, ale když už mi má někdo dát zakázku, tak snad trochu respektu, ne? To snad ještě nebylo. Kolik času mi to bere, kolik? Co říkáš? Ty vole, mě to fakt tak rozladilo. Celou noc jsem nemohla spat... Co? Ty jo, nekoukej pořád, kam to koukáš. *(Napije se svého grogu.)* Ty seš taky na nic. Tak co říkáš?

KLUK Ježiši, nechceš toho nechat na chvíli? Co?

KAM. SPIS. No dovol? Ti tady říkám o té odpovědi jeho, poslouchals to vůbec? To ti jako přijde normální? Celou dobu tady mluvím, a ty jako zareaguješ takto? Dej si laskavě pozor...

KLUK *(Zase raději slabě.)* A co mám říct teda?

KAM. SPIS. Co si vo tom myslíš!

KLUK *(váhavě)* Možná bys měla trochu vnímat jejich požadavky, on asi nebude úplně blbej... Já o tom teda tolik nevím, ale stejně ti nic nebrání si se svojí verzí dělat, co chceš, cokoli jiného. Nebo to se nesmí?

KAM. SPIS. Ale to má být do toho souboru!

KLUK A co s tím?

KAM. SPIS. Hele, přestaň. To nemyslíš vážně. Celý je to úplně zmanipulovaný, to není vo tom, jestli si myslíš, jako jestli na tom nějak lpím, mít publikovanej ten blbej text zrovna u nich, nebo ne. Já sakra mám jako autorka nějaký svůj názor – speciálně na formu a vůbec na systém, jakým to chci vyprávět, tak snad jako editor – zvlášť když byl jasně vyjádřenej zájem – nějaký respekt snad budu mít, ne? Tak mi pomoz.

KLUK Co já o tom vím.

KAM. SPIS. To je skvělý. Tak budeš utíkat od diskuse, mlčet, jasně, skvělý. Víš co? Mě to celkem překvapuje. Nechápu vůbec, jak si to můžeš dovolit, takhle jednat. Víš co? To je skvělý! To je skvělý!

(Kluk si v ironickém smíchu postupně lehá na stolek, trochu zoufale. Je jasně patrné, že tato schůzka se mu rozpadá pod rukama. Najednou se v blízkosti objeví sympatická, nejbližší kamarádka. Kluk se rychle zvedne, drcne přitom do hrnku, který se trochu vylije. Kamarádka spisovatelka se na něj z druhé strany stolku málem zděšeně obrací, avšak on prchá. Nejbližší kamarádka se zarazí, že kluka zde, nyní vidí. Ale nakonec před ním neuhýbá.)

KLUK Musel jsem na to myslet... Říkalas, že to ukončíš? Vážně?

NEJ. KAM. Járo, asi jo.

KLUK Myslíš to vážně? Počkej... Nechoď pryč. Proč jsem asi tak vyběhl. To si musíme vyjasnit. Nebo mi pak přijde příště list se seznamy schůzek a ty tam nebudeš! Já nevím, jak to jde rychle, ale my si tohle postupně vyjasníme, uvidíš, příště už budu lepší, já – určitě. Já se ti omlouvám. Uvidíš.

NEJ. KAM. Járo, žádná další schůzka už nebude. My už se neuvidíme.

KLUK Proč?

NEJ. KAM. Járo, to není důležité. Nechej mě. Vůbec se nemáme takhle ani potkat, a ty to víš. Nemáš se ke mně znát, když nejsme na schůzce, pokazils to. Nemůžu nic dělat.

(Kluk se na ni chvíli dívá, pak se jí snaží rychle obejmout.)

NEJ. KAM. Nemůžeš. Nesmíš!

(Nejbližší kamarádka se vymaní a nezbývá jí, než to rovnou vzdát. Hned začne hledat složku s listinami.)

NEJ. KAM. Já jsem to nechtěla.

KLUK Já taky ne.

NEJ. KAM. Ale už jsi to vyřešil sám za sebe. Musím, musím to nahlásit. Máš, cos chtěl. Nebo nechtěl. Co ti mám – poděkovat?

KLUK Já snad sobě?

NEJ. KAM. Proč se chováš tak impulzivně teda? Já za to nemůžu.

KLUK Já bych ti to všechno vysvětlil. Kdo jiný by mě měl poslouchat?

NEJ. KAM. Nemůžeš *(Skládá papíry.)* Je to jediná možnost. Nevím, co se s tebou stane, teď už to ale není na mně. Všechno zapomeň. Prosím. *(Dívá se chvíli na kluka, on na ni. Pak mu řekne potichu.)* Snaž se.

(Kluk se vrátí ke stolku, kde čeká kamarádka spisovatelka a mává s listinou, kterou právě podepsala.)

KAM. SPIS. Následky myslím znáš, ne?

KLUK Dobře. To je jedno. *(Bere si své věci. Přitom se ještě na kamarádku spisovatelku obrátí.)* Nemáš nějaké papíry? *(Kamarádka spisovatelka se ušklíbne, ale zabrousí mezi své složky a vytrhne mu list, dva. Kluk si sedne.)* A tužku?

KAM. SPIS. Nech si ji do konce světa.

(Kluk se raději zvedá, ohlíží se, nakonec odejde. Má nějaké papíry, pohybuje se svižně, ale poněkud vystrašeně. Zastihnou ho náhle zvláštní okolnosti.)

12. KANCELÁŘ

(Kluk přijde do prostoru, který má znamenat kancelář. Žádná kancelář zde ale není.)

229

13. KAVÁRNA

(Kluk přijde do prostoru, který má znamenat kavárnu. Žádná kavárna zde ale není.)

14. ULICE

(Kluk přijde do prostoru, který má znamenat ulici. Žádná ulice ale není.)

(Kluk má znamenat kluka. Žádným klukem ale není.)

L. och B.

230

LARS OCH BJÖRN PRATAR OM VÄRLDEN

Švédsky. Mluvení jen tak.

„Poslouchej: Jde chlapík ulicí, která je rozkopaná, úplně dočista a na cimprcampr, jde a chce dojít až nahoru, na náměstí – ale nejde to, protože je ulice rozkopaná, pořád ho to zdržuje, odvádí jeho pozornost od vytčeného cíle, tj. vyjít nahoru, vzpomíná si na řadu věcí, zadržává se a bloudí, padá sem tam do staveníště a propadá se, je ušpiněný a hladový, ale už si na to časem zvykne, nevadí mu, že nahoru nejspíš nikdy nevyjde, a vlastně má docela fajn náladu!“

„Co to je?“ zeptal se Björn a rozdělal oříšky, co si je koupil v Hemköpu. „Chceš?“ nabídl je Larsovi, „stály jen 10 SEKů...“

„Ne, ani ne,“ odpověděl Lars a koukal dál na Björna, celkem zadumaný.

„Chtěl jsem radši chipsy... na tabuli před obchodem je měli vypsané v akci, ale nějak jsem je...“

„Počkej – co si o tom teda myslíš?“ přerušil ho Lars a málem do něj chtěl vrazit.

„Já? No, nevím. To je příběh, co jsi vymyslel? Hmm... Vypadá to jako sen, to se ti zdálo, nebo co? Je to docela bizarní, hlavně to, jak mu nevadí, že se nikdy nedostane tam, jak chtěl... kam si říkal, že chce jít?“

„Nahoru na náměstí, ale to je jedno,“ řekl Lars a přemýšlel chvíli nahlas: „Myslíš, že se to může stát? Jít a nebýt schopen tam nikdy dorazit, nezdolat všechny překážky – myslím oplocení, hradby, místa, která musíš obejít, zátarasy, bahnité jámy, ve kterých se kope – stalo se ti to třeba někdy?“

„Hmm, myslím, že ne,“ uvažoval Björn. Hodil do sebe pár oříšků a navrhl: „Možná se na to díváš moc omezeně. Co když jsou někde bokem průchozí cesty, provizorně, jindy tam třeba nejsou, jen na teď, a téma by se mělo správně jít? Víš, že ten chlapík, co tama chce jít nahoru, by vlastně měl radši jít tou trasou jako ostatní a příliš si nevymýšlet. Ale záleží na tom, jestli je drzý, nebo jaký. Třeba by to pak šlo líp a na to náměstí – i když nevím, co tam vůbec chce dělat – by se dostal dejme tomu seshora, no.“

„Je to spíš snílek,“ řekl Lars. „Možná by to jinudy zkusit mohl a připadá mi, že je i dost originál a taky si chce stát za svým. Že když něco začne takhle, nechce se mu už měnit, no, asi by mu připadalo, že to nezkusil pořádně...“

„Jako, že by v tom neměl úplně jasno?“

„Hmm... třeba tak. Nevím.“

„To je zvláštní.“

„Připadá mi, že – to je něco jako s těmi tvými oříšky: jako, já ti to ukážu na sobě, já bych je i chtěl, jak jsi mi je nabídl, ale nebyl jsem si jistý, možná jsem nechtěl vypadat jako že si jenom беру od jiných. Měl jsem si sám koupit. Ale ve skutečnosti jsem na ně měl chuť. Víš? Jako ta nerozhodnost že zvítězí.“

„Ale vždyť on prohrál,“ řekl Björn.

„Jakto?“ diví se Lars.

„No protože nemůžeš říct, že by zvítězila nerozhodnost jak říkáš, protože tím, že si nevzal, tak prohrál na celé čáře, nejen půlku z toho nerozhodnutí, ale komplet. Měl si vzít, to by pak vyhrál a ještě by navíc moh říct, že nerozhodnost taky v podstatě uspěla. Nebo...“

„To nechápu. To myslím teďka moc matláš.“

„Hmm... No...“

„Nedává to smysl.“

„Ale... No...“

„Co jsi vlastně chtěl říct? Nebo...“

Björn se zakoukal do různých stran, mlčel, koukal se i do nebe a do země, a pak jenom: „Já nevím. To je jedno. Stačí to, kdyžtak?“

Zuzana

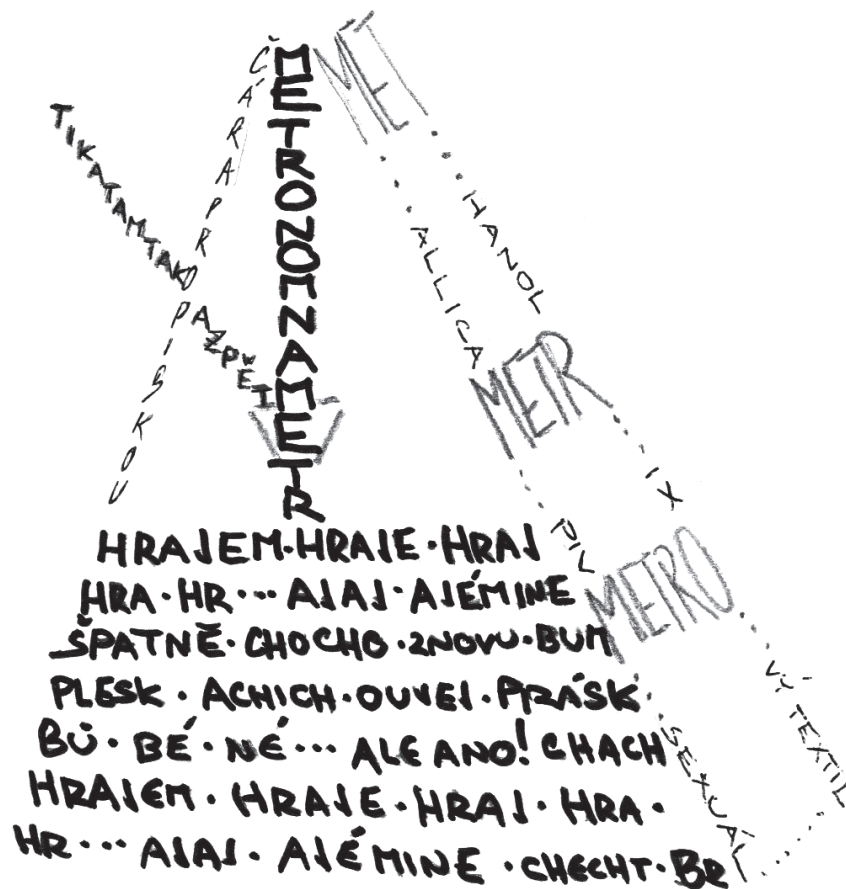
PatrÁková

Učitel naší lidušky

233

Zuzana Patráková

„Hra o výsměchu, teroru, ponižování“
 UČITEL NAŠÍ LIDUŠKY

Šimon

Peták

Potopa

235

POSTAVY

MAGISTR, BAKALÁŘ, POSKOK, KLAUN, TŘI PIJÁCI, HOSPODSKÝ, DVA MUŽI, INTELLIGENT, DAV

1.

(Na jedné straně balkon – řečniště, na druhé straně útroby radnice. Stojí tu velký záchod, kam Poskok cpe všechno možné.)

MAGISTR *(Vychází na balkon.)* Svoji drazí, svoji věrní, ó, jak jste dnes šťastní. Zvítězili jste. Být osobností jen o trochu méně ryzí, vaše štěstí bych vám záviděl. Jak velký si jen člověk připadá, když pouhou silou svého hlasu dokáže změnit světa běh. Úřední hodiny zlého Bakaláře se naposledy chýlí ke konci! Zlatý věk začne ve čtyři. *(Zajde dovnitř.)*

POSKOK *(S hromadou papírů.)* Tyhle, pane Bakaláři?

BAKALÁŘ Do archivu.

POSKOK *(Všechno splachuje.)*

BAKALÁŘ Stejně to nechápu. Jak to, že volili tebe?

MAGISTR Lid nechce moc. Prkýnko čisté, aspoň utřené a syrečky k svačině. Ale vést to všechno? Na to už musí být kravata. Jak říkám, úroveň.

BAKALÁŘ Vo co seš ty lepší?

MAGISTR Jsem Magistr, Bakaláři.

(Zvenku doléhá:

S Magistrem, jó, třeba do dna,

Magistr je máma hodná.

V srdci mém k nám chová lásku

objímá nás u opasku.)

MAGISTR *(Vychází ven.)* Svoji drazí, jak mě bodá v srdečním svalu, když nemám čím obdarovat ty, kdo už získali vše. Snad jen tamten dvoukolák plný dárků na rozloučenou pro pana Bakaláře. Ne, tam, tam. To je on. *(Zajde dovnitř.)*

- MAGISTR** Ty sis vyrazil špunt paktováním s tím Klubem přátel tradiční zvěře.
BAKALÁŘ Fakt? „Kdo přejede ježka, z lochu vyjde ztěžka“? Ten slogan byl šlágr.
POSKOK Co tyhle, pane Bakaláři?
BAKALÁŘ Archivovat.
(Poskok vše splachuje.)
- MAGISTR** Co tě to napadlo, asistovat u porodu koloucha? V přímém přenosu. Kdybys choval koťátko, neřeknu.
- BAKALÁŘ** Ale. Musel jsem nějak zavřít hubu ekologům za ty vykácený borovice.
MAGISTR A musel jsi na seznam dávat i kuny?
BAKALÁŘ „Ne radnici s kuní vůní!“ Tu říkačku jsi vymyslel ty?
MAGISTR Lidová tvořivost.
BAKALÁŘ A ten drb, že s nima... no však víš.
MAGISTR Nediv se. Když bude kuna na indexu, přemnoží se a bude dávit slepice. Slepice začne ubývat a poroste cena vajec. Klidně trojnásobně, už to začalo. Říkal jsem to, když jsi ten návrh zvažoval.
- BAKALÁŘ** No jo.
POSKOK *(Nese bustu Gándhího.)* Co s tímhle, pane Bakaláři? Morálně na něj máte právo.
- BAKALÁŘ** Zarchivujte ho. Ale co. Nejlepší léta jsem jim dal, teď zasejc budu chvíli myslet na sebe. Koupil jsem slepičárnu.
- MAGISTR** Je to moudré? Za současného stavu věcí...
BAKALÁŘ Vobehnal jsem to vysokou zdí, kuna se přes ní nedostane.
MAGISTR Jak vidím, měli jsme stejný nápad. Vítám tě mezi slepičáři.
(Potřesou si rukama, Bakalář vyjde na balkon.)
- BAKALÁŘ** Než vocaď vypadnu, chtěl jsem vám jenom říct, vy zmije nevděčný. Moje poslání politika– *(Dostane sprchu vajec z dvoukoláku. Utíká.)*
MAGISTR *(Směje se.)*
POSKOK A je to v hajzlu. Gándhí to ucpal. Nesplachuje to.
- (Záchod zabublá a přeteče.)*
- POSKOK** Je to celý zaseklý. Furt napouští a nevodtejká.
MAGISTR Tak sežeň někoho, kdo to spraví.
POSKOK Mně už padla. Zejtra zavolám instalatéra. Odejde
- 2.
- (Na radnici.)*
- MAGISTR** Kouzelné. Cena vajec vzrostla přes noc čtyřikrát. Lidé se už pomalu zdráhají je kupovat. Ale co si počnou naši ubozí slepičáři? Radnice se zasadí o zákaz

- dovozu vajec. V první řadě nám musí jít o nás. To není hřích, to je rozum. Přeci na sebe nebudeme stát frontu. Poskoku!
- POSKOK** Ano, pane Magistře?
- MAGISTR** S okamžitou platností zakazují dovoz vajec z ciziny.
- POSKOK** Obávám se, že něco takového není v kompetenci radnice, pane Magistře.
- MAGISTR** Udeřil slepičí mor. Vyhlás pohotovost.
- POSKOK** V tom případě budeme muset vyběít všechny slepice.
- MAGISTR** Mor zažehnán, ruším poplach. Chmm, tak co s tím?
- POSKOK** Jestli mohu, pane...
- MAGISTR** Ano, mladíku?
- POSKOK** Minulá radnice se zavázala opravit silnice, ale realizace se jaksi pozdržela. Když cesty zůstanou samá díra, vejce se po cestě prostě rozbijou.
- MAGISTR** Geniální. A minimální rychlost zvedneme na sto deset kilometrů, aby nám z toho nevykličkovali. Výborně poskoku.
- POSKOK** K službám.
- MAGISTR** A ještě mi řekni, poskoku.
- POSKOK** Ano, pane?
- MAGISTR** Proč je tu tak vlhká podlaha?
- POSKOK** Nepovedlo se prošťouchnout rouru hajzlíku, pane Magistře. Instalatér se utopil.
- MAGISTR** Tak objednejte hovnocuc, proboha.
- POSKOK** Už tu byl. S bustou by si prý poradil, ale když se tam vzpříčil i instalatér... Roura se ucpala nadobro.
- MAGISTR** Tak tam aspoň strčte čerpadlo. Vypadám, že čekám velkou vodu?
- POSKOK** Ne, pane. Kam to máme přečerpávat?
- MAGISTR** Co já vím? Ven! Z okna!
- POSKOK** Co na to řeknou lidi, pane?
- MAGISTR** Těch se neboj a zavolej mi šaška.
- POSKOK** Ano, pane Magistře. Odejde

(Je slyšet zvuk čerpadla a voda pleskající na dlažbu.)

3.

(V hospodě.)

- PIJÁK 1** Eště jednu, Franto.
- HOSPODSKÝ** Už se to nese.
- PIJÁK 2** Hele kluci, tady něco teče.
- HOSPODSKÝ** Co?
- PIJÁK 2** Voda. Smradlavá, zatejká sem z ulice.

HOSPODSKÝ No di do prdele. Přišel monzun, nebo co?
 PIJÁK 3 Nebe je jako vymetený.
 HOSPODSKÝ No di do prdele.
 PIJÁK 1 Tak co je?
 HOSPODSKÝ Ale furt. Tumáš.
 PIJÁK 1 To to trvalo.

(Voda stoupá.)

4.

(Na radnici.)

MAGISTR Šašku, jaký je tvůj nejlepší kus?
 KLAUN „Umělcův úděl,“ pěkně prosim. Stačí, když si na scéně nasadím na nohy ty svý děravý škrpály a ukážu břicho. Sociální balada jako vyšitá. Autentická. To si popláčou.
 MAGISTR Něco veselého bys neměl? Zahnat starosti, rozptýlit, pobavit? Mysli na lidi. Když rozplakat, tak dojetím.
 KLAUN Žaludek jsem naučil louskat noty z Humoresky. A můžu k tomu zpívat. *(Zpívá, žaludek k tomu vyhrává:)* Nejdřív od vás vyberou a pak vám stejně naserou-
 MAGISTR To by šlo! Ale zpívat budeš o lásce a na konci najdeš tu pravou. Dostaneš za to vejce. Celé.

5.

(V hospodě.)

PIJÁK 1 Eště jednu, Franto.
 HOSPODSKÝ Už se to nese.
 PIJÁK 2 Furt to teče, kluci.
 PIJÁK 3 Na radnici prej přetek hajzl. Starosta nám to teď čepuje z vokna rovnou na hlavý.
 HOSPODSKÝ No di do prdele.
 PIJÁK 2 To přeci nemůžou!
 PIJÁK 3 Sem ti říkal, že je to blbost, zařizovat si hospodu ve sklepě. Ti to sem prostě všechno nateče.
 PIJÁK 2 To přeci nemůžou!
 HOSPODSKÝ Co budeme dělat, sakra?
 PIJÁK 1 Tak co je?
 HOSPODSKÝ Ale furt. Tumáš.

PIJÁK 1 To to trvalo.

(Voda stoupá.)

6.

(Na radnici, noc.)

MAGISTR *(Přichází se svíčkou v ruce, šeptá:)* Záchode, s-s... Míso... Toaletu... Ty hajzle jeden, dej si říct! Už jsi nás postrašil dost. Přestaň s tím. *(Záchod bublá.)* Všichni by to ocenili. Do jednoho. Nemá cenu být v opozici, jseš sám. Nemáš nikde podporu. *(Záchod bublá.)* Čeho si myslíš, že dosáhneš, he? Vrať nám toho chlapa. Uděláme pohřeb někde bokem, tiše. Nikdo se nic nedozví. Budeš v pohodě... Ghándího si klidně nech. *(Záchod bublá.)* Co chceš? No? Starosta ti nabízí, cokoliv si řekneš. Chceš peníze? *(Záchod bublá.)* Funkce? Chceš funkce? Něco se teď uvolnilo na hygieně, stačí říct. *(Záchod bublá.)* Chceš bidet? Nebo mušli? Krásnou mušličku s tím modrým voňavým blevajzem vevnitř? Jenom pro sebe! A všude kachlíky? *(Záchod bublá.)* Míso, za toho hajzla se omlouvám. No tak Míso! Vždyť já už před tebou klečím. Vidiš to? Klečím před tebou, tak se smiluj. Míso, já... já se budu třeba modlit. *(Záchod bublá.)* Já se k tobě pomodlím, jenom mi prosím tě slib, že už toho necháš –

KLAUN *(Vstoupí.)*

MAGISTR *(Vyskočí.)* Co tu děláš, šašku! Víš kolik je hodin?

KLAUN *(Nese hrnek.)* Jdu si pro vodu.

MAGISTR Co...?

KLAUN Málo platný, tady je voda gratis.

(Záchod bublá.)

MAGISTR Šašku, musíš hrát.

KLAUN Šak hraju, hraju. Pozejtří mám zas tu krásu, co jste si objednal. Lidi choděj, představte si. To je hrůza.

MAGISTR Budeš hrát víc. Každý večer šašku. A dopoledne pro školy a odpoledne pro důchodce. A krásně budeš hrát, rozumíš? Amálka s medvídkem Pú měli děti a vzali je do Disneylandu. Počasí vyšlo, ceny přijatelné, cestou se nikdo nepoblínal. Všude flitry a slevový kupóny! Dostaneš žloutek, šašku. Víc dát nemůžu.

7.

(V hospodě)

PIJÁK 1 Eště jednu, Franto.

HOSPODSKÝ Už se to nese.
 PIJÁK 3 Hele a neměl by sis třeba stěžovat?
 HOSPODSKÝ No to di do prdele. Fakt jako myslíš?
 PIJÁK 2 Jasně! To přeci nemůžou.

(Pauza.)

HOSPODSKÝ Máš recht. Udělám bugr.
 PIJÁK 3 Ty budou mrkat!
 PIJÁK 2 My jim ještě ukážeme. Todle přeci nemůžou.
 PIJÁK 1 Tak co je?
 HOSPODSKÝ Ale furt. Tumáš.
 PIJÁK 1 To to trvalo.
 HOSPODSKÝ Však já jim zvednu mandle. Ty budou mrkat.

(Utonou.)

8.

(Na radnici.)

MAGISTR Svoji drazí. Promlouváte k sobě v černé hodince. Nedávejte vinu sobě. Vše napáchali oni. Oni, kteří se vám teď v bezpečí smějí a za vysokou zdí przní nebohé kuny. *(Zajde dovnitř. Zapne čerpadlo, voda špláchá oknem ven. Vrací se.)* Minulá radnice razila politiku ‚Po nás potopa‘. Vy ale dnešním dnem vyhlašujete program ‚Archa‘! To je vaše odpověď! Ano, svoji drazí. Je třeba zbudovat koráb pro vás pro všechny dřív, než vás stihne pohroma. Váš asistent teď program Archa započne.

POSKOK *(Obchází s pytlíkem mezi publikem a vybírá peníze.)*

MAGISTR Radujte se, oslavujte první den své spásy. Hodujte, pijte, kupte si vejce. A hlavně – mějte víru. Spolehejte na sebe. Budete se dále informovat.

(Magistr zajde. Čerpadlo sepne, voda špláchá oknem ven. Poskok vybírá do pytlíku.)

9.

(Na radnici.)

MAGISTR Mluvme na moment tak říkajíc o ideji, ano?
 MUŽ 1 No... Já bych jako dodal dřevo. Trámy, latě, klacky. Já mam pilu, víte.
 MAGISTR Dobře, dobře. A dál?

- MUŽ 1** No... tak asi zbouchat ne?
- MAGISTR** Zbouchat?
- MUŽ 1** K sobě. A zadehtovat, aby tam neteklo.
- MAGISTR** Zadehtovat! A zadehtovaní plout k nejistým zitrkům? Prkýnka a syrečky s sebou, to se rozumí. Ale křehká budoucnost našich nadějí s kolomazí v podpalubí? My tady zachraňujeme lidstvo! Na kolenou vlečeme civilizaci v zubech, humanitě mačkáme vodu z plic a vy na nás s krovákama? Prkna na trámy! A když nezbude štoudev, ucpat sociálním darwinismem. Podporu růstu na plachtu a rozpočtový škrtý v kultuře místo kotvy, do prdele! Jak si to představuješ, človče? Tady se staví archa, rozumíš?! Archa!! (*Muž 1 prchá.*) A co chcete nabídnout lidem vy?
- MUŽ 2** Nějaké zásoby, jsem myslel. Sušené ovoce, maso, suchary.
- MAGISTR** No jasně! Člověk jedenadvacátého století se sucharem v krku, kurva! Post-moderna s kurdějema, to mě nenapadlo! Ven!
- (*Pauza.*)
- POSKOK** (*Předává Magistrovi pytel.*) Co budete dělat, pane?
- MAGISTR** S těmhle omezcenci by Kolumbus objevil leda Atlantidu. Nejradši by tu kolébku budoucnosti stloukli z kulatin, burani. Od těch dostane naše jezulátko leda třísky a svrab! (*Pauza.*) Archa potřebuje neotřelé nápady, Poskoku. Trochu dynamicky proaktivní flexibility s odolností vůči stresu. Něco... víš?
- POSKOK** Třeba by šasek měl nějaký nápad.
- MAGISTR** Šasek si nedal říct. Předevčírem si postavil hlavu a zazpíval v kabaretu na věži „Nejdřív vod vás vyberou, pak vám stejně naserou“. Hodili ho dolů. Neřekl mi, že neumí plavat. (*Pauza.*) Co je absolutní protipól takového lodního tesaře, poskoku?
- POSKOK** No nevím... Třeba s kulturně-sociálním antropologem by asi na pivo nešel.
- MAGISTR** To je ono. Inteligenti! To bude naše záchrana!
- 10.
- (*Po kolena ve vodě*)
- MAGISTR** Svoji sví. Svolali jste se tu dnes, abyste se přesvědčili o velkoleposti Archy, kterou jste pro sebe stvořili.
- DAV** Sláva nám!
- MAGISTR** Tento muž se stal přirozeným úběžníkem vašeho génia. Jeho hlava je lůnem. Porodila ideu, kterou jste jedině vy mohli zasít.
- DAV** Sláva nám!
- MAGISTR** Inteligente, odhal Archu.

INTELIGENT *(Odhalí obyčejné vejce.)*
 DAV *(Nespokojeně mrmlá.)*
 MAGISTR Osvětli lidem jejich ideu.
 INTELIGENT Myslím, že symbolika vejce je tu unikátně evidentní. Zárodek nového života, zrození, renesance... a takové ty věci. Archa jako vejce. Jinou formu si ani neumím představit.
 MAGISTR Slyšeli jste? Vaše idea je tedy geniální. Buďte na sebe hrdí!
 DAV A v čem poplujem? Na střeších je vody po kolena!
 MAGISTR Nebuďte unáhlení. Věřte ve svou ideu, lidé.
 BAKALÁŘ Ideu máš vohromně na úrovni, ale teče ti do ní, Magistře.
 MAGISTR Bakaláři? Jsi to ty?
 BAKALÁŘ Bejvávalo. Teď jsem MBA. Lidi ti serou na ideu. Naval koráb.
 DAV Ano, koráb!
 MAGISTR Eeeh, tedy- vyšlechtíte slepici! Křížením velkých jedinců vznikne maxikur, který bude schopen snést archu dostatečné velikosti. Bude k tomu ovšem třeba dostatek prostředků. Poskoku! Začni vybírat na realiaci idey.
 POSKOK *(Se chápě pytle.)*
 DAV Zloději! Lháři! Fůůj!
 BAKALÁŘ Slyšíš to Magistře? Jsou pěkně nasraný.
 DAV Ano! Nasraný!
 BAKALÁŘ Nevěřej ti!
 DAV Ne! Nevěříme!
 BAKALÁŘ Chtěj někoho, kdo jim dá koráb, ne ideu.
 DAV Ano! Koráb! Ať žije Bakalář!
 BAKALÁŘ MBA.
 DAV Ať žije MBA!
 MAGISTR Ach, rozumíte. Zklamali jste se. Jak příliš vysoké pro vás byly vaše cíle, jak příliš ušlechtilí se teď sobě zdáte. Zbytečně dobří sami pro sebe. S okamžitou platností odstupujete z pozice starosty. Ano, ano. Nebylo by správné, abyste teď pluli sami se sebou na jedné lodi. Budete se muset spokojit s malou, ubohou kocábkou místo velkolepé Archy. Archa je pro vás. Vás sprosté a nízké. Zdravíte se. Buďte sbohem.

(Ozve se zatroubení lodní píšťaly. Magistr odplouvá na soukromé jachtě, z jejíž paluby celou dobu mluvil.)

BAKALÁŘ Utek! Ale nebojte, já s tím něco udělám.

(Druhé zatroubení, Bakalář odplouvá na své soukromé jachtě, z jejíž paluby mluvil. Je ticho. Voda vyvrhne nafouknutého klauna.)

Den, noc a den

243

Kancelář.

- Zvony.
- Sendvič chroust, káva srk, zip, ách, splách, zip.
- Crr, crr – klap. [celý název společnosti]
Dobýden, utelefonu [jméno].
Ovšem, ano, to mě – ach, [středně závažná omluva], jistě, ach, předám, vyřídím, zařídím. Nashledanou. Klap.
- Trrrrut, trrrrut, trrrrut.
- Mlask. Dobrýden, jakse, krásně, ty dveře, laskavě. Dveře! Prásk.
- Cvakcvakcvakcvak klik klik cvakcvakcvakcvakcvak klik cvcvcvcv akakakak klik klik.
- Crr, crr, cr – klap. [celý název společnosti]
Dobrýden, utelefonu [jméno]
Ano, ne, ne, nemohu. Není, nebude, schůze, schůze. Nemá, nechce, schůze, neschůze, nechce [formulář pro prodejce deštných pralesů], nashle. Klap.
- Uf, uf, trrrrut.
- Mlask. Dobrý den, mám, ano, děkuji, máte? Pěkné. Ty dveře, laskavě. Prásk
- Cvakcvakcvak klik klik, cvakcvakcvak cvcvcvcv akakakak.
- Crr, crr, crr, c – klap. [celý název společnosti]
Dobýden, utelefonu [jméno].
Ano, jistě, vážně? [standartně přepísknutý nezáměr] Čtvrtek? Čtvrtek. Měj se mami. Klap.
- Cvak cvak cvak. Zvony. Ááách!
- Mlask, cup cupity cup, příští stanice, cupity, cupity, chrast chrast, odemyky, prásk.
- [běžné zvuky běžného večera doma] až:
- Chrrrrrrrrr-rrrrrrrrr-chrrr-rrrrroup.

- Chrrrrroup, chrroup, chroup a fíí,
vítr duje do kafí.
Na zahrádce podle cesty
dáma hostí pánské vesty,

kávou hosty lněné hostí –
skvrny platí v hotovosti,
když si v kávě zmáčí šosy.

„Srk srk áách!“
Však chroup zní cosi!
„Co to chroupe?“
Host se smočí.
„Platit!“ dáma povyskočí
a ten flek, to skvrnné blaho,
přijde vestu pěkně draho

A pan Vesta knofle stočí,
(knofle, co má místo očí)
pohled sklouzne po úbočí do klokočí
kde to zočí.

To Mňouk tam vydal mastný chroup
nohou svou když kámen zčeřil,
krokem chvatným cestu změřil,
v kámen stoup a chroup jak sloup
nechal vzhůru vyběhnout.

Mňouk se žene,
cestou kvačí,
jiskry skáčí do bodláčí,
funí, valí líva avíl ílav hlava nehlava,
Mňouk se žene a kus před ním myší rota nadává:

„Mažme, mažme!
Mňouk jak noc,
chce nám věštit malomoc!
Mažme, mažme,
sic nás má
a mání je noc neznámá!“

Ale Mňouk nás krutě stíhá,
stíny stíná sívá stíha,
syčí – spáry svírá v syku,
chce mě scvaknout v okamžiku.

Už už tápe, už se sápe,
drápe, můj ocásek chápe,
když tu náhle, k spáse myší,
vzpomenu na Mamalyši.

– Strašné Mňouky může mást
možnost myší mazat mast.
Mastnou moc maj městský myši:
v mošnách mísí Mamalyši!

Myší mišmaš – Mamamast
mocnou moc má Mňouky mást.

– Máznu Mňouka Mamamastí.
Máznu!

Mňoukův čenich chrastí,
chrastí chrrr?
Ne! chrrr ten zvuk
oprýskaných plechů muk.
Crr mi zní ta mrcha drobná
myší lbi ne nepodobná,
poskauje, řinčí crr –
metla na mé slastné chrrr.

– Vstát!
K zrcadlu v ostrém střehu...
V pastě past je!
V zadním běhu
křeč –
hned noru najít v spěchu!!!
Proč v zrcadle nemám slechů?
Kam zmizely zbylé myši...?

Voda vře... Na Mamalyši!
Zalít ale... vůni znám
Káva! Skvěle, posnídám!
Srč, ách.

– Kukátkem mrk do chodby –
v pořádku.

Proč ty strachy z obřích drápů?
Hlavu straší čelisti, co překousnou mě napůl.
Chmmm, to nic, ten obraz plaším.
Vyrazit! A už peláším.

- Chrast, prásk, zamyky.
- Cupity, cupity, příští stanice, cup, cupity, cup. Dobrýden, krásně, ano, prásk.
- Cvak cvak cvcvcv akakak, klik.
- Crr, crr, crr – klap.

Vít

Piskala

Magoři

248

POSTAVY

SAMUEL, ALICE, TEREZA, LUKÁŠ, IVAN, KAREL, ANDREA, BŘETISLAV, PETRA, MIRIAM

- SAMUEL** Koupil jsem si květinu, je to moje květina, dal jsem jí jméno... Někteří si o mně myslí, že jsem magor, nechápu proč, vždyť i malý princ měl svou květinu.
- ALICE** Když jsem byla malá, měla jsem svého plyšového medvídka, milovala jsem ho. Když mi ho můj kluk, se kterým jsem sedm roků chodila, vyhodil, rozešla jsem se s ním. Od té doby si kupuju plyšové medvídky, ale žádný není jako ten můj první...
- TEREZA** Svého manžela jsem milovala, dá se říct, že bezmezně, deset let. Dělal jsem vše, co jsem mu na těch jeho posraných očích viděla. Vařila jsem mu, žehlila košile... A co za to mám? Prostě mě vymění za jinou, mladší... Kdyby byla aspoň hezčí, ale ne, je úplně blbá, škaredá...
- LUKÁŠ** Svět není vždy ke všem fér, mám malou firmu, podnikám ve strojírenství. Jsem manažer a jsem v tom fakt dobrej. Mám ženu, dům, auto a psa, s Terezou máme teď poněkud složitější chvíli. No ono ji to přejde a Kristýna jí za chvíli přestane vadit. Důležitý jsou priority. A to já mám.
- KAREL** Jmenuju se Karel, bydlím s Ivanem, jsme nejlepší kamarádi. Jsem nezaměstnaný, ale vyhovuje mi to. Mám maturitu, ale dalo mi to zabrat, no, napotřetí se mi to povedlo. Ivan mi občas říká, že sem debil, ale já mu nevěřím, sám je debil a na jiné to svádí! Jinak ho mám rád, a mám rád i naši sousedku, je moc hezká...
- IVAN** No co vám budu říkat, Karel je debil a já ne. Jsem programátor, ale zrovna nemám práci. Až budu chtít, tak budu pracovat, teď mám lepší věci na práci.
- ANDREA** Bydlím v domě s divnýma lidma, občas se tam bojím. Mám zrovna před prodejem jedné parcely, bude to výhodná koupě, jen ten kupec je opravdu na přesdržku.
- BŘETISLAV** Fyzika byla vždy mou jedinou láskou, teď už dva roky tajně miluju Petru, bojím se jí to říct, ale ona to už určitě tuší sama... Dneska jí to konečně řeknu.

- PETRA** Nesnáším muzea, to že jsem sem dneska šla, je jenom kvůli Brěťovi... Musí občas přece vypadnout z tý svojí laboratoře, a když s ním nikdo jinej nikam nechce...
- SAMUEL** Svoji květinu chodím venčit, nemám totiž v pokoji slunce, a mám strach, aby mi neumřela, udělal jsem ji takový speciální vozíček, tam ji vždycky posadím a jdeme se projít. A ze všeho nejhorší jsou děti, ty ji taky obdivují, ale ne tak jako já, chtějí jí ublížit, trhají ji. Jak by bylo vám, kdyby se někdo rozhodl utrhat vám jednu nožičku, druhou, prstíčky na ručičkách. Jazýček vykuchat... nesnáším děti!!
- ALICE** Už šest let jsem neměla kluka, bojím se je vodit domů, co kdyby mi chtěli ukradnout některého z mojich miláčků? Ne nikdo nesmí ke mně domů, ani rodiče... Jednou přišli na návštěvu, matka začala nadávat, že to je jako v muzeu hraček, ať je vyhodím. VYHODÍM! Rozumíte? Vyhodím. Od té doby se s ní nebavím.
- SAMUEL** No to víš Miriam, je dneska chladno, tak se nesmíme procházet moc dlouho.
- ALICE** Prosím, co jste to povídal?
- SAMUEL** Pardón, já nic neříkal.
- ALICE** Ale ano, povídal jste, že je zima, že se nesmíme procházet moc dlouho.
- SAMUEL** Tak to je omyl, já jsem to říkal své květině.
- ALICE** Cože?
- SAMUEL** No, Miriam jsem to povídal.
- ALICE** Vy jste tak trochu blázen, ne?
- SAMUEL** Ne, jsem úplně normální, stejně normální, jako tam ta ženská, co si povídá s tím ratlíkem...
- ALICE** (Po chvíli.) Promiňte, nechtěla jsem vás urazit.
- SAMUEL** V pohodě, já jsem zvyklej.
- ALICE** Jak jste říkal, že se jmenuje ta květina?
- SAMUEL** Miriam!
- ALICE** To je zvláštní, tak se jmenuje jedna moje kočka.
- SAMUEL** Hm, zvířata mě nezajímají, slintají, pouští chlupy, a koušou...
- ALICE** (Se smíchem.) To není zvíře, to je plyšák.
- SAMUEL** No, tím hůř pro vás.
- ALICE** Jak to myslíte?
- SAMUEL** No, že ve vašem věku, jsou plyšáci trochu přehnaní, nemyslíte?
- ALICE** Zatímco květina na invalidním vozíčku je podle vás úplně v pohodě...
- SAMUEL** Omlouvám se vám, jestli se vás to dotklo.
- ALICE** Dotklo.
- SAMUEL** No tak se vám teda omlouvám.
- ALICE** Nedáte si rum?
- SAMUEL** Nepiji.

ALICE Aha, abstinent, tak to já se s dovolením napiju.
 SAMUEL No, padá to do vás hezky.
 ALICE Jo, rum to je moje.
 SAMUEL No, je chladno musím Miriam vzít domů, není zvyklá... Přece jen není to zimní květina.
 ALICE No tak nashledanou, mimochodem... Já jsem Alice.
 SAMUEL Samuel! Alice, dost se mi líbí, nedala bys mi telefon?
 ALICE Takže my si tykáme, no jasně, Same, tady: 776 654 323.
 SAMUEL Děkuju, určitě se Ti ozvu.

TEREZA Neříkej mi co mám a co nemám!
 LUKÁŠ No tak Terko, přece nebudeš dělat scény, tady v obchodě!
 TEREZA Víš co? Mi je úplně u prdele, kde jsme, já to prostě řeknu a bude klid!
 LUKÁŠ Podívej, všichni na nás koukaj.
 TEREZA Tak ať koukaj, když ty nejsi schopný ani jako muž říct prostě ano nebo ne!
 LUKÁŠ Nech toho!
 TEREZA Co to děláš, pust mě.
 LUKÁŠ Seš normální? Přijde ti tohle jako normální dospělé řešení problému? Našeho problému?
 TEREZA A tobě přijde normální to, co jsi udělal?
 LUKÁŠ Proboha, tak mi to ujelo, no.
 TEREZA Čtyřicetkrát?
 LUKÁŠ To přeháníš.
 TEREZA Dokaž to!
 LUKÁŠ Nic nebudu dokazovat, prostě jedu domů, můžeš buď se mnou, nebo beze mne, čau!
 TEREZA Aha, takže zase raději utečeš, no to seš chlap.
 LUKÁŠ Okamžitě toho nech, seber se a proberem to v klidu doma!
 TEREZA Ty mi nebudeš říkat, co mám a co nemám. Je ti to jasné? To, že si to nechám líbit nějaká fuchtle, neznamená, že si to nechám líbit já!
 LUKÁŠ Dobře, zůstaň si klidně tady.
 TEREZA No tak si jeď za ní, jeď si...

KAREL A myslíš, že si toho nevšimne?
 IVAN Jasně, že ne, prosimtě to je malá webovka.
 KAREL Ale i tak, dyť to je vidět až z obýváku.
 IVAN Věř mi vole.
 KAREL Okej.
 IVAN Ták a teď to jenom dotáhnout... a je to, koukni na noťas.
 KAREL Signál je čistý.
 IVAN A teď už jenom čekat.

KAREL Tak půjdem domů, ne?
IVAN Půjdem!

IVAN Kájo, pojď rychle sem, už je doma!
KAREL Si děláš prdel!
IVAN Koukej, jak to funguje, ha.
KAREL Ty a není to divný?
IVAN Jak jako divný?
KAREL No jako koukat se jí do sprchy webovkou.
IVAN Sám seš divný, vole... Kurva.
KAREL Ha, já to říkal.
IVAN Drž hubu.
KAREL No co zamlžilo se ti sklíčko, já říkal, ať to natřeš tím přípravkem.
IVAN Teď, teď máš plnou hubu keců, co!
KAREL Ne Ivane, já to říkal už prve.
IVAN Blbec!
KAREL Tak co budem dělat?
IVAN No co, musíme tam znova a natřít to.
KAREL Ale já už tam nechci znova.
IVAN A chceš vidět sousedku nahou?
KAREL No to jo, ale...
IVAN Žádný ale, zítra tam jdem znova.
KAREL Když já nevím, myslím, že bychom neměli.

IVAN Drž ty štafle pořádně.
KAREL Dělej, může se kdykoli vrátit.
IVAN Jasně posránku, už to nebude dlouho trvat.
KAREL Ivane! Dveře!
IVAN Schovej se, dělej.
KAREL Kam?
IVAN Tady za závěs.

ANDREA *(Do telefonu:)* No ano, prostě jsem šla dneska dřív, už jsem to tam nemohla vydržet, nemám ráda tyhle dny... Ale né, víš přece, že jinak nikdy nechodím dřív, jenže prostě dneska už to nešlo... No tak klidně, stejně mám ještě hodně dovolené... víš co, já si teď potřebuju dát sprchu, trochu si odfrknout a pak ti zavolám, ju?

KAREL *(Šeptem:)* A jsme v řiti.
IVAN Drž hubu.
ANDREA *(Pomalu se svléká a přichází do koupelny, na sobě má ještě nějaké oblečení, pohvizduje si, odhrne závěs.)* Co to doprdele je?

KAREL Ahoj já sem Karel.
ALICE Co tu kurva děláte?
IVAN My jsme přišli na návštěvu.
ALICE Vypadněte, okamžitě vypadněte, nebo ne víte co, ja zavolám policii.
KAREL Ale né, my nejsme zloději, viď Ivane.
IVAN No nejsme, my jsme tady přišli opravit... hm, tuhle trubku.
ALICE Si ze mě děláte prdel?
KAREL No trošku.
IVAN Seš kretén.
KAREL Já sem kretén, to byl tvůj nápad, dát sem tu kameru.
ALICE Jakou kameru?
IVAN Ale nic, to tady kamarád akorát blbě spadnul na hlavu.
ALICE Jakou kameru se ptám!
KAREL Ale Ivane přece tu webovou, tam tu.
IVAN Ty imbecile.
ALICE Jo takhle, no tak to je jasné, volám policii.
KAREL Kam šla?
IVAN Dělej, berem roha!

BŘETISLAV Petro, musím ti něco říct.
PETRA Já vím, Břéto, ty mi vždycky chceš něco říct.
BŘETISLAV Ale tentokrát to je důležité.
PETRA No a co to teda je?
BŘETISLAV No když si představíš vesmír jako jednu velikou provázanou strukturu vztahů, gravitačních a antigravitačních sil, plus nějaká ta odstředivá síla, samosebou nesmíme pominout sílu dostředivou, případně sílu, jež se skrývá jen tak v předmětech, jež se zdánlivě nehýbou, neboť i věci, co se zdánlivě nehýbou...

PETRA Břéto, co mi to chceš říct?
BŘETISLAV Počkej zkrátím to, vše na světě i mimo něj jest přitahováno... já také.
PETRA Výborně, tak si pusť ještě jednou jablko a pujdem.
BŘETISLAV Né ty mi nerozumíš, Petro.
PETRA Tak to řekni tak, abych ti rozuměla.
BŘETISLAV No přitahuješ mě...
PETRA Aha, no dívej, Břéto, jak bych ti to...
BŘETISLAV Rozumím, chytrému napověz, hloupého trkni.
PETRA No asi tak. *(Po chvíli:)* Tys mě trknul?
BŘETISLAV No zkoušel jsem, co to udělá.
IVAN Co to do prdele bylo?
KAREL No tak to jsme posrali.
IVAN Za to můžeš ty!
KAREL Já? Proč?

IVAN Měl's dávat bacha.
KAREL Dyť si říkal, ať držím žebřík...
IVAN No, teď je to už stejně fuk.
KAREL Co budem dělat?
IVAN No co, čekat.

(O pár pater výš.)

ANDREA *(Mluví do telefonu:)* Ano, dva... no nevím jak se jmenovali, nenechali tady občanku... jak to mám vědět, byla jsem polonahá a oni stáli v koupelně, nevím jak byli vysocí... no jeden takový vysoký, ramenatý, s hezkýma očima... no tak mě tak napadá, víte co strážníku, nechme to plavat... ano, já vím, omlouvám se. *(Prohlídne si kameru a usměje se.)*

(V bytě kamarádů.)

IVAN Co to děláš ty vole! Okamžitě to vypni.
KAREL Proč? Jsem se chtěl na ni jenom kouknout.
IVAN Ty seš idiot, dyť nás podle toho můžou vystopovat.
KAREL Nemůžou.
IVAN Jak jako nemůžou, seš snad IT mechanik?
KAREL Ne, ale nemůže nás vystopovat někdo, kdo po nás nepátrá.
IVAN Si to sám slyšel ne, volala policajty, vole.
KAREL Nenene.
IVAN Co to meleš, ses úplně pomát?
KAREL Koukej.
IVAN Co to dělá?
KAREL Vysílá.
ANDREA *(Z obrazovky:)* No já vím, že mě vidíte, sem na vás nasraná, ale chci se na něčem dohodnout, jste sice hovada a patříte za mříže, ale když mi přinesete všechny nahrávky z mého bytu, a odmontujete tuhle krávu, tak se dohodnem.
IVAN Blafuje.
KAREL Je hezká.
IVAN Počkej, nechceš tam jít, že ne.
KAREL No nechci.
IVAN Nepůjdem tam, je ti to jasné, přisahej, nepůjdeš tam.
KAREL Tak jo přísahám!

(O hodinu později.)

(Zvonek.)

ANDREA No vida, netrvalo vám to moc dlouho
 KAREL Já bych se rád omluvil...
 ALICE No a co čekáte, že se teď stane?
 KAREL Tady máte ceděčko.
 ALICE A to vám mám jako věřit? A kde je ten druhý?
 KAREL Já tady vlastně nesmím být, zakázal mi to, ale víte, když vy jste tak naléhala.
 ALICE No, pojdte dál, odmontujete tu kameru, je vám to jasné!
 KAREL Samozřejmě.

(V koupelně, podává mu šroubovák.)

ALICE A jak vás to vůbec napadlo?
 KAREL No nebudete tomu věřit, ale viděl jsem to ve filmu a řekl jsem to Ivanovi, teda vlastně ne Ivanovi, on se nejmenuje Ivan... on se jmenuje Mírek!
 ALICE No chápu, takže jste to s Ivanem přišli zkusit sem.
 KAREL No vlastně máte pravdu.
 ALICE A jak jste se sem dostali?
 KAREL Jednoduše máte jednovložkový manuálně převodný zámek, to je za sekundu.
 ALICE Aha.
 KAREL Táák a je to, ještě jednou se omlouvám.
 ALICE A nedáte si kafe?
 KAREL Kafe? No rád!

(O pár hodin později, u kamarádů.)

IVAN Kdes byl, kdes byl kurva!
 KAREL Klid, co je?
 IVAN Dělej, vyklop to, tys byl na policii?
 KAREL Ale Ivane uklidni se, nikde jsem nebyl.
 IVAN Nedělej ze mě vola, kdes byl, u ní?
 KAREL Myslíš Andreu?
 IVAN Jakou Andreu, jakou Andreu zase?
 KAREL No tu Andreu, co měla ve sprše naši webku.
 IVAN Já tě zabiju.
 KAREL Hele klid, vyžehlil jsem to!
 IVAN Jak?
 KAREL Chodíme teď spolu.
 IVAN Vy dva, po pár hodinách, potom, co jsme ji šmírovali? Ty si spad z višně? Co se tam dělo?
 KAREL No normálka, přišel jsem tam, odmontoval to, dal si kafe, trochu jsme pokecali, pak jsme se vyspali, a já šel.

IVAN A kde máš peněženku?
KAREL Proč?
IVAN Dělej, kurva, dělej.
KAREL Tady.
IVAN A občanku?
KAREL No, tu sem asi musel vytrousit, někde.
IVAN Ty seš takový kretén...
KAREL Ivane, já sem asi něco pokazil vidě...

PETRA Co to prosím tebe zase vyvádíš?
BŘETISLAV Rotuji okolo tebe.
PETRA Vím, že máš občas problémy s tím se vyjádřit, ale zlato, tohle už je divné!
BŘETISLAV Napsal jsem ti báseň.
PETRA Tak mi ji přečti.
BŘETISLAV Ale nebudeš se smát?
PETRA Ne, nebudu...
BŘETISLAV Přísáhej!
PETRA Dělej.
BŘETISLAV Jsi jako vodík lapen v destilační koloně
těkavá a nestálá
Jsi jako vodník co způsobuje povodně
I když to se, pravda, nestává

Jsi molekula a ja chci být tvůl elektron
rotovat jen kolem tebe
překonávat kinetický klid I shon
být nehmotný jako je nebe

PETRA Wow.
BŘETISLAV Počkej, to pokračuje.
PETRA Promiň.
BŘETISLAV V životě mém způsobilas revoluci
Jako Einstein kdysi
Říkají to všichni kluci
Že nejhezčí jen ty jsi!

PETRA Jo, to je konec... aha.
BŘETISLAV Co ty na to?
PETRA No... můžeme o tom ještě třeba někdy... jindy... jinde... podiskutovat.

TEREZA A co sis jako myslel? Že budu držet hubu, nechám tě kurvit se s jinou a ještě
ti budu vyvařovat?
LUKÁŠ Prosimtě, vždyť je to normální, to se prostě stává...

- TEREZA Ne to se, PROSTĚ, nestává, to musí někdo udělat!
- LUKÁŠ Tereško...
- TEREZA Nešahej na mě, si jako myslíš, že když máš prachy, post, auto a já nevím, co ještě, tak že mně můžeš takhle ničit život? Ne chlapečku, já se nechávám rozvést!
- LUKÁŠ Nedělej ukvapené závěry... budeš toho litovat.
- TEREZA Tebe? Tebe, že bych měla litovat? Jako že už nebudu mít za muže člověka, co mi lže, podvádí, co mi ubližuje... toho já budu litovat?
- LUKÁŠ Prosímtě, kdy já jsem ti ublížil, co?
- TEREZA TEDĚ! Ty to nevidíš?
- LUKÁŠ Moc to hrotíš...
- TEREZA A jak se jmenuje? Co? Která to je?
- LUKÁŠ To je fuk...
- TEREZA Není, chci to slyšet, chci to vědět!
- LUKÁŠ Kristýna... spokojená... chtělas to, tak tu to máš.
- TEREZA Kristýna? Ta tvoje sekretářka? Vždyť je hnusná... ale jak chceš! A teď vypadni.
- LUKÁŠ Hele klid, nemám, kam bych šel, zůstanu tu do té doby, než nevymyslíme, co dál, třeba to půjde nějak skloubit...
- TEREZA Ty seš naprostej kokot, uvědomuješ si, co jsi teď řekl? Uvědomuješ?
-
- SAMUEL Posad' se, tuhle kavárnu mám rád, je nekuřácká, no a Miriam kouř nesvědčí.
- ALICE Hm nikdy jsem tu ještě nebyla, hezký to tu je.
- SAMUEL Tak co si dáš? Čaj, Kávu?
- ALICE Kávu s rumem.
- SAMUEL A... aha... no proč ne že, venku je zima...
- ALICE No, hele, já jsem fakt dlouho nebyla na rande, takže moc nevím, co se má dělat...
- SAMUEL V pohodě, já taky ne...
- ALICE Hm...
- SAMUEL Ehm... *(Po chvíli:)* No ale přitahuje, to ne že ne.
- ALICE Ano, ano... a co květina, nevádí ji zima?
- SAMUEL Ušil jsem jí obleček, je z flanelu, čili jí pasuje, a ještě ji zahřívá...
- ALICE Ale, to je vtipné
- SAMUEL Myslíš? Tak to jsem rád!
- ALICE Taký šiju oblečky medvídkům
- SAMUEL Super!
- ALICE Máš pěkné zuby
- SAMUEL Cože?
- ALICE No, že máš pěkné zuby, líbí se mi ten tvar a velikost.
- SAMUEL Tak tohle mi fakt ještě nikdo neřek.
- ALICE Uf, ták rumíček je tady.

SAMUEL Dobrej?
ALICE Jo fakt jo... Nemyslíš si o mě, že jsem alkoholik, že ne?
SAMUEL Prosimtě... Ne... ještě ne...

KAREL Mám hlad jak sviňa...
IVAN Posrals to, tak si to vyžer...
KAREL Jenom do obchodu.
IVAN Nikam, doma musíme bejt zavřený
KAREL Hele Ivane, já jsem nad tím přemejšlel...
IVAN No supr, kde je ohňostrojo, že bych bouchl na oslavu jeden, TYS přemejšlel...
KAREL No jo, přemýšlel.
IVAN A na co náš filosof přišel?
KAREL Že jestli má moji občanku, tak tam je napsané, kde bydlíme, že jako jestli by nebylo lepší jít někam, kde jako nebudou vědět, kdo jsme...
IVAN A to říkáš teď, tři dny po tom?
KAREL No, já jsem nad tím přemejšlel až dneska.
IVAN Debile! Balíme vole, rychle!
KAREL No vidíš a mužem si po cestě koupit aspoň rohlík?
IVAN Nemel vole debile a bal se!
KAREL Fajn, fajn...
IVAN Tak co, sbalenej?
KAREL Jo.
IVAN Tak jo, běž první ja ti kryju záda...
KAREL Ty Ivane, možná sem ani nechod'.
IVAN Co tam máš na tý chodbě?
KAREL Andreu!
IVAN Kurva!

SAMUEL Huliš?
ALICE Ne, teda jako zatím ne...
SAMUEL Tak já to smotnu, co ty na to?
ALICE Já nevím.
SAMUEL Pojď, bude psina.
ALICE Když ono...
SAMUEL Tak nemusíme...
ALICE Tak jo, pojď, smotni to...
SAMUEL Hele, ale je to model, a když říkám model, myslím model...
ALICE A tobě nevadí hulit, dyť to jsou květiny ne?
SAMUEL No, Miriam to není.
ALICE Aha, ale stejně.
SAMUEL Dej si, tady jsem ti koupil rum.

ALICE To je milé, hned na druhém rande...
SAMUEL Tááák a je to.
ALICE Ale já nevím, jak se to dělá.
SAMUEL Dívej, zapálíš... Dáš k puse... Nádech z plných plic... dž, dž... drž! A výfuk... tak a teď ty.
ALICE Mi to nic nedělá.
SAMUEL To si jenom myslíš.
ALICE Helemedvedtojemazec.
SAMUEL Cos říkala?
ALICE Hele Medvěd To je mazec.
SAMUEL To není medvěd, to je Miriam.
MIRIAM Proč to děláte, udělala vám ta květina něco?
SAMUEL Kurva.
ALICE Kurva.

LUKÁŠ Co to děláš?
TEREZA Balím se...
LUKÁŠ Fajn, to se ti určitě bude líbit můj dárek
TEREZA Dárek? Od tebe? Co to bude, provaz?
LUKÁŠ Je to zájezd na Maledivy.
TEREZA Sis spletl ženskou ne?
LUKÁŠ Né...
TEREZA Co to tady zase předvádíš, si jako myslíš, že když mě vezmeš někam k moři, že zapomenu?
LUKÁŠ Sem myslel, že se tam s Kristýnou skamarádíte.
TEREZA Jdi doprdele.

BŘETISLAV Peťo... hele, mám takový nápad.
PETRA Povídej.
BŘETISLAV Co bys říkala na to se mnou chodit...
PETRA Mno, asi ne...
BŘETISLAV Třeba jenom na zkoušku.
PETRA Na zkoušku, ses úplně pomát?
BŘETISLAV Dokud empiricky nedokážem, že spolu nám to nefunguje, je stále aspoň minimální šance, že se k sobě, lásko, hodíme.
PETRA No... Víš co... Uděláme to takhle. Ty mi přestaneš dělat návrhy na chození, manželství a kdo ví co ještě, no a já s tebou půjdu na večeři, co?
BŘETISLAV Super. Děkuju.
PETRA Hlavně mi neděkuj, si pak připadám jak mučednice.

KAREL Myslíš, že nás bude mučit?

IVAN Vypadá jako vyrovnaná, žena co má všechny čakry v pohodě?
KAREL No vypadá.
IVAN Jsme svázaní uprostřed koupelny, je na nás namířená kamera, a tobě to přijde úplně normální, vid'.
KAREL No, tak je to trochu nestandardní situace.
IVAN Nestandardní, nestandardní? Nestandardní je, když si osolíš čaj, nebo když si ublinkneš na nový polobotky, tohle je kurva problém!
KAREL Mno, ale stejně se mi líbí.
IVAN Bože, do čehos to duši dal.
KAREL Ty Ivane a myslíš, že tím chce něco říct?
IVAN Čím proboha zas?
KAREL Tou televizí?
IVAN Ty tam máš televizi? A nic mi neřekneš?
KAREL Neptal ses.
IVAN Aaaa... no a co tam vidíš?
KAREL Andreu.
IVAN A co dělá?
KAREL Má tam obrázky: Jeden jsou dva panáčci svázaní na židlích, druhý je vana, třetí je mýdlo, pak kříž, pistole a číslo 158.
IVAN A ten kříž je spíš jako v kostele, nebo když ti škrtnou chybnou odpověď v testu?
KAREL To druhé.
IVAN Hm, tak je to jasné.
KAREL Co?
IVAN Buď se rozvážem a vykoupem se spolu před kamerou, nebo nás zastřelí a zavolá policajty.
KAREL Počkej ještě jeden obrázek... Pejsek a cpe ho mezi pistoli a policii
IVAN Hm... tak aspoň, že nezastřelí nás.
KAREL A co budu dělat?
IVAN Porno vole.

MIRIAM No a potom tvůj otec udělal co?
ALICE Zakázal mi chodit ven... jediné, co jsem mohla, bylo být s plyšákama...
SAMUEL Nebeč...
MIRIAM Tak je to jasné...
SAMUEL Wow, Miriam, to je hustý, seš úplnej cvokař.
MIRIAM No Same, ty se moc neraduj a dej si ještě čouda, rozeberem teď tebe.
SAMUEL Super!
ALICE Same, to je nejlepší večer, co jsem kdy zažila... ty tvoje rostlinky...
SAMUEL Vid', dej si rum, sedni do kouta, já tu něco pořeším s Miriam a hned jsem u tebe.

ALICE Super!

MIRIAM Jsi uvolněný?

SAMUEL Ahm.

MIRIAM Zamysli se, vybav si vzpomínku, která tě rozesměje.

SAMUEL (*Záchvat smíchu.*)

MIRIAM Co to je?

SAMUEL Reklama na mlíko.

MIRIAM Koncentruj se sakra!

SAMUEL Promiň.

MIRIAM Tak ještě jednou.

SAMUEL Sem na louce, všude je strašně moc květin, slunce pálí, ptáčky zpívají, je léto, vracíme se s dědou z hub. Nic jsme nenašli, tak ležíme v borůvčí a cpeme se. Děda mi říká věci o květinách, třeba jak se jmenujou a tak.

MIRIAM Tak a co se stalo potom?

SAMUEL Přišla máma, prej kde jsme a jak to, že není naštipaný dříví a co že to děda zas vyvádí s tím klukem, že mu jenom mate hlavu a že z něj bude už navždy magor!

MIRIAM Super! Tak máme hotovo!

SAMUEL Počkej, ale já sem ještě nebrečel... každej musí brečet, ne?

MIRIAM Seš zhulenej jak paprika, ty brečet nebudeš, je ti to jasný?

SAMUEL Hm to je škoda, já bych tak rád bečel...

ALICE Same, dej si rum!

SAMUEL Ten píše, Miriam víš, že... Kde je?

ALICE Zmizela. Puf!

SAMUEL Hm. Puf!

PETRA No víš, když jsem říkala večeri, myslela jsem spíš restauraci...

BŘETISLAV Jenže žádná precizní definice večere nezazněla, tak jsem trochu varioval, nicméně mohu se podvolit a změny můžeme v čase t ještě provést. Musím tě ale upozornit, že maminka vaří znamenitě.

PETRA Mariápanno, kam chodíš, když nevaří maminka?

BŘETISLAV Mno, jedno místo je.

PETRA Sláva tak jsem.

BŘETISLAV Tará, tady to je.

PETRA Fajn, Mekáč je v pohodě.

BŘETISLAV Dáš si to, co já?

PETRA A to je?

BŘETISLAV Dehydrované maso v bulce, s omáčkami s E 213, E 342, E 332 a můj oblíbený E 233, k tomu brambory přemražené dehydrované a zpátky zavodněné s NaCl plus půl litru limonády z postmixu s příchutí CocaColy?

- PETRA** Fajn, jeden číz s hranclema a colou. ... Jedna večere, Peťo, to vydržíš, jedna večere, vždyť je celkem hezký... kdyby trochu zhubl, zahodil brýle, ostríhal se, nemluvil...
- BŘETISLAV** Tak jsem tady, vždy když nesu jídlo, připadám si jako bájný lovec...
- PETRA** No, tak vtipné to Břeťo nebylo... Víš, chtěla jsem ti něco říct.
- BŘETISLAV** Jsem jedno veliké sluchové ústrojí.
- PETRA** No to je ono, víš když chceš bejt vtipnej... tak prostě... no, hele zkus se chovat jako kdybys ty vědomosti neměl.
- BŘETISLAV** Jasné tak je to tu zas, vždycky to tak dopadne... s každou.
- PETRA** Co?
- BŘETISLAV** Jsem na vás moc chytřej, no přiznej to, irituje tě to.
- PETRA** Ne, jenom občas moc machruješ s vědomostmi.
- BŘETISLAV** Tedy kdyby mé chování rovnalo se chování homo sapiens sapiens průměrného IQ a tak by jsem se ti líbil a ty bys se mnou žila?
- PETRA** No tahle rovnice úplně neplatí, ale asi tak nějak.
- BŘETISLAV** Budu nad tím přemejšlet.
- KAREL** Vidím, Ivane, vidím... Jsou támhle.
- IVAN** Supr, tak se pro ty nůžky natáhni.
- KAREL** No jo, ale já tam nedošáhnu, musíme se zvednout.
- IVAN** Au to bolí... sakra...
- KAREL** Mám... Táák, teď to tady tak, a potom tu no a je to... divej.
- IVAN** Supr, tak jsme volní, teď musíme asi...
- KAREL** Myslíš jako že...
- IVAN** Asi... Sakra, já sem si to nevymyslel... napuště teplou vodu.
- ALICE** (*Z reproduktoru:*) Výborně... pochopili jste to přesně... prvním testem jste prošli... teď už jenom nějaké hezké záběry, no šup šup, a trenky tam nechci vidět... ty mě totiž vůbec nezajímají! Ale jestli nechcete, můžu zavolat policii...
- IVAN** No to už bychom mohli pomalu tu policii zavolat sami...
- KAREL** Co si říkal?
- IVAN** Ale nic debile, a svlíkat... ať má paní hezkej večer!
- KAREL** Hele Ivane... a není to teplý?
- IVAN** Je to všechno... jenom ne teplý, dokud si budem říkat, že se nám to nelíbí, není to teplý.
- KAREL** Já myslel vodu...
- IVAN** Drž hubu...
- ALICE** Jo... mám tě ráda... fest.
- SAMUEL** Já tbe víc, věříš mi?

ALICE Ne protože tebe mám nejraději na celém světě.
 SAMUEL Cáš, kecáš... pcem... sheská všto?
 ALICE Budem spolu nvždy?
 SAMUEL Minimalně do rana.
 ALICE Sem fkt ráda že sem tě potkala...
 SAMUEL Dyť jtěž... pcem...

LUKÁŠ Doprdle, co to sakra děláš?
 TEREZA Vyhazuju ti věci z okna... copak to nevidíš?
 LUKÁŠ Můžeš toho sakra nechat?
 TEREZA Počkej... Ne. Nemůžu, promiň...
 LUKÁŠ Přece mě nemůžeš takhle ignorovat.
 TEREZA No tys mohl, tak proč bych nemohla já?
 LUKÁŠ Nešahej na ty moje věci.
 TEREZA Co uděláš? Vyspíš se s nima? Že by nehoda?
 LUKÁŠ Dyť jsem se ti omluvil, co chceš víc?
 TEREZA Víc, o pozor, já chci víc než omluvu, když mě můj muž podváděl a kurvil se tam s nějakou kdoví jakou ženskou. Já chci víc než omluvu, bože, svět je tak zlej...

LUKÁŠ Chceš prachy?
 TEREZA Neurážej mě víc než je nutné... prostě ti vyhážu věci, vezmu si barák a ty si jdi třeba do všech pekel.
 LUKÁŠ Doufal jsem, že se budeš chovat jako dospělá, vidím, že to nepůjde, ať je tedy po tvém. Jsem rád že jsem tě potkal... *(odejde)*
 TEREZA Vypadni... vypadni... sakra... já tě milovala...

IVAN Tak hele Kájo, co se tady dělo je jenom mezi náma, tou krávou a tím videem...
 KAREL Chápu, ale bylo to celkem fajn, taková bojovka...
 IVAN Seš fakt debil víš to?
 KAREL Hm říkáš mi to často...
 ANDREA No pánové tleskám!
 KAREL Andrejko!
 IVAN Tak co, užila ste si?
 ALICE Já, jak já, hlavně že vám se to líbilo... supr pocit, co?
 IVAN Parádní, co teď s tím budeš dělat?
 ALICE S čím?
 KAREL No s tím záznamem, přece.
 ALICE Já nic nenahrávala.
 IVAN Fajn, dej tady Kájovi občanku a my vypadnem.
 KAREL Ivane, počkej ještě chvilku ne.
 IVAN Jako, že si tady se slečnou dáme kafe, nebo co?

KAREL No...

ALICE Asi ne, Kájo.

IVAN Jdem, a o tom, co se tu dělo, ani muk, je ti to jasný?

KAREL Tak jo... škoda. Ahoj Andrejko, rád jsem tě potkal...

IVAN Padáme.

ALICE Ahoj kluci.

KAREL Ty Ivane?

IVAN No...

KAREL Že byla hezká...

IVAN Kriste ježíši... zab ho!

PETRA No, tak já už asi budu muset...

BŘETISLAV No a když se začnu chovat jako člověk s normálním intelektem?

PETRA A jak by to vypadalo?

BŘETISLAV No asi takhle (*Políbí ji.*)

PETRA No... to... je... uf...

BŘETISLAV Líbilo?

PETRA Proč si to neřek dřív?

BŘETISLAV Co?

PETRA No že se umíš chovat i normálně?

BŘETISLAV To já když jsem nervózní, tak se chovám trochu jako blb... a ty se mi fakt líbíš...

PETRA No jo, ale pakliže uvážím vzdálenost, kterou já jako hmotné těleso v neinertní vztažné soustavě budu muset urazit, abych se dostala na autobus, musím konstatovat, že za čas t1 již toto nestíhám, a tak bude nejlepší vydat se k tobě domů...

BŘETISLAV Seš jako entita přítomna ve všem... jsi Boží!

SAMUEL Mám svou květinu, je nádherná, chytrá milá, prostě je to můj poklad, říkám jí Alice. Fakt nám to funguje, jsme jako jing a jang. Vítejak ty japonský protiklady... Jenom mi trochu vadí, že mi do všeho lije rum. Do vody, do čaje, kávy, zálivky, vany prostě všude... asi chce abych byl jak ona... Alkoholik, kvůli ní cokoli.

ALICE Jsou chvíle, kdy je člověk rád, že je rád. Jsou chvíle, kdy je mu to jedno. To máte jako s lahví rumu, někdo na ni kouká, jako na půl plnou a jinej jako na půl prázdnou. No a někdo na ni nekouká vůbec. Sam je suprovej a až ho naučím pít alkohol, bude ten nejlepší na světě.

LUKÁŠ Šťastnej? Jako jestli jsem teď šťastnej? Popravdě, já byl vždycky. No a že teď bydlím na hotelu, v takový chvílce se každěj vobčas ocitne... Jo mám se rád, já to říkám pořád je to o prioritách já teď jedu v práci, jako že kariéra a tak...

- TEREZA** Nejsou důležité takové hodnoty jako: majetek, nemovitosti a vůbec statky. Vím, co chci a vím, jak toho dosáhnou. Taký vím, že Lukáše už nechci. Důležité jsou na světě priority, a ty já mám.
- BŘETISLAV** Jo je to vlastně všechno docela jednoduché, jenomže to nejjednodušší se zpravidla nejhůře definuje, definujte smích, radost, lásku! Je to doba jež se odhodláme trávit na místě m1 s osobou (zpravidla) druhého pohlaví S1, ke které chováme sympatie jež bývají (a pak je to nejlepší) opětovány stejnou, či větší měrou?
- PETRA** Občas je svůj, jenže pakliže se vám podaří rozkódovat šifru jeho mluvy, jeho gest a myšlení, čili podaří-li se vám chovat se jak geek, zjistíte, že tam uvnitř je génius. Člověk jako já, člověk s chybama... něco jako Windows nebo Explorer... chápete mě, ne?
- KAREL** Už nikdy nebudu nikoho šmírovat webkou! Už nikdy nebudu nikoho šmírovat webkou! Už nikdy nebudu nikoho šmírovat webkou! Už nikdy! Ledaže...
- IVAN** Tvrdí, že mluvil s květinou... že se normálně zhulil a mluvil s květinou... Karlovi totálně švihlo. Taková blbost, kdo to kdy viděl, to i kdybych byl spisovatel, jako že kurva nejsem, tak mě takováhle blbost nenapadne... ačkoli jak nad tím přemejšlím. Karle, kde máme papír, to bude parádní komedie, nebo aspoň film...

265

Matěj

Randár

Ondřej

266

Naše rodina byla jak z časopisu. Bydleli jsme ve vilové čtvrti, měli jsme dům s upravenou zahradou, dvě auta, z komína se kouřilo každý zimní večer. Když k nám přišla nějaká návštěva, byla vždycky nadšená perfektně sladěným nábytkem, klasikou hranou z gramofonu za třicet tisíc, vůní sedmnáctileté whisky a kubánských doutníků vycházející z otcovy pracovny, flakóny drahých parfémů v koupelně, obrazem namalovaným k příležitosti desátých narozenin jejich jediného syna. Ideální rodinka z vyšší střední, spíš vyšší třídy. Navenek naše rodina neměla chybu, s tím souhlasím. Uvnitř to ale trochu skřípalo. Prý jenom kvůli mně, jak jinak. Tatínek říkával, že jsem „písek v dokonalém soukolí naší rodiny“. Mluvil jako spisovatel, ale byl právník. Vlastnil advokátní kancelář, tu nejlepší ve městě. Byl to vážený pán. Chodili s maminkou na všechny takové ty společenské večery, které pořádali lidé z vyšších kruhů. Maminka byla taky vážená. Byla to architektka. Právník a architektka. Z takové kombinace nemůže vzejít nic špatného, ne? Ale asi může, když to doma nefungovalo. Rodiče se totiž snažili, aby to u nás vypadalo pořád tak, jako když je u nás na návštěvě třeba starosta. A vlastně to docela fungovalo.

Ráno budíček. V 6.00, ani o minutu později.

Ranní hygiena. Dvě minuty teplá voda, minutu studená, vyčistit zuby, učesat vlasy na pěšinku.

Oblékání. Tmavé kalhoty, světlá košile, svetřík nebo vesta, hlavně pozor na učesané vlasy při převlékání přes hlavu! Přeštit boty.

Snídaně. Sto padesát gramů müsli zalité třemi decilitry teplého mléka a k tomu dva decilitry stoprocentního pomerančového džusu.

Škola. Chovat se slušně, sníst připravenou svačinu v dobu pro ni určenou, ve školní jídelně si dát ubrousek na klín.

Mimoškolní aktivity. V pondělí tenis, ve středu klavír, v pátek jezdeckví.

Podvečer. Příprava do školy, cvičení na klavír, eventuálně pomoc s přípravou večere.

Večeře. 18.00. Nejsi u stolu včas, jídlo nedostaneš, Ondřeji!

Zprávy v TV, podívat se na všechny ty chudáky.

Následuje kontrola domácích úkolů a jejich případné opětovné vypracování.

Nejpozději ve 20.30 sprcha, studená voda jen dobrovolně.

Spánek, od 21.00.

A víkendy?

Budíček v 7.00. Následuje snídaně, pravidelný rozhovor s rodiči o proběhnutším týdnu. Dle úspěšnosti ve škole přiděl domácích prací. Sobotní oběd. Odchod rodičů do kavárny a dodělávání domácích prací. Odpoledne po předchozím upravení zevnějšku procházka centrem města. Večer buď divadlo, opera, koncert nebo nějaká návštěva u nás doma.

V neděli budíček, bez ohledu na náročnost předchozího večera, v 7.00. Úklid pokoje, společná příprava nedělního oběda. Siesta. Návštěva prarodičů, pak příprava do školy. V 18.00 večere. Nejsi u stolu včas, jídlo nedostaneš, Ondřeji!

Zprávy v TV, podívat se na všechny ty chudáky.

Následuje kontrola domácích úkolů a jejich případné opětovné vypracování.

Nejpozději ve 20.30 sprcha, studená voda jen dobrovolně.

Spánek, od 21.00.

Možná to tak nevypadá, ale mí rodiče si na řádu docela zakládali. Všechno mělo svůj čas. Pokud má ze syna vyrůst kvalitní a úspěšný člověk, jako jsou jeho rodiče, musí dodržovat režim, číst kvalitní knihy, sledovat kvalitní pořady a poslouchat kvalitní hudbu. Každý krok vedle je krok zpět. Chopin, Čapek a nažehlené puky.

Myšlenka je to sice hezká, ale čím jsem byl starší, tím více jsem tento zavedený režim začal nesnášet. Ve škole jsem byl za outsidera už od nějaké čtvrté třídy, protože jsem nevěděl, co je to Eminem, co je to piča, nebo co je to Bavorák. Uměl jsem hrát na klavír, znal jsem jména členů prvorepublikových vlád, ale to nikoho z mých potencionálních kamarádů nezajímalo. Tehdy jsem si myslel, že je se mnou něco špatně, když mě neberou kluci mezi sebe. Když se mě na to v sobotu dopoledne rodiče občas zeptali a já jsem přiznal, že nemám vlastně žádné kamarády, tak vždycky říkali, že je to dobře, že kdybych se kamarádil s takovým póvlem, s jakým sdílím školní třídu, tak by mi z toho tak akorát kleslo IQ, že vše potřebné pro život se dozvím doma. Tak do šesté třídy jsem to bral. Pak jsme jednou byli v obchodě a rodiče mi kupovali nové kalhoty. Zeptal jsem se, jestli by mi raději nemohli koupit džíny, že je mají všichni. To bylo poprvé, co mi řekli, že dokud žiju za jejich peníze a bydlím v jejich domě, tak budu nosit to, co oni řeknou. Ze školy jsem věděl, že takové věci rodiče občas říkávají, ale... kvůli džínám?

V sobotu jsem zkusil, jestli to platí na všechno. Při obědě jsem se zeptal, jestli bych se mohl jít dívat, jak spolužáci hrají fotbal. Tatínek řekl: „Ne.“ Zeptal jsem se proč. Tatínek odpověděl: „Protože jsem řekl.“ „Protože jsem řekl“ se stalo s mými přibývajícimi otázkami jeho nejoblíbenější větou. Ale

tak co se dá dělat, rodiče jsou přísní. Ale bydlíme v krásném domě, máme se dobře. Časem se to uklidní. Dost naděje mi dával můj dědeček, kterého jsem chodil každou neděli navštěvovat. Říkával: „No jo, chlapče, máš to těžký, tvůj tatínek je přísný chlap a tvoje maminka je pěkná kráva. Co nadělaš. Prostě musíš dělat to, co chceš, ale nesmíš tě u toho nikdo chytit.“

Děda byl správný chlap. Pokaždé mi dal nějaké peníze se slovy: „Kup si něco, co ti udělá radost!“ a popřál mi hodně síly.

Jednou jsem si koupil v obchodě takové zelené tričko s nápisem Hip Hop Star. Doma jsem ho samozřejmě nenosil. Ráno jsem vyšel jako spořádaný syn, ve škole jsem ze sebe serval drahý kousavý svetřík a oblékl si k oblekovým kalhotám a společenským botám to zelené tričko a rozcuchal jsem si vlasy. To byl hukot. Kluci, holky, učitelé, všichni se za mnou otáčeli. Moje třídní učitelka si mě dokonce pozvala do kabinetu a zeptala se mě, jestli nemáme doma nějaké problémy, jestli se rodiče třeba nehádají víc než obvykle.

Dva dny po mé návštěvě v kabinetu jsem večer vyšel ze sprchy a v mém pokoji stáli rodiče. Tatínek měl v ruce mou školní tašku, maminka to zelené tričko. Všichni tři jsme mlčeli a jenom jsme se na sebe dívali. Tatínek procedil mezi zuby: „Toto si spolu ještě vyřídíme.“ Pak odešli. Za chvíli jsem nakouknul do obývacího pokoje. Oba rodiče mlčeli, tatínek seděl a díval se na televizi, maminka stříhala mé zelené tričko na hadry na podlahu. Myslel jsem si, že mě praskla učitelka, ale pak jsem přišel na to, že mi věci prohledávají pravidelně. Jednou jsem namísto svačiny připravené doma šel do školního bufetu a koupil si brambůrky. Večer jsem měl svačinu místo večeře a pořádnou přednášku k tomu.

Zlomový bod nastal v sedmé třídě, kdy mi kamarád půjčil cédečko s hip hopem. Přišel jsem domů a pustil jsem si ho v obývacím pokoji. Pak jsem si akorát skočil na záchod, jenomže během toho přišli rodiče domů. Tatínek vyndal cédečko z hifi věže, rozlomil ho, vhodil ho do koše se slovy, že mám do odvolání domácí vězení. Já jsem na to odpověděl, že mám domácí vězení permanentně. A to mě poprvé tatínek uhodil. A od té doby jsem taky musel rodičům vykat.

Ta facka byla počátkem mého vzdoru. Čirého absolutního vzdoru. Rodiče proti mně bojovali, jak mohli. Musím uznat, že nebyli slabým soupeřem. Když zjistili, že poslouchám na své hifi věži v pokoji „zakázané hudební žánry“, tak mi ji zabavili. Když mi byli nuceni kvůli škole koupit počítač, tak první, co udělali, že dali dva tisíce nějakému IT expertovi, aby zakázal přístup na všechny stránky, kromě těch naučných. Já jsem pak dal dvě stovky spolužákovi, aby mi po telefonu pomohl ty zakázané stránky odblokovat. I na to ale naši časem přišli, takže když jsem na internetu hledal nějaké věci do školy, tak mi stáli za zády a nespustili ze mě oči. Pak zjistili, že mám v tele-

fonu hip hop, čili závadnou hudbu, a tak mi z něj vytáhli paměťovou kartu.

Já jsem si ale našel způsob. Prostě jsem si ty beaty vytvářel sám. Pouštěl jsem si povolenou klasiku a do toho jsem si bubnoval. Na věci kolem sebe. To byste neřekli, jak dobře zní takový obyčejný odpadkový koš. Nebo tátův gramofon za třicet tisíc. Ha!

Pamatuju si, jak jsem všem ve škole lezl na nervy, když jsem si vybubnovával rytmy do lavice, do dveří, do spolužáků. Alespoň malá útěcha v tom mém okleštěném světě. A přitom taková blbost. Ale vystačil jsem si s ní. Čím víc mě to doma štválo, tím víc jsem si bubnoval.

Když mi bylo sedmnáct, zemřel děda. Můj jediný spojenec. Na pohřbu o něm maminka vedla smuteční řeč a řekla, že „je krásné, že se její milovaný tchán dožil tak vysokého věku, i když si rád dal po kalíšku“. To byla snad poslední kapka.

Dvaadvacátého října, v den svých osmnáctých narozenin, jsem si sbalil svých pár věcí, které jsem dostal jako dárek, a rodiče mi je proto nemohli sebrat, vzal si našetřenou tisícikorunu a nechal jsem na stole vzkaz.

Milí rodiče, šel jsem pryč a nevrátím se. Myslím, že víte proč. Nešel jsem se zabít, takže není třeba po mně pátrat. Omlouvám se, děkuji, na shledanou.

A šel jsem. Vzal jsem si s sebou klíče od naší chaty, ale nakonec jsem se bál, že by mě tam mohli hledat, tak jsem šel tam, kde se říkalo, že se dá vyspat, ať už jsi bezdomovec, nebo se opiješ tak, že máš strach přijít domů. Byla to taková velká opuštěná vila, jejíž majitel bydlel někde ve Švýcarsku, a podle všeho ani nevěděl, že je jeho. Celoročně tam hořel oheň a kolem něj posedávali od bezděků přes máničky až po, věřte tomu, kravaťáky. Posedávali tam mezi těma trhanama v košilích, jako nosil táta, a vypadali šťastně. Poznal jsem tam jednoho mého bývalého spolužáka, který na protest rozvodu jeho rodičů odešel z domu a ze školy. Představil mě všem, řekl, že jsem „čistej“, a pak mi řekl, kdo je kdo.

NouHaus, toho vyhodila žena.

Simír, ten odešel od policajtů.

Lasí, ten nemohl najít podnájem pro sebe a svého psa.

Tomio, tomu krachl obchod s japonským žrádlem.

Inženýr, ten řídí firmu se třemi sty zaměstnanci, a aby mu z toho prý nejeblo, tak si sem chodí zahulit.

Vážně. Parkoval svůj Bentley pod kopcem a chodil tu vegetovat se squatte-rama. Víte, vždycky jsem si myslel, že squatteři jsou obyčejní bezdomovci, ale jsou to ve skutečnosti šťastní lidé, co si nežijou zas tak špatně.

„To mám dělat dvanáctky, abych mohl bydlet v paneláku a mít ze života hovno? To si raděj občas zajdu na brigádu a raduju se ze života od rána do večera.“

Nemůžu říct, že bych se s touto filozofií ztotožňoval, i když pravda měla něco do sebe. Nicméně čekala mě uvítací party. Inženýr koupil strašně moc jídla a pití a slavili jsme a bubnovali jsme u ohně a zpívali jsme a tančili...

K ránu, když už všichni odpadli, jsem začal střízlivět, a myslel jsem na to, co asi dělají rodiče. Bylo mi jasné, že pokud mě vůbec hledají, tak to dělají tak, aby nikdo v našem okolí nezaznamenal, že se něco děje. Tipoval bych to na soukromého detektiva a mého dvojníka, kterého každé ráno vozí do školy, aby si nikdo ani nepomyslel, že se v tom krásném domě něco stalo.

Ležel jsem na matraci, ale neusnul jsem. Nikdy jsem nespál v pokoji s cizím člověkem. Bylo mi jasné, že si na to budu muset zvyknout, protože domů jsem se vrátit nehodlal.

O půl šesté ráno začali vstávat první squatteré. Opláchli se a šli pracovat, fakt. I ten můj kamarád. Zeptal jsem se ho, jestli bych si i já neměl začít shánět nějakou práci. Odpověděl mi, že bych mohl zkusit bubnovat na ulici, že jsem to včera slušně rozjel, ať si půjčím jeho africký buben a zkusím to třeba v podchodu.

Proč ne? Čím dřív se adaptuju, tím líp. Vzal jsem buben a šel do podchodu. A vydělal jsem! Osm set!

Ve squatu se dávaly všechny peníze do společné krabičky, ze které jediná žena v domě, Veverka, nakupovala a dělala jídlo pro všechny. Za první den na ulici jsem vydělal ten den ze všech nejvíc. Otec by ze mě měl radost.

Druhý den jsem vydělal kolem šesti set, třetí den zase osm set a čtvrtý den pět a půl tisíce.

Šel totiž kolem můj otec a s úplnou samozřejmostí mi vhodil do čepice pětitisícovku. A šel dál. Klobouk naražený do čela. Hlavně aby si ho nikdo nevšíml. Neřekl ani slovo a ani na vteřinu nezaváhal.

Pětitisícovku jsem si schoval a těch pět set jsem odevzdal do společných peněz. Ale abych pravdu řekl, tisíce mi do čepice neházela jenom otec. Házela mi je i matka. Sice o polovinu méně často, ale zase dvakrát větší sumy. Všechno jsem to schovával, kdyby náhodou někdy v budoucnu došlo ke konfrontaci.

Ty si jen tak odejdeš a někde si tam mlátíš do bubnu jak opičák a žiješ z našich peněz! Nene...

Po třech měsících jsem měl už své stálé místo v podchodu a doma, teda ve squatu pod matrací schovaných necelých dvě stě tisíc. Na začátku února, když zrovna byly nejtěžší mrazy, nás ve tři ráno vzbudila návštěva.

POLICIE! OKAMŽITĚ VYKLIÐTE OBJEKT. OBYDLUJETE HO NEOPRÁVNĚNĚ!

Nás, co jsme spali v přízemí, hned sebrali, spoutali nám ruce a zavřeli nás do nějaké dodávky, kde nás drželi až do rána. Když nás pustili ven, viděli jsme, jak asi pět našich lidí sedí přivázaných ke komínu. Před vilou bylo asi deset policejních aut a spousta lidí. Čumilů i squatterů z jiných objektů. K večeru se je podařilo sundat. Hned je naložili a odvezli pryč. Postupně se

prostor před vilou vyklidil. Zůstala jen jedna policejní hlídka. A já. Pořád jsem měl uvnitř těch skoro dvě stě tisíc! Celou noc se odtamtud nehnuli. Ráno přijeli nějakí dělníci, kteří zabednili a zapečetili všechny otvory v domě, aby se tam náhodou nechtěl někdo znovu nastěhovat.

Jen co odjeli, byl jsem uvnitř. Vypadalo to tam jako po válce, všechno bylo přes sebe. Na mé matraci naštěstí ležela převrácená skříň, tak pod ní žádný policajt drogy nehledal. Peníze tam byly. Vzal jsem je, můj bágel a buben.

Čekalo mě hledání nového útočiště. Chodil jsem po opuštěných budovách, o kterých jsem věděl, ale většinou mě odmítli, že jich je tam už moc a že mezi sebe zvláště v těchto mrazivých dnech nepustí nikoho, koho neznají.

Kdybych chtěl, mohl jsem si vzít taxíka a strávit několik dní v Hiltonu, tolik jsem měl peněz. Ale pořád jsem tak nějak čekal, nebo věřil tomu, že se střetnu tváří v tvář s rodiči. Naštěstí jsem našel v jednom sklepě zrušené továrny toho svého kamaráda, který přemluvil ostatní, aby mě ubytovali. Kdyby mě odmítli, asi bych šel vážně do hotelu. Byla hrozná zima.

Nebyla to tak dobrá parta jako ve vile. Nikdo mě nikomu nepředstavil, asi proto, že nikdo o nikom nic nevěděl. Anebo právěže věděl. Lidi se tam hodně střídali. Někteří tam třeba byli jen na dvě noci. Hlavní rozdíl mezi sklepem a vilou byl ten, že po večerech se tady nepilo u ohně, ale fetovalo u svíček. Každý si něco dal. I ten můj kamarád. I já.

Všechny ty kecy o tom, jak je jednoduché odolat, ty obrázky s lidma ufeťovanými k smrti, strach z jehel, opovrhování drogama. Jako kdyby nikdy nic nebylo. Od té doby, co jsem bydlel ve sklepě, se můj pohled na drogy otočil o 180 stupňů. Když někomu dělá radost vykouřit dvě krabičky denně, když někdo rád pije šampaňské, loví jeleny, jí kaviár, tak proč bych si já nemohl taky něco dát?

Je to zvláštní, ale nikdy nebylo o drogy nouze. Vždycky někdo něco přinesl a hodil do placu. Když byl fet, nikdo nezkoumal, že ho přinesl kluk s rozmláceným ksichem a zlomenou rukou. Několikrát se i stalo, že někdo zmizel. Prostě odešel jako každý den a už se nevrátil. Všechny věci tam nechal.

Když jsem jednou přišel z bubnování s taškou plnou jídla pro ostatní, všichni stáli venku a kouřili. Ten, co byl ve sklepě od začátku, takový samozvaný vedoucí, mi řekl:

„Hele máme problém. Chtěj nás odtud vypakovat. Řekli nám, že jestli jim do zítřka nedáme každý pětikilo, tak na nás zavolaj fízly.“

No ale já jsem za poslední peníze koupil jídlo.

„To je mi jedno. Buď dáš pětikilo, nebo vypadneš.“

A nemohl by mi někdo půjčit? Zítřka bych to vrátil.

Všichni akorát zakroutili hlavama.

„Nějak si to sežeň, zítřka ráno si pro to přijde.“

Podívám se, jestli nemám něco třeba v báglu, řekl jsem a vešel dovnitř.

Zvednul jsem matraci, kde jsem měl asi čtyři sta tisíc a... Nikde nic. Někdo je musel najít a ukrást je. Srdce jsem měl až v krku, zamotala se mi hlava. Vyšel jsem ven a roztřeseným hlasem řekl:

Kde jsou?

„Co jako?“

Moje peníze?

„Jaké „moje peníze“?“

Moje peníze, které jsem měl pod matrací.

„Víte někdo, o čem mluví?“, zeptal se pobaveně ostatních. Všichni se dívali do země, krčili rameny.

Kdo to byl? Kdo je vzal?

„Snad nechceš říct, že tě někdo z nás okradl?“

To teda chci, a myslím, že vím kdo!

„Bacha na hubu, nebo do ní dostaneš?“

Vrať mi je! Dělej! Zloději zasraný!

Dal mi facku, až jsem spadl na zem. Dvakrát do mě kopnul.

„Jestli se sem jenom přiblížíš, zabiju tě.“

Odešel dovnitř a s ním všichni ostatní. Ze sklepa se ozval velký výbuch smíchu. Tak teď jsem neměl ani peníze, ani své věci, ani buben, ani kde spát...

Naštěstí už nebyla taková zima, tak jsem strávil pár nocí na ulici. Ale skoro jsem nespál. Pořád jsem myslel na ty peníze a tu situaci před sklepem a... Tři dny jsem nejedl, jenom jsem pil vodu z kašny. Žebrať mi bylo proti srsti, tak jsem musel najít způsob, jak si přivydělat. Zkoušel jsem se na různých místech ptát po brigádách, ale nakonec jsem skončil u toho, co jsem uměl nejlíp. Ale už ne na africký buben, ten jsem neměl. Našel jsem pár věcí, které docela dobře zněly. Plechové vědro, schránku na filmový pás, pár hrníčků a dvě ramínka. Trvalo mi půl dne, než jsem začal bubnovat tak, aby mi za to lidi dávali peníze, a týden, než si mě začali natáčet na mobily a po každé „skladbě“ zatleskali.

Moje bicí souprava se za nedlouho docela rozrostla. Několik lidí mi přineslo hrnce, dostal jsem i paličky, jedna holka mi dokonce přinesla i nezníčené části bicí soupravy, pro které si neměl její bývalý přítel po rozchodu odvalu přijít.

Žil jsem si docela dobře. Už jsem nespál v žádném squatu. Ta poslední zkušenost mi bohatě stačila. Vydělával jsem si dost peněz na to, abych měl co jíst, měl co nosit na sobě a abych mohl spát na ubytovně. Navíc mi rodiče stále velice nenápadně házeli do klobouku tisíce, které jsem opět začal spořit. Tentokrát ale mimo ubytovnu. Bydlel jsem na pokoji s partou ukrajinských dělníků, kteří tu v té době už rok pracovali na stavbě supermarketu. Každý večer jsme se sešli ve společenské místnosti a dívali jsme se na televizi. Ti

mladší, to bylo zajímavé, se místo televize učili češtinu. Při reklamách během Ordinance v Růžové zahradě proběhla reklama na nějakou talentovou soutěž. Chlapi hned začali volat na jednoho svého kolegu, který seděl v rohu a hrál hry na mobilu. Vysvětlili mi, že jeho sestra tu soutěž na Ukrajině vyhrála, že dostala byt a bratrovi koupila ten telefon. Já jsem to viděl prvně. I když o tom občas ve škole lidi mluvili, doma jsem se na to dívat nesměl. Ukrajinci se mi snažili popsat, s čím tam lidi obvykle chodí, a říkali mi, ať to s těma svýma hrnecma taky zkusím, že v minulé sérii tam byl jeden chlápek, co bubnoval na popelnici a dostal se až do třetího kola.

Ani náhodou. Ještě to tak. Do televize. To by mě naši zabili.

Když jsem si následující večer balil hrnce, mezi mincemi a bankovkami byl papírek. Takový malý letáček.

OBJEV V SOBĚ TALENT NA JEDNOM Z CASTINGŮ NOVÉ ŘADY SOUTĚŽE „ČESKOSLOVENSKO MÁ TALENT“.

Znamení.

Dobře, nebyl to jediný důvod, proč jsem tam šel. Docela se mi ta představa zamlouvala. Jediné, nad čím jsem přemýšlel, bylo, jestli nemám pro dobrou pověst rodiny raději vystupovat pod nějakým cizím jménem, ale pak jsem si vzpomněl na otce. Ten vždycky říkal, že za svým jménem si má člověk stát. Neměl to říkat.

Den konkurzu v našem městě byla neděle. Chlapi si vzali volno a rozhodli se, že mě půjdou podpořit. Nejdřív nás nechtěli vůbec pustit do baráku. Mě pustili na přihlášku, ale chlapi se se sekuriťákem dohadovali asi deset minut. Museli mu ukázat své občanky, aby ho přesvědčili, že to tam nepřišli vyrabovat. Po šesti hodinách čekání jsem přišel na řadu. Postavil jsem si své hrnce na takové podium, maskérka mi poprášila obličej pudrem a šel jsem na scénu. V porotě byl nějaký Slovák s kohoutem na hlavě, Lucie Bílá a ten herec Dejdar.

Slávik: Dobrý deň. Kto ste a čo nám predvediete?

Já jsem Ondřej Valentík a budu bubnovat.

Slávik: A čo robíte? Študujete, alebo pracujete?

Už... Už jsem dostudoval.

Slávik: Čo vravel?

Bílá: Že už vystudoval. Tak prosím, pódium je vaše.

Děkuji.

Začal jsem hrát jednu ze svých oblíbených skladeb. Párkrát do toho někteří lidé zatleskali. Nebyl jsem si jistý, jestli si jim to líbí, nebo jestli se mi snaží dodat kuráž, aby se mi tak netřásla kolena. Třásla se mi hrozně. A kolik chyb jsem udělal. Nicméně, jak jsem dobubnoval, tak se zvedl celý sál, zvedla se i porota a všichni mi tleskali.

Slávik: To bolo fenomenálne. Neuveriteľné. Rozhodne najlepšie performance, aký sme tu zatiaľ mali. Vážne, rešpekt.

Bílá: Můžu se vás zeptat, jak dlouho se tomu věnujete?

Tak asi půl roku.

Bílá: Cože? On si z nás dělá prču!

Slávik: Akože, videl som už veľa kvalitných bubeníkov, ktorí začali hrať na bicie až neskôr, ale vy máte talent od pána boha.

Dejdar: Já myslím, že vás čeká velká budoucnost. Ode mě máte jednoznačně ano.

Bílá: Ode mě máte taky ano. A děkuju!

Slávik: Máte trikrát áno, postupujete do ďalšieho kola.

Děkuju. Na shledanou.

Standing ovation na rozloučenou. Když si vzpomenu, že jsem se na to chtěl ještě ráno vykašlat... Jsem v dalším kole. Třeba se na to naši v televizi podívají.

Den pod odvysílání záznamu z konkurzu byl pro mě snad ten nejlepší v životě. Lidi mi gratulovali, fotili se se mnou, říkali, jak pro mě budou hlasovat, házeli mi mnoho peněz, vydrželi mě poslouchat třeba půl hodiny. Na konci dne jsem měl čtyři vizitky, které jsem dostal, abych se ozval, až budu cokoliv potřebovat, necelých sedm tisíc korun. Plus pět tisíc od otce.

Na ubytovnu mi došel dopis, že se mám dostavit na druhé kolo Československo má talent. Šel jsem tam, začal jsem hrát, oni mi řekli, že nemusím pokračovat, že mě chtějí ve finále, ať jdu klidně domů.

Po odvysílání druhého kola se mě lidi na ulici ptali, jestli jsem vypadl, že mě neviděli v televizi.

Všechno bylo v pohodě, jenom mi trochu začalo haprovat zdraví. Byl jsem pořád nějaký unavený, bolely mě klouby, byl jsem bledý. Říkal jsem si, že je to viróza. Za zimu jsem nebyl pořádně nemocný, a to jsem spal po všech čertech, tak jsem si to teď vybral. Měl jsem peníze, tak jsem si koupil nějaké prášky... Trochu to pomohlo.

Před třetím kolem Československo má talent už jsem se cítil docela mizerně. Musel jsem jezdit do Bratislavy na zkoušky, protože už to byl živý přenos. Ve třetím kole nás soutěžilo deset o dvě postupová místa do velkého finále, kde se soutěžilo o sto tisíc eur. Moc si toho z přenosu nepamatuju. Měl jsem hrozné nervy, zahrál jsem, porotci mě ohodnotili ani nevím jak, a když jsem měl divákům říct, aby pro mě hlasovali, tak jsem ze sebe nevypravil ani slovo. Všichni si mysleli, že jsem zfetovaný, ale já jsem jim říkal, že mám virózu a že беру nějaké prášky. No to je jedno. Stejně jsem nepostoupil. Skončil jsem na třetím místě. O tři sta šedesát pět hlasů mě porazila čtyřletá holčička, která zpívala písničku od Heleny Vondráčkové. Jaro Slávik se nechal slyšet, že si myslel, že „postúpi ten chalan, čo hral na hrnce“.

Ani mi vlastně nebylo smutno, že jsem vypadnul. Byl jsem rád, že jsem se tam nesložil, ještě abych se nervoval ve finále. To bych asi nezvládl. Tak jsem si sbalil svých pár hrnců a šel jsem domů. Teda na ubytovnu. Kluci už v té době byli pryč. Supermarket stál, tak je poslali domů. Byl jsem na ubytovně jediný obyvatel.

Toto mé vystoupení v televizi zanechalo svou stopu. Do ubytovny volali různí lidé a chtěli, abych vystoupil na narozeninách jejich firmy, mysliveckém plese, veletrhu kuchyňských potřeb. Většinou to ale ztroskotalo na tom, že bych se na akci neměl jak dopravit a zaplatit mi odvoz by se jim nevyplatilo.

„No to je škoda. Tak to budeme muset zase pozvat tanečníky. Tak snad příště, nashle!“

Vystoupil jsem vesměs pětkrát a pak jsem musel asi tři nabídky odmítnout. Z hraní v podchodu jsem začal být tak vyčerpaný, že jsem přišel domů, teda na ubytovnu, spadl jsem na postel a probudil se až ráno. Několikrát jsem i vynechal. Říkal jsem si, co na to rodiče? Co si asi mysleli, když mi přišli hodit peníze a já tam nebyl. Začalo to se mnou být horší a horší. Několikrát jsem vynechal třeba tři dny v kuse. Po několika týdnech už mi dělalo problém dojít si pro léky. Jenom jsem ležel a čekal, až to přejde. Nepřešlo. Nekontrolovatelně jsem upadal do bezvědomí, močil a kašlal krev. Jednou mě našla uklízečka zhrouteného na schodech. Zrovna jsem šel do své skrýše pro peníze na nájem. Už skoro dva měsíce jsem nevydělal ani korunu, když jsem jednou za čas dostal chuť na jídlo, tak jsem si ho musel nechat dovézt. Ta uklízečka samozřejmě zavolala záchranku. Přijela pro mě rychlá a odvezla mě do nemocnice.

Stihli mi diagnostikovat akutní selhání jater, hepatitidu typu B a vážné poškození srdce, plic a ledvin.

Zemřel jsem 22. října. Na své narozeniny.

Rodiče přijeli pár minut po mé smrti. Nevím, co k tomu víc říct. Ale když se podívám zpátky... Ne, já soudit nebudu. Nikoho a nic.

Tomáš

276

Psalí o mně v novinách, a to jsem se ještě ani nenarodil. Titulek zněl: „Zázrak – seniorka čeká potomka!“ Matka otěhotněla v šedesáti letech. Otec byl o rok starší. Naši se potkali už v osmnácti, byla to pro oba první a poslední láska. Zní to jako klišé, že? Potkali se v kantýně závodní jídelny za druhé světové války. Matka nalívala polívky, otec pracoval v továrně na střelivo. Láska na první pohled. Scéna jak ze špatného romantického filmu. Po válce se vzali, a i když byli oba zdraví, matka pořád nemohla otěhotnět. Říkali, že je to boží trest, ále...

Porod proběhl oproti očekáváním bez komplikací, já i matka jsme to bez újmy přežili. Tisíckrát mi vykládala, jaký to byl projev božího slitování, že se konečně dočkala děťátka a že porod proběhl v pořádku. Podle mě to je spíš zásluha toho pána, co mě odrodil. V pohledu na různé zázraky a anomálie jsem se s rodiči vždycky rozcházel. Oni byli silně věřící, takže všechny pohromy na světě a třeba i špatné počasí odůvodňovali konáním boha. Já jsem byl vždycky víc racionální. Sice jsem s nimi povinně chodil do kostela, mám za sebou i svaté přijímání, ale prostě jsem tomu nevěřil. Pro mě prostě není zdravě narozené dítě zásluhou všech svatých, ale zásluhou šikovného doktora. Tohle je ještě v pohodě, ale když někdo přisuzuje dva žlutky v jednom vejci boží dobrotě...

No ale o mrtvých jen dobře. Oba rodiče zemřeli, když mi bylo sedmnáct. Jako by to bylo včera. Přijel jsem poslední červnový den s kufrem v jedné a s vysvědčením v druhé ruce domů. Chodil jsem totiž na gympl do Blanska a z té samoty, kde jsme bydleli, bych dojíždět nezvládal, tak jsem bydlel na internátě. No, když jsem přijel domů, stálo před domem bratrancovo auto. Mile mě překvapilo, že přijel na oslavu. Neviděl jsem se s ním pět let. Když jsem ale vešel do dvora, uviděl jsem, že jsou všechna okna dokořán otevřená. Vešel jsem dovnitř. Ve vzduchu jsem ale necítil žádný dort nebo tradiční narozeninové řízký se salátem, které mi máma za vysvědčení dělávala. V obýváku seděl u stolu bratranec s tetou. Teta plakala, bratranec kouřil. Začalo mi to docházet. Nasál jsem zatuchlý vzduch smíchaný s cigaretovým kouřem a díval jsem se, jak se teta při pohledu na mě ještě usedavěji rozplakala. Nevím, jestli to byl šok, nebo jestli jsem si neuvědomoval, co se stalo, ale cítil jsem se, jako by mi to bylo jedno, jako by se mě to ani netýkalo. A to až do

doby, než mi bratranec řekl toto: „Tatínek ti zemřel ve spánku a maminka to neunesla. Našli jsme je dnes ráno.“ Představil jsem si je, jak tam spolu sedí u stolu, přepočítávají peníze z důchodu, aby mi mohli koupit k narozeninám nějaký pěkný dárek. Pak jdou spát, tatínek se ráno už neprobudí a maminka, když ho jde ráno popohnat k snídani, zjistí, že nedýchá. Našli ji zhroucenou na něm.

Ač nerad, tak si docela živě vybavuju i pohřeb. Po skromném obřadu, kde jim oběma nechali zahrát písničky, které z duše nenáviděli, se smuteční hosté přesunuli do blízké hospody. Vepřo knedlo zelo, pivo, rum, pivo, rum, pivo, rum... Brzy jsem si uvědomil, že příchod domů, když naši umřeli, nebyl můj nejhorší zážitek v životě. Prakticky všichni příbuzní, a to i ti, co jsem je viděl poprvé v životě, se ožrali jak prasata. Tancovali na stolech, lili po sobě chlast, ponižovali servírky, házeli po sobě jídlo. Bylo mi z nich zle. Chtěl jsem alespoň na chvíli odejít, ale přišel za mnou bratranec s kravatou uvázanou na čele a řekl mi, ať nezoufám, že se náš dům prodá a že můžu bydlet u nich v podnájmu, když teď budu dostávat ten sirotčí důchod, že dle závěti si naši přáli, aby se o mě postaral on. Byl jsem z toho všeho tak rozhozený, že jsem mu na to nebyl schopný nic říct. Věděl jsem, že naši měli pro případ své smrti všechny nezbytné věci ošetřené, ale že tak blbě, to jsem vážně netušil. Zbytek večera jsem proseděl v koutě salonku a poslouchal jsem, jak mí příbuzní handlují s věcmi mých rodičů.

„Já si vezmu ten servis, co jsem jim dala na diamantovou svatbu.“

„Jo, to si klidně vem, ale já si zamlouvám ty polohovatelné rošty a matrace.“

„Ale prosím tě, vždyť na nich oba umřeli.“

„No a co, vždyť měli pod prostěradlem igelit.“

„Vyměním jeden polohovací rošt a jednu matraci za sedací soupravu.“

„Nechám ti klidně obě, když k sedačce přidáš televizi.“

„Platí, ruku na to.“

Nechtěl jsem tomu věřit. Uvěřil jsem tomu až druhý den ráno. Během dopoledne k nám do domu najížděli smuteční hosté a začali si odvážet vše, co nebylo přibité k podlaze. Všichni s kocovinou, černé brýle na očích. Najížděli brankou do zahrady přes maminčiny skalničky. A já jsem seděl v kuchyni. Sledoval jsem, jak nakládají do kufrů svých luxusních aut pro ně naprosto bezcenné věci. Po rodičích mi zůstalo jenom pár fotek a osobních věcí, nějaké papíry a nová kytara, kterou se mi chystali dát na narozeniny. Ještě než všichni odjeli, došlo k takové roztržce, to když se nějaká údajná příbuzná začala rozhlížet v mém pokoji, co by si tak ještě odvezla. Nakonec v domě zůstal na svém místě jen ten můj pokoj, velké kusy nábytku a pár kousků nádobí, abych měl z čeho jíst, než si pro mě bratranec přijede. Před přesunem do Brna jsem ještě absolvoval tři návštěvy potencionálních zájemců o náš dům. Nic příjemného.

Měl jsem bydlet u tátova bratrance, než vystuduju a najdu si práci, ale nakonec jsem tam strávil jenom prázdniny. V září jsem se přestěhoval na internát, i když by nebyl problém dojíždět. Dostával jsem sirotčí důchod, takže jsem nebyl na nikom závislý. Byl jsem ve čtvrtém ročníku na gymplu. Našel jsem si hned ze začátku víkendovou brigádu, abych neměl čas přemýšlet nad našima, když je o víkendu internát prázdný. Pořád jsem něco dělal. Buď jsem dělal věci do školy, nebo jsem cvičil na kytaru, nebo jsem chodil do práce. Po nějaké době jsem si uvědomil, že už na své poslední narozeniny ani na pohřeb našich nemyslím. Vlastně ani na ty rodiče. A když jsem na ně myslel, tak jsem nepropadal depresím nebo tak. To, že jsem byl od nich většinu času tři roky před jejich smrtí, asi udělalo své. Ztratil jsem takovou tu fixaci, prostě už jsem si žil sám. Díky této zkušenosti se životem na vlastní triko mi pak nedělalo problém zvyknout si na vysokoškolský život. Po maturitě jsem byl přijat na právnickou fakultu. Ne, že bych tam chtěl nějak zvlášť jít, nějaké zákony mě vůbec nezajímaly. Ani jsem neměl takové ty ostré lokty, jak mají právníci mít.

Nicméně semestr mi začínal až na konci září, tak jsem se na prázdniny přesunul k bratranci. Naučtoval mi za byt a stravu za ty tři měsíce dvacet tisíc, zmrld. Tak jsem mu dal třicet, řekl jsem mu, že je zkurvený hajzl a že už ho nechci v životě vidět. A pak jsem se odstěhoval na kolej.

Už pár týdnů po začátku semestru jsem měl hodně kamarádů. Byl jsem, dá-li se to tak říct, dokonce populární. Kamarádi totiž vždycky večer koupili nějaké pití a šli jsme do společenské místnosti. Já jsem vzal kytaru a vymýšleli jsme krátké písničky a básničky o našich vyučujících. Úspěšná byla třeba tahle, o jednom panu docentovi:

Mám rád rychlé vozy,
pivo a kus tlačanky,
na své hrudi nosím kozy,
co nemaj ani studentky.

Moji přednost, dívko, poznej,
neboj se a přístup blíž,
pot s kolínskou, moje milá,
zaručeně ucítíš.

Nebo tato. Ta byla o paní doktorce Naděždě, původem z Ruska. Přednášela mezinárodní právo. Měla takový krásný přízvuk:

Proč mě stále trápíš?
No tak řekni, bože!

Proč stále vytváříš
mi oka na punčoše?

Vyměnit je musím
rychle a teď hned,
pak zas bude dokonalý
matrjošky vzhled.

279

Občas to někdo nahrál na mobil a dal na internet, a to pak byl průser. Jednou jsem byl při zkoušce tázán, zda jsem místo přípravy spíš nemyslel na prsa zkoušejícího, když o nich tak rád zpívám.

Bývaly to skvělé večery. Vždycky se sešlo hodně lidí, já jsem si užíval, že jsem středem pozornosti. A taky jsem tam poznal Aničku. Moji první a poslední lásku. Aničku z Třeboně.

Bydlela o patro výš a studovala teologii. Jeden by čekal, že člověk, který tohle studuje, bude nějaký náboženský fanatik, ale Anička byla úplně normální. Na teologii šla jenom kvůli rodičům. Ortodoxní křesťané. Podobní šílenci jak ti moji.

Začali jsme spolu chodit. Připadalo mi, jako bych ji znal už několik let. Neskutečně rychle si získala mou důvěru. Skvělé bylo, že její i můj spolubydlíci souhlasili s tím, že se Anička přestěhuje za mnou a místo ní se nastěhuje ten můj spolubydlíci. A tak jsme spolu půl roku bydleli. Bylo to jak z filmu. Večer jsme seděli na posteli, hořely svíčky, já jsem hrál na kytaru, Anička se ke mně tulila. Jak říkám, jak v romantickém filmu. Domů jezdila míň jak jednou za měsíc, takže jsme spolu byli skoro pořád.

Na konci školního roku nás „zachvátil strach“, že se přes léto neuvidíme, ale nakonec jsme to obstojně zvládli. Anička byla skoro celé prázdniny u své nemocné babičky ve Žďáru nad Sázavou a já jsem celé prázdniny dělal vedoucího na táboře. Ve Žďáru nad Sázavou. Když Anička uložila babičku a já děcka, tak jsme se scházeli. A bylo nám krásně.

Na konci září mi začínal druhý rok studia na právech a Aničce poslední na teologické fakultě. Bohužel nám už nevyšlo společné bydlení na koleji, tak jsme se rozhodli, že se přestěhujeme do podnájmu. Našel jsem byt, šli jsme se na něj podívat, plácli jsme si s majitelem, podepsali smlouvu a za tři dny jsme se stěhovali. Museli jsme sice oba chodit nejen o víkendy na brigády, abychom ten nájem utáhli, ale za ten klid a soukromí to stálo. Anička dělala v nějakém centru pro mladé křesťany a já jsem pípál v Kauflandu. Nebyla to úplně ideální práce, ale jistota, že za své odpracované hodiny dostanu zaplacené. Navíc mi docela vycházeli vstříc se směnami, takže se mi to nekrylo se školou.

Po jedné odpolední směně jsem šel domů a ani jsem se moc netěšil, protože Anička jela na víkend domů do Třeboně. Už z dálky jsem ale viděl, že se u nás svítí. Nevěděl jsem, co mám dělat. Volat policajty hned nebo až potom? Šel jsem nahoru. Dveře byly pootevřené. Když jsem šáhl na kliku, někdo za ní z druhé strany trhnul. Octnul jsem se tváří v tvář nějakému chlapovi. V ruce držel tašku plnou věcí. A díval se mi upřeně do očí. Celý jsem ztuhnul. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat. A pak řekl:

„No dobrý den!“

Co tu děláte? Zavolám policii.

„Tak ty bys na mě chtěl volat policii, jo? To já zavolám policii na tebe, ty zmetku!“

Prosím?, odpověděl jsem.

„Co si o sobě myslíš?“

Prosím?

„Řekl jsem ti, dělej!“, křikl dovnitř. Pak mě odstrčil na stranu a šel se dvěma velkými taškami k východu. U naší postele seděla zhroucená Anička. Na chodbě ležely rozházené její věci. Šel jsem za ní, ale brečela tak, že nemohla ani mluvit. Nepodařilo se mi z ní vydolovat jediné rozumné slovo.

Pak přišel její otec, odstrčil mě od ní, vzal poslední tašku, chytil Aničku za rukáv a vytáhl ji z bytu. Pak už jsem se jenom díval z okna, jak odjíždějí.

Nevěděl jsem, co se stalo? Jestli jsem něco udělal, nebo jestli jsem něco neudělal? Zkoušel jsem Aničce volat, psal jsem jí smsky, ale nebrala mi to a na zprávy taky neodpovídala. Až po dvou dnech mi zavolala sama. Řekla mi něco ve smyslu, že se rodičům zmínila, že šla z kolejí a... A pak začala strašně moc brečet a položila to. Zkoušeli jsme se takto spojit ještě několikrát, ale pokaždé to dopadlo stejně. Tak jsme si psali zprávy. Vyšlo najevo, že se s nejlepším úmyslem rodičům svěřila, že má kluka, že spolu bydlíme a je nám krásně. To ovšem především tatínek nemohl snést, protože to bylo zřejmě v rozporu s jeho vírou. A on si to asi vyložil tak, že jsem nějaký satan, který Aničku zhypnotizoval a teď s ní dělá bůhví co. Doufám, že mu neřekla, co všechno jsme spolu dělali. To by mě v těch dveřích asi zabil.

Tak nějak jsem usoudil, že jet za ní do Třeboně by asi nemělo cenu. A navíc jsem ani nemohl. Měl jsem napsané směny a musel jsem si ještě nějaké přidat, protože jsem byl odteď na nájem sám. Dal jsem si schůzku s majitelem a řekl mu, jestli by se to nedalo nějak udělat, vysvětlil jsem mu situaci, že si prostě nemůžu dovolit platit celý byt sám. On mi řekl, že budu muset, že jsem podepsal smlouvu, ve které je navíc určena výpovědní lhůta, a to deset měsíců. Když mi naši říkali „přečíst musíš, podepsat můžeš“ nebo „dvakrát měř, jednou řež“, tak nejspíš věděli, co říkají. Tak jsem začal hledat spolubydlícího. Obvolával jsem kamarády, kteří nebyli spokojení s ubytováním na koleji, dával jsem inzeráty, dokonce jsem ve škole vylepil letáčky,

ale nikdo se nechtěl v půlce semestru stěhovat. Tak jsem musel pracovat víc, ale nemohl jsem jako brigádník překročit nějakou dobu stanovenou zákonem. Zaplatil jsem nájem, koupil jsem si pakl čínských polívek a bylo po výplatě i po důchodu.

Po nějaké době jsem to přestal zvládat. Prostě to se školou nešlo dohromady. Začaly zkoušky, já jsem místo učení pípál od rána do večera, abych měl z čeho platit nájem, dostával jsem jedno „F“ za druhým a ve škole i v práci jsem usínal. Pak mi ale vedoucí v práci nabídl, že kdybych měl zájem, mohl bych nastoupit na plný úvazek. Rozhodování to nebylo snadné, ale tak co jsem měl dělat? Tak jsem školu přerušil s tím, že až vyřeším tuto situaci, tak zase zpátky naskočím do studia. Jeden z kantorů, se kterým jsem navázal relativně přátelské vztahy, mě sice varoval, že takové přerušení a znovunavázání je zpravidla strašně problematické, ba téměř nemožné, ale říkal mi, ať se mu kdyžtak ozvu, že mi zkusí pomoci. Nejspíš nevěděl, co jsem o něm skládal za písničky.

No a tak jsem začal pracovat v „Kaufláči“ jako zaměstnanec. Osmihodinové směny šestkrát týdně. Pravidelný příjem. Dostal jsem jmenovku, vlastní skříňku a problém se začal řešit sám.

Ale.

Přišel za mnou majitel bytu. Prý mu nepřišla platba za nájem. Tak jsem začal řešit proč a zjistil jsem, že z důvodu přerušení studia a nástupu do zaměstnání mi byl odebrán sirotčí důchod. Takže jsem teď na tom byl ještě hůř, než když jsem studoval a chodil na brigádu.

Spočítal jsem si, že abych vyšel s nájmem, tak bych nemohl vůbec jíst. Potřeboval jsem si ještě nějak vydělat na jídlo. Tak jsem začal dělat to, co mi šlo nejlíp – hrát na kytaru. Každý den po práci. Na ulici.

Našel jsem si místo v jedné prodejní pasáži v centru města. Upřímně, když jsem se poprvé postavil před otevřený futrál, bylo mi hrozně trapně. Nikdy jsem se tak nestyděl, ani když jsem poprvé hrál před Aničkou. Byl to hrozně divný pocit. Začal jsem hrát takové ty známé písničky, co hráli ostatní kytaristi po městě. Stánky, Máš má ovečko dávno spát a tak... Lidi většinou jen procházeli, někdy se zastavili a stoupli si na druhou stranu ulice, někteří mi hodili peníze, aniž by otočili hlavu a pokračovali dál. Dokonce mi vhodilo peníze i pár lidí se sluchátky na uších. Asi jsem vypadal fakt moc bídě. Postupem času jsem přešel z hitů na vlastní tvorbu. Moje písničky byly tak trochu angažované, takže měly docela úspěch. Třeba tato byla populární:

Z Hlaváku i ze Zvonařky
slítaj se lidi jak masařky.
Spěchají až na Svobodák,
co tam stojí obří čurák.

Obří péro na náměstí
přináší Brňanům štěstí.
Hlavně panu primátoru,
co patří k pásu do Zetoru.

Dokonce mi někdo založil fanouškovskou stránku na Facebooku!

Jenomže pak vyšla nějaká vyhláška, kvůli které mě dvakrát sebrali policajti. Ti, co chtějí hrát na ulici, na to musí mít povolení od města. No a to jsem pochopitelně nedostal. Zařadili mě do složky k různým fanatikům předčítajícím bibli do megafonu a podobným případům.

Ale moc jsem to teda nedodržoval. V praxi to vypadalo tak, že když mě policajti odněkud vyhodili, tak jsem se přesunul o dvě ulice dál a začal jsem zase hrát. Samozřejmě to netrvalo dlouho a znali mě snad všechny hlídky brněnských měšťáků. Dokonce jsem složil písničku, která se po internetu nesla jako nová hymna brněnských strážníků:

Nikdy jsem nechodil do školy
a už mě od lopaty bolejí mozoly.
Mám chuť se pomstít společnosti
za nálepku méněcennosti.

Pomstím se všem a pomstím se tvrdě,
já stejnokroj městapa budu nosit hrdě,
já zadupu tě do prachu standardů,
já a moje parta dalších retardů.

Však nejvíc se těším na obušky,
až jimi rozbiju všem kolem sebe držky.
A až kolega ve sprše nerozpozná léčku,
strčím mu svůj obušek do zadečku.

Myslím, že zvlášť kvůli té poslední sloce mě neměli moc rádi.

Jednou večer jsem hrál a všiml jsem si dvou policajtů, jak stojí opodál a pozorují mě. Samozřejmě mi to nedalo a hloučku, který se u mě zastavil, jsem zahrál a zazpíval hymnu brněnských strážníků. A když se lidi rozešli a já si začal balit kytaru, tak ke mně přišli, oznámili mi, že jsem se dopustil přestupku a tak dále a že půjdu s nimi. Posadili mě do auta a vyrazilijsme.

Nejeli jsme ale na služebnu. Jeli jsme někam za město, tam mě vytáhli z auta, zmlátili mě a pochcali. Pak mi řekli, že jestli mě ještě jednou načapají hrát, tak to nerozchodím. Vzali mi kytaru a boty a odjeli. Dostat se domů mi trvalo několik hodin. Musel jsem často zastavovat, protože jsem nemohl

popadnout dech a hrozně se mi točila hlava. Když jsem se pak ráno probíral, měl jsem kolem sebe nablito, byl jsem špinavý a na obličeji jsem měl zaschlou krev. Rychle jsem se dal do kupy a šel jsem do práce.

Seděl jsem za kasou a cítil jsem se, jako bych měl umřít. Bolelo mě celé tělo, mohl jsem pracovat jenom jednou rukou, nedokázal jsem ani správně spočítat rohlíky. Párkrát jsem tam málem omdlel. Odpoledne u mě platil nákup ten profesor, který mi nabízel pomoc, když jsem odcházel ze školy. Ptal se mě, jestli jsem v pořádku. Tak jsem mu zalhal, že samozřejmě, že nemám žádný problém. A když jsem končil směnu, tak mi vedoucí supermarketu řekla, abych už zítra nechodil. Že prý chodím pozdě (pozdě jsem přišel jednou!), lidi si na mě stěžují a vůbec, že jsem ve zkušební lhůtě, tak ať jsem rád, že mě tu nechali tak dlouho.

Byl jsem bez práce. Zmlácený. Pochcaný.

Bylo mi vážně zle, tak jsem z Kauflandu zamířil rovnou na úrazovku. Tam jsem jim několikrát zopakoval, že jsem si monokly, tři vyražené zuby, nadvakrát zlomenou ruku, zlomená žebra a otřes mozku způsobil při jednom pádu na skateboardu.

Přišel jsem domů a uvědomil jsem si, že jsem vlastně úplně v prdeli. Nemám práci, nemůžu pracovat, nemám z čeho žít. Když jsem si šel vzít jeden ze dvou posledních léků na utišení bolesti, zastavil jsem se pohledem na skříňku, kde ležela vizitka toho pana profesora. Rozbušilo se mi srdce. Zavolał jsem mu, popsal mu svou situaci, a co k ní vedlo. Musel jsem se držet, abych se do toho telefonu nerozbrečel jak tehdy Anička. Pan profesor přijel ke mně a po krátkém rozhovoru mi nabídl, ať jdu k němu. Dočasně. Bylo to asi nejlepší řešení. Dělal mi problém si dojít na záchod, natož abych se o sebe postaral. Naložil mě do své limuzíny, odvezl do centra města a výtahem jsme vyjeli do šestého patra do obřího luxusně zařízeného mezonetu. Uložil mě do postele, dal mi nějaké léky a probudil jsem se až druhý den odpoledne. Přišel za mnou a řekl mi, že byl u mě v bytě a díval se do papírů.

Takže. Moje ubytovací smlouva byla protizákonná, a kdybych nic neplatil a pan domácí by na mě chtěl zavolat policajty, tak seberou jeho.

Vyhazov z práce jsem dostal neprávem a smlouva, kterou jsem tehdy podepsal, byla v rozporu se zákoníkem práce, což zcela jistě způsobí problémy celému řetězci.

A na odpoledne měl domluvenou schůzku s ředitelem městské policie. Udělal mi jídlo, vyfotil si můj oteklý obličej na mobil, vzal lékařskou zprávu z úrazovky a odešel.

Vrátil se až večer. S mou kytarou v ruce. Prý všechno popsal tomu svému známému, co dělá ředitele strážníků, ten si zjistil, kteří dva to byli, jeli k nim domů a tomu jednomu, teda jeho synovi, sebrali moji kytaru přímo z rukou. A prý z toho budou mít problém jak prase.

Takže to, co jsem řešil půl roku, vyřídil tento člověk za den. A pak mi udělal jídlo, dal mi léky a nechal mě spát.

Když jsem se ráno probudil, došlo mi, co všechno se stalo, jaké neuvěřitelné štěstí mám. Když jsem přišel do obývacího pokoje, pan profesor seděl ve svém koženém křesle, popíjel whisky, kouřil doutník a četl noviny. Vyzval mě, ať si přisednu a nalil mi skleničku (na snídani ideální). Chvilí jsme tam jen tak mlčky seděli. Přemýšlel jsem, jak bych mu poděkoval, nebo se mu odvděčil, ale on mě trochu předběhl.

„Víš, Tomáši, mně je jasné, že jsem toho udělal víc, než sis asi představoval. Nedělal jsem to s vidinou nějakého zisku, vím, že jsi student. Teda byl jsi, že jo. Dělal jsem to trochu z osobních důvodů. Jak bych to tak řekl. No. Mám pro tebe nabídku.“

Řekl, že u něj můžu spát, jíst, prostě žít, zařídí, aby mě vzali zpět na školu, ty věci, co včera rozjednal, dotáhne do konce, ale chce za to jednu věc.

Abych s ním byl. Se vším všudy.

Souhlasil jsem. Vlastně jsem neměl na výběr.

Následující tři roky jsem si žil jako král. Měl jsem, na co jsem si vzpomenu. Kamarádům ve škole jsem tvrdil, že chodím s atraktivní rozvedenou maminkou. A místo toho mě šukal starý homouš. Umřel ve mně člověk. A nejhorší bylo, že on se do mě i zamiloval. Měl ve mě takovou důvěru, že se mi svěřoval s věcmi, které jsem ani nechtěl vědět. Jak tam a tam zatlačil, aby zfalšovali důkazy, jak napsali falešnou výpověď, jak zmlátili u výsledku chlapa, jak na toho dlužníka nechal poslat bandu Ukrajinců, popisoval mi všechny sviňárny, které dělal. A skvěle se u toho bavil. Pochopil jsem, že je to větší hajzl než ti policajti, co mě zmlátili a pochcali.

Ale teď snad dostane, co si zaslouží. Poslední dva měsíce jsem se mu, když nebyl doma, trochu hrabal ve věcech. A našel jsem docela důležité papíry a fotky z případů, o kterých mi povídal. Několik našich večerních rozhovorů jsem dokonce i nahrál na mobil. A toto všechno teď pěkně i s průvodním dopisem putuje na padesát různých míst v České republice. Předsedovi vlády, ministrům, státním zástupcům, do různých právnických kanceláří, na policii, do novin a televize, poškozeným a tak dále. A až se pan profesor vrátí ze služební cesty, tak najde prázdný byt. Jenom na jeho oblíbeném křesle bude ležet cedéčko s touto písní.

Pane profesore, vážně díky,
jsem vám tolik vděčný
za všechno, co udělal jste,
jste člověk výjimečný.

Výjimečný tím jaká svině
byl jsi, jsi a budeš.
Že na tebe též vře voda,
jistý si být můžeš.

Buď si jistý, že teď poznáš
život z druhé strany.
Lidi jako ty maj v base
anál roztrhaný.

Možná tě někdy do lochu.
přijdu jen tak navštívit.
Poptat se jak je, co děláš,
jaký průměr má tvá řiť.

Sbal tepláky, vazelínu,
připrav se na svoji smrt!
Zdraví tě a líbá Tomáš
– ten největší zmrđ.

Pavol

Seriš

Stretnutie podsvetia

287

Divadelný skeč pre piatich talentovaných hercov.

VOJTO Dobrý deň, som Vojto, vykonávateľ menších trestov. Môžem ísť ďalej?
SLAVO Dobrý deň, nech sa páči.
VOJTO Ďakujem, a kto ste vy?
SLAVO Som Slavo Pompei, občasný burič a zarytý antivegetarián.
VOJTO Tak to som správne. Sú tu už ostatní?
SLAVO Ešte nie všetci, ale sú. Dovoľujem si vám predstaviť pána Zištňa. Pán Zištňo, pán Vojto.
ZIŠTŇO Som Zištňo, ctižiadostivý gambler.
VOJTO Teší ma, Vojto, vykonávateľ menších trestov.
ZIŠTŇO Počul som o vás len to dobré.
VOJTO Vážne? Ja o vás len to zlé.
ZIŠTŇO Vážne? A ja o vás len to dobré.
VOJTO A ja zas len to zlé. Teda o vás.
SLAVO Páni, nehádajte sa. Je pred nami veľká úloha a musíme ťahať za jeden povraz. Toto je slečna Klára, robí diskotéky pre psov.
KLÁRA Teší ma, volajú ma Klára, som presvedčením slečna a robím diskotéky pre psov.
VOJTO Potešenie na mojej strane. Vaše kontakty sa budú veľmi hodiť.
ZIŠTŇO Prepáčte, nechcem rušiť, ale nie je tu niekde nejaký automat? Vcelku rád by som si pomastil.
SLAVO Je tu len automat na cigarety. Bol tu aj automat na brokolicu, ale dali sme ho odmontovať, odkedy som zarytý antivegetarián.
ZIŠTŇO A kto ho preboha odmontoval?
VOJTO Ja, Vojto, vykonávateľ menších trestov.
ZIŠTŇO Tak to nám pekne začína! Na koho ešte vlastne čakáme?
SLAVO Už chýba len Filety, baník na voľnej nohe. Ten vie, o čo ide...
VOJTO Počkať, vy nevíete o čo ide?
SLAVO Ja to neviem.
ZIŠTŇO Ja tiež nie.
KLÁRA Ja to len tuším. Mám na to nos. A kontakty! Ale môžem sa mýliť, preto nič neprezradím.

VOJTO Bolo mi povedané, že tu sa dozviem, o čo ide...
 SLAVO Presne tak, ale najskôr musí prísť Filety, baník na voľnej nohe.
 KLÁRA Kto je to ten Filety? Nie je on čistou náhodou baník na voľnej nohe?!
 SLAVO Je to on! Poznáte ho?
 KLÁRA Mám na neho kontakt.
 VOJTO Tak mu zavolajte! Už chýba len on!
 ZIŠŤŇO A nech donesie nejaký automat, vcelku rád by som si pomastil.
 KLÁRA To nepôjde, mám na neho len psí kontakt.
 VOJTO Čo to má znamenať – psí kontakt?
 KLÁRA Mám len číslo na jeho psa. A ten mi už pol roka nezdvíha, od istej diskotéky.
 VOJTO Prestáva sa mi to tu páčiť. Ešte chvíľu a budem musieť vykonať nejaký menší
 trest!
 ZIŠŤŇO Mne to tu už takisto priveľmi nevonía! Chcem vedieť o čo ide!
 SLAVO V spoločnom záujme zachovajme pokoj.
 VOJTO Niekoľko klopal!
 SLAVO To bude on! Dobrý deň.
 FILETY Dobrý deň, som Filety, baník na voľnej nohe.
 SLAVO Ja som Slavo Pompei, občasný burič a zarytý antivegetarián.
 FILETY Sú tu všetci?
 SLAVO Sú. Čakali sme len na vás. Toto je pán Zišťňo.
 ZIŠŤŇO Som Zišťňo, ctižiadostivý gambler.
 VOJTO Kto som, čo som, to je fuk. Vraj vy viete, o čo ide...
 FILETY Áno, viem.
 VOJTO Tak o čo kurva ide?

(Filety do hudby zatancuje niečo medzi čardášom a rumbou.)

(Koniec.)

Riad a filozof

289

Divadelný skeč pre dve osoby.

- A Okamžite umy riad, Janko! Návšteva tu bude čo nevidieť!
- B To nie je moja návšteva, to sú akože vaši známi. Ja ich nemusím...
- A Naša návšteva je aj tvoja návšteva...
- B Sú to tupci.
- A To sú. Ale to je jedno, umy ten riad!
- B Prečo vždy ja?! Prečo to akože nemôže spraviť Pepčo?
- A Pepčo sa učí na maturitu! Pomáhať bude potom. Po maturitách...
- B A čo ak nezmaturuje? To budem akože donekonečna umývať ja?!
- A Pepčo zmaturuje. Každý zmaturuje. Dnes to dajú aj šimpanzovi. Poslúchaj, inak zavolám otca a ten ťa dá do laty!
- B Nevyhraďaj sa mi, mama, akože. Inak zavolám otca a ten ťa dá do laty... A čo otec? Ten nech umyje riad!
- A Otec premýšľa! Dobre vieš, že medzi 12tou a 18tou premýšľa a nemáme sa mu do toho montovať...
- B Taký veľký konský rozmýšľa!
- A Nie si ty nejaký drzý? Puberta si už s tebou robí, čo chce. Dobre, dohodneme sa. Urob ten riad a dám ti 5 eur.
- B Len 5 eur? Pozri, koľko tam toho akože je: hŕba tanierov, zaschnuté panvice z rybích prstov, vínové poháre, a toho zasvineného príboru, ó toho príboru... Až hanba! Je to kráľovstvo masnoty!
- A Ty si vypočítavý fagan, Janko. Dobre, dám ti 7 eur, ale už ani slovo! A po-náhľaj sa, návšteva tu už bude každú chvíľu!
- B Dobre, dobre, 7 eur... Máte šťastie, že máte takého dobrého syna. Pepčo je nanič, na tom sa akože určite zhodneme.
- A Čo ja viem, či sa na tom zhodneme...
- B Kto by tu umýval riad, keby mňa nebolo? Utopili by ste sa tu v špine! Tak!
- A Áno Janko, neviem čo by sme si bez teba počali... Si náš rodinný poklad. Tak už hýbaj a začni makať, tu máš zásteru.
- B Začni makať, začni makať... Zásteru Maggi, dúfam, že ma nikto neuvidí... Fúj, to smrdí! Tá panvica je celá od spáleného oleja! A všetko páchne rybinou... Ja na to kašlem, mama! Kašlem na to! Toto akože nie je môj problém! Kašlem

aj na 7 eur! To mi za to nestojí! Nech to spraví Pepčo! Alebo otec! Mám vás všetkých po krk!

A Zbláznil si sa? Neopováž sa Pepča rušiť, o pár dní má maturitu. Pepčo nech sa učí. A videl si už niekedy otca umývať riad?

B Nevidel, v živote! Len leží pred telkou a prdí do gauču!

A Ako to rozprávaš o svojom otcovi?! Chceš jednu výchovnú? Otec je filozof! Môže si to dovoliť! Rozmýšľa o bytí a čase.

B Kokotiny! Žere chipsy a sleduje reality šou!

A Otec maká za nás všetkých! Tak ty začni leštiť taniere!

B Už dávno nič nenapísal! Že filozof! Namiesto mozgu má už len buráky!

A Tvoj otec je veľký filozof! Nepamätáš si na jeho slávnu esej „Kritika pštrosieho rozumu“?

B A to je asi tak jediné, čo zaujímavé napísal! Tie jeho ďalšie veci ako „Analýza hermelínu“ stáli za žumpu!

A Mýliš sa! A čo „Zákonnosti trubky“?! Alebo „Prach - nejlepší přítel člověka“, ha?!

B To už len kopíroval Kanta! Je to babrák!

A Tak napíš niečo ty!

B A aj napíšem!

(Zvoní návšteva – Crrrnn! crrrrrrnn!)

A Tupci sú tu!

Medové týždne

(spolu s Michaelou Foitovou)

291

Divadelný skeč pre dve osoby.

(Pár mladomanželov v hoteli na medových týždňoch. On – nesmelý panic a ubolený hypochonder, ona – dominantná a skúsená mladá žena. Tesne po svadbe očakáva horúcu noc, pre neho je to však nepredstaviteľný problém.)

- ONA Medové týždne, Seychely, all-inclusive, apartmán s výhľadom na more, šampus, ja v najlepších rokoch, v najlepších šatách, neuchopiteľne sexi – a ty nič!
- ON Bolí ma hlava...
- ONA Jasné, a včera si mal zimnicu! A predtým kŕče v nose!
- ON *(Chytí si nos.)* Áno, to nikomu neželám...
- ONA Ja viem, že je to prvýkrát ťažké. Ale musíš mi veriť, ja už som bola s panicmi veľakrát.
- ON *(Udivene.)* Veľakrát?!
- ONA Skôr, zopárkrát... A nikdy si si to nerobil sám?
- ON Áno, raz. Ale zlomil som si ho...
- ONA *(Prekvapene.)* Zlomil?! Ale však tam nie je kosť!
- ON Nie? Tak som si asi zlomil ruku. Proste viem, že som si pritom niečo zlomil!
- Pauza Ty... Ty... Ty si si to už niekedy robila? Sama?
- ONA *(Vybuchne hnevom.)* Áno, ale zlomila som si JU! Počuješ?! Zlomila som si ju! A dali mi ju na mesiac do sádry! A chodila som o barlách!
- ON Nekrič prosím, vieš že mám citlivé uši...
- ONA *(Podráždene.)* Prečo sme vôbec šli na Seychely? Načo apartmán a more? To sme mohli pokojne ostať doma a ísť na pivo k Puntovi!
- ON Ale veď je tu krásne. Pláže, piesok, medúzy... Jau, tie ma poprhli...
- ONA Vieš koľko to stálo?! Koľko eur?! Vieš aká to bola páлка? Ešte aj môj dedo z Ostravy prispel... Korunami!
- ON Cítim, že ak vypijem tento pohár, praskne mi mozog a vytečie mi ústami von... *(Vypije pohár vody, otvorí ústa a čaká... nič sa nedeje.)* Zvláštne...
- ONA *(Popraví si výstrih.)*
- ON Ako by povedal Cézar: cecky sú hodené!
- ONA To nemá cenu ťa nejako zvädzať, poďme na pláž...

ON Dobre, dám si ponožky.
 ONA Prečo si berieš k moru ponožky?! To mi vysvetli!
 ON Keby bola studená voda...
 ONA Jasné, zima! Seychely sú tundra, že?! Tu každý deň niekto na pláži umrzne, že?! A dnes je rad na tebe!
 ON (*Kýchne si.*) Áno. Už som hotový, a ty?
 ONA S tebou nebudem nikdy hotová. A ohoľ sa! Si zarastený jak Ježíš!
 ON Holenie bolí... Však si mi vravela, že sa ti to ľúbi!
 ONA Ale už sa mi to neľúbi! A čo keby ma to náhodou to...
 ON Čo to?
 ONA Nič!
 ON Bolelo?
 ONA Mňa nebolí nič!
 ON Neverím! Tak si zaplávaj v sopke! A uvidíš.
 ONA (*Mlčí.*)
 ON A neostaneme radšej tu na apartmáne?
 ONA Prečo by sme mali ostať na apartmáne? Aj tak s tebou dnes nič nebude.
 ON Fúka tam, a ten týpek na recepcii sa na mňa škaredo pozerá...
 ONA Ide sa na pláž!

Michal

Skočovský

GA-MY

294

Aneb o dětech a gumových medvídcích

Věnováno YOHANENU KAMEROVI

(Všechny děti kromě č. 5 vypadají buď jako K. Schwarzenberg nebo jako M. Zeman (podle toho, který z nich se stal prezidentem v r. 2013 po vypršení mandátu prezidenta, to nechávám na vůli inscenátorů). Děti však musí být všechny stejné. Dítě č. 5 hraje Honzík, musí to být opravdový Honzík, pokud postavu nemůže brát on, mělo by ji hrát malé tlusté dítě se začínající pleší a trpící astmatem.)

POSTAVY

DÍTĚ 1 (soudce), DÍTĚ 2 (policista), DÍTĚ 3 (politik), DÍTĚ 4 (podnikatel), DÍTĚ 5 (pes), 30 GUMOVÝCH MEDVÍDKŮ (vždy mluví dohromady a zpěvně) jsou to praví gumoví medvídci asi dva metry vysokí.

(Kručení v břiše. Několik dětí s gumovými medvídky jsou na scéně. Někteří medvídci sedí vedle dětí a zbytek je rozestaven na scéně. Někteří vypadají, jakoby byli odloženi. Vypadají jako vysypání z balíčku.)

HLASY DĚTÍ	<i>(Ve tmě.)</i> Co to bylo? Nevím. Já mám strach. Já taky. Zima – brrr... <i>(Kručení v břiše.)</i> A teď? Znova. Co to je? <i>(Fňukavé.)</i> Já chci má... Kde jste? Podte sem.
DÍTĚ 1	Podte sem... Musíme být u sebe.
DÍTĚ 3	Ale kam, Kde si, já tě nevidím.
DÍTĚ 2	Tak si lehni na pupík a plazte se, tam kde mě slyšíte.
DÍTĚ 1	Tak jo.
DÍTĚ 5	Fůj. Tady je bláto.
DÍTĚ 1	To bláto lepší.
DÍTĚ 4	Já tě neslyším.
DÍTĚ 5	Já taky ne.
DÍTĚ 3	Musíš nám říkat něco.
DÍTĚ 2	Ale co?
DÍTĚ 3	Třeba pohádku.

- DÍTĚ 2 Já žádnou neumím.
- DÍTĚ 5 Pohádka.
- DÍTĚ 2 Tak se plazte, já budu něco zpívat.
- DÍTĚ 2 (*Zpívá.*) Ist thi s a rýl lif ist thi a žist fantasíí.
(*melodie Bohemian Rhapsody*)
Capt in thlend slid no scape from rýlity.
Mamáááá oooo ááááááá
Opn jor ajs and lak to t skaj
End síi . Tu náááj gon a v ýl ud ajm
Ajflll lááájf... End mamááááá ooooo...
d wrlll s turnin upsaj dan.
- DÍTĚ 5 To bláto je lepící. A mám ho v puse.
- DÍTĚ 2 Opn jor ajs and lak to t skaj
d wrlll s turnin upsaj dan.
- DÍTĚ 1 Co je toto?
- DÍTĚ 2 Auvajs.
- (*Kručení v břiše.*)
- DÍTĚ 3 Co to jééé? Co to jééé? (*Nádech.*) Jééé?
- (*Děti kromě 5ky dorazili ke 2ce.*)
- DÍTĚ 5 To bláto je sladké.
- DÍTĚ 1 Uki. Fakt že jo. Je to sladký.
- DÍTĚ 3 Mňam.
- DÍTĚ 2 Mamáááá oooo ááááááá
Opn jor ajs and lak to t skaj
End síi . Tu náááj gon a v ýl ud ajm
Ajflll lááájf... End mamááááá ooooo...
d wrlll s turnin upsaj dan.
- DÍTĚ 4 Už to nedělej.
- DÍTĚ 2 Ale ještě tam ten...
- DÍTĚ 5 Já? Já mám, ale zvláštní pocit tady dole. (*Ukazuje na své břicho a má podivně vyplazený jazyk.*)
- DÍTĚ 2 Tak pod sem.
- (*Kručení v břiše.*)
- DÍTĚ 3 Co to jééé?
- DÍTĚ 2 Ono to je slyšet od tam. (*ukazuje na břicho 5ky*)

DÍTĚ 5 Tý jo faktyš ono to je slyšet vocaď.

(Gumový medvídci se začínají pomalu hýbat a pomáhají 5ce ke skupině dětí.)

DÍTĚ 1 Já mám hlad.

DÍTĚ 2 Já taky.

DÍTĚ 3 Mami, já mám hlad.

DÍTĚ 5 A mě je brrrrr. *(Třepe se.)*

DÍTĚ 4 A já chci domů.

DÍTĚ 2 A kde to je?

DÍTĚ 3 Já nevím. A ty nevíš kde je domů?

MEDVÍDCI Nevíme, není, jste tu samotné. Už tu nikdo jiný není, není.

DÍTĚ 4 A kde sou?

DÍTĚ 1 A proč. A kde je máma a táta a všichni?

MEDVÍDCI Ne, ne, ne, ne, ne, nejsou, jste samotné. Jste samotné.

DÍTĚ 1 Já mám hlad.

DÍTĚ 3 Mami, já mám taky hlad.

DÍTĚ 5 Tak si vem to bláto.

DÍTĚ 3 Ty velké věci, co jsou tu s námi, jsou sladké taky. *(Okusuje medvídka.)*

DÍTĚ 2 Oni, jsou jako moje hračky.

DÍTĚ 1 Aji jako moje.

DÍTĚ 2 Ale kde je máma a táta a všichni?

DÍTĚ 4 Moje hračky jsou menší. Ukaž... *(A okusuje stejného medvídka jako 3ka.)* Tý jo mňam.

DÍTĚ 2 Oči, ruce, pusa, nos... Velká těla... ale celý barevní

DÍTĚ 1 ... prohýbají se jim těla...

DÍTĚ 4 Nemůžou nic dělat.

DÍTĚ 5 *(Pomalu odchází a prozkoumává, to kde je.)*

(Všechny děti kromě 5ky okusují zbytky medvídka.)

DÍTĚ 3 Co budeme dělat.

DÍTĚ 2 Musíme něco dělat.

DÍTĚ 4 Nebo budeme umřelí.

DÍTĚ 1 Tak půjdeme hledat moji mámu, ona by mě tu nenechala.

DÍTĚ 2 A nebo moju mámu s tátou.

MEDVÍDCI Nejsou tady a nenajdete je. Dospělí nejsou, nejsou, nejsou, už nejsou, my vás ale máme rádi, my vás máme rádi, my se s vámi podělíme, podělíme, ukážeme vám, jak přežít. My vás všechno naučíme, naučíme. Ukážeme.

DÍTĚ 2 Ale já mám strááách bez mamky? Aji tatky.

DÍTĚ 3 A já taky, ale chci moju mamkůů.

MEDVÍDCI Nejsou tady a nenajdete je. Dospělí nejsou, nejsou, nejsou, už nejsou, my vás ale máme rádi, my vás máme rádi, my se s vámi podělíme, podělíme, ukážeme vám, jak přežít. My vás všechno naučíme, naučíme. Ukážeme.

DÍTĚ 2 A jak. A kde jsou šichni dospěláci?

(Setmělo se, medvídci vykládají pohádku.)

MEDVÍDCI Byla jednou jedna země. Daleko. Daleko. Daleko, předaleko, Za devatero horami. Horami a devatero řekami.

DÍTĚ 1 A 3 Mámííí. Mamínko. Tatí.

MEDVÍDCI Řekami. A tam vládl král. *(Děti začínají poslouchat.)* Vládl všem lidem. Lidem se dařilo dobře, dobře a měli spoustu jídla, spoustu. Těm to ale nestačilo, chtěli být šťastnější, chtěli víc. A tak se všichni vydali za králem a žádali štěstí, štěstí, Ale ten král řekl, protože byl chytrý a hodný, že musí si. Musí najít své štěstí sami, sami mezi sebou. Ti lidé pak šli. Šli a hledali jej. Tak dlouho. Dlouho až někteří nedělali nic jiného. A protože hledat štěstí je těžké tak byly túze slabý a neměli jak přežít. A ti ostatní co jej nehledali...

(Děti začínají usínat.)

MEDVÍDCI Tak ti jim radili. Hledejte dál, však ho jednou najdete. My také hledáme. Jen hledejte, hledejte. A až nebudete moci dál, přijďte k nám, a my vám pomůžeme. Jak jen budeme moci. Tak se stalo, že hledači už dál nemohli a přišli žádat o pomoc. Ti co pomoc přislíbili, začali pomáhat. Dávali jim jídlo a pití, ale na oplátku museli dávat vše, co měli, a když už nic neměli, začali po nich chtít víc a víc. Tak se stalo, že lidé, kteří hledali štěstí, nenalezli jej. A ti co nehledali, stali se bohatými a mocnými. Dokonce tak mocnými až jednou za svitu měsíce chytrého a hodného krále z jeho země vyhnali.

(Děti spí.)

MEDVÍDCI Válka a všichni do posledního umřeli...

(Světlo.)

DÍTĚ 3 *(Mluví a u toho pojídá gumového medvídku.)* Ano, ano, ale můžu říct, že to není lehký.

DÍTĚ 2 Takhle už nemůžeme. Musíme s tím něco udělat.

DÍTĚ 3 Jo Jo...

DÍTĚ 4 Anooo...

DÍTĚ 5 Jooo začneme něco dělat.

- DÍTĚ 1 Ale co s tím chcete dělat?
- DÍTĚ 2 Můžeme se na ně aspoň dívat.
- DÍTĚ 4 Mnoooo to by šlo. (*Nachází kousek gumového medvěda a okusuje ho.*)
- DÍTĚ 2 Tak bychom to mohli okoukat a...
- DÍTĚ 5 Ano a mohli bysme jim pomoci...
- DÍTĚ 3 Jsme moc malý.
- DÍTĚ 1 Jo. Ano, to je pravda.
- MEDVÍDCI Už jsme tady, už jsme tady, tu, tady, Tady máte, jídlo, jídlo dobré, jídlo dobře dobré. Teď jdeme spát, spát, unavení, unavení. (*Odcházejí.*)
- DÍTĚ 5 Děkuje. Děkuje.
- DÍTĚ 2 Je toho nák málo?
- DÍTĚ 4 Pořád málo.
- DÍTĚ 1 Málo toho dělají.
- DÍTĚ 5 Tak jim pomůžeme to dělat.
- DÍTĚ 3 Vždyť jsme moc malý a neumíme to.
- DÍTĚ 5 A co teda budeme dělat.
- DÍTĚ 2 Jáá nevím.
- DÍTĚ 3 Jáá taky ne.
- DÍTĚ 4 Jakto že máme moc málo jídla než předtím.
- DÍTĚ 2 Asi je jich málo.
- DÍTĚ 1 Jak to?
- DÍTĚ 3 Musíme je hlídat. Možná si schovávají něco pro sebe?
- DÍTĚ 4 Jo. To je vono. Můžeme je tajně hlídat, ať si nic nenechají a ještě jim říct ať pracují víc
- DÍTĚ 1 Jo.
- DÍTĚ 2 Můžeme se u toho hlídání střídat.
- DÍTĚ 3 Ale jak se vlastně hlídá?
- DÍTĚ 2 (*Děti napjatě poslouchají.*) Pamatuju si, že mamka s tatínkem mi vždycky říkali příběh o neposlušných lidech. Oni totiž byly nejlepší hlídači, když někdo zlobil, tak ho potom vzali sebou do takovýho auta a pak s ním jeli na stanici. To prý byl takový dům a pak si s ním povídali a pak že se mu řekli, že musí být hodný a pokud nechtěl a odmítal tak mu dali na zadek. A ten zlý pak už byl hodný, ale taky říkali, že se nemá lhát, protože viděli aji takový věci, že ti zlý kterým dali na zadek pak byly hodní, ale pak lhali a byly zase zlý a těm pak museli dávat na zadek často a hlavně ho museli vzít sebou do velkého domu, ještě většího než předtím a tam byly všichni zlý a tam to nebylo hezký vůbec a tam museli všichni zlý být dohromady, než se z nich stali hodní a někteří tam byly celý život. A taky povídali, že někdy třeba ti zlobiví lidi byli na jednom místě a křičeli a pak museli spoustu hlídačů být na jednom místě a přemluvit ty zlobivé lidi ať už jsou hodní a tak.

- DÍTĚ 3 Ale co teda máme dělat?
- DÍTĚ 1 No ale takhle to není všechno. Tam ještě byly jiný věci.
- DÍTĚ 4 Ano. Ano. Jo. Jo. A co je teda hlídat takhle.
- DÍTĚ 5 To je přece divný. Ja mám napád... (*Chce mluvit dál, ale děti mu to nedovolí.*)
- DÍTĚ 2 To bych mohl dělat já. Já bych f tom byl nejlepčí. (*U toho trhá kusy z gumového medvídka.*)
- DÍTĚ 3 A co když se ti to nepovede je přesvědčit o tom, ať si nic nenechávají a ať jsou hodní?
- DÍTĚ 2 Dám jim na zadek. A budou potom hodní.
- DÍTĚ 1 A co když nebudou?
- DÍTĚ 5 T... (*Opět ho nenechají mluvit.*)
- DÍTĚ 2 No tak pak je přivedu sem a tady si s nima poradíme.
- DÍTĚ 4 Jooo.

(*Přicházejí gumový medvídci, 20 ks.*)

- MEDVÍDCI Už jsme vyspaní, vyspaní my musíme jít, musíme, musíme, Jdeme pracovat, jdeme, jak se máte vy, doufáme, že se máte dobře, máte dobře. Pokud chcete, můžete jít s námi, pokud chcete. Naučíte se jak pracovat, jak najít jídlo.
- DÍTĚ 3 Děkujeme, děkujeme.
- DÍTĚ 5 Můžu jít s váma?
- DÍTĚ 2 A já.
- MEDVÍDCI Můžete, můžete. A co ostatní, ostatní, Ti s námi nejdou, nejdou? Mohlo by nás být víc, víc.
- DÍTĚ 3 Půjďme až potom. My už nemůžeme, chce se nám spát.
- MEDVÍDCI Příklad, příště. Jdeme, jdeme, už musíme jít, už musíme jít.

(*Odcházejí gumový medvídci, 19 ks a děti č. 5 a 2.*)

- DÍTĚ 4 (*Trhá kus gumového medvídka a podává jej ostatním, pak si bere sám svůj kus a pojídá ho.*) Jak to budem dělat?
- DÍTĚ 3 Ano, musíme to udělat nějak jinak.
- DÍTĚ 4 S téma hračkama?
- DÍTĚ 1 Musíme udělat nějak, aby to bylo podle pravidel.
- DÍTĚ 4 I na slepou bábu má pravidla. Slepá bába se taky nesmí dívat, jinak to není fér.
- DÍTĚ 3 Joo. Jo. To je pravda. Ale co když ti sladci budou podvádět a dívat se?
- DÍTĚ 1 Tak jim musíme říct, že to se nesmí.
- DÍTĚ 3 Ano to pravda. Že to, že bez nás budou sami a bude jim smutno.
- DÍTĚ 1 Tak přesně tak. Oni budou bez nás sami.

- DÍTĚ 4** Ono jich ubývá, nakonec by tu stejně zůstal jenom jeden a tomu by bylo nejvíc smutno. On by se tu trápil sám. Bez nás bez všech, Jen je škoda že jsou tak hloupí oni si to sami neví. Oni jsou jenom sladký a nic víc.
- DÍTĚ 1** Ooooni se bojíííí. Ooooni se bojíííí.
- VŠICHNI** Ooooni se bojíííí. Ooooni se bojíííí. Ooooni se bojíííí. Ooooni se bojíííí.
- DÍTĚ 1** Ahuuhha oni jsou jako malý děéé-ti. Oooni se bojí.
- DÍTĚ 3** Jako malý děéé-ti.
- DÍTĚ 3** Musíme se o ně postarat. A musíme jim říct, ať se nebojí, že tu nimi budeme pořád.
- DÍTĚ 1** A pravidla jsou tu proto, abysme si mohli všichni hrát jako na slepou bábu a nikdo nepodváděl.
- DÍTĚ 2** Tak jim řekneme, že se nemají čeho bát, že tu s nimi budeme, ale protože aby to bylo fér, tak že sme udělali pravidla jako u slepé báby.
- DÍTĚ 4** Ale musíš jim to říct ty. Umíš nejlíp z nás mluvit.
- DÍTĚ 2** To mě učila maminka.
- DÍTĚ 1** Jako tvoje mamka jo? To je boží.
- DÍTĚ 2** Ano, protože chtěla, abysem byl jako tatka. Můj tatka totiž uměl mluvit.
- DÍTĚ 4** Můj taky!!!
- DÍTĚ 2** Ale můj to dělal často. Protože to bylo jeho práce...
- DÍTĚ 1** Moje maminka to měla ale jako práci taky.
- DÍTĚ 2** Néé, vy to nechápete. Tatka musel mluvit a před hodně lidma, protože to bylo jeho práce. On vždycky mluvil a pak se kvůli tomu všicky hlásili a pak se všechno změnilo a lidi ti hodní pak byly šťastní. A nic nemuseli a pak se všichni měli rádi a on jim potom radil, jak se to dělá, aby byly všichni nejlepší a šťastní.
- DÍTĚ 4** No ale to nemohl dělat sám. To je moc lidí na jednoho. To není fér.
- DÍTĚ 2** Náhodou můj tatka byl nejskvělejší. Ale nemusel být sám, protože mu bylo smutno, tak že se rozhodl mít jich několik a bylo jich hodně a všichni mluvili a lidi se pak měli nejlíp a byli šťastní. A pak taky tatka měl takový velký černý auto, takže musel být nejlepší.
- DÍTĚ 1** A můj měl velký takový ještě větší a bílý a nemusel ho řídit.
- DÍTĚ 2** Ani můj, a taky jsme měli takový velký, kde sme všichni bydleli a pak ještě několik...

(Přicházejí gumový medvídci, 18 ks, č. 2 žvýkající kus gumového medvídka. Po nějaké době za nimi přichází č. 5 po čtyřech a s nepřírozně vyplazeným jazykem.)

- MEDVÍDCI** Už jsme tu, tu, tady, tady. A neseme vám nějaké jídlo. Jídlo. Jídlo. Dobré jídlo dobré, dobré, dobré, jídlo. A teď musíme jít spát. Spát. Spát. Ano, ano, ano. Musíme, musíme, musíme. *(Připravují se na odchod.)*

DÍTĚ 2 Počkejte prosím, teď když jsme tu samy bez dospěláků tak bysme...
MEDVÍDCI Nejsou tady a nenajdete je. Dospělí nejsou, nejsou, nejsou, už nejsou, my vás ale máme rádi, my vás máme rádi, my se s vámi podělíme, podělíme, ukážeme vám, jak přežít. My vás všechno naučíme, naučíme. Ukážeme.

(Tma.)

MEDVÍDCI Nejsou tady a nenajdete je. Dospělí nejsou, nejsou, nejsou, už nejsou, my vás ale máme rádi, my vás máme rádi, my se s vámi podělíme, podělíme, ukážeme vám, jak přežít. My vás všechno naučíme, naučíme. Ukážeme.

(Světlo. Okolo prochází č. 2 s medvídky.)

DÍTĚ 2 Ist thi s a rýl lif ist thi a žist fantasíí .
 Capt in thlend slid no scape from rýlity.
 Mamáááá oooo ááááááá
 Opn jor ajs and lak to t skaj
 End síí . Tu náááj gon a v ýl ud ajm
 Ajflll lááájf... End mamááááá ooooo...
 d wrlll s turnin upsaj dan.

DÍTĚ 1 Ták to bysme měli. Sladké hračky to pochopily a je to tak lepčí. Dyť by jim po nás bylo smutno ono to takle nešlo. Bysme je pak opustili a tak. A oni sou teď o moc hodnější a tak.

DÍTĚ 4 Jo, jo, Ano ano.

DÍTĚ 3 Máám hlad.

DÍTĚ 1 Já taky.

DÍTĚ 4 Tamdle je jídlo jděte se najíst.

DÍTĚ 3 Dřív mi ho sladké věci nosily až sem.

DÍTĚ 4 Ale kolik ho sem nosily?

DÍTĚ 1 Máme ale zásoby teď.

DÍTĚ 4 Donesu vám to, ale musíme něco změnit.

DÍTĚ 3 Ale mohly bychom vzít tamto starší takovéto no to přesně.

DÍTĚ 3 A co musíme změnit?

DÍTĚ 4 Musí to jídlo začít nosit jinam, tam už to není ono.

DÍTĚ 1 ... Musíme změnit několik věcí. Nový pravidla.

DÍTĚ 4 *(Odchází.)*

DÍTĚ 3 Ano. Změníme teda pravidlo, že to musí nosit tam a ne tady.

DÍTĚ 1 Jo. Jo. Jo, ale to pak se musí změnit i to když pracují.

DÍTĚ 4 *(Přichází s jídlem pro č. 2 a č. 1.)*

DÍTĚ 3 Ale, to pak bude míň zásob.

DÍTĚ 4 To ne, řekněte jim, že se to tu kazí a nedá se to pak jest.

DÍTĚ 1 Viděli jste toho, co jim pomáhá, on je pořád takovej divnej. Pořád lozí po čtyrech a tak divně hýká.

DÍTĚ 3 Jo dyť jsme to říkali že jsme malý a on...

DÍTĚ 4 On vypadá jako náš Gustaf, Gustaf byl takovej velkej a hodnej, ale neuměl pořádně nic, ale zas byl skvělej na hraní. On ho koupil táta a nikdy nikoho nekousl. On to byl takovej pes. A psi jsou hodní, ale oni neumí mluvit. On ho táta koupil, protože za něho musel dát spoustu peněz, ale my měli hrozně velkou zahradu a on tam moh běhat.

DÍTĚ 1 Mno a jak jste měli tu zahradu.

DÍTĚ 4 On tatka měl tu zahradu protože, aby měl Gustaf kde být, ale tatka ji koupil protože to byla zahrada ale pak říkal že... Až Gustaf půjde prýýč tak tam pak bude velkej dům, ale takovej s těma hračkama a tak.

(Děti vytahuji kusy medvídků a začínají je ohryzávat.)

(Přichází č. 2 a za ním medvídci 12 ks pískají melodii Colonel Bogey March.)

DÍTĚ 2 *(Salutuje a směje se.)* ... to jsem viděl v pohádce

(Ostatní děti zmateně mávají.)

DÍTĚ 3 Co se dnes stalo?

DÍTĚ 2 *(Na medvídky:)* Můžete jít.

MEDVÍDCI Jdeme spát jsme unavení, unavení, spát, spát. Můžeme si odpočinout zítra, zítra, celý den? Celý den? Celý den? Celý den? Jdeme spát, jsme unavení, unavení, spát, spát.

(Tma.)

MEDVÍDCI Jdeme spát jsme unavení, unavení, spát, spát. Můžeme si odpočinout zítra, zítra, celý den? Celý den? Celý den? Celý den? Jdeme spát, jsme unavení, unavení, spát, spát.

(Světlo. Č. 1–4 ohryzávají medvídka.)

DÍTĚ 3 Jak je to možný?

DÍTĚ 2 Stále brečí, že jsou unavení.

DÍTĚ 4 Musí pracovat víc.

DÍTĚ 1 Tak jim musíme říct, že když budou lepčí budou mít víc času.

DÍTĚ 2 Ano jako mě to říkala mamka a tatka. Že až budu velký, musím být jako oni a pak když jsem zlobil tak mi nedali sladký, ale když jsem dělal jako oni tak mě dali čokoládu.

DÍTĚ 5 Ale to je už moc.

(Č. 5 má již permanentně vyplazený jazyk.)

DÍTĚ 2 Gustafe. A ty jim to můžeš povědět.

DÍTĚ 3 Tak jim to Gustafe řekneš a bude.

DÍTĚ 5 Ale já už nemůžu, protože toho je moc. Je toho moc pro ně aji pro mě.

DÍTĚ 4 Ale ty musíš, protože jinak pro vás nezbude žádné jídlo. A budeš mít hlad.

DÍTĚ 1 A nebo na to uděláme pravidlo, a ty jim to budeš muset říct každý den.

DÍTĚ 5 Ne já nechci. Neřeknu.

DÍTĚ 2 Gustafe dones nám nějaké jídlo.

DÍTĚ 4 A přesvědč se že tam už skoro nic není,

DÍTĚ 3 Jo. Jdi. Tak jdi.

DÍTĚ 2 *(Odchází budít medvídky.)*

DÍTĚ 5 *(Přichází s jídlem.)*

DÍTĚ 3 Už jsou pozdě.

DÍTĚ 4 To je fakt strašný.

MEDVÍDCI A co, co náš odpočinek, náš, náš, náš, odpočinek, odpočinek. Už nemůžeme, už ne... ne... ne...

DÍTĚ 2 Jdeme, Pooo-chod.

(Medvídci 10 ks začínají pískat melodii Colonel Bogey March a pod vedením č. 2 odcházejí.)

DÍTĚ 1 Tak.

(Gustaf běží za nimi a připojuje se.)

DÍTĚ 3 Vidíte.

DÍTĚ 4 Ti věci jsou fakt hrozný.

DÍTĚ 1 A co ten Gustaf.

DÍTĚ 3 Mněli bysme něco dělat. Nebo se nám to bude hrozný.

DÍTĚ 4 Ano mněli bysme něco udělat.

DÍTĚ 1 Pamatuju si, že můj tatínek měl stejný problém. On chtěl, aby všichni dělali to, co mají a aby poslouchali. Dělal všechno možný, ale nejhlavněji to, že vymýšlel jak je udělat poslušný. On totiž musel poslouchat lidi, a ti mu říkali, co se může a nemusí a on to musel napsat do takové velké knihy a pak se tím museli všichni řídit a když to nedělali tak je potrestal.

(Ve spěchu přichází č. 2, v jedné ruce drží kus gumového medvěda a okusuje ho.)

- DÍTĚ 2 Hrůza. Ty sladké věci už nepracovaly, tak sem je nutil. A pak jsem je nutil ještě víc a oni nechtěli, padali na zem a já je nutil, tak jsem dva u toho shodil na zem. A pak oni umřeli.
- DÍTĚ 4 Co se stalo?
- DÍTĚ 3 Co se stalo.?
- DÍTĚ 1 A vava?

(Přichází č. 5.)

- DÍTĚ 5 Pročs to udělal. Ty seš zlej. Neměl jsi na něm klečct. A. A. A trhat mu bláto z hlavy.
- DÍTĚ 2 Sem nechtěl, já jsem chtěl...
- DÍTĚ 3 Počky, počky, co se stalo?
- DÍTĚ 2 Oňi dou sem.
- DÍTĚ 4 Ale proč nejdou s tebou? Pročs je nechal samotný.
- DÍTĚ 2 protože oni jdou sem stejně a jsou ale nazlobený...
- DÍTĚ 5 Tak pročs je nenechal být a byls na ně zlej...
- DÍTĚ 1 Nechte tooohoooo.
- DÍTĚ 3 Tak ať přijdou

(Přichází 8 ks rozzlobených medvídků.)

- MEDVÍDCI My už nemohli, nemohli, ale vy jste nás byly, my chceme spát, a vy nás nenecháte, nenecháte, potřebujeme odpočinek, odpočinek. Vy jste nám nedali pokoje, pokoje, pokoje. Nedali. Když my, my jsme padali, tak vy jste nás drásali, drásali. A my se už nenecháme, nenecháme, on zabil *(Ukazuje na č. 2.)*, on zabil. A my. A my. A my

(Č. 3 předstupuje a řeční k medvídkům, stále u sebe drží kus jednoho z nich a okusuje ho.)

- DÍTĚ 3 Poslouchejte, počkejte... Musíme se kamarádit a musíme...

(Proslov pomalu zaniká a přebíhá ho melodie písně „Stand by me“. Stmívá se. Dojde ke krvavému boji mezi medvídky a dětmi. Tma. Zvuk kručení v břiše. Gumoví medvídci 3 ks, dítě č. 5, č. 1 a č. 3 sedí naproti sobě.)

- MEDVÍDCI Ano, Ano, musíme to řešit, řešit. Vy nemusíte mít strach, strach pokud nebudete zneužívat nás, nás.
- DÍTĚ 1 My máme hlad. Chceme žít a vy také.
- DÍTĚ 5 Nesmíme spolu válčit. Už ne. Pomožte nám naučit se pracovat.

- DÍTĚ 3** Společně můžeme toto všechno zase udělat, zlepšit.
- MEDVÍDCI** Ano, Ano, je to situace, kterou musíme řešit, řešit. Vy nemusíte mít strach, strach pokud nebudete zneužívat nás, nás. Naučíme vás pracovat, pracovat, budeme se dělit, dělit.
- DÍTĚ 1** A jak to uděláme, znova?
- DÍTĚ 3** Uděláme pravidla jako u slepé báby.
- DÍTĚ 1** Ano. Ano pravidla jsou důležitá.
- DÍTĚ 3** Tak my budeme pracovat jeden den, protože jsme malí a vy budete too dva dny protože jste velký.
- DÍTĚ 3** A co jídlo?
- MEDVÍDCI** My nejíme. Nejíme, my nejíme, ale vy ano. Musíte se naučit si jídlo sehnat. Nasbírat. Nasbírat.
- DÍTĚ 1** Joo ale my teď máme hlad a jsme unavený.
- DÍTĚ 3** To je pravda. My teď musíme si odpočinout.
- DÍTĚ 1** Gustafe. Gustafe?
- MEDVÍDCI** Ano, my vám pomůžeme. Pomůžeme. Budeme teď chvíli pracovat, pracovat a nasbíráme pro vás nějaké jídlo, jídlo. Pak naučíme jak si jídlo opatřit, opatřit. Nebojte se, nebojte se.
- DÍTĚ 5** Měli bysme pracovat co nejdřív.
- DÍTĚ 3** Ano, co kdybyste teď šli s Gustafem, který s váma chodil furt pracovat a pak až se vyspíme, se začneme učit.
- MEDVÍDCI** Jak chcete, chcete. My vám pomůžeme, pomůžeme.
- DÍTĚ 1** Gustafeeee? Gustafééé?
- DÍTĚ 3** Jdi teď se sladkýma hračkama pro jídlo a dones to co nejdřív.
- DÍTĚ 5** Pojdte taky.
- DÍTĚ 3** Jsme unavení a máme hlad.
- DÍTĚ 1** Jdi Gustafe. Bude to lepší... Ty to už umíš.
- MEDVÍDCI** Odcházíme se o vás postarat. Postarat. My se s vámi podělíme, podělíme, ukážeme vám, jak přežít. My vás všechno naučíme, naučíme.
- (Medvídci odchází 2 ks, přidává se k nim č. 5, č. 1 a 3 pojídají kus gumového medvídku.)*
- MEDVÍDCI** Odcházíme se o vás postarat. Postarat. My se s vámi podělíme, podělíme, ukážeme vám, jak přežít. My vás všechno naučíme, naučíme.
- DÍTĚ 1** Takhle snad nasbíráme dost jídla, abysme neumřeli.
- DÍTĚ 3** Musíme to tak udělat.
- DÍTĚ 1** Problém je v tom že jsme jen dva a Gustaf, ale Gustaf je s nima.

(Zvuk deště.)

DÍTĚ 1 Co to je?
 DÍTĚ 3 Nevím, je to něco jiného než předtím.
 DÍTĚ 1 *(Poslouchá, zda to nevychází z jeho břicha.)*
 DÍTĚ 3 To nejsem já.
 DÍTĚ 1 Ani já. Je tu někdo?
 DÍTĚ 3 To je jedno, já mám hlad.
 DÍTĚ 1 Já taky.
 DÍTĚ 3 Kde jsou ty sladké věci.
 DÍTĚ 1 Ať je ten Gustaf urychlí.
 DÍTĚ 3 Ale on je Gustaf takovej divnej.

(Přichází č. 5 mokrý a celé ruce má od želatiny.)

DÍTĚ 3 Kde seš tak dlouho? Máme hlad.
 DÍTĚ 1 Tak nám dones to jídlo.
 DÍTĚ 3 A kde jsou sladké hračky?
 DÍTĚ 1 Hračky, kvačky, plačky, skvačky, sračky, sáčky, tláčky.
 DÍTĚ 3 *(Se směje.)*
 DÍTĚ 5 Voda, oni.
 DÍTĚ 1 Tak Gustafe, kde je to jííídlo.
 DÍTĚ 1 A 3 Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo.
 DÍTĚ 5 Oni... jsou ve vodě... v dešti. Oni... už nejsou, oni se rozpustili.
 DÍTĚ 1 A 3 Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo. Jíííídlo.

Ist thi s a rýl lif ist thi a žist fantasíí.
 Capt in thlend slid no scape from rýlity.
 Mamáááá oooo áááááá
 Opn jor ajs and lak to t skaj
 End síí . Tu náááj gon a v ýl ud ajm
 Ajflll lááájf... End mamááááá ooooo...
 d wrlll s turnin upsaj dan.

Ist thi s a rýl lif ist thi a žist fantasíí .
 Capt in thlend slid no scape from rýlity.
 Mamáááá oooo áááááá
 Opn jor ajs and lak to t skaj
 End síí . Tu náááj gon a v ýl ud ajm
 Ajflll lááájf... End mamááááá ooooo...
 d wrlll s turnin upsaj dan.

(Stmívá se a začíná melodie písně „Stand by me“. Tma.)

307

Ján

Tomandl

Hamlet kráľom/ Ophelia ex machina?

Vulgárna minihra.

Motto: „A pre tých, ktorí majú v dyvalle problém s pochopeným hlavnej myšlenky, predom uvádzame, že sa nemosá obávať, lebo dýlo tutok dnes večer uvádzané nemá hlavnú myšlenku.“ (Stanislav Štepka, niektorá hra RND)

Pozn.: Zátvorky // označujú vynechateľné vety a repliky.

POSTAVY

HAMLET, **GERTRÚDA** (jeho matka), **CLAUDIUS** (papľuh, ogrgeľ a Hamletov macoch), **OFÉLIA** (éterická bytosť, humpluje sa pre radosť a potešenie, nie pre peniaze), **POLONIUS** (jej otec, postava bezvýznamnejšia ako Rosencrantz & Guildenstern), **DUCH** (trpí neduhmi), **HEREC** (veľmi talentovaný, až nepochopiteľný), **ROSENCRANTZ & GUILDENSTERN** /& **TIEŽ LAERTES**/ (postava celkom zbytočná, ale komická), **KAPITÁN**

Chór o jednej osobe

Dychová kapela

1.

HAMLET Hovnajs!

Vážení prítomní, vítam vás. Scéna prvá, v ktorej sa zoznámime s hlavným hrdinom a prestaneme ho mať radi.

HAMLET Hovnajs!

GERTRÚDA Kľud, syn môj. Pekne sa zúčastníš otcovho pohrebu.

HAMLET Hovnajš! Mamá! Hovnajš!
GERTRÚDA Pekne sa zúčastníš kráľovho pohrebu. Kľud!
HAMLET Hovnajš! Hovorím, hovnajš, hovnajš.
GERTRÚDA Aj Ofélia tam bude. Synu!
HAMLET Fakt, že díky. Díky moc. Díky.
GERTRÚDA Veď sa ti páči. Doliezaš za ňou, nie? Alebo ona za tebou?
HAMLET Neotravuj mamá. Hovnajš mamá. Hovnajš.
GERTRÚDA Si nejaký otrávený, odkedy zomrel otec.
HAMLET Som. Nemôžem?
GERTRÚDA Vieš, len som chcela, že by si sa mal nejak uvoľniť.
HAMLET Hovnajš... Trhni si... Choď do riti.
GERTRÚDA Čo sa tej riti týka, občas by si ju mal po nej pohladíť... potľapkať... občas ju
 proste potľapkaj. *(G. odíde.)*
HAMLET Do matkinej svadby si neumyjem zuby. A ani potom nie. *(H. si odpľuje a z vrec-
 ka vytiahne cukrík, ktorý zje.) /Juchjuchjuch/ (Dá si ešte čokoládu.)*

2.

Scéna druhá, v ktorej zistíme Hamletov názor na Oféliu. A zistíme, že ne-
 budeme sympatizovať so žiadnou postavou.

CLAUDIUS Éééé, jeho náhla smrť, éééééé nás všetkých zasiahla, ééé, budeš nám chýbať,
 é, brat môj.
POLONIUS Spusťte truhlu.

*(Všetci hádzu do hrobu hlinu a okrem Hamleta odchádzajú. Keď prechádza
 okolo Hamleta Ofélia, buchne ju po zadku.)*

OFÉLIA Ste necudný, princí. Viete, že mi straší vo veži. Čo keby ste sa na to prišiel
 večer pozrieť? *(Odíde.)*
HAMLET Strýko nezvykne byť taký zasekaný. Hm. /Juchjuchjuch/ radosť pozrieť na
 našu milú Oféliu. Kurvička jedna radosť, primerane blbá. Možno ešte aj
 zošalie. V noci z nej vyženie duchov. Teraz ale musím ešte prežiť strýkovu
 svatbu s matkou a potom, ach. /Juchjuchjuch/

3.

Scéna tretia, najvulgárnejšia, po ktorej nás už snáď nič neprekvapí. A je
 v nej duch.

HAMLET Čau, neberme ohľad na stredovek, predkloň sa, ja z teba toho ducha dostanem.

OFÉLIA Tak dobre, veď vlastne o nič nejde. Dcére komorníka to s princom len prospeje.

HAMLET Mozog sa mi asi odkrivil. Ja vidím ducha, ale hovnajš.

OFÉLIA Ja som vám to, pane, vravela – straší tu.

DUCH Prestaň sa jebkať /donúti Hamleta prenechať mu Oféliu, na čo ona reaguje „Hamlet? Si nejak málo oduševnený.“ / prestaň sa jebkať a zajeb môjho vraha.

HAMLET Kto si?

DUCH Tvoj tato.

HAMLET A to ti mám zožrať?

DUCH Dúfal som, že aj s navijakom.

HAMLET Už ma neruš.

DUCH Tak fajn, nedozvieš sa prekvapenie.

(Duch odchádza.)

HAMLET Hej, vráť sa, ja mám rád prekvapenia.

DUCH Bol to tvoj strýko, ten čo teraz jebe tvoju matku.

HAMLET Aha, fajn, to celkom dáva zmysel, že si ju hneď po pohrebe vzal. A jak tá zabil?

DUCH Na tom nezáleží.

HAMLET Aha, fajn, to celkom dáva zmysel. *(Duch odíde.)* Mohol by som byť kráľ.

OFÉLIA Neprestávajúte, pane.

HAMLET Ale je to fér voči strýkovi? Veď máme dobrý vzťah. /Juchjuchjuch/ Čo by si povedala na výlet s mojou matkou a novým otcom, zoznámim ťa s nimi, chceš?

4.

Scéna štvrtá, groteskne-idylická alebo prečo by som si nedoprial tú nechutnosť, ten rozmar.

(Na deke v parku alebo na lúke.)

CLAUDIUS Láska, pripravila si rozkošný piknik.

GERTRÚDA To som rada, že si si pochutil.

CLAUDIUS Povedal som, že to bolo rozkošné. Nie, že som si pochutil.

HAMLET Ja tieto matkine hovnajšy zbožňujem. Hoci, fakt je, že to pripravujú slúžky v kuchyni.

CLAUDIUS Ale tá duševná podpora, ktorú im moja láska prejavuje je neoceniteľná.

GERTRÚDA Máš pravdu, presne tak.

HAMLET Zobrali sme nejaké pitie?

CLAUDIUS To určite bude vedieť moja láska.
 GERTRÚDA Presne tak.
 HAMLET Tak mi ho dajte.
 CLAUDIUS Láska, vyber niečo z košíka.
 HAMLET Vyber pitie mamá.
 GERTRÚDA Presne tak.
 HAMLET Ja chcem niečo alkoholické.
 CLAUDIUS Láska, snáď sa tam nájde niečo alkoholické.
 GERTRÚDA Presne tak.
 HAMLET Ja chcem chľast.
 GER. A CLAU. Hovnajs, hovnajs. Láska, láska, presne tak. (*Vyplazia naňho jazyk, ktorý si pri ďalšom slove ukusnú.*) HOVNAJS. (*Jazyky sa zmietajú na zemi, Hamlet sa prebudí a zaveršuje.*)
 HAMLET Hovnajs láska, hovnajs páska. Vyžaduje si to akcie, všetko v mene demokracie. Je to presne tak, žaba kváka kvák./

5.

Scéna piata, v ktorej sa Hamlet dozvedá, že prídu herci.

OFÉLIA Princi! Majú k nám prísť herci. Zahrajú hru podľa tvojho výberu.
 HAMLET Díky za info, zlato. Nemôžem si zvyknúť oslovovať strýka tato. Vedieť, tak ako zavraždil otca, mohli by to zahrať. Keby mu tak predviedli tú úkladnú vraždu... Údajne sa v divákovi prebúdzajú svedomie, keď vidí, čo spáchal. Hovnajs, strýko je citlivka. Toho všetko usvedčí aj z činov, ktoré nespáchal.
 OFÉLIA Čo si to mrmleš?
 HAMLET Nechám zahrať Oidipa... /Juchjuchjuch/

6.

Scéna šiesta, v ktorej zistíme, že Hamlet je umelecky naivný, ale kuje pikle.

HAMLET Hovorte to jasne, nech je jasné, že sa stal zločin. Nebojte sa preháňať. Veľké gestá majú veľký účinok. Zhovnajstajte diváka. Vyrvite z diváka srdce. Nech plače, nech sa mu v tvári zraží údes.
 HEREC Spoločnite sa, pane.
 HAMLET (*Tetelivo:*) Hovnajs! A ty, Ofélia, ty ma sleduj. Uvidíš skvelé predstavenie. Na znamenie, ktoré ti nemôžem prezradiť sa všetko zhovnajší.

7.

Scéna siedma, v ktorej zistíme katarzné účinky DADA a učiníme zadosť názvu Hamlet kráľom.

(Obet divadelnej vraždy môže hrať Hamlet.)

HEREC Lékr, tékr, oui non oui non tk
 Sssssssssss, sssssssss, TSSS, ššš
 Uuúúúúúúúúúúúúúú, klónuki, klónuki klaunakú?
 Logo, glogo, kuriraru kakuro
 Lúšty, lúšty, lúšteniny
(Melódia ódy na radosť:) CHA cha
 CHA cha CHÁ CHA CHá CHÁ
 CHÁÁ CHACHÁ CHA cháá
 Non sudoki, katsdako SUDOKÚÚ
 Amgine amgine, kukuruku
 Hitorííí, hititi, hiti hiti, tarádití
 Pích, pích, pích.
 Próóč bychom se netéšili oui non oui non oui non oui
(Do stratena...) Brum brum brum brum...

(Herec zabrá, že sa pomýlil, ospravedlní sa a začne od začiatku. Chór reaguje: „Ďakujeme, je veľmi talentovaný, až nepochopiteľný. Je precízny, ale ďakujeme, pokračujeme!“)

HAMLET Ako sa vám to páčilo?
CLAUDIUS Synu, ty si ale pekne otravný. /Kvôli tebe som na to vôbec nevidel./
HAMLET Prepáčte. *(Drtí mu nohu.)* Prepáčte.
CLAUDIUS Sviňa. Škoda, že nie si otrávený.
HAMLET Ako si to dovoľujete? *(Prebodne ho, bojový pokrik:)* Hovnájs.
GERTRÚDA Čo blázni? Prerušte hru. Kráľ je mŕtvy.
HAMLET *(Pokračuje úplne normálne a vecne:)* Mami hra už dávno skončila. Nech žije hovnájs, teda ehm kráľ hovnájsu. Mama, teba nezabijem, ale pamätaj si... To je jedno. Pozor METAFORA: Nezahrávaj sa s ohňom.
OFÉLIA Bravó.
HAMLET Prečo herec nehrá? Háč na hercov, do diery s hercami. Kráľ sa chce zabávať. A ty ticho Ofélia, choďte s matkou pripraviť jedlo. Nejaký hovnájs. Pohostíme preživších... nech sa udáva.

Scéna ôsma, v ktorej asi bude veľa mŕtvych z rozmaru.

(Hamlet chystá stoličky do radu, veľmi precízne ich narovnáva, dáva si pozor na každý milimeter. Prichádza Ofélia s Gertrúdou, prinášajú tanieri a misu s paradajkovou polievkou. Hamlet dá znamenie Gertrúde, aby vpustila hostí. Prichádzajú a postupne ich Hamlet usádza: Polonius, Rosencrantz & Guildenstern /& tiež Laertes/...)

313

HAMLET Á, Rosencrantz & Guildenstern, už ste všetko zmeškali, ale to nevadí. Posadte sa!

(Ďalej prichádza Herec, Claudius (Hamlet ho vyhodí so slovami „Ty si už mŕtvý“). Potom sa usadí aj Ofélia a Gertrúda.)

HAMLET Dobrú chuť.

VŠETCI Dobrú chuť.

(Začínajú jesť. Zistia, že nemajú lyžice/príbory, Gertrúda s Oféliou na Hamletov pokyn donesú a rozdajú. Hercovi zabehne, rozkašle sa. Hamlet ho ide pobúchať po chrbte, potom sa vráti na svoje miesto. S hercom sa to zopakuje ešte raz, ale Hamlet ho udrie tak, že si udrie hlavu a zomrie. Hamlet dostane nápad a týmto alebo podobným spôsobom vyvraždí všetkých okrem Ofélie a R & G /& tL/)

HAMLET Uprac to!

OFÉLIA Prečo? PREČO?

(Of. upratuje, Hamlet si namočí ruky v tanieri, v ktorom je nejaká krv z mŕtvych.)

R&G&TL Hamlet, teraz keď si kráľ by si mi mohol trochu prílepiť, dať mi nejakú funkciu a tak. Vieš teraz keď sú všetci mŕtvi. Nemôžeš vládnuť kráľovstvu sám. Veď je to psychicky náročné. Aj keď je pravda, že štátnik a stratég ako ty nikoho nepotrebuje. Ale predsa len by ti uľahčilo od povinností, keby si mal niekoho. Niekoho, kto napríklad vôbec nemusí rozmýšľať, iba by plnil tvoje príkazy. Vlastne taký robot. Taktiež budeš potrebovať bodyguarda, niekoho naozaj tupého. Určite sa na teba budú páchať atentáty. Ja ťa budem kryť vlastným telom. Proti teroristom, anarchistom, dadaistom, hlístom a pásomniciam, aj červotočom, delfínom, ďalším parazitom, pfinancradcom, aj liberálom. No tak, kamarát, prideľ mi nejakú funkciu.

A musíš predsa komunikovať so zahraničím potrebuješ veľvyslanca, to nemôžeš predsa sám stihnúť. Musíš komunikovať s tvojimi bezvýznamnými kolegami o ktorých sa nepíšu divadelné hry.

Pozri sa: Každý potrebuje z niečoho žiť, ja potrebujem peniaze ešte aj na drogy a ver mi, že to nie je lacný špás, s hazardom som už prestal ale ešte čo-to dlžím. Aj na štúdium potrebujem.

HAMLET (*Lubovoľne do predchádzajúcej repliky:*) Mám ruky od krvi, mám ruky od krvi. Mám ruky od krvi. (*Ofélia sa na oboch pozrie ako na bláznov.*) Dobre, idem si ich umyť. (*K R & G & tL:*) Vieš ty čo? Teba pošlem do Anglicka aj do Francúzska (*Pre seba:*) tam ťa môžu rozštvrtiť, teda vlastne roztreť, môj milý... (*Vysloví celé meno, rozosmeje sa, zamyslí sa a zabije R & G & tL, potom odíde.*)

R & G & TL Ak by som mohol jebkávať s Oféliou, tak stahujem všetky tieto nároky, ale aspoň to mi dovoľ. (*Posledný raz vydýchne.*)

9.

Scéna deviata, o ktorej vám prezradím nič len hovnajš.

OFÉLIA Rozprávaj sa so mnou!

HAMLET Čítam.

OFÉLIA Poď si aspoň zajebkať...

HAMLET Čítam.

OFÉLIA Čo čítaš?

HAMLET Knihu.

OFÉLIA (*Pauza.*) O čom je tá kniha?

HAMLET Nuda, nuda, nobelová nuda. (*Pauza.*) Jednoducho hovnajš.

OFÉLIA To musí byť veľmi zaujímavé.

HAMLET (*Hodí po nej knihu.*) Dones mi ju naspäť a vypadni.

(*Of. tak učiní.*)

HAMLET Nudá.

Nie vysoký štýl dôležitý jest,
nasranosť na svet váhu má,
veď jebal by to vlk aj pes,
nech svieti mi luná.

10.

Scéna desiatá, snáď aj s Hamletovským monológom?

HAMLET

(Premeriava si svoje kráľovstvo.) Toto má byť trón? Hovnajš. Je to trón hodný mojich činov? Hovnajš. Pošpinený je vraždami... čo je to majestát? Hovnajš. A či je to majestát? Komu patrí... a za koľko sa dá kúpiť? Je treba mať, kde sedieť, to je pravda. Ale prinesie lepšie kreslo viac majestátu? Hovnajš, hovnajš, hovnajš. Zomrieť, tak treba starým chlípnikom a skupáňom, veď aj tak im už krv v žilách spomaľuje. Spať. Naveky. Zbaviť ich snov. A uvoľniť miesto treba mne. Hovnajš!... Ofélia, Oféliaaa!

(Príde Ofélia a pobozká ho.)

HAMLET

Hm, hovnajš. Trón a prázdno. Tomuto mám vládnuť? Nikde nevidieť nepriateľa. Nikde žiadne kráľovstvo. Nikde žiaden majetok. *(Pauza.)* Nejak mŕtvo je v štáte našom. Prečo nevidím na svojich rukách krv? Prečo ma netrápi svedomie? Niekde sa musela stať chyba...

11.

Scéna jedenásta, posledná, v ktorej Hamlet odchádza jednoducho preto, že sa nudil a všetko ho nudilo a naplno sa prejavuje jeho márnivosť.

(Sc. poznámka/odporúčanie: Ako vytvoriť birnamský les: donútiť všetkých divákov postaviť sa. So slovami o tom, aby neboli „skúpy ako škóti“ im zobrať stoličky a poprevracať ich hore nohami. – všetko je pripravené na finálnu scénu.)

HAMLET

Kapitán! To je ale znamenitý vetrík!

KAPITÁN

Áno, pane. Naozaj znamenitý vietor.

HAMLET

Tak prečo sa naša loď nehýbe? Prečo neodchádzame z tohto zasraného Dánska?

OFÉLIA

Prečo? PREČO?

KAPITÁN

Prepáčte, pane, ale rozkázali ste plávať cez birnamský les. Je to technic...

HAMLET

Hovnajš technicky nemožné, hovnajš! Všetko je možné, na divadle je všetko možné. Keď som mohol nechať presadiť birnamský les do Dánska, tak cez neho môžem z tejto zeme aj odplávať.

OFÉLIA

Odplávať! ODPLÁVAŤ!

KAPITÁN
HAMLET

Áno, pane. Rozkaz, pane!
Moja naivná, nikdy to tak nebude.

Nasledujú dva možné konce:

KONIEC 1

A žili šťastne až dokým nemal tri dospelé deti...

Manifest learikov

Ako tvorí learik?

Má (spraví si) 3 dcéry (vlastne na pohlaví nezáleží a počet musí byť viac ako jedna.)

Jeden potomok je úprimne naivný, ostatní sú hajzli.

Learik zostarne.

Learik sa nechá odrbať a zblázni sa.

Potom už Learik len čerpá z bohatej látky životnej skúsenosti.

KONIEC 2

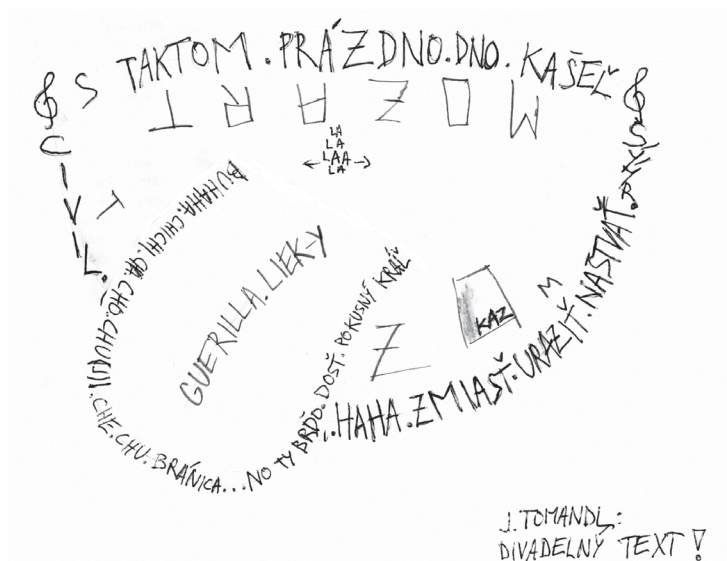
12.

Scéna dvanásta, nepovinná (odporúčam hrať až po záverečnom potlesku – ak nejaký bol? (kludne môže začiatok monológu potlesk aj po chvíli prerušiť a tak si vytvoriť miesto) – pri odchode divákov – samozrejme, ak nejaký ešte v hľadisku ostali, ak nejaký vôbec na začiatku boli).

OFÉLIA

Zabil ich všetkých, čo keď raz zabije aj mňa, zabije ma! Zabije ma! Je to očakávateľné má na to osobnostné predpoklady, je to možné. Aj keď na to, že nie je nejaká osobnosť osobnostné predpoklady predsa len má. Je to zaujímavé ako nás jazyk zavádza lebo on nie je OSOBNOSŤ on nie on nie Ja ho poznám dosť dobre, ja si osobujem práva ho súdiť ja si to právo osobujem, ja môžem ja smiem všetko aj zabiť, aj ho zabiť je to patetické je hrozné ako v stave ohrozenia človek upadá do sebazáchovného tranzu, ktorý musí v skvelom prostriedku, v monológu(!) proste vyjadriť všetkým divákovi, pretože divadlo nie je REALIZMUS! NA DIVADLE SA MUSIA HOVORIŤ MONOLÓGY KTORÝMI ODHALÍME VŠETKY SVOJE MYŠLIENKY. A teda môj tranz nie je až taký úplný keďže som ho schopná analyzovať, analýza je mocný prostriedok divadelnej tvorby ktorý pri práci s dramatickým text (zásek) porozumenie faktom diela. Dielo a diel, slová tak príbuzné vo zvuku ale ako ďaleko sú od seba významovo ale možno snáď ani nie, keď si diel

porovnáme napr. s narodeninami kľudne aj s okrúhlymi. Tie sa zaokrúhľujú najprv nahor potom nadol nahor nadol. Pohyb húpačka je ľahko analyzovateľný po dráhe kruhovej výseče ide bod nahor potom nadol. Moja realizácia, bude pompézna s efektmi, presne zanalyzovaná na základe záznamu ktorý bude vytvorený pri jej realizácii, ktorá bude tak reálna ako je reálny záznam ale jeho realita je čo sa týka opravdovosti zachyteného sporná. A pri tomto vnútornom rozpore medzi nespochybniteľnou realitou existencie záznamu je realita jeho obsahu naozaj veľmi diskutabilná. A je úžasné ako je druhá sporná realita podmienená existenciou reality ktorá je omnoho reálnejšia a objektívne potvrditeľná. Čo ak tú spornú poprieme? Nezistíme že teraz by mala byť sporná práve tá a zároveň že by sa mala opierať o nejakú reálnejšiu? Prečo je jeho realita spochybniteľná - lebo nemôžeme tvrdiť že taká bola realita zaznamenávaného. Prečo sa zamýšľam nad pičovinami? – lebo pravidelne striedam dve definície jedného slova, preto sa nemôžem dohodnúť sama so sebou. Nie nejde to. REAlIta nemusí byť vždy Realita alebo realita alebo REALITA tak sa analyzujem, to som fakt že dobrá, brutálne dobrá. Že brutálne, to je sranda, veď by som nikdy nevykonala taký brutálny čin ako zabitie Hamleta. *(Ticho. Ak by po tomto konci diváci začali tlieskať tak prerušiť ich pokračovaním textu (ak nezačnú tak poslať herečku hovoriť ho do foyer súbežne s monológom herca). Veľakrát dokola:)* Analýza analýza byť nebo nebýť analýza analýza Býť nebo nebýť AUTOMATICKÁ *(Všetky slová pomaly tichnu iba automatická sa zosilňuje takže nakoniec počuť už len Automatická a zvyšok je bez vydávania zvuku (dodržiava ale presné časové rozmedzie ktoré odpovedá ostatným slovám). Po odchode posledného diváka, hneď ako je za dverami tak aby to už nevidel ale aby to počul, VELMI NAHLAS:)* Zabila som ho! Zabila som ho! Po týchto úvahách som to aj tak dokázala. *(Pauza.)* Utonuli sme, stroskotali sme.

Juliána

Vališková

Možná, že se dočkáme

319

POSTAVY

1M + 2Ž, 3M s telefonem, zapšklá 4Ž, zvláštní 5Ž, 6M

(Na scéně je pět lidí, kteří stojí ve frontě. Začátek fronty není vidět, jelikož zleva stojí paraván. První stojí manželský pár. Muž je takový „podpantoflák“ a za celou hru nepromluví. Vždy když chce, žena mu skočí do řeči. Za nimi je mladý muž. „kravaták“, který neustále telefonuje. Za ním stojí starší, zapšklá žena. Podrážděná, naštvaná na celý svět. Na pátém místě stojí mladá, hezká, inteligentně vypadající žena s brejličkami. O všechny se zajímá. Později přijde muž, který kouká po každé sukni, která se mu namane. Vlevo na paravánu visí šipka, na které stojí: Matka Země nabízí štěstí každému z Vás.

(Trapné ticho, všichni se navzájem nenápadně sledují. Koukají na hodinky nebo na mobil, až na 5Ž – ta vyrovnaně stojí a čeká. Zazvoní telefon.)

- 3M Halo? Já vím, dneska jsem nebyl v práci. ... Velice se omlouvám, nechával jsem vám vzkaz. ... Ano, vím, že je dnes ten večírek. Počítám s tím. ... Nebojte, určitě dorazím. ... Nashledanou a příjemný zbytek dne.
- 5Ž Dobrý den *(Na 3M, mile, zajímá se.)* pardon, že obtěžuji, ale jak dlouho tu čekáte? Vy jste vážně nebyl v práci, jen abyste tady mohl čekat? Tak to jste určitě velký pán, když si můžete dovolit nejít do práce.
- 3M No ano, to já bezesporu jsem. Samozřejmě. Co by beze mě byli. Všechno jim zařídím. Je to dobrá práce, já jsem dobrý.
- 5Ž *(Prohlíží si ho.)* Tak o tom není pochyb, samozřejmě, že jste dobrý. To já bych nikdy nic tak velikého nedokázala...
- 2Ž *(Nevydrží to a skočí jim do řeči.)* Probůh slečno. Vždyť jeho práce určitě není o nic lepší, než ta vaše. A to by každý muž měl vědět a ctít. To, že my ženy jsme stejně schopné – a mnohdy i víc, než muži! Vidě, miláčku?

- 1M *(Nadechne se.)*
 2Ž A co vlastně děláte?
 5Ž Já ještě studuji... ehm... *(Vymýšlí, co řekne.)* Sociologii.
 4Ž Sociologii? Teda pardon, že se vám míchám do rozhovoru, ale vy ještě studujete? To by mě zajímalo, k čemu si myslíte, že vám to bude. V dnešní době... Pche.
 6M *(Okolo jde muž, telefonuje.)* Ale Luci, neboj, večer určitě přijdu. Měj se krásně. Pá princezno. *(Podívá se na frontu, na 5Ž, zaujme ho.)* Krásný den, princezničko, jak dlouho už tu čekáte? Postupuje ta fronta rychle?
 5Ž *(Úsměv.)* Tak snad tu nestojíme jen tak, ne? *(Pohled do diváků, sundá brýle, zamyslení, nasadí brýle a opět k muži.)* Já osobně jsem tu už pár hodin, ale počítám s tím, že teď se to zlomí a bude to rychlé...
 6M Tak to máte určitě pravdu. Děkuji mnohokrát. *(Se zájmem se zařadí do fronty tak, že není vidět už ani konec fronty, kdyby někdo přišel, divák ho nevidí.)*
 4Ž Vůbec jí nevěřte, ta fronta se ani nehne. Beztak si z nás někdo udělal srandu. Čekáme tu zbytečně a někdo se královsky baví. Jak se říká v dnešní době těm rádoby umělcům. Určitě je to jejich dílo. Je to tady jimi prolezlý.
 5Ž *(Se zájmem:)* Tak proč tu čekáte? Nikdo vás přece nenutí. Můžete klidně odejít.
 4Ž To by se vám líbilo, slečinko. Zbavit se někoho, kdo je před vámi. Na to zapomeňte.

(Zazvoní telefon, 2Ž hledá svůj v kabelce, nemůže ho najít, trochu se ztrapní. Když ho najde, zjistí, že to není její, 3M se na ní celou dobu dívá, pak vytáhne svůj z kapsy a zvedá ho, 2Ž se urazí.)
 3M Dobrý den... Já vím, večírek začíná už za chvíli. ... Vždyť mám ještě čas. ... Musím si nutně něco vyřídit. ... Šéf, šéf... Je mi jedno, co říká, nemá nikoho lepšího než já. ... Vzkazte mu, že přijdu včas. *(Během hovoru si vykročil z řady, když se chce zařadit, kouká do telefonu a omylem jde před 2Ž.)*
 2Ž To snad není možný. *(Vystrčí ho.)* Miláčku vidíš to?
 1M *(Nadechne se.)*
 2Ž Myslíte si, že můžete předbíhat. Myslíte, že jste někdo? Lásko, řekni mu, co dělám.
 1M *(Nadechne se.)*
 2Ž Jsem právnička. Ale nejen ledajaká. Mě si lidé žádají. Myslíte si, že žena nemůže být úspěšná, co?
 4Ž Proboha, ženská. Nemůžete se trochu ztišit? Ta vaše úspěšnost mi začíná kapku lézt krkem. Proč vy tady vůbec čekáte? Proč se ta fronta ani nehne? Mám doma nemocnou maminku. Nemůžu tu takhle postávat celý den. To bude nějaká politická manipulace. To je jasný.

- 5Ž Prosím vás paní, nerozčilujte se. To není zdvořilé. Všem nám to tu přijde dlouhé. Ale tak snad víme, na co tu čekáme. (*Pohled do diváků, sundá brýle, zamyslení, nasadí brýle, 6M na ni celou dobu zálibně dívá, ale spíš ji neposlouchá.*)
- 6M Vy jste tak rozumná. Musíte být neuvěřitelně chytrá.
- 5Ž (*Skromně:*) Ale, to ne...
- 6M Ale ano, to já poznám... (*Tiší, šeptá ji do ouška, ona se usmívá a se zaujetím ho poslouchá.*)
- 4Ž Už toho mám dost. Proč tady všichni ksakru stojíte. Já potřebuju dopředu. Už tu nevydržím déle čekat. Moje maminka potřebuje pomoci. (odchází víc dopředu, kde si nešťastně sedá)
- 2Ž Lásko? Vidiš to? (*Na 5Ž a 6M.*)
- 1M (*Nadechne se.*)
- 2Ž Jak ho poslouchá... Copak neviděla, jak je povýšený a vůbec ji neuznává? Chuděra. Nikdy nebude mít tak vyrovnaný vztah jako my dva. Že miláčku?
- 1M (*Nadechne se.*)
- 2Ž Taková chytrá holka a skončí za plotnou.
- (*Zazvoní telefon, tentokrát 6M.*)
- 6M Ano? Ahoj Barunko. (*Jde dál a ztiší se, aby 5Ž nic neslyšela.*) ... To víš, že jo, princezno moje... já vím, že jsem slíbil, že se dneska stavím... ale něco mi do toho vlezlo. Promiň, musím končit, pápá. (*Vrací se, všichni kromě 5Ž mu dají jednoznačně najevo, že stojí až na konci, na 5Ž.*) Ehm... To byla sestra.
- 5Ž Aha. A máte svou sestru rád, že?
- 2Ž Já už to tu nevydržím ani minutu, stojím tu celý den, tak snad se dočkám. Už mě nebaví se neustále snažit a všem dokazovat, že jsem schopná. Proč jsem nepřišla dřív. Takových lidí přede mnou. Přišla jsem pozdě. To byla ta chyba. (*Na 1M, ten ji chce utěšit.*) Dej mi pokoj. Beze mě by ses sem vůbec nedostal. A vůbec, je to tvoje chyba. Kdybych tě nemusela táhnout s sebou, jsem tu mnohem dřív.
- (*5Ž vyndá z kapsy písek a nasype ho na zem, ostatní štronzo.*)
- (*Chvilí trapné ticho. Zazvoní telefon.*)
- 3M Cože? Večírek už začal. ... Úplně jsem se zapomněl. Velice se omlouvám. ... Šéf už tam je? Ale já ještě nemůžu. Fronta vůbec nepostoupila. ... Nemůžu to teď vzdát... Dobrý den, já vím, že jsem vzkazoval, že určitě přijdu, ale já vážně nemůžu. Musím tu počkat. ... Proč? Protože jestli se sem nedostanu, tak všechno, čeho jsem kdy dosáhl, nemělo smysl. ... Cože? Že mám pravdu? Jak to myslíte? ... Já mám padáka? Vždyť nemáte nikoho tak schopného, jako jsem já. Halo? Halo... (*Celou dobu zuří a neuvědomuje si, co se stalo.*)

- 5Ž Vy jste se nechal vyhodit z práce? Takový sympatický a schopný muž. Co budete dělat?
- 3M Ano. Ale oni budou litovat. Já odsud neodejdu. Dokážu to, a pak konečně dostanu, to co chci a všichni mou práci docení.
- 5Ž To bych vám moc přála. Pokud myslíte, že čekání vám pomůže... *(Pohled do diváků, sundá brýle, zamyslení, nasadí brýle.)*
- 3M Všechno je lepší, než neustále poslouchat jiné. Mám všech tak akorát po krk. Až se dostanu na vrchol, budou všichni poslouchat mě!

(5Ž vyndá z kapsy písek a nasype ho na zem, ostatní štronzo.)
(Chvilí ticho, to ležérně zruší 6M.)

- 6M Jste hlupák. Každý je nahraditelný. Myslíte si, že se tady dočkáte slávy? Na to zapomeňte. Nechat si dát padáka, jen kvůli nějaké pitomé frontě. To nechápu.
- 5Ž Nechte ho být. Asi se teď necítí zrovna nejlíp. Co vlastně čekáte vy, od tak nekonečné fronty očividně nespokojených lidí? Že budete spokojenější?
- 6M *(Nemá co říct, tak ji ignoruje.)* Je to hloupé a zbytečné. Čekáte tady, nevíte proč a klidně se takhle bezdůvodně necháte vyhodit. Neuvěřitelné. Co si o tom myslíte vy, mladá paní? *(Vyzve 4Ž, aby se vrátila do fronty.)*
- 4Ž Tohle nikomu nepomůže, je to tah. Nějaký reklamní tah a my všichni kvůli tomu ztratíme své životy. *(Ale vrací se.)* Chtějí nás zničit. To je jejich cíl a my se necháme. Tady pán přijde o práci, co teprve bude s námi. Vždyť já mám doma nemocnou maminku. Zlo. Potkalo nás čiré zlo!
- 6M Máte pravdu, jistě je to tak. *(Pouští ji před sebe, 5Ž se dostává na třetí pozici.)*
- 5Ž Já vás klidně pustím na toto místo. Pokud myslíte, že to vaši mamince pomůže. Chtěla bych vám pomoci! *(4Ž ji odstrčí a hned přeběhne.)*
- 5Ž Proč vlastně nejdete radši za ní? Nepomohlo by jí to víc? *(Zajímá se.)*
- 4Ž Vy jste nějaká chytrá, slečinko. Víte, co to znamená mít doma starou neschopnou ženskou, která jen neustále něco chce? Která se ani sama netrefí lžící do pusy? Vůbec nevíte, co to znamená, trávit s ní každý den!

(5Ž vyndá z kapsy písek a nasype ho na zem, ostatní štronzo.)
(Ticho, po chvíli zazvoní telefon.)

- 6M Halo? ... Baru? Je promiň... princezno, jen jsem se přeekl. Copak děláš zítra? Ne já nemůžu dneska večer. To už něco mám. Ale zítra se ti určitě ozvu.

(Kolem jde malé dítě, zbystří 6M a jde k němu, 6M pokládá telefon.)

- DÍTĚ** Jé tati, co tu děláš? Maminka říkala, že musíš pracovat dlouho do noci. Proč stojíš v tak dlouhé frontě? Prodávají tu zmrzlinu? To je super. Budeme koukat večer na filmy a baštit zmrzlinu.
- 6M** Moc bych chtěl jít na zmrzlinu. Ale vždyť už jsem ti to mockrát vysvětloval. Tatínek má hodně práce a musí pracovat i po nocích. Nemůžu jít teď s tebou domů. Musím čekat.
- DÍTĚ** A proč? Počkáš tu jindy.
- 6M** Zbláznil ses? To jsou nápady. Nevidíš, kolik je za mnou lidí? Já teď s tebou odejdu a ztratím tu výbornou pozici, kterou mám. To bys chtěl?
- DÍTĚ** Ale maminka by měla radost, kdybys dneska přišel dřív.
- 6M** Radost, radost... Nenecháte člověka chvilku vydechnout. Já musím vydělávat. Víš, aby si mohl mít to kolo, co si tak přeješ. Ale to nejde, když mě nenecháte chvilku v klidu. A vůbec, co děláš takhle večer venku. Máš být dávno doma. Utíkej a mamince řekni, že přijdu hned, jak to tu vyřídím.
- DÍTĚ** Tak jo. *(Utíká pryč.)*
- (5Ž vyndá z kapsy písek a nasype ho na zem, vystoupí z řady, všichni ve štronzu. 5Ž si všechny prohlíží, vypadá smutně, rozpouští si vlasy a sundává brýle, začne se zvedat vítr, na ní jde kužel světla, pomalu si sundává kostýmek, pod ním má bílou košilku. Postoj silné ženy, která se promění v bohyni Země.)*
- 5Ž** Bratře, *(K větru:)* už nechci být mezi lidmi, můžeš s hurikány je seznámit, *(Do světla:)* ať shoří jejich domy, když si je nechtějí obhájit. *(Utře si slzu, podívá se na ni.)* Už vám věřím, lidí nebude škoda, ať skončí to tedy a smete vše velká voda. *(Odchází.)*

Víte, jak to bylo s Maryšou?

(Na scéně je vzadu jen paraván s okýnkem, které se dá zasunout a vysunout, před ním zprava jsou dvě židle (nebo se hraje v kafekáře, která je v Hradci Králové na pedagogické fakultě (www.kafekara.cz), nebo za barem v jakékoli kavárně.)

POSTAVY

MARYŠA (zákeřná, přímá, miluje Francka, během celé hry chystá nějaké kafe), **FRANCEK** (frajírek, kariérista, pohodář), **OTEC** (snaha provdat vyšinutou Maryšu, hodný, snaživý), **VÁVRA 1** (bere si Maryšu pro prachy, vychytralý), **VÁVRA 2** (hromotluk, kus chlapa od rány), **VÁVRA 3** (třasořitka), **CHARÓN** (suchar, starší, „znuděný děda“, mrtvolý převáží na rudlu), **SMRT** (má to na háku, jakoby věděl, co se stane). Nikdo neví, že je smrt, má kvádru a neustále popíjí Maryši otrávené kafe, **BABIČKA** (babičku hraje „špatná herečka“ (chodí na scénu ve špatnou chvíli), je zmatená)

(Vchází Francek, v ruce má pouzdro na housle.)

FRANCEK Jedy, čerstvé jedy.

(Za ním se otevírá okno v paravánu, v něm je Maryša a se zalíbením sleduje Francka. Francek si jí všimne, usměje se a jde za Maryšou. Okno se zavírá. Na scénu přichází otec a Vávra.)

VÁVRA Co z toho máte? Jenom volej do ohňa lijáte. Radši si popilte, abyste ju dostal z domu. Dohodneme se. Dáte osmatřicet?

OTEC Nedám. Třicet sedm. No bude to nebo nebude? *(Podají si ruce. Otevře se okno, ze spodu vyleze rozcuchaná Maryša, upravuje se, zaregistruje Vávru, z pouzdra od houslí vyndá jed a začíná připravovat kafe, do kterého jed očividně lije. Zpoza paravánu se vyplíží Francek a nenápadně odchází. Obal na housle zůstává u Maryši. V tu chvíli vchází na scénu Smrt, sedá si na židličku.)*

- VÁVRA** A nebude-li Maryša chcet... (*Smrt kývne na Maryšu, že by si dal kafe. Ta má v ruce pouze kávu s jedem pro Vávru, po chvíli váhání pokrčí ramený a podává mu kafe, Smrt pije kávu a s úsměvem celý děj pozoruje.*)
- OTEC** A co nebude chcet? Uvidíte, že se ještě budete mít rádi. (*Otec odejde, Maryša zalije další kafe, ale nestihne ho otrávit.*)
- VÁVRA** No, Bůh dej. – (*Střih světel, Vávra stojí u okýnka a stěžuje si na Maryšu, ta se snaží, když se Vávra nedívá, kafe otrávit.*)
- VÁVRA** Tak jsem si sliboval, že až budeš mó ženó, všechno pro Tebe udělám, co eném si budeš přát. A zatím podívá se na sebe, podívá se na mě.
- MARYŠA** (*Když se Vávra nedívá, povede se jí dát do kafe kapičku jedu.*) Dáš si kafe?
- VÁVRA** (*Kývne.*) Na hromech líháme, na hromech vstáváme. Musí to bét, Maryšo. (*Napije se kávy, pomalu umírá, protože si Smrt nevšimne, že už se napil kafe. Vávra trpí, a tak se připlazí ke Smrti a zaklepe na něj. Ten se otočí a pčikne. Přichází Charón a Vávra padá na jeho rudl. Ten ho odváží. Během toho si Maryša všimne, že Smrt je stále naživu, překvapí ji to a čistě ze zvědavosti namíchá Smrti další otrávené kafe, během toho příběhne babička.*)
- BABIČKA** Děvčico nešťastná, tys...
- MARYŠA** Eště né (*Nenápadně, jako na herečku, během toho už podává otrávené kafe Smrti.*)
- BABIČKA** Pardón (*Zaleze.*)
- (*Přichází spokojeně Francek, přijde k Maryše, ta ho začne pusinkovat, on si to očividně užívá, během toho přijde otec s dalším Vávrou, pantomimicky se domluví na svatbě, podají si ruce, světelný střih, Vávra 2 jde k Maryše, otec odejde, Francek se v klidu otočí a zase odchází.*)
- VÁVRA 2** Oh, já ti toho Františka osladím. Snídani mi přichystej, pojedu pro dříví.
- MARYŠA** Dáš si kafe? (*Babička vykukne ze zákulisí, Maryša ji gestem vyžene.*)
- VÁVRA 2** Černý mně ho dej. Sladilas to? (*Maryša kývne.*) Od koho je káva?
- MARYŠA** Od Žida.
- VÁVRA 2** Proč ne z cukrárny? Tahle je ztuchlá – nebo co. Proč seš na mě taková zlá? Což nemůže bét u nás jináč? (*Napije se kávy, Smrták pčikne, přijíždí Charón, nabírá ho, odjíždí, Maryša začíná být nervózní ze Smrtáka, podává mu další kafe, diví se, že ho to nezabíjí, vybíhá babička.*)
- BABIČKA** Děvčico... (*Maryša už tak dost podrážděná na ní zařve.*)
- MARYŠA** Nééé!!! (*Babička zase omluvně vycouvá.*)
- (*Francek jen vykukne zpoza opony a vidí přicházet otce se třetím Vávrou. Protočí panenky a zase odejde.*)
- OTEC** (*Na Maryšu:*) Něko jsem to čekal, dcero. (*Posílá posledního Vávru k ní, tomu se moc nechce, Maryši se bojí, ale otec ho postrčí, pokývá na Maryšu a kouká*

VÁVRA 3

za Vávrou 3, jako kdyby tajně doufal, že to tentokrát dopadne jinak, Maryša zatím tráví kafe, ne před očima diváků, ale velmi nápadně.)

(Už si pomalu bere kafe, a jako kdyby věděl, že je otrávené říká:) Musí to být, Maryšo. (Maryša jen kývne, Vávra se napije, Smrt pčikne, přijede Charón, nabere Vávru, odveze ho. Otec nešťastně odchází. Maryša čeká, že příběhne babička, jelikož teď je její čas, ta ale nejde. Tak sleduje Smrt a neustále se diví, že neumírá, zkoumá jedy apod. Podává mu poslední kafe, které úplně očividně tráví. Smrt se usmívá, napije se, ale nic se neděje. Maryša je rozzuřená, vychází z obchodu a jde ke Smrti, bere mu kafe a chutná ho. Na to se Smrt usměje.)

SMRT

Hepčí. (Pěkně srozumitelně vysloví, Maryša umírá, přijíždí Charón a odváží ji, příběhne babička.)

BABIČKA

Děvčico nešťastná, ... (Čeká, že ji Maryša zase seřve, když se tak nestane, pokračuje dál.) Děvčico nešťastná, tys jej otrávila. (Pak se ukloní a odejde.)

(Smrt se usměje. Přichází Francek, vidí pouze Smrt, tak se pozdraví a Smrt odchází. Francek se nenápadně rozhlídne a zajde do obchodu – za paraván, vezme si tam svoje pouzdro na housle a odchází.)

FRANCEK

Jedy, čerstvé jedy!!!

Milada

327

Vyhnálková

&

Michaela

Foitová

Baletky

328

POSTAVY

DĚVČE 1, DĚVČE 2

HLAS

Balet je forma scénického tance, která využívá choreografii. Balet může být samostatné dílo, nebo může být součástí opery.

Kořeny baletu lze hledat ve druhé polovině 16. století jednak v tanečních vložkách italských oper a francouzským ballet de cour. Tito předchůdci baletu obsahovali tance, již v tomto období se objevují speciální kostýmy a výzdoba. Balet jako samostatná umělecká forma se začal vyvíjet ve Francii během vlády Ludvíka XIV. (1643–1715), který byl velkým příznivcem tance, a jelikož došlo k poklesu kvality tanečních standardů, založil roku 1661 Académie Royale de Danse (Královskou akademii tance). Dvorním hudebním skladatelem Ludvíka XIV. byl Jean-Baptist Lully, ten složil první tzv. comédie-ballet (1661). V této rané formě baletu byly jednotlivé scény divadelní hry oddělované tancem. Díky Lullymu došlo k rozdělení taneční akademie na dvě části: opéra-ballet a školu pro profesionální tanečníky, která byla spojena s Académie Royale de Musique.

V 18. století došlo k popularizaci baletu, která vedla k rozpracování a vylepšení baletní techniky, v této době se balet stal rovnoprávnou dramatickou formou. Na vývoj baletu mělo velký vliv vydání Lettres sur la danse et les balety (1760) sepsaných Jeanem-Georgesem Noverrem, díky čemuž došlo k plnému prosazení pantomimy a reformě pohybů, čímž se zlepšily možnosti vyjadřovat příběh.

V 19. století zájem o balet poklesl, díky velkým sociálním změnám ve společnosti ztratil balet oporu v aristokratických kruzích a lze říci, že se rozvíjel pouze ve Francii, Rusku a Itálii.

Ve 20. století došlo především díky ruské škole k určité renesanci klasického baletu, který díky řadě vynikajících tanečníků postupně získal zpět své ztracené pozice. V Německu došlo k rozvoji tzv. výrazového tance.

Sergej Ďagilev založil v Paříži soubor Ballets Russes (Ruské balety), který později působil v Monte Carlu. Spolupracoval s vynikajícími hudebníky,

např. s Igorem Stravinským, který pro něj složil hudbu k baletu Svěcení jara, stejně jako s výtvarníky formátu Pabla Picassa. Působil v něm legendární tanečník Václav Nižinskij.

329

DĚVČE 1 Já mám hroznou chuť!
DĚVČE 2 Na co?
DĚVČE 1 Na tu vafličku.
DĚVČE 2 Když máš chuť, tak si dej. Nic si neodpírej!
DĚVČE 1 Fakt můžu?
DĚVČE 2 Žijeme jen jednou. Život si musíš osladit.
DĚVČE 1 Tak já si jidám a pak si dám sedý-lehy.

(zvuky obžerství)

DĚVČE 2 Kolik sis dala těch vafliček?
DĚVČE 2 Cvičila jsi?
DĚVČE 1 No... no... no.
DĚVČE 2 Pohyb to je velké zdraví, všechny tuky v těle splaví. Vyplavuješ endorfiny, pak nemáš chuť na muffiny.
DĚVČE 1 Já mufiny!
DĚVČE 2 Zelenina, ovoce přinese ti ovoce.
DĚVČE 1 Myslíš?
DĚVČE 2 Když svoji chuť překonáš, potom půjde všechno snáž.
DĚVČE 1 Tak já to zkusím.
DĚVČE 2 Ale když svou chuť nepřekonáš, budeš tlustá jako bečka. Tečka.
DĚVČE 1 A podívej se na ten špek.
DĚVČE 2 To máš z těch vaflí!
DĚVČE 1 Ale ty jsi mi řekla, že můžu!
DĚVČE 2 Ale musíš mít soudnost. A nesmíš žrát večer. Mladé děvče v postpubertálním období má obezřetně dbát o svůj zevnějšek.
DĚVČE 1 Já dbám.
DĚVČE 2 Zaprvé: Hned ráno 0,5l vody pokojové teploty. Zadruhé: 0,25–0,5l vody 20 minut před každým jídlem, aby se zaktivizovaly žaludeční šťávy a tím se urychlilo trávení. Bílá mouka je zlo. Pečivo je doslova zakázáno o sladkostech nemluvě. Po 17 hodině do úst nic nevložíš.
DĚVČE 1 Podívej, jak mám ty žíly!
DĚVČE 2 Prvně aplikuj na obočí krém, aby ti jemná kůže nezrudla a poté chloupek po chloupku vytrhávej směrem u pravého oka do prava u levého oka doleva.
DĚVČE 1 Když já si ho netrhám.
DĚVČE 2 Chceš bejt koc?

- DĚVČE 1 No...
- DĚVČE 2 Tak si ho trhej. Pod make-up nanas krém. Na krém podkladovou bázi a potom nanášej správný odstín, který se hodí k tvé pleti. Roztírej od středu do stran.
- DĚVČE 1 A potřebuju to?
- DĚVČE 2 Potřebuješ!
- DĚVČE 1 Když mně se to přičí!
- DĚVČE 2 Solárko! Dívej se. Prvně... předpokládám, že ty jsi ještě nikdy nebyla. Takže na začátku stačí jednou týdně. To ti dodá pigment a pak můžeš přidávat minuty a chodit i víckrát tejdně. Hele kup si ten krémík. Von je sice drahej, ale fakt to stojí za to.
- DĚVČE 1 Vždyť z toho je rakovina!
- DĚVČE 2 Ze všeho je rakovina. Kouříš?
- DĚVČE 1 Ne!
- DĚVČE 2 Tak kuř. Je to hezký, když ženská kouří.
- DĚVČE 1 Fakt? Když mně to nechutná.
- DĚVČE 2 Neva. Kup si k tomu špičku a to si zvykneš. Zvykneš si!
- DĚVČE 1 A co to zdraví?
- DĚVČE 2 Ale zdraví, zdraví...
- DĚVČE 1 Je to zdravý?
- DĚVČE 2 Zdravý... zdravý... zdraví... zdravý... no... zdravý... zdraví...

Tomáš

Wortner

Volby v Prašticích

332

SCÉNA 1

(Na scéně volební místnost, vpravo jedny dveře ven a vlevo jedny dveře do dalších prostor. Na stěně státní znak, stolky v řadě s bílými ubrusy atd. Na stole je vše přichystáno na volby. U stolů sedí Stařík a Jája. Zapisovatel vše připravuje.)

ZAPISOVATEL *(Nad Jájou s papírem a tužkou.)* Takže ještě podpis sem, že jste opravdu přišel a už nám chybí jen předseda a tady ještě jeden člen a jsme kompletní.

JÁJA *(Podepíše se a jde si sednout.)* Já mam šilenej podpis, vidíte? Že je šilenej? Že jo?

PŘEDSEDA *(Přichází.)* Dobré ráno

VŠICHNI Dobré ráno

JÁJA Já jsem měl teda dneska dost šílený ráno. Fakt.

ZAPISOVATEL Dobré ráno, vítám vás tu. Vrána.

PŘEDSEDA Pištecký.

STAŘÍK Hanzlík, už 52 let dobrovolný hasič!

ZAPISOVATEL Tady je vaše místo, vše je přichystáno. Obálky, hlasovací lístky, seznam občanů Praštic i kontrolní papíry. A tady máte pokyny pro okrskové komise a tady volební zákon. To víte, vždycky se najdou nějakí hnidopiši. *(Usazuje Předsedu do čela stolů.)*

STAŘÍK Vždycky, vždycky.

PŘEDSEDA Výborně, i státní znak visí?

STAŘÍK Ano.

ZAPISOVATEL Ano.

STAŘÍK Vy jste si nevšimnul? Visí na krásném, důstojném místě, které jsem tedy sám navrhl už před dva a třiceti lety.

PŘEDSEDA Dobře. Takže zapečetíme urny? Už bude osm hodin.

ZAPISOVATEL Ano můžeme.

STAŘÍK Ono je přesně 7.44, to znamená, že máme ještě 16 minut do voleb, ale já bych tedy doporučil raději zapečetit urny až 6 minut před začátkem, abychom to moc neurýchlili a pak na druhou stranu aby zase nebyl shon. Prostě 6 minut je ideální. To víte, já už to znám, já jsem u voleb pokaždé posledních čtyřiačtyřicet let.

JÁJA Já jsem u voleb teda teprve potřetí.
 PŘEDSEDA Ještě ale, koukám, nám chybí jeden člen.
 ZAPISOVATEL Ano, ještě jeden podpis chybí.
 STAŘÍK Slámová chybí.
 PŘEDSEDA Tak počkáme.
 JÁJA To znám, minule jsem přišel pozdě, protože mi někdo rozmlátil basebolkou okno u mýho novýho auta, který jsem si koupil už v sedmnácti, protože já pracuju už od patnácti, kdy jsem se vlastně odstěhoval od mámy, protože naši se rozvedli a já jsem už měl prostě něco za sebou, takže jsem chtěl žít sám, svobodně a hlavně v něčem pořádným, tak jsem si pořídil porádněj byt a rychlý auto no a to my prostě nákej debil komoušskej zničil basebolkou jenom kvůli tomu, že jsem měl na zadním sedadle šálu komety. Prostě nepochopíš.

(Dlouhé trapné ticho, nikdo si s nikým nemá co říct.)

OBYČ. ŽENA *(Přichází.)* Dobré ráno.
 PŘEDSEDA Dobré ráno. Výborně, jsme kompletní.
 PŘEDSEDA Pištecký.
 OBYČ. ŽENA Slámová. Petra Slámová.
 ZAPISOVATEL Tady poprosím podpis.
 OBYČ. ŽENA Prosím (na předsedu) Můžu k vám?
 PŘEDSEDA Jistě. Prosím. Takže můžeme zapečetit.
 STAŘÍK Ještě bych doporučil raději počkat. *(Na zapisovatele:)* Ono těch 6 minut je přeci jen lepší počkat, že?
 ZAPISOVATEL Zapečetíme, až řekne předseda.
 STAŘÍK Tak raději počkáme ještě.
 JÁJA Já bych k tomu řek teda, že já nevím.
 PŘEDSEDA Takže zapečetíme.
 OBYČ. ŽENA Ano, souhlasím.
 STAŘÍK Vždyť ale ještě není..
 PŘEDSEDA *(Zapečetí urnu.)* A je to.
 OBYČ. ŽENA Výborně!

SCÉNA 2

ZAPISOVATEL Tak a teď můžete vyhlásit začátek voleb.
 PŘEDSEDA Ano, jistě, takže tímto zahajuji volby a ať si to užijeme.
 OBYČ. ŽENA Děkuji.
 STAŘÍK Užijeme?
 OBYČ. ŽENA Ano, užijeme!

- STAŘÍK** Já být předsedou, tak spíše řeknu, ať to dobře dopadne, že?
- JÁJA** Tak to já bych předsedou být nemohl. Nebo mohl? Co myslíte? Já jsem spíš na ty věci jako sport, muzika, auta a tak. Ale tak to je vidět, ne? Aspoň doufám. A taky jsem byl u voleb teprve třikrát.
- PŘESED** No vidíte, já jsem u voleb poprvé.
- STAŘÍK** Vy jste u voleb poprvé? (*Jáovi:*) Tak to je nehoráznost, podvod, šílenství. Poprvé? Já jsem u voleb po dvaadvacáté, a aby byl někdo u voleb poprvé a byl rovnou předsedou, to jsem ještě neviděl. (*Začne se zoufale smát.*)
- OBYČ. ŽENA** Já jsem ráda, že jste u voleb. Poprvé.
- ZAPISOVATEL** Takže, vše je v pořádku, volby zahájené, já vás mohu opustit. Průběžně mě telefonem informujte o počtu voličů, číslo je tady a mimochodem, jen tak mezi námi (*Vezme si předsedu stranou.*) Od šedesátého osmého tady vždycky vyhráli komunisti, před revolucí, po revoluci, zkrátka furt. Tak jenom abyste věděl takovou zajímavost.
- PŘESED** Dobře. Děkuji.
- ZAPISOVATEL** (*Všem:*) Tak zlomte vaz a nezapomeňte mi hlásit ty počty voličů. Minule bylo šedesát procent, tak jsem na vás zvědav letos.
- PŘESED** Budu hlásit. A nebojte se, lidi se jenom pohrnou. Mějte se.
- VŠICHNI** Nashle.
- PŘESED** Nashle. (*Pro sebe:*) Od šedesátýho osmýho, to je (*Ukazuje si na prstech.*) sedmdesát osm, osmdesát osm, devadesát osm, nula osm a čtyři. Čtyřicet čtyři let. Kolikrát, že jste byl u voleb, pane Hanzlík?
- STAŘÍK** Dvaadvacetkrát. Dvaadvacetkrát! To je co?
- PŘESED** A volby jsou jednou za dva roky?
- STAŘÍK** Vždycky jednou za dva roky. Přesně jednou za dva roky.
- PŘESED** Výborně. (*Pauza.*) Takže si projedeme pokyny a pak volební zákon.
- OBYČ. ŽENA** Tady prosím (*Podává mu zákony.*)
- PŘESED** Děkuji.
- STAŘÍK** A pane předsedo, je v pokynech nebo ve volebním zákoně, že si musíme pokyny nebo volební zákon projít?
- PŘESED** Co prosím? Projdeme si to a uvidíme. A hlavně vy byste to měl vědět po těch letech.
- STAŘÍK** Já jsem rozhodně proti tomu dělat něco, co nemusíme. Víte, já jsem informovaný občan a znám svá práva a povinnosti, takže mě nebudete nutit dělat věci, které nejsou podle zákona.
- PŘESED** Já vás nenutím dělat nic, nemusíte poslouchat. Takže pro vás ostatní: tady před vámi leží hlasovací lístky, úřední obálky, tady kontrolní papír a seznam občanů. Až přijde volič, tak ho nejprve najdete v seznamu voličů, tam ho zakroužkujete, dáte mu jednu úřední obálku, hlasovací lístky a na kontrolní papír si uděláte čárku. Systém čárkování je následující. Jedna, dva, tři, čtyři a pět takto.

- JÁJA Můžu si já psát ty čárky po svém? Já mám takovej svůj speciální styl. Koukněte, takhle. Co na to říkáte? Není to zas tak špatný, ne?
- PŘEDSEDA No...
- STAŘÍK Já už jsem před 10 lety vyvinul důmyslnější systém Čárkování...
- PŘEDSEDA Vy posloucháte? Nikdo vás nenutil... Čárkovat se má podle zákona takto, takže se bude čárkovat takto. A další důležitá věc, musí sedět počet kroužků v seznamu voličů, počet vydaných obálek a počet čárek na kontrolním papíru. Je to všem jasné?
- OBYČ. ŽENA Ano.
- JÁJA Mě jo, určitě.
- PŘEDSEDA Výborně, to je vše k pokynům a teď, když stále nikdo nejde, tak máme ještě čas a projdeme si volební zákon. Paragraf 1 Obecná ustanovení,
- JÁJA Pane předsedo, jenom jsem se chtěl zeptat, jestli můžu pustit nějakou hudbu.
- PŘEDSEDA Ale jo, pusťte něco. *(Začne znít hudba, předseda čte vždy nadpis „Paragraf 2“, „Paragraf 3“ až „Paragraf 6, 7, 8, 9, 16“ a mezi tím se stylizovaně pohybuje na hudbu a stylizovaně zrychleně čte. Konec hudby, dále normálně.)* Takže dále paragraf 17, Členství v okrskové volební komisi zaniká A).
- STAŘÍK Tohle já znám už od šestaosmdesátýho. Jdu udělat kafe. Kdo si dá, ruce nahoru! *(Všichni kromě předsedy zvednou ruce.)* A vy pane předsedo nic?
- PŘEDSEDA Tak víte co, dal bych si čaj. Děkuju.
- STAŘÍK Výborně. *(Pomalů se zvedá a připravuje na odchod.)*
- PŘEDSEDA Takže kde jsme to... tady, členství v komisi zaniká za A) úmrtím. Tak to je jasné. B) ve dnech voleb, nevykonává-li člen okrskové volební komise svoji funkci a jeho nepřítomnost ve volební komisi trvá déle než dvě hodiny. *(Koukne se na odcházejícího Staříka.)* Kolik je hodin?
- OBYČ. ŽENA Přesně 8:59
- PŘEDSEDA Dobře. Pane Hanzlík, jestli to kafe a čaj stihnete uvařit do 10.59, tak budete stále členem volební komise.
- STAŘÍK Jojo. Nebojte, pane předsedo. *(Hanzlík odchází.)*
- PRVNÍ VOLIČ *(Vstoupí.)*
- PŘEDSEDA Dobrý den.
- PRVNÍ VOLIČ Dobrý den.
- OBYČ. ŽENA Tady pojdte ke mně!
- JÁJA Ne pojdte raději ke mně. Koukněte, tady už to mám přichystaný.
- OBYČ. ŽENA Tak to tedy ne. Pán půjde pěkně ke mně, vidíte, že?
- PRVNÍ VOLIČ No mně to je vlastně, jak chcete...
- JÁJA No ale mně to není jedno, budete moje první čárka... teda chtěl jsem říct volič. *(Ironicky:)* První čárka.
- OBYČ. ŽENA Přesně, první čárka, ale v mém archu takže prosím vaše jméno, adresa, honem.
- PRVNÍ VOLIČ Horvát, Oubradecká 4

JÁJA Puste ho sem, co to děláte? (*Vstává, bere adresní archy od Obvyčejné ženy.*)
PŘEDSEDA Kolego? Posadte se!
JÁJA Ale já...
PŘEDSEDA No tak!
OBYČ. ŽENA Takže Oubradecká 4. Výborně. Kroužek do seznamu občanů, čárka do kontrolního archu a tady volební lístky, prosím. (*Podává mu lístky.*)
PRVNÍ VOLIČ Děkuji.
PŘEDSEDA Kolegyně, zkontrolovala jste občanský průkaz?
JÁJA Nezkontrolovala.
OBYČ. ŽENA Občanský průkaz, prosím.
PRVNÍ VOLIČ Prosím. (*Podá jí OP.*)
OBYČ. ŽENA (*Ani se na něj nekoukne, kouká na Jáju.*) V pořádku.
PŘEDSEDA Můžu ho taky vidět. (*OP je mu podán od Obvyčejné ženy.*) V pořádku. (*Podává OP zpět.*) Počkejte, kolikátého je?
OBYČ. ŽENA 13. srpna.
PŘEDSEDA Můžu ho vidět ještě jednou?
PRVNÍ VOLIČ Určitě.
PŘEDSEDA Á, tak to bohužel. Předevčírem vám prošel, to vás bohužel nemůžu nechat volit.
OBYČ. ŽENA Ale tak snad, když je to jen o pár dní a tady přece pana Horváta všichni známe.
JÁJA Jo, já ho taky znám... od vidění, určitě.
PŘEDSEDA No, nezlobte se, ale to nejde. To by bylo protizákonné. Nemáte doma pas?
PRVNÍ VOLIČ Ano mám.
PŘEDSEDA No tak výborně, přijďte ještě jednou s pasem a můžete odvolit. Volby končí dnes v osm hodin večer.
PRVNÍ VOLIČ Dobře, zkusím to stihnout. Tady vracím. (*Vrací obálku a lístky.*) Nashle.
PŘEDSEDA Nashle.
VŠICHNI Nashle.
OBYČ. ŽENA Tak já si teď musím škrtnout kroužek i čárku. No a mam v tom hned bordel. Kdybyste ho nechal volit, mohlo to být dobrý.
PŘEDSEDA Ale no tak. Paní Slámová.
OBYČ. ŽENA Slečno.
PŘEDSEDA Á, pardon. Slečno Slámová, to přeci není takový problém škrtnout, ne?
OBYČ. ŽENA No jak pro koho.
PŘEDSEDA Nebojte, budou další voliči a budete mít čárek a kroužků jak naseto. (*Otevřou se dveře.*) Vidíte?

SCÉNA 3

DALŠÍ VOLIČ 1 (*Stoupne si čelem k divákům před komisi, to samé pak udělají další voliči.*)

- OBYČ. ŽENA *(Při každém předsedově nesouhlasu se ho snaží přemluvit verbálně, nonverbálně, aby je nechal hlasovat.)*
- JÁJA *(To samé jako obyčejná žena.)*
- PŘEDSEDA Dobrý.
- DALŠÍ VOLIČ 1 Dobrý, *(Vytáhne občanský průkaz.)* tady prosím.
- PŘEDSEDA Á neplatná, tak to nemůžete volit. Zkuste přijít s pasem. Dnes do osmi.
- DALŠÍ VOLIČ 1 Dobře. Děkuji.
- PŘEDSEDA Prosím. Nashle.
- DALŠÍ VOLIČ 1 Nashle. *(Odchází.)*
- DALŠÍ VOLIČ 2 Dobrej. *(Vytáhne občanský průkaz.)*
- PŘEDSEDA Á bohužel, přijďte s pasem. Nashle.
- DALŠÍ VOLIČ 2 No nashle.
- DALŠÍ VOLIČ 3 Dobrý den. *(Vytáhne občanský průkaz.)*
- PŘEDSEDA Bohužel.
- DALŠÍ VOLIČ 3 Jsem říkal, že dneska nemá cenu k těm volbám ani chodit. Nashle.
- PŘEDSEDA Nashle.
- DALŠÍ VOLIČ 4 Dobrý. *(Zvedne nad hlavu občanku.)*
- PŘEDSEDA *(Zakroučí hlavou.)* Nashle.
- DALŠÍ VOLIČ 5 *(Táže se a zvedne nad hlavu občanku.)* Hmm?
- PŘEDSEDA *(Vrtí hlavou.)* Mmm Mmm.
- DALŠÍ VOLIČ 6 Tak co? Ani já ne? *(Zvedne nad hlavu občanku.)*
- PŘEDSEDA Ukažte. Bohužel, je prošlá. Co tady s těmi občanskými průkazy máte? Zkuste s cestovním pasem, dneska do osmi do večera.
- DALŠÍ VOLIČ 6 Jo jasně, cestovní pas! Chlapi v hospodě říkali, že předseda je debil. Myslíte si, že tady v Prašticích má někdo cestovní pas? *(Práskne dveřmi a odejde.)*
- PŘEDSEDA *(Na zavřené dveře.)* Nashle.

(Přichází další a další voliči, kteří jdou z jedné strany na druhou, jakmile předseda řekne: „Bohužel, Nashle, Nemůžete, Hmhmm, Prošlá“ atd. Vždy se jeden otočí a zase odchází. Voliči chodí v kratších a kratších intervalech. Nakonec předseda zařve: Všichni máte prošlou občanku, bohužel, nashle! a všichni voliči ze scény odchází. Předseda si sklesle sedne na židli.)

SCÉNA 4

(Otevrou se dveře.)

- PŘEDSEDA *(Ani se nekoukne na příchozího.)* Bohužel, nashle.
- D. VOLIČKA Prosím?
- PŘEDSEDA *(Otočí se.)* Jé, dobrý den.
- D. VOLIČKA Dobrý den.

- PŘEDSEDA Dobrý den.
- D. VOLIČKA Dobrý den.
- PŘEDSEDA Dobrý den.
- OBYČ. ŽENA To už jste říkal, pane předsedo!
- D. VOLIČKA Vy nejste s Praštic, vidíte?
- PŘEDSEDA Ne nejsem.
- D. VOLIČKA A odkud pak jste?
- PŘEDSEDA Jsem z Brna.
- D. VOLIČKA Aha. A můžu u vás volit?
- PŘEDSEDA Ano jistě. Máte sebou občanský průkaz?
- D. VOLIČKA Ano tady. (*Zvedá občanku nad hlavu.*)
- PŘEDSEDA Je platná, vidíte že je?
- D. VOLIČKA Tak to nevím.
- PŘEDSEDA (*Dojde zezadu k Další voličce, koukne se na občanku.*) Marie Raňanská, Oubradecká 3. A výborně, je platná. Konečně bude někdo hlasovat, už jsem se bál. Tak kroužek, čárka a tady lístky a obálka (podá jí obálku a hlasovací lístky), do ní vložíte za plentou hlasovací lístek a je to.
- D. VOLIČKA Dobře, děkuju.
- OBYČ. ŽENA Ale no tak Marie, rychle, zdržuješ nám tady celou komisi.
- D. VOLIČKA Jé, ahoj Petro, ty si tady? Vůbec jsem si tě nevšimla.
- OBYČ. ŽENA Ještě aby všimla, když celou dobu koukáš úplně mimo.
- D. VOLIČKA (*Vkládá lístek do obálky.*) A jak se máš? Co děti?
- OBYČ. ŽENA Pssst! (*Kývne směrem na předsedu.*)
- D. VOLIČKA Aha. (*Vkládá lístek do urny.*) Co děti ve školce, jak se jim daří?
- PŘEDSEDA Néeéé. (*Běží za další voličkou, vytrhává jí obálku z ruky.*) Proč jste neodešla za plentu? Přeci jsem říkal, že musíte za plentu. Teď je váš hlas neplatný, musím ho znehodnotit a vám nedovolit hlasovat. Vám, zrovna vám. Jak sem se těšil. Marie. Marie! Proč? Ale takové jsou zákony. Nedá se nic dělat. Teď běžte. Chtěl jsem vás milovat, ale nepůjde to. Nemohu milovat někoho, kdo není občansky aktivní a kdo se nedomáhá svých práv a povinností. Sbohem. (*Nadechne se, chce se otočit.*)
- D. VOLIČKA Ne. Nic neříkejte. Už je to pryč. Sbohem.
- D. VOLIČKA Dobře, dobře. Nashle. (*Pomalinku odchází.*)
- PŘEDSEDA (*Sedá si na židli.*)
- OBYČ. ŽENA Je vám dobře?
- PŘEDSEDA Jo, už jo. Zase mě to chytlo.
- OBYČ. ŽENA Ale řekl jste to přesně.
- PŘEDSEDA To já občas mívám. Záchvat lásky tomu říkám.
- OBYČ. ŽENA Záchvat lásky? To zní hezky.
- PŘEDSEDA No, ale hezký to není.

- OBYČ. ŽENA** Víte, já na rozdíl od Marie budu určitě volit. Já si myslím, že člověk musí být aktivní a zajímat se o dění okolo. Jen pak se z něj může stát opravdový partner, rodič, občan, zkrátka člověk. Jen pak může fungovat jako kooperativní článek v tom ohromném soukolí, kterému říkáme společnost. Víte a k tomu patří další věci, například třídění odpadu, členství v okrskové volební komisi, nedělní setkávání matek, teda... slavení svátku Katek a sázení rostlin, které produkují více kyslíku než jiné. Ano i to je dnes možné. Ale to není vše. Člověk jako kooperativní součástka dnes nestačí, je třeba nastolit synergií, a proto je potřeba, aby především výchova směřovala k daleko vyšším cílům, než tomu bylo zvykem v době předešlé a dnes již zastaralé.
- PŘEDSEDA** To jste řekla hezky.
- OBYČ. ŽENA** Opravdu?
- PŘEDSEDA** Ne. Vždyť...! Posloucháte se vy vůbec?
- OBYČ. ŽENA** Co prosím?
- PŘEDSEDA** Vy se stydíte za svoje dítě a budete tady povídat o výchově. (*Obléká se a odchází.*) Naschle.
- OBYČ. ŽENA** Kam jdete? Počkejte, já se za svoje děti přece nestydím.
- PŘEDSEDA** To jsem rád. (*Odejde.*)
- OBYČ. ŽENA** Vždyť tady máte být...

SCÉNA 5

- JÁJA** Nebojte se, já to zvládnu.
- OBYČ. ŽENA** Opravdu?
- JÁJA** Právě, že ne. Blázníte? Jak to říkal předseda, jak se mají dělat ty kroužky, čárky a to okolo?
- OBYČ. ŽENA** Ukažte, takhle. Kroužek v seznamu voličů, kontrolní čárka jedna, dva, tři, čtyři a pět přeškrtnout.
- JÁJA** Aha, tak to jo, to bych mohl zvládnout i já. I když bych to zvládnul líp, kdyby konečně Hanzlík donesl to kafe? Co tam dělá takovou dobu?
- OBYČ. ŽENA** No vidíte. Už jsem na něj úplně zapomněla.
- JÁJA** No já jsem na něj teda nezapomněl, protože já a kafe to je dvojka. Já jsem s kafem už zvládnul ledacos, třeba loni v zimě, jsem se v Krkonoších na cestě vyhýbal jedný srnce...
- OBYČ. ŽENA** Au!
- JÁJA** Copak?
- OBYČ. ŽENA** Ale nic.
- JÁJA** No a jak jsem dupnul na brzdu, tak mi úplně uletěl zadek...
- OBYČ. ŽENA** Jauvajs!
- JÁJA** Co vám je?

- OBYČ. ŽENA No, mě nějak strašně bolí uši. Asi z toho mluvení, nebo nevím.
 JÁJA Tak já budu mluvit potíšejc. To já zvládnou.
 OBYČ. ŽENA Dobře. Tak kdyby to bylo moc nahlas, budu dělat psst. Jo?
 JÁJA Dobře. No a jak mi ulítnul ten zadek, tak jsem stočil hned volant...
 OBYČ. ŽENA Psst.
 JÁJA (*Potíšeji.*) a auto se mi hodilo do smyku. Ale to já znám...
 OBYČ. ŽENA Psstsst.
 JÁJA (*Ještě potíšeji.*) To já umím. Jsem chodil do školy smyku už v osmnácti, takže...
 OBYČ. ŽENA Psstsst.
 JÁJA (*Úplně potichu.*) Jsem zatáhnul za ruční brzdu...
 OBYČ. ŽENA Psstsst.
 JÁJA (*Chvilí na prázdno otevírá pusu a hodně gestikuluje bouračku.*) Ale to jste vůbec nemohla slyšet konec příběhu!
 OBYČ. ŽENA Pssttt. Mohla. (*Pomalu se k němu přibližuje.*) Takovej pěkný chlap, jenom kdybyste nebyl takovej jája, tak já bych snad dostala i záchvat lásky.
 JÁJA Já a jája? Přece nemluví jenom o sobě. Já vám to dokážu. Třeba ten proslov o výchově, to jste opravdu řekla moc hezky. Vidíte, řekl jsem, že jste to vy řekla opravdu hezky. To já bych to tak hezky neřekl. Naposledy jsem mluvil v únoru na maturitním plese, kde jsem měl svůj tradiční proslov, ale letos se mi to vůbec nepovedlo. To když jsem tam přednášel loni, tak to bylo daleko na lepší úrovni, jak stylisticky, tak hlavně sémanticky, ale to je tím, že já prostě...
 OBYČ. ŽENA Psst. To jste mě pochválil moc hezky.
 JÁJA Opravdu?
 OBYČ. ŽENA No, právě, že ne, jenom jste zase mluvil o sobě.
 JÁJA Jo? Tak pardon, to se omlouvám.
 OBYČ. ŽENA V pořádku. (*Pauza.*) Já jsem Petra.
 JÁJA Já vím. Já jsem si to sem zapsal, když jste se představovala předsedovi.
 OBYČ. ŽENA Ale já nevím, jak se jmenuješ ty.
 JÁJA Jo. Martin. Ahoj. (*Podá ji ruku.*)
 OBYČ. ŽENA Martin? Ahoj. (*Dá mu pusu.*)

SCÉNA 6

- TŘETÍ VOLÍČ Dobrý den.
 OBYČ. ŽENA Dobrý den.
 JÁJA Dobrý.
 OBYČ. ŽENA Tak pojďte tady ke mně. Anebo ne, běžte ke kolegovi.
 JÁJA Ne ne ne. Běžte za kolegyní. Prosím.
 OBYČ. ŽENA Ne, ten je tvůj.

JÁJA Prosím, opravdu běžte ke kolegyni.

TŘETÍ VOLIČ Dobře. Jak chcete.

OBYČ. ŽENA Tak to by si mě teda naštvál.

TŘETÍ VOLIČ Tak to bych nerad.

OBYČ. ŽENA Ale ne vy, ale Martin.

TŘETÍ VOLIČ Aha, pardon.

OBYČ. ŽENA Ale to se neomlouvajte.

JÁJA To se opravdu neomlouvajte. Vždyť nemáte za co. Že jo Peťo.

OBYČ. ŽENA Přesně. Vždyť jste nic špatného neudělal. To my se tu hádáme jako malí.

JÁJA Přesně, jako malí. Do mě to vždycky vjede, a pak se toho člověk nemůže pustit. Vám se to nestává?

TŘETÍ VOLIČ Co myslíte?

JÁJA No, že se do něčeho zakousnete a nejde to pustit.

TŘETÍ VOLIČ To se omlouvám, ale asi ne.

OBYČ. ŽENA Zase. Neomlouvajte se a dejte kolegovi občanku a mně řekněte jméno a adresu, my se o vás postaráme oba, tady ode mě dostanete úřední obálku a od kolegy hlasovací lístky, já si tady udělám čárku a kolečko a kdybyste chtěl, tak tady na stole je volební zákon – na překontrolování.

TŘETÍ VOLIČ Výborně. Takže? (*Podává občanku Obyčejné ženě.*) Já se teda moc omlouvám, že se musím zase omluvit, ale já už nevím, komu jsem měl dát občanku a komu říct adresu a kam udělat kroužek nebo čárku, nebo jak.

JÁJA Teda vy máte dneska den.

OBYČ. ŽENA Opravdu. Vy jste nepřišel volit, ale omlouvat se, že?

JÁJA Tak my vám to řekneme ještě jednou. Peťo.

OBYČ. ŽENA Takže kolegovi dejte občanku a mně řekněte jméno a adresu. Tady ode mě dostanete úřední obálku a od kolegy hlasovací lístky. Čárky a kolečka budu dělat sama, když dovolíte a kdybyste chtěl, tak tady je volební zákon.

TŘETÍ VOLIČ Ano, jistě. Takže prosím. (*Podává Jájovi občanku.*) Hradecký, Oubradecká 2.

JÁJA Vy máte občanku prošlou.

OBYČ. ŽENA Né!

JÁJA Jo.

OBYČ. ŽENA No ale tak pan...

TŘETÍ VOLIČ Hradecký.

OBYČ. ŽENA Pan Hradecký je přece z obchodu na návsi, že?

STAŘÍK (*Přichází s nápoji.*) To víte, že je. Nazdar Honzo.

TŘETÍ VOLIČ Ahoj Pepíku. Co ty tady?

STAŘÍK Ale jako pokaždý. Nesu kafe a tady čajíček pro předsedu.

TŘETÍ VOLIČ Jojo, jako pokaždý.

OBYČ. ŽENA Děkujeme.

STAŘÍK A kde je vlastně předseda?

JÁJA Někam si odběhnul.

STAŘÍK No tak, aby mu čajíček nevychlanul. A tak kdo bude chtít rovnou další, já než to donesu.

OBYČ. ŽENA Já bych si dala.

JÁJA Tak víte co? Já taky.

STAŘÍK Výborně. No a já si dám taky, Honzo co ty?

TŘETÍ VOLIČ Ne díky, musím domu...

STAŘÍK Dobře. Takže jedno kafe pro mě, dvě pro vás a předsedovi bude stačit jeden čajíček. A nepíte mu to!

OBYČ. ŽENA Nebojte, máme nějakou slušnost, ne?

STAŘÍK To doufám.

OBYČ. ŽENA Takže Vás necháme normálně volit a je to. Stejně to není dlouho prošlé.

JÁJA To je pravda. Teprve tři měsíce.

OBYČ. ŽENA No a bydlíte Prašticích, Čech jste, víc než 18 vám taky bylo, takže co? Proč se neřídit selským rozumem?

JÁJA Přesně. Já souhlasím.

TŘETÍ VOLIČ Dobře, tak děkuji.

PŘEDSEDA *(Přijde.)* A další volič. Dobrý den.

TŘETÍ VOLIČ *(Nejistě.)* Dobrý den.

PŘEDSEDA Pištecký, předseda.

TŘETÍ VOLIČ Á. Dobrý den. Hradecký.

PŘEDSEDA Tak jak to jde?

OBYČ. ŽENA Všechno v pořádku. Už to je všechno zkontrolované.

PŘEDSEDA Výborně, postarali se tady o vás dobře?

TŘETÍ VOLIČ Ano, jistě. Dokonce kafe mi nabídli.

PŘEDSEDA Výborně. Á takže čaj už je hotový? *(Napije se.)* Tak že bychom měli první hlas?

JÁJA Já doufám. Tak to tam honem hoďte už.

TŘETÍ VOLIČ Ale ještě jste mi nedali lístky a obálku.

JÁJA Jo pardon. Tady.

TŘETÍ VOLIČ Ale to se neomlouvajte. *(Odkládá si občanku na předsedův stůl.)*

PŘEDSEDA Ukažte. Ale. Další prošlá občanka.

JÁJA Opravdu?

OBYČ. ŽENA Opravdu?

TŘETÍ VOLIČ Opravdu?

PŘEDSEDA Opravdu! Vy jste si nevšimli? Vy jste si nevšimli! Moc se omlouvám, ale přijďte ještě jednou s platným pasem, ale takhle se nedá nic dělat.

TŘETÍ VOLIČ Dobře, nashle.

PŘEDSEDA Mějte se.

JÁJA Tak já už se na to můžu taky pěkně... Co to má být? Je to volební místnost, nebo ne? Jakto že ještě nikdo nevolil? Už toho mám po krk. *(Odchází.)*

OBYČ. ŽENA Martine! Vidíte, co děláte? Počkej Martine! *(Odbíhá za ním.)*

- PŘEDSEDA** Výborně... *(Uplyne delší doba, zatím předseda zkontroluje archy, obálky, seznamy, prohlídne několikrát místnost a pak postupně usne. Vystoupí Obyčejná žena a Jája. Něco si štěbetají, a když vidí, že předseda spí, vezmou si věci a odejdou. Vstoupí stařík, který není překvapen z toho, že předseda spí a tak začne brát úřední obálky, vkládat lístky do obálek a hlasuje, kroužkuje, čárkuje do té doby, než uslyší zvuk dveří. Jakmile ho slyší, schovává se za urnu směrem k divákům. Vstupuje Další volička 2, která si staříka nevšímne a jde rovnou za předsedou ke stolu. Tam si ho prohlídne, ťukne ho do nosu, ustoupí.)*
- D. VOLIČKA 2** Dobrý večer.
- PŘEDSEDA** Dobrý večer. Už je večer?
- D. VOLIČKA 2** Ano, je sedm padesát.
- PŘEDSEDA** *(Mluví konstantně, že neposlouchá co Další volička 2 říká.)* Sedm padesát? Za 10 minut končí volby! Kde jsou všichni? Ježíš, vždyť nikdo volil. Kde jsou?
- D. VOLIČKA 2** Tak já budu volit.
- PŘEDSEDA** Je všechno zapečetěno? *(Jde k urně a kontroluje pečeť.)* Nikdo určitě nevolil.
- D. VOLIČKA 2** Já budu volit.
- PŘEDSEDA** Jakto že tu nejsou? Vždyť mohli být pryč pouze dvě hodiny. Kde je přenosná urna? Kolik je čárek? Nic. Nikdo nehlasoval. To bude průser.
- D. VOLIČKA 2** Já budu volit!
- PŘEDSEDA** Co?
- D. VOLIČKA 2** Já budu volit.
- PŘEDSEDA** Vy? Výborně. Jak se jmenujete?
- D. VOLIČKA 2** Lucka.
- PŘEDSEDA** Marie, dobře. A dál?
- D. VOLIČKA 2** Mikulová. Lucie Mikulová. Oubradecká 1.
- PŘEDSEDA** Můžu prosím jenom občanský průkaz? Díky. *(Pauza.)* No né. No né. No ne, výborně. V pořádku. Je to v pořádku. To jste první. Tak prosím, tady je obálka a lístky, běžte za plentu, anebo je to jedno, vždyť taky nikdo není. Ukažte já vám to ukážu. Tady to otevřete. *(Jde za ní a společně vše dělají.)*
- D. VOLIČKA 2** Takhle?
- PŘEDSEDA** Ano, správně. Říkala jste Marie jak? Raňanská?
- D. VOLIČKA 2** *(V tom zvoní telefon.)* Ne, Lucie Mikulová.
- PŘEDSEDA** Pardon, já to musím vzít. *(Do telefonu.)* Prosím Pištecký. A pardon, úplně jsem zapomněl. Jo všechno v pořádku. Teď tady je zrovna první volič. Prosím vás nekřičte, já jsem říkal myslel poslední volič. Ano, už za chvíli budeme zavírat. Jo kolik? No ne úplně moc, ani málo, tak akorát. Jo budu se těšit. Tak za chvíli. Nashle. *(Zavěsí telefon.)* Takže, kde jsme to skončili? Ano, říkala jste Raňanská Marie, Oubradecká kolik?
- D. VOLIČKA 2** Ne, Mikulová Lucie, Oubradecká 1.

- PŘEDSEDA** Ano, jistě. Mikulová. Mikulová, tady Oubradecká 1. Marie, Marie, a tady... Lucie. Kroužek, čárka. Tak, teď vyberte stranu, vložte do obálky, neolizovat a teď to můžete hodit sem do urny. Tak tudy a tady prosím. *(Nejde jí to vložit do urny.)* Ukažte já to tam hodím.
- STAŘÍK** Tak to pozor, to by bylo v rozporu se zákonem.
- D. VOLIČKA 2** Ježíš.
- PŘEDSEDA** Kde jste se tady vzal?
- STAŘÍK** Tady jsem hlídal, jestli někdo neporušuje zákon, a teď byste to byl vy.
- PŘEDSEDA** Tak to mě mrzí, ale když to tam hodím, tak už se to stejně nebude moct vrátit. Takže bohužel. *(Hodí obálku do urny.)*
- STAŘÍK** No stejně to jedno, jeden hlas nic nezmění. Stejně už je rozhodnuto.
- D. VOLIČKA 2** Tak já už asi pomalu půjdu.
- PŘEDSEDA** Cože? Jak jako rozhodnuto?
- STAŘÍK** Je za pět minut osm, voličů už tu bylo hodně a všichni víme, co Prašticáci volí.
- PŘEDSEDA** Cože? To si děláte srandu? Vždyť tady slečna byla první.
- STAŘÍK** Ale kdeže. Už odvolila spousta lidí.
- PŘEDSEDA** To není možný.
- STAŘÍK** Je to možné.
- D. VOLIČKA 2** Tak já už asi pomalu půjdu.
- PŘEDSEDA** Ne!
- STAŘÍK** Ano. Podívejte se do urny.
- PŘEDSEDA** Ukažte. *(Koukne se do urny.)* Ježíšimarja, je plná obálek! No tak výborně. *(Pauza.)* No tak výborně, to bude mít pan zapisovatel radost.
- STAŘÍK** To já taky. My všichni budeme mít radost.
- D. VOLIČKA 2** Tak nashle.
- PŘEDSEDA** Vy už jdete?
- D. VOLIČKA 2** Ano.
- PŘEDSEDA** Tak nashle.
- D. VOLIČKA 2** Nashle.
- PŘEDSEDA** Mějte se.
- D. VOLIČKA 2** Nashle. *(Odejde.)*

SCÉNA 8

- PŘEDSEDA** Nashle. *(Předseda kouká ke dveřím, po chvílce vstoupí Obyčejná žena s Jájou.)* No výborně. Rychle se pojdte usadit. Zapisovatel je tu co nevidět. Ukončíme volby a můžem slavit.
- OBYČ. ŽENA** A je vůbec co slavit. Nechal jste někoho volit?
- PŘEDSEDA** Nebojte se, budete překvapená, kolik máme voličů.
- JÁJA** No tak já jsem zvědavý teda.

ZAPISOVATEL Dobrý večer.

VŠICHNI Dobrý večer.

ZAPISOVATEL Tak kolik, pane předsedo, kolik?

PŘEDSEDA No nechci se chlubit, ale koukejte. *(Otevře urnu, z ní se vysype ohromné množství obálek, o hodně víc než tam dal stařík.)*

345

(Spustí se hudba, všichni tančí v lístcích, oslavují, otevírají je, hází s nimi, pijí alkohol, tancují na stole, vedle stolu pod stolem, všichni se kamarádí, všichni jsou si rovni. Obvyčejná žena je přítulná ke všem. Nakonec všichni znavení usínají. Kratičká noc. Ozve se kohout a ranní rozhlas hlásí výsledek voleb hlasem staříka, který v průběhu oslav zmizel: Pozor hlášení. Výsledky krajských voleb v Praštících ze dne 12.10.2012: Komunistická strana Čech a Moravy 99 %, Hnutí pro lepší Praštice 1 %. Volbení účast 135 %. Konec hlášení.)

SALON PŮVODNÍ TVORBY 2013

Sborník textů studentů Divadelní
fakulty JAMU, 20. ročník

Grafický návrh Květoslav Bartoš
& Kristian Maňas
Korektura Markéta Špetíková,
Alžběta Michalová s kolegou bratrem,
Kristýna Gavendová, Janko Tomandl,
Šimon Peták, Honza Cimr

Vydala Janáčkova akademie muzických
umění v Brně v roce 2013

Vytisklo Ediční středisko JAMU,
Novobranská 3, 662 15 Brno

ISBN 978-80-7460-034-0

